

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kitapları dünyada 800 milyonun üzerinde satan yazar

DANIELLE STEEL

Bro
Sis

Rüzgârın Şarkısı

NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Çeviren: İren Kori

Tehlikeli bir sır

Meçhul bir gelecek

Hiçbir şeyin yıkamadığı bir dostluk

Nick ve Alex, eşlerini kaybettikten sonra çocuklarıyla bir başına kalmış, yaşadıkları üzücü kayıpların yaralarını dostlukları sayesinde sarmış; Almanya kırsalında sessiz, sakin ve mutlu bir hayat süren iki toprak sahibidir. Her koşulda birbirine destek olan bu iki adam, Avrupa'nın temellerini sarsan İkinci Dünya Savaşı'nın, kendi yaşamlarını da altüst etmek üzere olduğunu henüz bilmemektedir.

Öldü zannettiği annesinin aslında yaşadığını ve Yahudi kökenli olduğunu öğrenen Nick, askerlerin peşinde olduğunu duyar ve çocuklarını güvence altına almak için kaçma planları yapmaya başlar. Ona bu zor durumda yardım elini uzatansa, yetiştirdiği seçkin atları ona vermeyi teklif eden Alex olacaktır. Nick bu teklifi kabul ederek çocuklarıyla birlikte Amerika'ya doğru yola çıkar ve kendini sirk dünyasını tanıyacağı, aşka kavuşacağı, özgürlüğün burukluğunu tadacağı bir serüvenin içinde bulur. Üstelik bu serüven boyunca ona eşlik edecek yeni bir dostu da vardır: Pegasus.

Danielle Steel'den fedakârlığa ve umuda, acıya ve meydan okumaya, dostluğa ve kurulan güçlü bağlara dair coşkulu bir roman.

Rüzgârın Şarkısı

DANIELLE STEEL

“*Rüzgârın Şarkısı*, dolu dizgin
atların, savaşın savurduğu
ailelerin, dostluğun ve aşkın
romanı.”

Bookreporter

“Danielle Steel hayatın acı-tatlı
gerçeklerini ustalıkla bir araya
getiriyor. Bir okuyucu için daha
iyi ne olabilir ki?”

The Philadelphia Inquirer

“Tek kelimeyle büyüleyici.”

Library Journal

*Tehlikeli bir sır
Meçhul bir gelecek*

*Hiçbir şeyin
yıkamadığı
bir dostluk*

NOVELLA

NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.yarney.org>

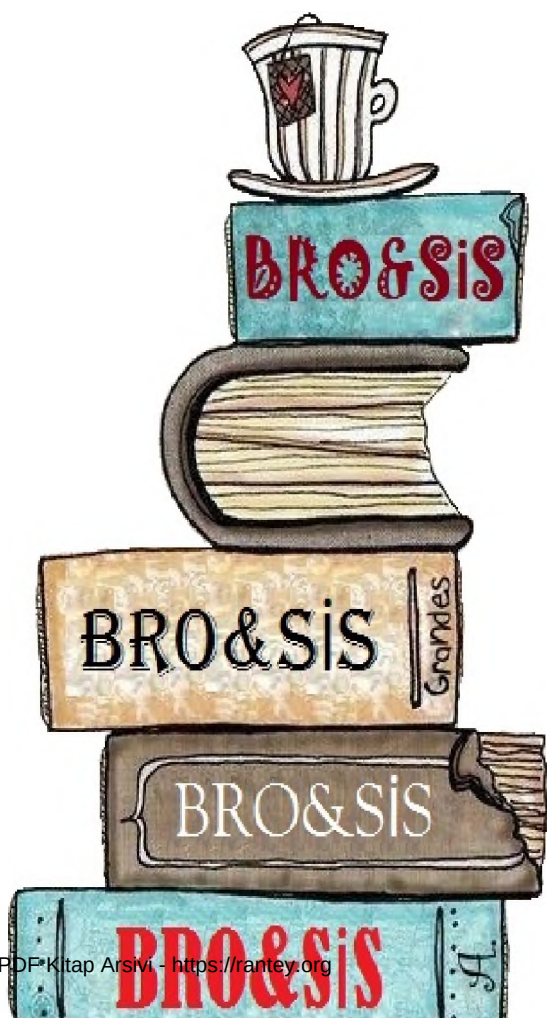

*Tehlikeli bir sır
Meçhul bir gelecek
Hiçbir şeyin yıkamadığı
bir dostluk*

Dünyanın en popüler yazarları arasında yer alan Danielle Steel'in romanları 69 ülkede yayımlanmış, 43 dile çevrilmiş ve 800 milyonun üzerinde satmıştır. Pek çok romanı televizyona uyarlanmış ve uluslararası çoksatanlar listelerinde yer almıştır. Küçük yaşlarda öyküler yazmaya başlayan Steel İspanyolca, İngilizce ve Fransızca bilmektedir. Dokuz çocuk annesi olan yazar Paris'te yaşamaktadır.

Kitapları dünyada 800 milyonun üzerinde satan yazar

DANIELLE STEEL

Rüzgârın Şarkısı

Çeviren: İren Kori

Rüzgârın Şarkısı

Danielle Steel

Baskı: Ağustos 2016

ISBN: 978-605-348-922-1

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DANIELLE STEEL

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Janklow & Nesbit Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

SERTİFİKA NO: 34191

Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.novellayayinlari.com

info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Pegasus

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : İren Kori

Editör : Elçin Kazancı

Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar

Redaksiyon : Nilay Ormanlı

Kapak Tasarımı : Alla Özabat

Kitapları dünyada 800 milyonun üzerinde satan yazar

DANIELLE STEEL

Rüzgârın Şarkısı

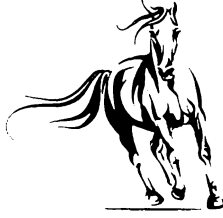
Çeviren: İren Kori

Sevgili çocuklarım,
Batie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx ve Zara'ya,

Geçmişe, sihire, hayatta kalmaya ve yeni hayatlara,
Her birimizin hayatındaki, bizi ileri taşıyan Pegasus'a
Ve onu korkmadan takip edebilme
ve kucaklayabilme cesaretine.

Sizi çok seviyorum,
Anneniz/d.s.

Birinci Bölüm

Seyisler atların yaklaştığını duyduğunda akşam karanlığı çoktan çökmüştü. Toynakların uzak bir davulun sesine benzeyen gümbürtüsü, deneyimsiz birinin bunun ne olduğunu anlayacağından çok daha kısa bir sürede ulaştı. Biniciler avdan dönüyordu. Seyisler birkaç dakika sonra onların yüksek sesli konuşmalarını, kahkahalarını ve binicilerini getiren atların burunlarından solumalarını duyabiliyordu. Altenberg Malikânesi'nin avlusuna girip ahırlara yaklaşırlarken keyifli oldukları ve iyi bir av geçirdikleri açıkça belliydi. Atlar neşeli günün heyecanı ile hopyayıp zıplamaya devam ederken ilk varan avcılardan biri tazıların, bekledikleri üzere, tilkiyi yakaladığını söyledi. Biniciler de binekler de aynı şekilde soğuk ekim havasının tadını çıkarmıştı. Kırmızı binici ceketleri, beyaz binici pantolonları ve uzun siyah çizmeleleriyle oldukça dinç görünen adamlar, atlarından inip birçok kadına da bineklerinden inmesine yardım eden seyislere atlarının dizginlerini uzatırlarken bir portreye benziyorlardı.

Kadınlardan birçoğu eyere yan biniyordu; bu, çok zarif görünmekle birlikte bir avda da büyük bir başarıydı. O gün ava çıkmış olan grup, birbirlerini uzun yıllardır tanır ve avlanacak yaşa geldiklerinden beri birlikte at binerdi. Atlar hepsinin tutkusuydu ve binicilik en sevdikleri spordu.

Alex von Hemmerle vilayetdeki en iyi binicilerden biri olarak tanınırdı ve neredeyse çocukluktan beri olağanüstü atlar yetiştirirdi. Diğer hepsi gibi, onun da hayatındaki her şey geleneklerden doğmuştu. Burada yeniliklere ve sürprizlere yer yoktu. Aynı aileler yüzyıllardır bu bölgede yaşamış, birbirlerini ziyaret etmiş, köklü ritüel ve gelenekleri takip etmiş, kendi içlerinde evlilikler yapmış, mülklerini yönetmiş ve topraklarının üzerine titremişti. Alex, on dördüncü yüzyıldan beri, nesillerdir atalarının da yaptığı gibi, Altenberg Malikânesi'nde büyümüşü. Noel'de, tüm ataları gibi malikânede bir balo düzenlerdi. Bu Noel baloları vilayetin en büyüleyici etkinliği idi ve her yıl dört gözle beklenirdi. Önceki yıl, kızı Marianne on altı yaşına bastığında, ilk kez Alex'in ev sahibesi rolünü üstlenmişti.

Şimdi on yedi yaşında olan Marianne zarif biçimli hatlarıyla annesiyle aynı çarpıcı ruhani güzelliğe sahipti. Marianne, Alex gibi uzun boyluydu, porselen teni neredeyse şeffaftı ve annesinin beyaza yakın sarı saçları ile babasının çelik mavisi gözlerini almıştı. Bölgedeki en güzel genç kızlardan biriydi ve babası gibi ünlü bir biniciydi. Alex kızını daha yürümeye başlamadan at sırtına koymuştu. Ayrıca Marianne her seferinde ava onunla birlikte giderdi, dolayısıyla

o gün babasıyla birlikte gitmemek onu çok sinirlendirmişti. Kötü bir soğuk algınlığına yakalandığı ve ateşi çıktığı için babası onun evde kalmasında ısrar etmişti. Marianne narin güzelliğine karşın, son derece kırılgan olan ve onun doğduğu günün ertesinde kan kaybı ve ciddi bir enfeksiyondan ölen annesinin aksine, görüldüğünden daha dayanıklıydı. Kadınların doğum yaparken ölmesi alışılmadık bir durum değildi, fakat Alex'in üzerinde şiddetli bir iz bırakmıştı. O zamandan beri Alex'in hayatında önem verdiği bir kadın olmamıştı. Zaman zaman vilayette gizli çapkınlık maceraları yaşamasına rağmen artık gerçekten sevdiği tek kadın kızıydı. Karısı Annaliese'in ölümünden sonra yeniden evlenmeyi hiç istememişti, bunu asla yapmayacağını biliyordu. Annaliese'le uzaktan kuzenlerdi, Alex ondan birkaç yıl büyük olsa da birbirlerinin çocukluk aşkıydılar. Otuz yaşında dul kalmak Alex'in asla beklemediği bir şeydi ama karısını kaybettikten sonra geçen on yedi yılda, kızı ve arkadaşlarıyla devam ettiği hayatından fazlasını istemiyordu. Bu yüzden görüştüğü her kadını kendisinden kalıcı bir şey beklememesi için daima sessizce uyarırdı.

Geniş mülkünü idare etmek ve hayatını kızı kadar dolduran, gurur duyduğu Lipizzan atlarını yetiştirmek onu meşgul ediyordu. Onun atlarına duyduğu tutkuyu kızı da paylaşıyordu. Marianne yeni taylara hayranlık duyar, babasının onları eğitmesini izlemeyi severdi. Alex'in kar beyazı Lipizzanlarının, atların en güzelleri ve eğitilmesi en kolayları olduğu söylenirdi, üstelik soyları en saf olanlardı. Alex, hangi aygırların damızlık olarak, hangi kısrakların çiftleşme için

seçileceği konusunda oldukça titiz davranırdı. Tüm bunları küçük bir kızken Marianne’e de öğretmeye başlamıştı.

Marianne babasıyla birlikte çok defa Viyana’daki İspanyol Binicilik Okulu’nda bulunmuştu. Görkemli beyaz atların sıçrayışlarını ve inanılmaz karmaşık adımlamalar sunuşlarını izler, titiz bir hassasiyetle hareket etmeleri ona bir bale gibi görünürdü. Atların “*capriole*” veya “*courbette*” hareketlerinde arka bacaklarının üzerinde hoplamasını veya dört bacakları bedenlerinin altına kıvrılmış bir biçimde “*croupade*” ile havaya sıçramasını izlerken nefesini tutardı. Alex gibi Marianne de bunları gördüğü her seferinde etkilenirdi. Hatta Alex, atlarından bazılarını bu hareketleri yapabilmeleri için eğitmişti. Marianne bu okulda bir binici olabilmeyi dilerdi, bunu yapabilecek kadar yeteneğe de sahipti ama İspanyol Binicilik Okulu kadınları kabul etmiyordu ve babası bu durumun asla değişmeyeceğini söylüyordu. Hal böyleyken Marianne –evde veya Viyana’da– babasının atlarının performansını izlemekten, evden ayrılmadan önceki eğitimlerinde babasına yardım etmekten memnundu. Babası çok nadir de olsa Lipizzanlarına binmesine izin verirdi. Diğer yandan babasının Lipizzanlarla birlikte ahırlarında besleyip yetiştirdiği Arap atlarına da istediği zaman binmeye izni vardı. Marianne’in binicilik yeteneği igdseldi ve Almanya’daki en iyi atlarla birlikte büyümüş, babasının kendisine öğrettiği her şeyi kapmıştı. Tıpkı babası gibi atlara olan meyli kanında vardı.

Mutlu ve rahatlamış görünen Alex, “Bugünkü av güzel geçti,” diye yorumda bulunurken, o ve yakın arkadaşı Nico-

las von Bingen, avluda neşeyle sohbet eden diğer binicilerin arasından geçiyordu. Uzun at gezisinin ardından bile aceleleri yoktu. Gece çökerken havanın soğuğu keskinleşmiş ve toprak sertleşmişti fakat bunlardan hiçbiri onları durdurmazdı, ev sahiplerinininki kadar olmasa bile hepsinin iyi binekleri vardı. Nicolas, Alex'ten ödünç aldığı bir Arap atına biniyordu. Onu mükemmel bulmuştu.

“Onu senden satın almak hoşuma giderdi,” dedi Nicolas. Alex bir kakhaha attı.

“O at satılık değil. Hem bir süre eğittikten sonra onu Marianne’e hediye edeceğime söz verdim. Hâlâ biraz hoyrat.”

“Bu hali bana uyuyor,” dedi Nicolas, çocukluk arkadaşına gülümseyerek. “Hem o kızın için çok fazla.” Nicolas, enerjik ve kontrol altına alınmaya kafa tutan atlardan hoşlanırdı.

“Bunu ona sakın söyleme,” dedi Alex gülümseyerek. Marianne böyle bir hakareti asla hoş görmezdi, kaldı ki Alex de arkadaşının söylediğinin doğruluğundan emin değildi. Marianne, Nick’ten daha iyi bir biniciydi. Tabii, Alex, arkadaşına bunu söylemeye asla cüret edemezdi. Nick bazen atlara biraz fazla heyecanlı yaklaşırdı. Marianne’in ise daha nazik, daha iyi bir kontrolü vardı. Alex kızını bizzat eğitmiş, bundan son derece iyi sonuçlar almıştı.

“Söz açılmışken, Marianne bugün nerelerdeydi? Onun bir avı kaçırdığını hiç görmemiştim,” dedi Nick, genç kızın onlara eşlik etmemiş olmasına şaşırmişti. Babasının arkadaşları, av etkinliklerine katılmasına alışkın oldukları Marianne’i daima sıcak karşılardı.

“Hastalandı. Evde kalması için az kalsın yatağa bağlamam gerekecekti. Ama kesinlikle haklısın, normalde Marianne asla avları kaçırmaz,” dedi Alex kaygılı bir bakışla.

“Ciddi bir şeyi yoktur umarım.” Birdenbire Nick’in gözlerinde bir endişe belirmişti.

“Kötü bir soğuk algınlığına yakalandı ve ateşi var. Doktor dün gece geldi. Hastalığın ciğerlerine sıçramasından korkmuştum. Doktor ona evde kalmasını söyledi. Benim sözümün yeterli gelmeyeceğini biliyordum ve doktorunkinin de onu etkileyeceğini düşünmüyordum, ama sanırım kabul etmek istediğinden daha kötü hissediyor olmalı. Bu sabah evden çıktığımda uyuyordu. Bu hiç Marianne’in yapacağı bir şey değil.”

“Bu akşam doktoru tekrar çağıracak mısınız?” Nick’in gribe dair kötü deneyimleri vardı, vilayetdeki bir salgının ve özellikle çetin geçen bir kışın ardından karısını ve dört yaşındaki kızını kaybetmişti. İkisini birden kaybetmek onu perişan etmişti. Şimdi o da Alex gibi duldu. Tobias ve Lucas adında iki oğlu vardı. Tobias, annesi ve kız kardeşi öldüğünde on yaşındaydı, ikisini de hâlâ hatırlıyordu. Lucas ise şimdi altı yaşındaydı, yani öldüklerinde sadece bir bebektir. Tobias kendisinden iki yaş büyük olan Marianne’e tapan, sakın ve nazik bir delikanlıydı. Lucas nerede olursa olsun – ama özellikle at sırtında– mutlu olan, hareketli ve haylaz bir çocuktur. Tobias, oldukça nazik bir kadın olan annesine çok benziyordu, Lucas ise babasının tüm enerjisini ve ateşini al-

mıştı. Nick daha gençken her türden felakete bulaşmıştı ve bir kadınla –ara sıra evli olanlarla– bir ilişkiye başladığında veya bir atı, tehlikeli bir süratle yarıştıracığı üzerine iddiaya girdiğinde hâlâ ara sıra tüm vilayetin d line düşerdi. Alex’in üstün yeteneğine sahip olmasa da Nick ziyadesiyle becerikli bir biniciydi. Bir atı eğitmek için, hiçbir zaman Alex kadar sabırlı olmamıştı, fakat Alex’in Lipizzanları ve arkadaşının onlarla yapabildikleri Nick’i büyülerdi. İspanyol Binicilik Okulu’na gitmek için evden ayrılmalarının öncesinde bile Alex, güzel beyaz atlara, ırklarının meşhur, karmaşık figürlerini öğretmeye başlamıştı.

Ahırların yanından yürürlerken, “Biraz vaktin var mı?” diye sordu Alex arkadaşına. Diğerleri yavaş yavaş dağılmaya başlıyor ve iyi geceler dileyerek arabalarına biniyordu.

“Eve dönmek için acelem yok,” dedi Nick, rahat bir gülümsemeyle. İki adam uzun adımlarla ahıra doğru yürüyordu. Alex, Nick’ten dört yaş büyük olmasına rağmen onlar, çocukluklarından beri arkadaşlardı ve delikanlılıklarında İngiltere’de yatılı okula beraber gitmişlerdi. Alex daha iyi bir öğrenciydi, Nick ise çok daha eğlenceliydi ki bu durum hâlâ aynıydı. Nick von Bingen hayatındaki her şeyin tadını çıkarırdı. İyi bir arkadaş, iyi bir baba ve iyi kalpli bir insandı, yine de Alex onun bazen eğlenceye fazla düşkün ve sorumsuz davrandığını biliyordu. Dul kalmak Nick’i pek fazla köreltmemişti. Ayrıca mülkünün yönetiminin yükünü henüz taşımıyordu. Babası hâlâ hayattaydı ve tüm kontrolü eline

tutuyordu. Bu da, babası öldüğünde yirmilerinin başında, kendi arazisini ve servetini yönetmeye başlamış olan Alex'in aksine, Nick'e eğlenmek için dikkate değer ölçüde bir zaman bırakıyordu. Birçok yönden Nick hâlâ bir delikanlı gibi davranırken, Alex yirmi yıldan uzun süredir yetişkin bir adamın sorumluluklarıyla uğraşıyordu. Fakat arkadaşın çok kardeş gibi olan bu iki adam birbirlerini tamamlıyorlardı.

Nick, arkadaşının peşinden ahıra girdiğinde Alex, onu, birkaç gün önce doğurduğu tayını emziren en iyi Lipizzanlarından birinin bulunduğu tertemiz tutulan bir bölmeye yönlendirdi. Kısarak, iri siyah gözlerle iki arkadaşına bakarken kömür karası tay sarsak bir biçimde ayaklarının üzerinde duruyordu. Nick, Lipizzan taylarının koyu kahve veya siyah renkte doğduklarını bildiğinden tayın kar beyazı annesiyle keskin bir tezat oluşturan rengi onun için bir sürpriz değildi. Tüylerinin beyaza dönmesinin beş veya altı yıl alacağını biliyordu, aynı şekilde en azından on yaşına gelmeden evvel tam olarak eğitilmiş sayılmayacağından da haberi vardı. Tay ilk beş yılını Alex'le geçirecek ve sonra altı yıl Viyana'da okulda kalacaktı. Olağanüstü Lipizzanların eğitimi uzun, dikkatli, gayretli ve özenli, yıllar süren bir çalışmayla gerçekleşirdi.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Alex gururla. "Şimdiye dek gördüklerim arasında en iyilerinden biri. Babası Pluto Petra," –Nick onun Alex'in damızlık olarak kullandığı en iyi aygır olduğunu biliyordu– "ve bu küçük kısarak çok iyi bir iş çıkardı." Alex, yeni doğmuş ata bir baba gibi gururla bakı-

yordu. Nick, arkadaşına gülümsedi.

“Mucize yaratıyorsun,” dedi Nick şefkatle, iki adam beraberce ahırdan çıkarken. Alex, Nick’i yemeğe davet etmeyi düşündü ama akşam yemeğini odasında Marianne’le birlikte yemeyi istiyordu.

“Yarın benimle birlikte kuzey sınırına at sürmek ister misin?” diye sordu Alex. “Ağaçlarımın bir kısmını temizlemeyi planlıyorum. Kontrol etmem gerektiğini düşündüm. Erkenden işe koyulup öğlene geri dönmek istiyorum. Ardından öğle yemeğini birlikte yiyebiliriz.”

“Çok isterdim,” dedi Nick üzüntüyle. Bir ağacın altına park ettiği Duesenberg’ün yanında duruyorlardı. Nick Bugatti’sini tercih ederdi ama av için Alex’le buluşmaya geldiğinde daha saygılı olmaya karar vermişti. “Ama gelemem. Babamla görüşmem gerekiyor. Benimle konuşmak istediği bir konu varmış. Ne hakkında olduğunu hiç tahmin edemiyorum. Haftalardır onu sinirlendirecek bir şey yapmadım.” Bu söylediğine ikisi birden güldü. Babasıyla yakın bir ilişkiye sahip olmak, Nick’in hoşuna gidiyordu. Bununla birlikte babası, Nick’i, zamparalıkları, atını dörtlüyle koşturması veya arabasını çılgın bir hızla sürmesi hakkında kulağına gelen söylentilerden ötürü sık sık azarlamaktan geri durmazdı. Her şeyden önemlisi, Paul von Bingen, Nick’i daima mülkün yönetimine dahil etmeye çalışırdı. Nick babasının ertesi gün tartışmak istediği konunun bu olduğunu varsayıyordu. Bu, aralarında yinelenen bir konuydu. “Sanırım çiftliklerin yönetimini devralmamı is-

tiyor ama bu bana korkunç bir işmiş gibi geliyor.”

“Eninde sonunda bunu yapmaya mecbur kalacaksın. Pekâlâ şimdi de başlayabilirsin,” dedi Alex makul bir şekilde.

Arazilerinde hâlâ sözleşmeli kölelik sistemiyle çalışan çiftçiler vardı ve şimdi çiftliklerini az bir miktar paraya ondan kiralyıyorlardı. Bu insanlar, sistemin ve yıllardır hepsini yöneten geleneklerin gerekli bir parçasıydı. Vilayette yaşayanlar, aslında modern dünyanın düzeninden oldukça uzaktı ama burada, taşrada yaşamak onlara şehirlerden uzak, sakin bir yaşam imkânı sağlıyordu. Almanya; Büyük Savaş ve Bunalım Dönemi’nin ardından beliren kaos ve ekonominin zayıflamasından beri sıkıntı içindeydi. Hitler’in yönetimi altında ekonomi iyiye gitmişti ama ülkenin sorunları bu kadarla sınırlı kalmıyordu. Hitler, Almanlara yeniden bir gurur hissi vermeye çalışıyordu, fakat ateşli konuşmaları ve aşırı heyecanlı mitingleri Alex’e ve Nick’e hitap etmiyordu. Alex, onun bir ortalık karıştırıcı olduğunu düşünüyor, fikirlerinin çoğuna güçlü bir antipati duyuyordu. Üstelik mart ayında Avusturya’yı topraklarına katmış olması hırslarının rahatsız edici bir işaretiydi. Öte yandan Hitler her ne yapıyorsa, burada, huzurlu Bavyera taşrasında onlara çok uzak görünüyordu. Aileleri yüzyıllardır bu bölgede yaşıyordu ve onlar da bir iki yüzyıl daha aynı şeyleri yapmaya devam edeceklerdi. Dünyadan izole bir hayat sürüyorlardı. İki adam için de çocuklarının ve torunlarının çocuklarının günün birinde hâlâ burada olacağını bilmek rahatlatıcıydı.

Alex ve Nick birer soylu olarak yetiştirilmiş, bunun dışında çok az şey öğrenmişlerdi. Hakkında asla konuşmadıkları ve nadiren düşündükleri devasa servetlerle kutsanmışlardı. Tamamen korunaklı bir hayatta ve dünyada çocuklarına kalacak kiracı çiftçilere, hizmetçilere ve geniş arazilere sahiplerdi.

“Çiftliklerin idaresini neden şimdi devralmam gerektiğini anlamıyorum,” dedi Nick, uzun bacaklarını Duesenberg’ün içine kaydırıp arkadaşına bakarken. “Babam bir otuz yıl daha yaşayacak ve işleri benim yapıp yapabileceğimden çok daha iyi idare ediyor,” diye de açıkladı alaycı bir gülümsemeyle. “Bunu neden şimdi berbat edeyim ki? Başka şeyler yapmayı tercih ederim. Mesela yarın sabah seninle ata binmek gibi. Ama oraya gidip en azından dinliyor numarası yapmazsam babam üzülür.” Nick onun tüm söylevlerini detaylıca, ezbere biliyordu.

“Utanmaz birisin,” diye azarladı Alex onu, fakat aynı zamanda Nick’in belli ettiğinden daha çok sorumluluk sahibi bir adam olduğunu biliyordu. Oğullarına harika bir babaydı ve birçok kiracı çiftçisinin evini onarmak için kendi kaynaklarını kullanarak onlara büyük yardımda bulunmuştu. İnsan olarak onları önemsiyor olmakla birlikte topraklarından ve çiftliklerinden sorumlu olmak istemiyordu. Bunu akıl almaz derecede sıkıcı buluyor ve babasının bundan zevk alıyor gibi görüldüğünü düşünüyordu. Nick daha çok kendisinden şanssız durumda olanların refahıyla ilgileniyor ve vaktinin büyük bölümünü oğullarını yetiştirmekle geçiriyordu, tıpkı Alex’in Marianne’le yap-

tığı gibi. Özverili aile babaları olmak ikisinin ortak noktasıydı. Bunun, tanıdık dünyalarının geleneklerinde özel bir yeri vardı.

Nick arabasını çalıştırırken, “Yarın seninle birlikte ata binemeyeceğim için üzgünüm,” dedi hayıflanarak. “Öğle yemeğinden sonra gelip şu aygırını eğitmeni izlerim.” Nick aylardır Alex’in genç Lipizzan’la çalışmasını izliyordu ve arkadaşının yeteneğine daima hayranlık duyuyordu.

“Onunla hâlâ çok çalışmam lazım. Onu ocakta binicilik okuluna göndereceğime söz verdim. Yaşı geldi ama henüz hazır olduğunu düşünmüyorum.” Dört yaşındaki aygır bir hayli gayret gösteriyordu. Alex’in ona adımlarını etraflıca öğretmesini izlerken Nick asla sıkılmıyordu. Lipizzan, aldığı sonuçlardan nadiren tatmin olan mükemmeliyetçi Alex dışında kendisini izleyen herkesi Nick’e etkilediği gibi etkilerdi. Alex, “İstediğin zaman gelebilirsin,” diyerek onu davet etti. Birkaç dakika sonra Nick gösterişli bir el sallama eşliğinde arabasıyla uzaklaşıyordu. O, birkaç kilometre ilerideki arazisine yönelirken Alex, kızını ziyaret edip nasıl olduğunu görmek için malikâneye geri döndü.

Marianne yatağında uzanıyordu, elinde bir kitap vardı ve sıkılmış görünüyordu. Önceki geceden daha iyi gözüксе de sanki hâlâ ateşi vardı. Alex nazikçe onun alınına dokundu. Gözlerinin hâlâ donuk, burnunun hâlâ kırmızı olmasına rağmen eskisi kadar ateşi olmadığını anladığında içi rahatladı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu yatakta kızının yanına otururken.

“Burada yatmak aptal gibi hissettiriyor. Avda eğlendin mi? Tazılar tilkiyi yakaladı mı?” diye sorarken Marianne’in gözleri aydınlandı. Gün boyunca hep avdakileri düşünmüştü.

“Elbette. Sensiz o kadar da eğlenceli değildi ama evde kaldığın için mutluyum. Bugün hava dondurucu bir şekilde soğuktu. Şimdiden bu kadar soğuksa, zor bir kış geçireceğiz demektir.”

“Güzel. Kar yağması hoşuma gidiyor.” Marianne, babasını görmekten mutluydu. “Toby bugün beni görmeye geldi.” Nick’in oğlundan söz ederken biraz canlandı. Toby sürekli onu ziyaret eder ve ona tapardı. Yıllardır ona âşıktı fakat Marianne ona küçük kardeşiymiş gibi davranırdı. Toby, ona kur yapabileceği ve Marianne’in de kendisini ciddiye alacağı günü dört gözle bekliyordu. Marianne o günün asla gelmeyeceğini biliyordu. “Burada olduğunu babasına söyleme. Biri hastalandığında Nick’in nasıl olduğunu bilirsin.” Karısı ve kızı gripten öldüğünden beri Nick, hastalık söz konusu olduğunda çok endişelenirdi ve oğulları konusunda bilhassa temkinliydi. “Satranç oynadık. Onu yendim,” dedi mutlulukla, babası kendisine gülümserken.

“Ona daha iyi davranmalısın. Güneşin seninle doğup seninle battığına inanıyor.”

“Bunun tek sebebi başka bir kız tanımaması.” Marianne güzelliğinden ve erkekler üzerindeki etkisinden tamamen bihaberdi. Birçok genç adam, hatta onların babaları bile son birkaç yıldır ona özlemle bakıyordu. Alex bu durumun hiçbir

zaman kızının başını döndürmediği için rahattı. Marianne erkeklerden çok, babası ve atlarıyla zaman geçirmekle ilgileniyordu. Kızındaki çocuksu masumiyet Alex'in kalbine dokunuyordu. Bir gün kızı evlenip başka bir yere taşınacak olursa ayrılacakları düşüncesine dayanamıyordu. Öyle olsa bile Alex, onun uzağa gitmeyeceğini biliyordu.

Marianne, diğer soylu ailelerin çocuklarıyla birlikte bölgedeki okula gidiyordu. Özellikle şimdi şehirlerde ve kasabalarda çok fazla huzursuzluk ve karışıklık olduğundan üniversiteye gitmek istemiyordu. Babası Heidelberg'de bir üniversiteye gitmişti, fakat dünyadaki en güzel yer olduğunu düşündüğü taşradaki evine geri dönmenin onu her şeyden çok mutlu ettiğini hep vurgulardı. Marianne'in onunla hemfikir olması Alex'i rahatlatıyordu. Bazen onu daha büyük bir hayattan mahrum bırakmaktan suçluluk duyuyordu ama ülkedeki karışıklık düşünüldüğünde, kızının burada olması daha iyiydi. Onu güvende olduğunu bildiği bir yerde, yakınında tutmaktan hoşlanıyordu.

"Akşam yemeğini alt katta seninle birlikte yiyebilir miyim baba?" diye sordu Marianne. Rengi hâlâ soluk olmasına karşılık, yataktan çıkmaya hazırdı ama Alex sert bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Henüz o kadar iyileşmedin. Ve alt katta cereyan var. Bizim için buraya tepsi getirmelerini istedim. Marta bir iki dakika içinde tepsilerimizle burada olur. Ahırdaki yeni tayı görebilmen için sağlığına bir an önce kavuşmanı istiyorum.

Öyle güzel ki babasından bile daha iyi görünüyor. Avdan sonra Nick'i onu görmeye götürdüm. İstersen yarın gelip benim Pluto'yla çalışmamı izleyebilirsin. Durumu gayet iyi.” Babası ona son gelişmeleri anlatırken Marianne iç geçirerek yastıklarına geri gömüldü. Alex, onun iddia ettiği kadar iyi hissetmediğini görebiliyordu. Marianne neyse ki bugün dışarı çıkmamıştı. Bunu yapması delilik olurdu, fakat kızı bunu deneyecek kadar inatçıydı.

Birkaç dakika sonra, tepsilerde akşam yemeklerini taşıyan Marta, hizmetkârlardan biriyle beraber içeri girdi. Alex, kızının yataktan kalkıp bir battaniyeye sarılı olarak şöminenin yanına oturmasına izin verdi, bu sırada ona avla ilgili her şeyi anlattı. Daha sonra Marianne yatağa döndüğünde yorgun görünüyordu, ama Alex onu yanağından öperken ateşinin olduğunu hissetmedi.

Marianne ona tatlı bir şekilde bakarken, “İyi geceler me-
leğim,” dedi kızına gülümseyerek.

“Senin gibi bir babam olduğu için dünyadaki en şanslı kız benim,” dedi Marianne yumuşak bir sesle ve bu sözler Alex'i adeta eritti. O da kızı için aynı şekilde hissediyordu. O sırada Marianne akşam yemeğinde babasına söylemeyi unuttuğu bir şeyi anımsadı. “Bugün radyoyu dinledim, Berlin’de bir tür miting varmış. Kararlılıkla yürüyen askerleri duyabilirdin ve kulağa bir savaşın eşiğindeymişiz gibi gelen bir sürü şarkı söylediler. Führer herkesten kendisine bağlılık yemini etmesini isteyen bir konuşma yaptı. Bu beni kor-

kuttu... Savaş olacak mı baba?” Marianne bunu sorarken çok genç ve masum görünüyordu. Hitler, Avusturya’yı işgal etmenin savaşı engelleyeceğine dair herkesi ikna etmişti. Avusturya topraklarının bu “*lebensraum*” ilavesi yeterli olacaktı.

Hitler’in iki ay önce askeriyei harekete geçirmiş olmasına rağmen Alex, “Hayır, sanmıyorum,” dedi rahatlatıcı bir şekilde. “Göründüğü kadar tehlikeli bir durum olduğunu düşünmüyorum. Hem bize burada hiçbir şey zarar veremez. İyi uykular hayatım... Tatlı rüyalar. Umarım sabaha daha iyi hissedersin. Fakat yine de birkaç gün okula gitmeyip evde kalmanı istiyorum. Ahırda bana eşlik edebilirsin.”

Babası odadan ayrılırken Marianne gülümsedi. Babasının söylediklerinden sonra daha iyi hissediyordu. Akşamüzeri Führer’in konuşmasını dinlerken tüm dünya değişmek üzereymiş gibi soğuk bir ürperti hissetmişti. Hitler, radyoda böyle olacağını söylemişti. Ama Marianne babasının haklı olduğuna emindi. Liderleri, yalnızca kitleleri heyecanlandırmak ve onlara ilham vermek için o şekilde konuşuyordu. Burada, evlerindeyken bu durum onları bağlamazdı. Marianne verecekleri Noel Balosu’nu ve bunun ne kadar eğlenceli olacağını düşünerek uykuya daldı. Baloyu planlamaya başlasa iyi olurdu çünkü yalnızca iki ay kalmıştı. Ve Nick bu sene ilk kez Toby’nin de gelebileceğini söylemişti. Toby o gün ilk frakını ve silindir şapkasını edineceğini söylediğinde Mari-

* Kelime anlamı yaşam alanı olan, Almanya topraklarını genişleterek ülke sınırları içinde Almanlar için yeterli yaşam alanı sağlamayı hedefleyen, daha çok Nazi hükümeti tarafından desteklenen bir politik görüş. (ç.n.)

anne ona gülmüştü. Toby yakışıklı bir delikanlıydı ama ona göre hâlâ çocuktı. Uykuya dalarken kendini de çocuk gibi hissediyordu. Ahırdaki kömür karası Lipizzan tayını görmek için sabırsızlanıyordu. Bu taylardan birini ilk kez gördüğü zamanı hatırladı; tay beyaz olmadığı için çok şaşırılmıştı. Sonra büyüdüğünde, havada dans edermiş gibi görünen diğerleri gibi güzel kar beyazı bir hayvana dönüşmüştü. Uykuya dalarken babasının Lipizzanlarını hayal ediyordu. Onlar kusursuz dünyasındaki sihirli varlıklardı. Kötü hiçbir şeyin ona ulaşamayacağı, tıpkı babasının söylediği gibi daima güvende olacağı dünyasındaki sihirli varlıklar...

İkinci Bölüm

O sabah, Nick parlak mavi Bugatti'sini babasının yaşadığı geniş konağa doğru sürdü. Babası, Nick evlendiğinde malikânenin oğluna ve gelinine uygun olduğunu düşünerek buraya yerleşmiş ve orayı onlara bırakmıştı. O zamanlar da mülkü yönetmesi için Nick'e şimdiki olduğu gibi baskı yapıyordu ama bu konuda hâlâ başarılı olamamıştı. Nick kiracılarını ziyaret etmekten, arkadaşlarıyla vakit geçirmekten ve oğullarıyla ilgilenmekten tamamen memnundu. Şimdi, onlarla ilgilenecek bir anneleri olmadığından oğullarıyla meşgul olmanın tamzamanlı bir iş olduğunu iddia ederdi. Paul von Bingen, oğlunun çocuklarına karşı böyle ilgili olmasından memnundu fakat onun mülkleriyle daha ilgili olduğunu ve bir gün kendi başına nasıl yöneteceğini öğrendiğini görmek hoşuna giderdi. Kırk üç yaşında olan Nick çalışması gerekmediğine, bilmesi gerekenleri öğrenmek için önünde yılları olduğuna inanıyordu. Nick hâlâ kendini genç bir adam gibi hissediyordu. Altmış beş yaşındaki babası da daima ya-

şından genç gösteriyordu. Paul von Bingen hâlâ yakışıklı, hayat dolu bir adamdı ama Nick babasının bugün iyi görünmediğini fark etti. Yorgun ve beti benzi atmış bir hali vardı. Nick uzun adımlarla kütüphaneden içeri girip babasını selamladıktan sonra masasına yakın bir iskemleye otururken Paul'ün kaşları çatıktı.

“İyi misin, baba?” diye sordu Nick endişeyle.

“İyiyim,” dedi Paul. Oğlunu karamsar bir ifadeyle süzerken masasında oturuyordu, ardından kapıyı kapatmak için ayağa kalktı. Nick babasının yüzündeki ifadeye dayanarak bunun ciddi bir tartışma, hatta muhtemelen bir azarlama seansı olacağını söyleyebilirdi. Alex’le at binmeye gitmek yerine burada olduğu için pişmandı. Bu konuşma eğlenceli olmayacaktı, yine de belirli aralıklarla, kendini, babasının sorumluluk, yükümlülük ve miraslarının onlardan hangi görevleri talep ettiği hakkındaki konuşmalarına maruz bırakmak zorundaydı. Nick vaazın ana konularını çok iyi biliyordu. Kendini gelmek üzere olan şeye karşı hazırladı. Babası tekrar masasına oturduğunda sözlerini tartar gibi görünüyordu ki bu alışılmadık bir durumdu. Genellikle doğrudan –defalarca tekrarlanmış– Nick’in neleri yapması ve neleri yapmaması gerektiği listesinden başlardı. Nick bunları yirmi yıldır duyuyordu. Sabırla, babasının başlamasını bekliyordu.

“Sana daha önce hiç konuşmadığımız bazı şeyleri anlatmak istiyorum,” diye başladı Paul ölçülü bir ses tonuyla. Nick şaşkınlıkla ona baktı. Bu yeniydi ve Nick ne olduğunu tahmin edemiyordu. “Gençken sana çok benzerdim. Aslında senden

çok daha hoyrattım. Güzel kadınlara ve hızlı arabalara bir düşünlüğün varmış gibi görünüyor ama sanırım bunun bir zararı yok. Sen harika bir baba ve fedakâr bir evlatsın.”

Nick gözlerinde sevecen bir ifadeyle, “Sen de harika bir babasın,” diye araya girdi. “Ve mülkü yönetmek istemem konusunda çok sabırlısın. Sadece senin, benim bir gün yapacağımdan çok daha iyi bir iş çıkardığını düşünüyorum, bu görevi senden şimdi devralıp da batırırsam benim için utanç verici olur.” Babası, Nick’in daha önce görmediği hüznü bir ifadeyle gülümsedi. Bugün ise bir şeyler daha farklıydı ve Nick, bunun ne olduğuna dair bir fikir yürütemiyordu. Babasını kuşatan bir keder olduğunu seziyordu ve bu onu korkutuyordu. Onun hasta olmadığını umdu. Babasının sözcükleri bulmakta zorlandığını izledikçe endişesi artıyordu. “Bir sorun mu var?” diyerek doğrudan konuya girdi ama babası kendine özgü olmayan bir şekilde onu cevapsız bıraktı.

Nick’in gözlerinden kaçınarak, “Yirmi bir yaşındayken,” diye devam etti Paul, “annenle tanıştım. Sen doğduğunda yirmi iki yaşındaydım. Annen çok güzel bir kızdı ve çok gençti. Seninkiler gibi koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı, fakat bunlar dışında ona hiç benzemiyorsun.” Nick koyu renkli saçları hariç, baba tarafından büyükbabasının bir portresi olduğunu biliyordu. “Çok egzotik bir görünüşü vardı ve onunla tanıştığımızda aynı yaşta olduğumuzu düşündüm. Yapacak başka bir işimin olmadığı bir yaz, kısa ve tutkulu bir ilişki yaşadık. O yaz annen neredeyse anında hamile kaldı. Sonradan, onun sadece on beş yaşında oldu-

ğunu keşfettim. Seni doğurduğunda on altı yaşındaydı. Söylemeye gerek bile yok, ama ebeveynlerim bu durumdan hiç memnun olmadı. Annenin ailesinin kim olduğunu öğrendiklerinde bundan bile daha kötü karşıladılar. Babası kiracılarımızdan biriydi, daha doğrusu kuzeni kiracımızdı. Babası, çiftlikte kuzeniyle çalışmak için eşi ve çocuklarıyla birlikte şehirden gelmişti, anneni daha önce görmemiş olmamın sebebi buydu. Ona anında abayı yakmıştım. Kiracımız olan kuzenleri ilk başta bizim kölemizdi ki babam bunu bilhassa tatsız bulmuştu. Ona âşık olduğumda directtim ve belki gerçekten âşıktım. O yaşta kimsenin, aşkın ne olduğunu veya sonucunda ne olabileceğini –tüm dallanıp budaklanmaları, neticeleri ve ters gidebilecek şeyleri– bildiğinden emin değilim. Bana hamile olduğunu söylediğinde doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve ailemi son derece utandırarak onunla arazideki şapelde küçük bir törenle evlendim. Babam, onun babasıyla bir anlaşma yaptı. Onunla evlendiğimi kimse, hiçbir zaman öğrenmeyecekti, ayrıca seni doğurduktan hemen sonra boşanmayı kabul ettik. Babam Münih'teki bir avukatın yardımıyla bunu ayarlamayı başardı. Böylece annen doğduğu zaman çocuktan vazgeçmeyi kabul etti, zaten bu, babamın onlarla yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı.

Bir yıllığına yurtdışına, İspanya ve İtalya'ya gittim. Annene üzülüyor olmama rağmen son derece iyi vakit geçirdim. Kabul ettiği gibi sen doğar doğmaz boşandık ve çiftlikten ayrıldılar. Annen, erkek ve kız kardeşleri ve ebeveynleri şehre geri döndükten sonra babam çok cömert bir miktar ödeyerek

çiftliği kuzenlerinden satın aldı. Arazimizde geçirdikleri iki yüzyılın ardından bu olanlardan dolayı çok utanmış ve ayrılmak istemişlerdi. Neticede seyahatlerimden geri döndüğümde sözüm ona seni doğuran ve henüz lohusayken yüksek ateşten ölen –o zaman çok yaygın bir durumdu– bir kontesle evlenmiştim. Dönüşümde benimle birlikte ortaya çıktığında kimse hikâyemi sorgulamadı, hatta herkes o kadar genç yaşta, sorumluluğumda bir çocukla dul kaldığıma üzüldü. Büyükannen seninle ilgilenmemde bana yardım etti ve gerçeği ebeveynlerim, uzaktaki annen ve ailesi, bizi evlendiren rahip ve seninle ilgilenen bakıcı dışında kimse öğrenmedi. Kimse bir daha bu konudan bahsetmedi. Bir alçak gibi davranarak anneni bir daha görmedim. Fakat onu çok az tanıyordum. Sen bir gençlik hevesinin, kısa bir yaz kaçamağının sonucuydun.

Öte yandan yalnızca senin için gerçek bir sevgi hissettim. Seni gördüğüm anda kalbimi sana verdim ve sana sahip olduğum için bir an bile pişmanlık duymadım. Aslına bakılırsa bu beni erkenden sorumluluk sahibi biri yaptığı için muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü ebeveynlerim ben nispeten gençken öldü. Bu yüzden senin hayatın boyunca öğrenmemekte belirttiğin her şeyi öğrenmek zorundaydım. Seçme şansım yoktu. Bir çocuğum ve yönetecek geniş bir mülküm vardı. Bunu senin için yaptım, böylece bir gün her şeyi sana muntazam biçimde devredebilirdim.”

Bunu söylerken Paul umutsuz görünüyordu. Nick babasının itirafının ona ağır geldiğini görebiliyordu. Bilmediği ise, babasının geçmişini neden şimdi anlatmaya karar verdiğiydi.

Babasının söylediklerinden bunun kendisi için ne anlama geldiğini seçmeye çalışıyordu. Onu en fazla sarsan şey; annesinin, aslında daima inanmış olduğu gibi, doğumda ölmemiş olduğuydu. Ayrıca o bir İtalyan soylusu değil, çiftliklerinden birinde yaşayan bir çiftçinin veya onun şehirli kuzeninin kızıydı ama bu Nick'i pek etkilemedi. Özellikle, onu doğurduğu zaman çok genç olduğundan, annesinin büyük ihtimalle hâlâ hayatta olduğu gerçeği Nick'i daha fazla sarstı.

“Annemin bunca zamandır hayatta olduğunu mu söylüyorsun? Bunu bana neden şimdi açıklıyorsun, baba?”

“Çünkü bilmen gerekiyor. Şimdi ise sana anlatmaktan başka seçeneğim yok. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmemekle birlikte hayatta olduğunu varsayıyorum. Ona, bir daha asla bizimle iletişim kurmaması söylenmiş olduğundan buna uydu. Dürüst bir kızdı ve sözünü tuttu. Nereye taşındıklarını hiç bilmiyorum ama eminim ki isteseydik onu bulabilirdik. Hâlâ hayatta olduğunu sanıyorum, şu anda elli dokuz yaşında olmalı, yani çok yaşlı değil. Sana tüm bunları anlattığım için çok üzgünüm. Halbuki hiçbir kısmını anlatmaya niyetim yoktu.”

Hatta Nick'e, annesinin ailesinin, kızlarının ölümünden dolayı kendisini suçladığını ve onu veya çocuğu bir daha görmek istemediğini söyleyerek izlerini örtmüştü. Böylece anne tarafından büyükanne ve büyükbabasının Nick'in hayatındaki yokluğunu açıklamıştı ve Nick bu durumu hiç sorgulamamıştı. Bir annesi olmamasına rağmen Nick'in çocukluğu çok mutlu geçmişti, hiçbir şeyin eksikliğini hissetmemişti.

Hayatta oldukları zaman boyunca baba tarafından büyükan-nesi ve büyükbabasının ama en önemlisi, tek oğlu için yapabileceklerinin sonu asla gelmeyen babasının ilgisinin tadını çıkarmıştı. Paul bir daha hiç evlenmemişti. Nick babasının sevdiği bir çocuk gelinin yasını tutmamış olduğunu öğrendiğinden bunun sebebini merak etmekten kendini alamıyordu şimdi. Belki koşullar öyle sarsıcı ve tatsızdı ki babasının kalıcı bir bağ kurma isteğini yok etmişti, bununla beraber, Nick, babasının asla evliliğe varmayan birçok uzun ilişki yaşadığını biliyordu. Daima ihtiyacı olan veya istediği tek ailenin oğlundan ibaret olduğunu söylerdi.

“Şimdi düşününce,” diye devam etti Paul, “annenin kısa bir süre sonra evlendiğini duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Sanırım babamın boşanmayı sağlayan avukatı bunu biliyordu. Onun adına rahatlamıştım. Babamın bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum ama önemsememiştım. Sana sahiptim; o zamanlar tüm umursadığım buydu. Hem annen tekrar evlenmişse eminim başka çocukları da olmuştur. Güzel, sağlıklı bir kızdı. Benimse, sahip olduğum ve istediğim tek şey sendin.” Paul ve Nick birbirlerine ciddi bir şekilde baktılar. İki adam da bir süre konuşmadı.

Paul’ün anlattıkları ve kendisine asla yalan söylemeyeceğine daima inandığı babasının, doğumundaki koşullar hakkında dürüst olmadığını fark etmek Nick’i afallatmıştı. Kendisini, muhtemelen önemli bir miktar paraya satmış olan annesinin bir yerlerde yaşadığını öğrenmek onun için bir şoktu. Babası paradan söz etmemişti ancak bunun, annesini

ve onun babasını boşanma koşullarını ve çocuktan vazgeçmeyi kabul etmeye sevk eden düzenlemenin bir parçası olduğu açıktı.

“Adı neydi?” diye sordu Nick kısık bir sesle. Ansızın onun nasıl görüldüğünü merak etti; Nick hiçbir zaman onun bir fotoğrafını veya portresini görmemişti. Babası, bunun kendisi için çok acı verici olacağını söylemişti. Nick bu durumu bir an bile sorgulamamış ve babasının “trajik kaybı” hakkındaki hislerine saygı göstermişti.

“Hedwig Schmidt.” Nick bu ismin beynine kazındığını hissederken başını sallayarak onayladı. Sonra babası derin bir nefes alarak devam etti. “Sana bunları şimdi anlatmamın sebebi iki gün önce yıllardır görmediğim bir adamın beni ziyareti... Gençken arkadaştık. Endonezya’ya yerleştiğinden beri onu görmemiştim. Şimdi Wehrmacht’ta* bir general ve arkadaşlığımızın hatırına beni görmeye geldi. Bu kayıtları nasıl ve nereden temin etti bilmiyorum ama evliliğimin ve boşanmamın kaydına ulaşmış ve seni biliyor. Bu günlerde insanlar daha önce hiç anlatmadıkları şeyler anlatıyor. Berlin’den esen bu uğursuz rüzgârla tüm Almanya’da havada uçuşan bilgiler var.”

Paul oğluna dikkatle baktı. “Arkadaşım Heinrich von Messing bana annenin yarı Yahudi olduğunu söyledi. O zamanlar bunu bilmiyordum, zaten benim için fark etmezdi. Kim olduğu bile, evliliğimizi uygunsuz kılmak için yeterliydi. Ebeveynleri kiracılarımızın kuzenleriydi ve belli ki, arkadaşşıma göre, annesinin ailesi Yahudi’ymiş, bu onu yarı

* *Nazi Almanyası’nın silahlı kuvvetleri. (ç.n.)*

Yahudi yapar. Bu durumda senin çeyreğin, çocukların se-
kizde biri Yahudi oluyor. Heinrich’e göre bugünlerde kısmen
Yahudi olmak bile çok tehlikeliymiş.”

“Nuremberg Kanunları çıktığından beri birkaç yıldır he-
pimiz bunun pekâlâ farkındaydık.” Bu kanunlara göre Yahu-
diler farklı bir ırk olarak tanımlanıyor ve vatandaşlıktan
çıkarılıyordu. O zamandan beri çıkan bin iki yüz yasa, onları
daha fazla haktan mahrum bırakmıştı ve birinin soyunda “Ari
olmayan” kan bulunması çok kötü bir şey haline gelmişti.
Paul, Almanya’daki Yahudilerin zor durumunun kendilerini
etkileyebileceğini hiçbir zaman düşünmemişti fakat şimdi,
kendilerini, özellikle de oğlunu son derece etkiliyordu. Bu
haberler Paul için şok ediciydi.

Devam ederken Paul’ün gözleri yaşlarla doldu ama kol-
tuğundan kımıldamadı. Söylediği her şeyin Nick’i şimdiden
afallatmış olduğunu görebiliyordu. “Seni uyarabilmem için
bana haber vermeye gelmiş. Senin ve anne tarafından gelen
malum soyun hakkında bir dosya açıldığını söyledi. Bu
durum senin ve çocukların felaketi olabilir. Şimdi, sonucu
belirlemek çok az vakit alıyor. Sen ve çocuklar yakalanıp bu-
radan gönderilebilirsiniz, buna göre zaten burada kalmanıza
ve mülkün sahibi olmanıza izniniz yok. Heinrich güvende
olmanız için senin ve çocukların Almanya’yı derhal terk et-
meniz gerektiğini söylüyor. Bunu yapmazsanız, soyun hak-
kındaki dosyayla, üçünüzün birden “istenmeyenler” için bir
tür kampa gönderilmeniz için yalnızca an –çok kısa bir zaman–
meselesi olduğuna inanıyor. Şimdi Almanya’da bir Yahudi

olmak neredeyse bir suç, hatta çeyrek Yahudi olmak bile sen ve çocuklar için büyük tehlike yaratıyor. Her türden ‘istenmeyenler’ için Münih’in yakınında Dachau toplama kampını kullanıyorlar, ne yazık ki bu tanım artık seni ve çocukları da kapsıyor.” Bunu söylerken gözyaşları Paul’ün yanaklarından aşağı süzülüyordu.

“Heinrich bu durumun kötüye gideceğini söylüyor. Ona senin adına konuşabilir miyim veya çeyrek Yahudilerin peşine düştüklerinde bir tür özel muafiyet belgesi edinebilir miyiz diye sordum, ama bana Almanya’da Yahudi kanma veya soyuna sahip herkesin sorgusuz sualsiz tehlikede olduğunu söyledi.” Bunu söylerken Paul boğazına bir kılçık gibi takılıp kalan bir hıçkırığı gizlemek için öksürdü. Kalbi parparça olmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Sevgili oğlum, çocuklarıyla birlikte bu ülkeden ayrılmak zorundasın. Derhal. Vakit kaybetmeden. Başınıza bir şey gelmeden önce. Heinrich’e göre boşa harcanacak vakit yokmuş.” Paul’ün gözyaşları yanaklarından masaya akarken odada sonu gelmez bir sessizlik vardı. Söylediklerini algılamak Nick gözlerini babasına dikmişti, iki adam da kımıldamıyordu.

“Ciddi misin? Gitmem mi gerekiyor? Bu çok saçma. Ben Yahudi değilim. Annem Yahudi olabilir ama sen değilsin. Ben değilim. Bundan haberim bile yoktu. Ve çocuklarım için bu bağ daha da uzak.” Oğlanların anneleri Katolik’ti ve bir piskoposla akrabaydı.

“Onlar için farklı. Hitler’in hükümeti için farklı. Ne kadar az olursa olsun Yahudi kanı taşıyorsan, hangi dine

inandığının bir önemi olmaksızın Yahudi'sin," dedi Paul acı acı. "Mesele dinle değil, ırkla ilgili ve şu anda, bu ülkede safkan, Ari bir Alman değilsin."

"Bu mantık dışı." Nick ayağa kalıp odada yürümeye başladı, az önce duyduklarına inanamıyordu. "Yahudilere karşıt bir his beslemiyorum ama onlardan biri değilim." Nick'in dili tutulmuştu.

"Onlara göre Yahudi'sin," diye tekrarladı Paul. "Evin-den alınıp bir toplama kampına gönderilmeni izlemeyeceğim. Wehrmact'taki arkadaşım seni götürmek için buraya gelebileceklerini söyledi ve başkalarına ibret olsun diye bunu yapacaklarından neredeyse kesinlikle emin. Kim olduğunla veya nasıl yaşadığınla ilgilenmiyorlar, soyunda Yahudi olanlar gitmek zorunda veya kalırlarsa başlarına gelecekleri göze almış olurlar. Ayrıca, bundan sonra ne yapabileceklerini kim bilir? Eşcinseller, Çingeneler ve Hitler'in Almanyası'nda istemedikleri diğerlerini Yahudilerle birlikte toplama kamplarına gönderiyor ve hapsedilmelerini daha kabul edilebilir kılmak için onları bir 'suç unsuru' olarak adlandırıyorlar. Yahudi öğretmenler çalışmıyor, Yahudilerin işyerleri tasfiye ediliyor ve işten çıkarılıyorlar. Parklara veya yüzme havuzlarına gidemiyorlar. Bir sonraki adımın ne olacağını sanıyorsun? Hâlâ özel izinle Almanya'dan ayrılmak için pasaport edinebilirsin. Her şey daha kötü bir hal almadan, hâlâ yapabiliyorken çocukları alıp gitmen gerekiyor." Ve artık Paul her şeyin daha kötüye gideceğine inanıyordu. Nick'le konuşurken ses tonundan, acil bir durum olduğu anlaşıyordu.

“Ne kadar daha kötüye gidebilir?” dedi Nick kuşkuyla. “Biz saygıdeğer insanlarız, baba. Sen Almanya’nın en büyük arazilerinden birine sahipsin. En köklü ailelerden birinden geliyoruz,” diyerek ona karşı çıktı umutsuz bir bakışla. Evi olarak bildiği tek yerde kalma hakkı için savaşıyordu.

Paul çaresizce konuştu, “Onlara göre yarı Yahudi bir anne, kalan her şeyin etkisini yok ediyor. Ailemizin ne kadar köklü veya onurlu olduğunu umursamıyorlar, buna katılmasan bile soyundan dolayı Yahudi’sin. Ve Yahudiler artık burada hoş karşılanmıyor. General bunu tam olarak böyle ifade etti. Bizi uyarmak için buraya gelerek büyük bir risk aldı. Dosyanın çoktan Berlin’de birinin masasına taşındığını söyledi. Tüm köklü aileleri, evlilik ve doğumlarla ilgili tüm ilçe kayıtlarını kontrol ederek sistemli olarak Yahudileri arıyorlar. Arkadaşım hızlı hareket etmemiz gerektiğini söyledi. Birkaç hafta içinde buraya gelebilirlermiş.”

Nick, babasına, “Ne yapmam gerekiyor?” diye adeta bağırdı fakat kaderden başkasına bağırarak veya sövmek yersizdi. Hiç tanımadığı, hatta onun için hiç var olmamış bir anne yüzünden Nick ve oğulları evlerini terk edip kaçmak zorundaydı. “Ne yapacağım? Kaçacak mıyım?”

Paul gözlerinde derin bir acıyla ona baktı ve başını salladı. “Evet. Heinrich insanların kefil ve iş bulabilirlerse –bu kolay bir şey değilmiş– Amerika’ya gittiklerini söyledi. Orada tanıdığım insanların bir listesini yaptım ama yardım etmek isterler mi bilmiyorum. İngiltere’deki okulunun müdürüne yazmak istiyorum; belki bize yardım edebilir. Sizi

buradan çıkarmak için tanıdığımız herkese ulaşmalıyız. Fakat bunu yapmak için bir işin olmalı.”

“Peki ne yapacağım baba? Şoför mü olacağım? Nasıl çalışıldığını bilmiyorum.” Bunu söylerken kendisini bir budala gibi hissetti ama ikisi de gerçeğin bu olduğunu biliyordu. İçinde yaşadığı dünya ve koşulları Nick’in çalışmasını veya nasıl üretken olacağını bilmesini gerektirmiyordu. Kendi mülkünü yönetmek için bilmesi gereken az şeyi bile öğrenmemişti.

“Belki bir bankada çalışabilirsin,” dedi Paul umutla. “Belli bir miktar paradan fazlasını yanına alamazsın. Büyük servetlerin Almanya’dan ayrılmasını istemiyorlar. Sana elimden geleni vereceğim elbette.” Paul sıkıntılı görünüyordu. “Çocuklara kendi başına bakabilmen gerekiyor.”

“Hayatımdaki hiçbir şey beni buna hazırlamadı,” dedi Nick umutsuz bir ses tonuyla. “Sadece at binmek, araba sürmek, yemekli davetlerde kibar davranmak ve balolarda dans etmek üzere yetiştirildik. Bunun hangi kısmı beni bir iş için uygun kılacak?”

“Hızla bir şey bulmalıyız. Kaybedecek vakit yok. Oraya gittiğinde Almanca öğretebilirsin. İyi derecede İngilizce konuşuyorsun; okul müdürüne yazmak istememin sebebi bu. Belki İngiltere’de veya Amerika’da bir okulda sana bir iş bulabilir. Öğretmenlik saygıdeğer bir meslektir, üstelik seni ve çocukları geçindirecektir.”

“Ya çocuklara ne anlatacağım?” Ne söylemesi gerektiği hayal edemiyordu; her şey çok karmaşık, çok saçma ve çok

hastalıklıydı. On beş yaşındaki Toby bunu anlamayacaktı, altı yaşındaki Lucas'ın anlamasıysa daha uzak bir ihtimaldi. Henüz Nick bile anlamıyordu. “Suçlu olarak nitelendirildiğimiz için Almanya’dan ayrılmamız mı gerekiyor? Oğullarım Yahudi ne demek onu bile bilmiyor. Ve şimdi Almanya’yı yöneten bir deli yüzünden vatanımızı terk etmek, hiçbir şeye sahip olmadığımız ve kimseyi tanımadığımız bir yere gitmek zorunda olduğumuzu anlatmam gerekiyor. Baba, bu delilik.”

“Evet, öyle,” diye kabul etti Paul. “Ortalık yatıştığında, ki er ya da geç yatışacağından eminim, geri dönebilirsiniz ama şimdi gitmek zorundasınız. Heinrich bunu bana açık açık anlattı ve ona inanıyorum. Başka seçeneğiniz yok. Ben mektupları yazacağım, bu arada sen de sana kefil olarak veya bir iş vererek yardım edebilecek birini tanıyıp tanımadığını düşünmelisin.” Nick kısa bir süre sessizce oturdu, yine tüm duydukları üzerine dili tutulmuştu. Bir süre sonra söyledikleri Paul’ü şaşırttı.

“İngiltere’deki okul arkadaşlarım bizimle aynı şeyleri yapan adamlar. Ava çıkıyor, at biniyor ve mülklerini yönetiyorlar. İşleri yok. Ayrıca en azından bir kez annemi görmek istiyorum. Benimle ilgilenmeyecek olsa bile kim olduğunu bilmek isterim.” Sebebinden emin olmamakla birlikte, annesiyle tanışmak onun için artık önemliydi. Onu doğurduktan sonra terk etmiş annesini merak ediyordu. Hem büyük olasılıkla hayatta olduğundan, Nick onun yüzünü görmek istiyordu.

“Anlıyorum. Sana bunu yapman için yardım edeceğim.” Paul bu konuda ciddi görünüyordu fakat aynı zamanda bun-

dan hiç mutlu değildi. Hedwig kırk üç yıl önce gitmişti ve Paul onu geçmişte gömülü olduğu yerden çıkarmayı hiç arzulamıyordu. Diğer yandan, Nick'in annesi hakkındaki merakını tatmin etmekten evvel ilgilenmeleri gereken daha önemli şeyler vardı. "Şimdi boşa harcayacak zamanımız yok. Seni ve çocukları elimizden geldiğince çabuk Almanya'dan çıkarmak zorundayız." Henüz ikisinin de aklında bunu nasıl yapacaklarına dair bir şey yoktu fakat bir plan bulmaları gerektiğini biliyorlardı. Nick'in ve oğullarının hayatı veya en azından refahı kesinlikle buna bağlıydı. Oğullarıyla birlikte bir toplama kampına gitme düşüncesi, Nick'i dehşete düşürmüştü. Paul, general olan arkadaşının bunun yalnızca ilk adım olabileceğini, durumun kötüye gidebileceğini ve onların başına bunun gelmesini istemediğini ima etmiş olmasına rağmen daha kötüsünü düşünemiyordu. General'in Paul'ü uyarmak amacıyla yaptığı ziyaretin değeri paha biçilmezdi. Paul, arkadaşı gelmemiş olsaydı yaşanabilecekleri düşündüğünde ürperdi. Gafil avlanırlardı ve Nick ile çocuklar alınıp götürülürdü.

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Nick kederli bir bakışla. "Biraz hava almam lazım."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babası. Nick'in bu konuşulanların üzerine yapacağı şeyden korkmuş, telaşlanmıştı.

"Altenberg'e, Alex'i görmeye. Kendi mutsuz veya neseli hissettiğinde her zaman yaptığı gibi arkadaşını görmek istiyordu.

"Ona anlatacak mısınız?" Paul endişeliydi.

“Bilmiyorum. Sadece bir süreliğine orada olmak istiyorum. Elbette ülkeden ayrılacağımı ona söyleyeceğim. Ayrıca yardım istemek için kime yazacağımı ve nereden başlaman gerektiğini düşünmeliyim. Amerika’da kimseyi tanımıyorum.” Nick’e göre orası başka bir gezegenden farksızdı. Kafasında kendisini İngiltere’de bir okulda öğretmenlik yaparken de canlandırılmıyordu. Almanya’dan ayrılmayı hayal edemiyordu. Nereye gidecekti? Gittiği yerde ne yapacaktı?

“Amerika’da tanıdığım birkaç kişi var,” dedi Paul usulca. “Hepsine yazıp sana ve çocuklara kefil olmalarını ve sana bir iş vermelerini isteyeceğim.”

“Bir seyis veya dans eğitmeni olarak çalışabilirim,” dedi Nick kederli bir şekilde ve aslında yarı ciddiye. Yapmayı bildiği az şeyin arasında bunlar da vardı. Delikanlılık çağından beri atıyla bizzat ilgilenmemişti fakat yapabileceğini biliyordu.

“Bunlardan daha iyi bir şey bulmaya çalışacağım,” dedi babası üzüntüyle. İçinde bulundukları durum onu dehşete düşürüyordu. Oğlunu ve torunlarını korumak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Birkaç dakika sonra Nick, Bugatti’siyle uzaklaşırken iki adam da düşüncelere dalmıştı. Nick güzel spor arabasını sürerken bildiği hayatın bitmek üzere olduğunu –sonsuza dek olmasa bile yıllar sürecekti– fark etti. Paul ise tüm ailesini kaybetmek ve değer verdiği herkesten ayrılmak üzere olduğu fikrine alışmaya çalışıyordu. Onlarla birlikte gitmeyi düşündü ama mülkü terk edemezdi. Toprakları ve kiracıları için

orada olmak, ayrıca mirasını ve hayranlık verici duruma getirdiği her şeyi savunmak onun vazifesiydi. Üstelik başka bir yere gitmek için fazla yaşlı hissediyordu. An itibariyle Nick'in ihtiyacı olan son şey, sorumluluğunda hakkında endişe duyacağı yaşlı bir adamın olmasıydı. Oğullarının sorumluluğu yeterince ağırdı. Paul burada kalması gerektiğini biliyordu. Ama Nick ve çocuklar gitmek *zorundaydı*. En kısa zamanda.

Nick Altenberg'e vardığında arabasını park edip ahıra yürüdü ve Alex'i Pluto'yla çalışırken buldu. Ata saliseler içinde yön değiştirerek yeteneğini zor bir teste tabi tutuyor ve ona bir "*levade*" adı verilen ve Lipizzanların doğuştan yatkın olduğu arka ayaklarının üzerinde hareketsiz durma numarasını çalıştırıyordu. Nick, Alex'in Pluto'yla idman yaptığını son gördüğünden beri, son haftalarda atın dikkate değer ölçüde gelişme kaydettiğini fark etti. Saatlerce idman yapmanın sonucu fazlasıyla iyiydi. Pluto doğuştan bir göstericiydi ve Alex hâlâ tatminkâr görünmese bile birkaç ay içinde Viyana'ya gittiğinde başarılı olacaktı. Arkadaşını ve Lipizzan'ı çalışırken izlemek için çitlerin üzerine tünemiş olan Nick'i gören Alex ona el salladı.

"Babanla konuşmanız ne kadar kötüydü?" diye seslendi omzunun üzerinden. Nick omuz silkti. Alex'e ne yalan söylemek ne de ona henüz gerçeği anlatmak istiyordu. Hâlâ duymuş olduklarını sindirmekle meşguldü. İnanılamayacak kadar korkunç bir haberdı bu. O ve oğulları gidecek bir yerleri olmadan haftalar içinde Almanya'dan ayrılmak *zorundaydı*. Üstelik

Nick, o belirsiz yere ulaştıklarında oğullarına nasıl bakacağını bilmiyordu. Babasının bu sabah anlattıkları ancak bir kâbus olabilirdi. Nick'in tek istediği uyanmak veya bunun bir şaka olduğunu duymaktı. Ama bu bir şaka değildi. Alex'in Pluto'yla çalışmasını izlerken annesini de düşünüyordu. Alex atın şaha kalkmış duruşuna bir hoplama ilave ettirerek bu kez Nick'in *courbette* adı verildiğini bildiği bir hareketi sergiletiyordu. Daha önce Alex'in en uç noktadaki *capriole* ve *croupade* hareketlerinin yanında atlarını bunu yapmak için de eğittiğini görmüştü. Bunu yaparken zarif beyaz atlar kusursuz bir koreografa sahip bir bale grubu gibi havada uçuyormuş gibi görünürlerdi. Tüm akşamüzeri Alex'in Pluto'yla çalışmasını izlemek Nick'i biraz yatıştırdı. Arkadaşı ancak hava karardığında ve bir seyis atı alıp götürmek üzere yanına geldiğinde durdu. Alex, Pluto'nun yanından ayrılmadan önce sıkı çalışması ve olağanüstü performansı için ona teşekkür edercesine birkaç dakika atla konuşup onu sakinleştirdi. Nick'e göre Pluto, bu akşamüzeri daha öncesine göre çok daha iyi bir performans sergilemişti. Nick çitten aşağı atlayarak Alex'e doğru yürürken arkadaşı da hoşnut görünüyordu.

“Onlara bunu nasıl yaptırıyorsun hiç anlamıyorum,” dedi Nick hayranlıkla. “Seni binlerce kez bunu yaparken izledim fakat bana hâlâ sihir gibi geliyor, sanki irade gücünle atı havaya kaldırıyorsun. Bir sihirbaz olduğuna yemin edebilirim.”

“Bu kanlarında var. Bunu yapmayı *istiyorlar*,” diye temin etti Alex alçakgönüllülükle. “Ben sadece onlara de-

neme cesaretini veriyorum. Yapabildiklerini bir kez fark ettiklerinde iki taraf için de kolay ve eğlenceli hale geliyor.” Alex gözlerine baktığında Nick ikna olmamış ve kafası karışık görünüyordu. “Babanla her şey yolunda mı?” diye sordu Alex. Kafasına birdenbire Nick’in babasının hasta olabileceği dank etti. Öyle olmadığını umuyordu ama Nick son derece mutsuz ve üzgün görünüyordu.

Ahırdan ayrılırlarken, “Evet, o iyi,” dedi Nick dalgın bir şekilde. Alex onu yakından izliyordu. Nick’in tüm bedeni gergin görünüyordu ve gözleri adeta iki derin keder gölüydü. O kadar uzun zamandır arkadaşlardı ki Alex’in bunu fark etmemesi mümkün değildi.

“Bana anlatman gerekmiyor,” dedi Alex temkinli bir biçimde. “Buna mecbur değilsin. Ama yalan söylediğini biliyorum. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeter.”

Nick başını iki yana salladı, hemen sonra Alex’in nezaketi karşısında, kendi iradesi dışında gözlerine yaşlar hücum etti ve kardeşi saydığı arkadaşına bakmak için döndü. Nick’in karısı ve kızı öldüğünde Alex onu teselli etmiş ve hayatındaki iyi ya da kötü tüm önemli olaylarda yanında olmuştu. Beraber kutlama yapmış veya beraber ağlamışlardı; hissettikleri gibi gerçekten kardeşmişçesine hayatlarındaki tüm kederi ve neşeyi paylaşmışlardı.

“Annem hâlâ hayatta... Babam onun kim olduğuna dair bana yıllarca yalan söylemiş. Ve kısa bir süre önce, onun yarı Yahudi olduğunu öğrenmiş. O zamanlar bunu bilmiyormuş.

Wehrmacht'taki bir arkadaşı gelip ona bu durumu anlatmış ve ülkeyi terk etmezsek benim ve çocuklarımla uzakta bir yere, muhtemelen bir toplama kampına gönderileceğimizi söylemiş. Birkaç hafta içinde Almanya'yı terk etmek zorundayım çünkü artık bir 'Yahudi' olarak nitelendiriliyorum. Amerika'da, İngiltere'de veya gidebileceğim herhangi bir yerde bir iş ve bir kefile ihtiyacım var. Alex, oraya gittiğimde ne yapacağıma, çocuklarıma nasıl bakacağıma dair hiçbir fikrim yok. Seyislik veya şoförlük dışında nasıl yapıldığını bildiğim bir iş yok neredeyse." Bunu söylerken gözleri yaşlarla dolmuştu. Paniğe kapılmış görünüyordu. Alex onu dinlerken yürümeyi bırakıp dikkatle arkadaşına baktı.

"Ciddi misin? Bu bir tür şaka değil mi?" Alex buna inanmıyordu. Anlattıklarının hiçbirini inanılacak gibi değildi, kaldı ki annesinin hayatta olması ve Nick'in yarı Yahudi olması meselesinin en basit kısmıydı. Fakat onun ve çocukların bir toplama kampına götürülme tehlikesine karşı ülkeyi derhal terk etmek zorunda olması korkunç bir haberdir. Akıl dışıydı.

"Şaka yapıyormuşa benziyor muyum? Ne halt edeceğim şimdi?"

"Bir kefil ve bir iş bulacaksın ve bunu çok hızlı yapacaksın," dedi Alex ağırbaşlı bir şekilde. Hitler'in önyak olduğu Nuremberg Kanunları'ndan sonra ülkede olup bitenden ikisi de haberdardı. Ancak bunun, Nick ve çocukları etkilediğini bilmiyorlardı. Bu, Nick'in halini haklı çıkaran, gerçekten çok kötü bir haberdir.

"Nasıl bir iş yapacağım?" dedi Nick ümitsizce. "Sen en

azından atları eğitebiliyorsun. Ben onu bile yapamıyorum. Sadece başka birisinin eğittiği atlara binebiliyorum.”

“Bu durumdan kurtulmak için para vermenin veya fikirlerini değiştirmek için biriyle konuşmanın işe yaramayacağından emin misin?” İkisi de bu duruma hâlâ inanamıyordu fakat bu, korkunç bir şekilde gerçek görünüyordu.

“Babama göre yararı olmazmış. Arkadaşı, Wehrmacht’taki general, en geç birkaç hafta içinde ülkeyi terk etmemiz gerektiğini söylemiş. Ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok. Hem neden biri bana ve çocuklara kefil olsun veya bana beceremeyeceğim bir iş versin ki?”

Alex yardımcı olmaya çalışarak, “Bir şey düşüneceğiz,” dedi. Fakat Nick’e bir kefil ve iş bulmaktan öte kırk yıllık müttefiki, kardeşi ve ruh eşi olan çocukluk arkadaşının Almanya’dan ayrılmak üzere olduğu fikriyle boğuşuyordu. Bu ayrılığın temelli olması muhtemeldi veya Almanya normale dönene kadar –bunun ne kadar süreceğini kim bilirdi?– uzun bir süreliğine olduğu kesindi. “Çocuklar bunu öğrendi mi?” diye sordu Alex, arkadaşı için endişe içindeydi.

“Ben de daha bu sabah öğrendim, ne yapacağımıza karar verene kadar onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Ya bir çözüm bulamazsam ve bizi alıp götürürlerse?”

“Bu gerçekleşirse bile üstesinden gelirsiniz. Yine de bunun olmamasını sağlamak zorundayız.” Alex, üçünün alınıp götürüldüğü fikrine dayanamıyordu. Bu büyük zalimlik olurdu. Üstelik ya içlerinden biri veya hepsi birden bunun üstesinden gelemeyecek olursa? Alex yardım etmek için elin-

den gelen ne var ne yoksa yapmak istiyordu. Tıpkı Nick ve oğulları gibi, o ve Marianne de Almanya'dan ayrılmak zorunda kalsalardı, bu nasıl bir şey olurdu diye kafasında canlandırmaya çalıştı. Bunu anlamakta zorluk çekiyordu ancak kızının refahı ve güvenliği için, Nick'in şimdi oğulları adına hissettiği gibi, dehşete kapılmış olacağı kesindi. Nick'e arabasına kadar eşlik ederken ve orada durup konuşurlarken Alex, onun umutsuzluk içinde olduğunu gördü. Onlar adına korktuğu kadar hayatı boyunca kimse için korkmamıştı. Bu, ona Nick'in karısı ve kızının hastalandığı zamanı hatırlattı. Şimdi yine o ve oğulları için acı çekiyor ve bu konuda düşünmek onu hasta ediyordu. Nick, Bugatti'sine binerken Alex, "Bir şey düşünceğiz," diyerek ona moral vermeye çalıştı. Nick başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde keder ve umutsuzluk vardı. İkisi de sevgili ülkelerinde böyle bir şeyin yaşanabileceğini hayal edemezdi. Hayatları daima güvenli ve emin olacak, gelecek nesillerde de böyle devam edecek gibi görünüyordu, oysa şimdi, Nick ülkeden ayrılmak zorundaydı. Böyle büyük bir sorunu çözmek için mucize bulmak bir yana, bunu anlamak ve hazmetmek bile imkânsızdı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Nick dürüstçe. "Ya bir çözüm yoksa?"

"Olacak," dedi Alex sakın bir sesle. "Olmak zorunda, gerçi bu asla yaşanmamalıydı. Asla. Almanya gibi medeni bir ülkede değil. Annenin yarı Yahudi olması kimin umurunda?"

"Onu görmek istiyorum," diye mahcup bir tavırla itiraf

etti Nick. “Bu durumun öteki yüzü yaşanmıyor olsaydı, bana yıllar boyunca annem hakkındaki gerçeği anlatmadığı için babama kızgın olurdum. Ama bu durumda ona kızamam. Zavallı adam bizim için dehşete düşmüş halde ve gidecek olmamız onu çok üzüyor. Her şeye rağmen annemin kim olduğunu öğrenmek isterim. Ortak hiçbir yanımız olmasa bile o benim annem ve oldum olası onu merak ettim.” Alex başını salladı. Bunu anlayabiliyordu, yine de Nick’in diğer sorunlarının yanında bu konu çok daha az önem taşıyordu.

“Bu gerçekten önemli mi?” diye sordu Alex.

“Benim için önemli,” dedi Nick ciddiyetle. “Fakat önce Amerika’da veya İngiltere’de bir kefil ve iş bulmak zorundayım. Çocuklarıma bakabilmem için bana iş verecek birine ihtiyacım var.”

“Bu akşam senin için ne yapabileceğimi düşüneceğim,” diye söz verdi Alex.

Nick onun koluna dokunmak için arabanın açık penceresinden uzandı. “Teşekkür ederim,” dedi, “her şey için... yıllarca arkadaşım olduğum için.” Alex başını salladı, bir anlığına konuşamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Ne hissettiğini veya Nick ve oğullarının kendisi için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını ifade etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Yaptıkları yüzünden Nazilerden her zamankinden fazla nefret ediyordu artık. Eğer tüm ülke, saygıdeğer insanları evlerinden kovan ve çocuklarıyla birlikte uzak bir yere gönderen bu küçük canavarın izinden gidiyorsa hepsi delirmiş demektir. Nick von Bingen ve ailesi, Almanya’nın omur-

gası, mirası ve değerlerinin özüydü. O ve ailesi gibi insanlara birer suçlu gibi davranmak Alex'in vatanı olmasından gurur duyduğu ülkenin ruhunda açık bir yara bırakacaktı. Şimdi Alex, Nick'i ve çocukları ne kadar çok özleyeceği dışında bir şey düşünemiyordu. Ne var ki bu konuda düşünmek acı vericiydi. Nick'in anlattıkları hâlâ kafasında yankılanıyordu. Malikâneye girerken gözyaşlarını sildi. Arkadaşı için, oğulları için, onlardan ayrılmanın kedere boğacağı babası için, kendisi için ve eskiden sevdiği ama artık arkadaşını sürgün ettiği için nefret besleyebileceği ülke için ağlıyordu. Yaşamak üzere olanlar, onlar için ölçülemez bir kayıp ve korkutucu bir zamanın işareti olacaktı. Güvenli, huzurlu hayatları parçalanmıştı ve Alex hayatındaki hiçbir şeyin bir daha aynı olmayacağından emindi.

Üçüncü Bölüm

Paul'ün Nick'e gitmek zorunda olduğunu söylemesinden sonra günler, her biri için sonu gelmez bir stres, şok ve korkunun sabit bir şekilde ilerleyen gizli etkisiyle geçti. Nick hâlâ olanlara inanamıyordu. Paul, günlerini oğluna bir kefil ve bir iş bulma umuduyla Amerika'da güçbela tanıdığı herkese mektup yazarak ve dinleyebilecek herkese zor durumlarını açıklayarak geçiriyordu.

Lucas etraflarını saran gerilime karşı kayıtsızdı ama Tobias bir şeyler olduğunu hemen kavrayıp babasına sorunun ne olduğunu sordu. Oğluna olan biteni ve evlerinden ayrılmak zorunda olduklarını açıklamak Nick'in hayatındaki en acı verici anlardan biriydi. Bu durum hiçbirine bir anlam ifade etmiyordu.

Tobias gözyaşlarına boğularak bir yere gitmeyeceğini söyledikten sonra, olanları Marianne'e anlatmak için bisikletiyle yola çıktı. Marianne tam ahırdan çıkarken delikanlı onu buldu. Genç kızın hâlâ kötü bir öksürüğü vardı ama gribi

atlatmıştı ve boynuna sardığı kırmızı eşarbyıla babasının Pluto'yu eğitmesini izlemişti. Tobias'ı gördüğü an onun ağlamış olduğunu anladı ve korkunç bir şey yaşanmış olduğundan korktu. Babası ona von Bingenlerin karşı karşıya olduğu durumla ilgili hiçbir şey söylememişti. Nick oğullarına açıklayana ve nereye gideceklerini bulana kadar Alex ona anlatmak istememişti. Şimdi Nick ve babasının, kendilerini ele geçiren saf dehşet yerine, odaklanmaları gereken konu onlara gidecek bir yer bulmaktı. En kötü korkuları kimsenin onlara yardım etmemesi ve her şeye rağmen Nick ve oğullarının bir toplama kampını boylamasıydı. Özgürlük günleri sayılıydı, zamanla yarışıyorlardı. Almanya'dan çıkacaklarsa kısa süre içinde bir şey bulmaları gerekiyordu.

“Gidiyoruz!” diye bağırdı Tobias bisikletini bir kenara atarken. Uzun yetişkin bacaklarını bisikletten kurtarıp Marianne'e doğru koştu.

“Nereye gidiyorsunuz?” Marianne şaşkın ve huzursuz görünüyordu, ayrıca Tobias'ın yüzündeki perişanlık onu korkutmuştu. Delikanlının gözleri yaşlarla doluydu.

“Henüz bilmiyoruz. Ama yakında gidecekmişiz. Belki Amerika'ya veya İngiltere'ye. Babam ve büyükbabam bunun üzerinde çalışıyorlar. Babamın annesi yarı Yahudi'ymiş ve sandığımız gibi ölmemiş. Buradan çekip gitmiş ve onlar *boşanmışlar*,” dedi entrikacı bir sesle. “Ve şimdi gitmek zorundayız çünkü bizim de Yahudi olduğumuzu düşünüyorlar.”

“Çok saçma.” Marianne, Tobias'a gözlerini dikmiş bakarken söylediklerini inkâr etmeye çalışıyordu. Tobias da

onun kadar uzundu ve Marianne, delikanlının anlattıklarının yarattığı korku ve sarsıntıyla olduğu kadar kendi açık sarı saçlarını yüzüne doğru savuran soğuk rüzgârın etkisiyle titrediğini görebiliyordu. “Siz Yahudi değilsiniz. Kim gitmeniz gerektiğini söylüyor ve nereye gideceksiniz?”

“Naziler, Yahudi olduğumuzu söylüyor, uzaktan da olsa. Babamın annesi dolayısıyla; üstelik babam annesini hiç görmemiş bile. Babam doğduğunda annesi onu terk edip büyükbabama vermiş. Babam bana az önce anlattı. Hiçbir yere gitmeyeceğim,” dedi Tobias korku içinde, “burada kalmak istiyorum. Bizim evimiz burası.” Tobias gözyaşlarına boğuldu. Marianne de kollarını ona dolayıp onu yakınına çekerken ağlamaya başladı. “Babam gitmezsek bizi uzakta bir yere göndereceklerini söylüyor. Bir toplama kampına belki. Bunun olmasını da istemiyorum.”

“Lucas biliyor mu?” diye sordu Marianne, aniden endişelenerek. Marianne için erkek kardeşlerinden farksızlardı. Tobias’ın kendisine abayı yakmış olduğunu biliyor ama bunu dikkate almıyordu. Tobias yalnızca iki yaş küçük olsa bile genç kıza göre bir çocuktı. Fakat on yedi ve on beş yaş bir fark yaratırdı. Büyük bir fark.

“Lucas çok küçük. Ona anlatamayız,” dedi Tobias babasının söylediğini tekrar ederek. “Babam bir kefil ve bir iş bulmak zorunda.”

“Ne tür bir iş?” Tobias’m anlattığı diğer şeyler gibi bu da Marianne’de bir şok etkisi yarattı.

“Bilmiyorum.” Delikanlının akli karıştıktı.

“Ne yapabilir?” Marianne dondurucu rüzgârdan korunmaları için Toby’yi eve yönlendirirken şaşkın görünüyordu.

Ailenin atalarının portrelerinin sıralandığı, esintili ana holde yürürlerken, Toby, “Bilmiyorum,” dedi. Marianne, ikisi için sıcak çikolata istemek için mutfığa girerken Tobias da onu takip etti. Ardından babası dışarıda olduğundan Marianne arkadaşını onun üst kattaki çalışma odasına götürdü. Konforlu, sıra sıra kitaplar bulunan odada, babası ahırlardan döndüğünde hazır olması için şöminede bir ateş yakılmıştı. Kocaman, cereyanlı evde, burası, Marianne’in en sevdiği odaydı. Kışın daha büyük odaları sıcak tutmak zordu ama bu oda her zaman sıcak ve davetkâr olurdu; özellikle babası buradayken. Marianne burada oturup babasıyla konuşmayı çok severdi. Tobias da bundan keyif alırdı.

“Tüm bunlar kulağa delice geliyor,” dedi Marianne makul bir biçimde. Arkadaşının hikâyesine veya bunun onlar için getirdiği vahim sonuçlarına inanamıyordu. “Gitmek zorunda olduğunuzdan emin misin? Sizi neden uzağa gönderinler? Baban adi bir hırsız değil.”

“Elbette değil ama onun Yahudi olduğunu düşünüyorlar.” Tobias bunu söylerken umutsuz görünüyordu.

“Yahudileri toplama kamplarına mı gönderiyorlar?” Marianne ona inanmakta zorlansa da dehşete düşmüş görünüyordu.

“Büyükbabamın arkadaşı olan bir general onu uyarmaya gelmiş. Gitmek zorunda olduğumuzu yoksa bizi uzak bir yere göndereceklerini söyleyen kişi oymuş.” Marta ikisi için

birer fincan sıcak çikolata taşıyan tepsiyi odaya getirdiğinde Marianne'in yüzü solgundu ve elleri titriyordu. Marta onların üzgün olduğunu görebiliyordu, bu yüzden hızla odadan ayrıldı. Tartışmış olduklarını ve bunu aralarında halledeceklerini düşündü. Her zaman böyle yaparlardı. Yıllardır çocukça çekişirlerdi. Marianne daha büyük olduğundan genellikle kazanırdı. Tobias birçok yönden hâlâ çocuktuk. Marianne özellikle son bir yılda çok büyümüşü ve Marta, onun annesi kadar, hatta belki ondan daha güzel olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, Marianne babasının canlılığına sahipti.

Sıcak ikolatalarını yudumlarlarken, "Bunların hepsi bana çılgın bir hikâyeymiş gibi geliyor," dedi Marianne kararlılıkla. Genç kız, onun söylediklerine inanmak istemiyordu ama Toby'nin gözlerindeki dehşet bunun doğru olabileceğine işaret ediyordu. Tabii, delikanlı durumun ciddiyetini yanlış yorumlayıp bunu gerçekte olduğundan daha kötü görmüyorsa. Marianne böyle olduğunu umuyordu. "Babam biliyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Babam bana söylemedi," diye yanıtladı Toby. O sırada, kendinden bahsedildiğini hissetmiş gibi Alex odaya girdi. Çok geçmeden bir çay tepsiyle ortaya çıkan Marta, Alex'e çocukların çalışma odasında olduklarını söylemişti. Alex kendine bir fincan çay doldurduktan sonra çocuklara ciddi bir ifadeyle baktı.

"Burada neler oluyor?" İki tartışmış mıydı yoksa Toby haberleri öğrenip de Marianne'e mi anlatmıştı, Alex emin değildi. Nick nereye gideceklerinden emin olana kadar oğul-

larına bir şey anlatmayacağını söylemişti. Alex'e söylediğine göre henüz nereye gidecekleri netleşmemiştir.

“Buradan gidiyoruz,” dedi Toby üzüntüyle ve birkaç dakika önce Marianne’e anlattığı hikâyeyi aynı şekilde anlattı. Alex başını salladı ve çocuklar, onun olan bitenden önceden haberdar olduğunu anladılar.

“Baban bana birkaç gün önce anlattı,” dedi Alex sakin bir şekilde. “Bu haberler hepimiz için çok, çok kötü,” diye ifade etti. Marianne babasının bunu söyleme şeklinden her şeyin gerçek olduğunu anladı ve anında gözleri yaşlarla doldu.

“Bu nasıl mümkün olabilir baba?” diye sordu ona boğuk bir sesle. “Neden Yahudileri toplama kamplarına gönderiyorlar? Hem von Bingenler Yahudi değil ki.”

“Nick ve çocukların kısmen Yahudi olduğu ortaya çıktı. Görünüşe göre hükümet için bu kadarı yeterli. Son beş yılda onları toplumumuzdan yavaşça sürgün ediyorlardı. Tüm Yahudilerin geri kalanımızdan ayrı tutulmasını, Almanya’dan çıkmasını veya mümkünse kamplara hapsedilmelerini istiyorlar. Toby haklı, gitmek zorundalar. Ve çok kısa bir süre içinde. Babası ve büyükbabası bunun üzerinde büyük bir gayretle çalışıyor.” Alex de bizzat birkaç mektup göndermiş ama henüz bir cevap alamamıştı. “Çok üzgünüm, Toby. Babanın bir çözüm bulacağından eminim. Nereye gideceğini bilmemek zor tabii.”

“Onları ziyaret edebilir miyiz?” diye sordu Marianne usulca. Beş yıl önce babası, Toby’nin annesi ve kız kardeşinin öldüğünü söylediğinden beri bu aldığı en kötü haberd.

O zamanı tamamen hatırlıyordu. Toby'nin annesine çok düşküdü ve öldüğünde çok üzölmüştü. Küçük kız kardeşı için de aynı şekilde.

“Nerede olduklarına bağılı,” dedi Alex dürüstçe, “ama bunu kesinlikle deneyeceğiz.” Bunun üzerine Marianne ve Toby birbirlerine ayrılık konusunda hissettikleri her şeyi anlatan bir bakış attı. Toby hayatında bir başka önemli kayıp yaşayacağı fikrine katlanamıyordu; yalnızca en sevgili arkadaşını değil evini de kaybedecekti. Ayrıca büyükbabasını arkada bırakmak istemiyordu ama Paul de Nick de onun kalmak zorunda olduğunu söylemişti. Malikâne tüm şehirlerden uzak olsa bile tüm bu mevcut kargaşada atalarından kalma mülkü başıboş bırakmak istemiyorlardı. Şimdi neler olabileceğini kestirmek zordu.

Uzun bir süre konuştular. Marta onlara daha fazla sıcak çikolata, çay ve taze pişmiş kurabiye getirdi. Bu, Marianne'e birdenbire arkadaşlarının bir daha böyle yaşamayabileceğini fark ettirdi. Kendisi ve babasının da gitmek zorunda olmadığına şükrediyordu. Bir süre sonra Alex, Toby'yi arabayla eve bırakmayı teklif etti ama delikanlı bisikletiyle dönmek istediğini söyledi ve birkaç dakika sonra Marianne'i yanağından öpüp oradan ayrıldı. Toby bunu yaptığında Marianne delikanlılı olmak istediğı adam gibi değil, her zamankinden daha fazla küçük bir erkek kardeş gibi gördü.

“Bu korkunç bir hikâye baba,” dedi üzüntüyle, hâlâ doğru olduğuna inanamıyordu. O akşamüzeri duyduğu her şeye çok şaşırmıştı. Gerçekten akıl almazdı.

“Evet öyle. Ne yapacaklarını bilmiyorum. Birkaç hafta içinde hiç yoktan bir iş ve tamamen yeni bir hayat yaratmak pek kolay değil. Hazırlık yapmak zaman ister fakat zaman, sahip olmadıkları tek şey.”

“Ya bir kampa gönderilirlerse?” diye sordu Marianne nefesini tutarak.

“Çok cesur olup bunun üstesinden gelmek zorunda kalırlar,” dedi Alex gerçekçi bir tavırla. Kızını von Bingenlerin iyi olacağına ikna etmeye çalışıyordu ama kendisi de buna katiyen inanmıyordu. Nick ve çocukların yapabildikleri kadar çabuk Almanya’dan ayrılmaları gerektiğini düşünüyordu fakat şimdilik hâlâ gidecek bir yerleri yoktu.

O ve Marianne akşam yemeği boyunca bu konuda konuşmaya devam etti. Yemekte Marianne, Nick ve çocukların kısmen Yahudi olduğunu duyduğunda Marta’nın yüzünde küçük bir hoşnutsuzluk sırtışı belirmediğini gördü, ardından kadın mutfaktaki görevleriyle ilgilenmek için odadan ayrıldı.

Marianne gece boyunca onları düşündü ve sonunda rahatsız bir uykuya daldı. Ertesi sabah, hava hâlâ aydınlanmamışken odasından kuşların ötmeye başladığını duyan Alex hiç uyumamıştı. Fakat o sırada yatağında dimdik oturuyordu. Aklında bir fikir vardı. Kalktı, hızla giyindi ve alt kata inerek bir palto ve arabasının anahtarlarını aldı. Sonra von Bingenlere gitmek için garajdan Hispano-Suiza’sına atladı. Büyük pirinç tokmağı kullanarak kapıyı çaldı ve bir süre sonra von Bingenlerin başkâhyası kapıda belirdi. Alex ona Nick’i derhal görmek istediğini söyledi. Başkâhya onun henüz uyan-

madığını bildirdi ama sonra gönülsüz de olsa kontrol etmeyi kabul etti. Nick birkaç dakika sonra ortaya çıktığında üzerinde pijamaları, terlikleri ve ipek robdöşambırı vardı. Alex'i bir tür duyuru yapacakmış gibi –ki durum buydu– ön salonunda volta atarken bulmak Nick'i şaşırttı.

“Bir fikrim var ve işe yarayacağına inanıyorum,” dedi Alex heyecanla. Nick'in gitmesini istemiyordu ancak bu koşullar altında tek umutları buydu. Bununla birlikte, içinde bulundukları toplama kampına gönderilme tehlikesini düşününce Alex kalmalarına da razı değildi.

“Neden bu kadar erkenden buradasın?” diye sordu Nick kederli bir bakışla, robdöşambırının kemerini bağlarken. Saat ikiye kadar ayaktaydı ama aklına hiçbir parlak fikir gelmemişti.

“Sana iki Lipizzan'ımı ve birkaç Arap atımı vereceğim. Tek yapmamız gereken bir sirkle iletişime geçip sana bir iş vermelerini ve kefil olmalarını istemek. İki Lipizzan, sekiz atla birlikte geleceğini duyduklarında bunu kabul edeceklerinden eminim.” Nick ona şüpheyle baktı ve kahkahalara boğuldu. Öyle şiddetli güldü ki neredeyse ağlayacaktı ve ardından oturması gerekti. İkisine kahve getirmeleri için hizmetçi zilini çaldı. Sonra arkadaşına baktı.

“Sen delisin ama seni seviyorum, Alex. Tanrı aşkına, atların ne kadar büyüleyici olursa olsun bir sirk katılamam. Bir sirk gösterisi yapmayı beceremem. At eğiticisi sensin, ben değilim. Ayrıca atlarını alamam. Özellikle Lipizzanlar kesinlikle olmaz. Hiçbir sirk beni işe almaz. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Sana öğretebilirim. Hem Lipizzanlar ne yapacaklarını bilir. Tüm yapman gereken onları bunun için sesli komutlarla yönlendirmek. Zor kısmını onlara bırak. Arap atlarından birine binip sahnenin çevresinde dört nala koşturabilirsin. Nick, sen tanıdığım en iyi binicilerden birisin. Hem, seni ve çocukları kurtaracak yol buysa, bunu yapabilirsin.” Alex bunu tek çıkış yolları olarak görüyordu.

“Bir sirke katılamam,” dedi Nick. “Orada ne yaparım?” Dehşete düşmüş görünüyordu ama Alex kararlıydı.

“Oğullarını ve kendini buradaki felaketten kurtarmış olacaksın. Yahudiler için durum iyiye değil kötüye gidiyor ve babanın arkadaşı ellerinde senin hakkında bir dosya olduğunu söylemiş. Daha iyi bir seçeneğin var mı?” Nick üzerine düşündüğü uzun bir süre boyunca cevap vermedi, ardından Alex’e bakarak başıyla onayladı. Arkadaşının söylediği her şey doğruydı.

“Atlarını alamam. İki Lipizzan, sekiz at. Bunu kabul edersem, gitmeden önce sana ödeme yapacağım.”

“Paranı almayacağım. Sen benim için bir kardeşten farksızsın. Sirk seni almayı kabul ederse, atlar benden sana bir hediye olacak.”

“Bunu yapamam,” dedi Nick kesin bir tavırla ve sonra tekrar dalgınlaştı. “Buradan nasıl bir sirk bulacağım?”

“Ringling Brothers adında bir sirk var. Bir yerde okudum. Başka bir sirkle birleşmişler ve merkezleri Florida’daymış. Berlin elçiliğini arayıp sorabiliriz.”

“Deli olduğumuzu düşünecekler,” dedi Nick gülümse-

yerek. Hâlâ bunun delice bir fikir olduğunu ve büyük olasılıkla işe yaramayacağını düşünmesine rağmen umutlu hissetmeye başlıyordu. Sirkler, nasıl bir gösteri sergileyeceğini bilmeyen bir adamı sırf atları var diye öylece işe almazdı. Nick'e bu fikir, erişilmesi güç bir hayalmiş gibi geliyordu. Her şeye rağmen sabahın ilerleyen saatlerinde elçiliği aradılar ve Sarasota, Florida'daki Ringling Brothers Barnum & Bailey Sirk'i'nin adresini aldılar. Sirk tura çıkmadığı kış için merkezi oradaydı. Elçilikteki kadın onlarla ilgili her şeyi biliyordu. Kadının, deli olduğunu düşünmesinden korktuğundan, Nick ona sirkle iletişime geçmek istemesinin sebebini söylemedi.

Çok geçmeden, Nick ve Alex, sirk yetkililerine Nick'in yanında getireceği atları tarif ederek ona iş vermelerini ve kefil olmalarını isteyen ve ihtiyaç duyduğu belgeleri açıklayan bir mektup yazdılar. Mektubu postalamak için postaneye gittikten sonra Paul'e ne yaptıklarını anlatmak için konağa uğradılar. Paul bunun etkileyici bir fikir olduğunu düşündü ama işe yarsa Alex'e ödeme yapmakta o da ısrar etti. Nick, en iyi atlarından bazılarını alacaktı. Üstelik Alex, atları gemiye nakletmek için kullanabilecekleri eski bir yük vagonu olduğunu söyledi. Plan üzerine tartışıkça Nick bile ikna olmaya başladı. Nick daha sonra at binmeye gitmek istedi ama Alex ona izin vermedi. Birlikte yapacak işleri olduğunu söyledi.

“Ne tür işler? Orman arazine tekrar bakmak mı istiyorsun?” Bu fikir Nick'in hoşuna gitmişti. Dikkatini dağıtıp zihnini sorunlardan uzaklaştıracaktı.

“Öğrenmen gereken gösteri numaraları var arkadaşım,” dedi Alex inatçı bir sesle, “ve sana bilemen gerekenleri öğrettikten sonra çocuklarla çalışacağız.” Nick onun çok ciddi olduğunu görebiliyordu ve bu kez gülmedi. Birlikte Altenberg Malikânesi’ne döndüler ve Alex, Lipizzanları nasıl çalıştıracaklarını ve sesli komutlarla nasıl yönlendireceğini göstererek onu tüm akşamüzeri katı bir tempoyla zorladı. Daha sonra Nick’i Pluto’ya bindirdi ve onlara at pistinin çevresinde tekrar tekrar tur attırarak iri beyaz aygıra adımlarını ve yapmayı bildiği her şeyi sergiletti. Pluto’nun ardından Nick’i Lipizzan kısırağı Nina’yla ve bir Arap atıyla çalıştırdı.

“Atların benden çok daha akıllı,” dedi Nick sonunda. “Ne yapamam gerektiğini unutup duruyorum. Onlarsa hiç unutmuyor.” Atlar kusursuz bir eğitimden geçmişti.

“Sana ne yapman gerektiğini hatırlatacaklar. Bazen benden de daha akıllı oluyorlar.” Alex tüm akşamüzeri onu kendi tarzı ve atlara nasıl sesli komut vereceği hakkında sonsuz bir sabırla bilgilendirdi. Nick’e öğrendiklerini defalarca tekrarlattı. Alex zorlu bir öğretmendi ama Nick’i çok etkileyen inanılmaz bir sabra sahipti.

O hafta Alex’in kontrolü altında epey zahmetli geçti. Nick’in eğitimi konusunda merhamet göstermiyordu. Ona atlarla aynı anda nasıl çalışacağını öğretti. Bir süre sonra eğitime çocukları da dahil etti. Paul’ün mektuplarına yavaş yavaş cevap gelmeye başladı ne var ki hepsi olumsuzdu. Kimsenin Nick’e verecek bir işi yoktu veya ona ve çocuklara kefil olabileceklerini sanmıyorlardı. Artık tüm umutları sirke

bağlıydı. Cevabı beklerlerken Alex, Nick ve çocuklarla çalışmaya devam ediyordu. Paul sık sık ahır bölümünde onları ziyaret ediyordu, gördükleri onu etkilemişti. Marianne her gün okuldan sonra onları izlemeye geliyordu. Genç kız son derece ustalaştıkları kanısındaydı. Toby hâlâ biraz çekingendi ama Lucas karşı konulmaz ve doğaldı. Lipizzanlardan birinin çıplak sırtına biniyor, Alex ise ona bir attan nasıl bir diğerine sıçrayacağını öğretiyordu. Hem kısrak hem de aygır, onun bunu yapmasına izin vermeye gönüllüydü. Sirk onları kabul ederse, Alex onlara Pluto'yu ve Nina isimli kırağı verecekti. Nina on yaşındaydı ama güzel bir şekilde eğitilmişti ve sakin bir hayvandı. Onlar için altı Arap atını şimdiden özenle seçmişti, hepsi en iyi stokundandı. Onları Nick'e verebileceğinde ısrar etmişti, zaten o kadar çok atı vardı ki yokluklarını güçbela fark ederdi. Fakat Nick, Pluto'nun İspanyol Binicilik Okulu'na ayrılmış olduğunu biliyordu, yani Alex onun yerini doldurmakta zorlanacaktı. Alex atlar için para almayı reddetmeyi yine de sürdürdü.

Nick sirke mektubu gönderdikten tam iki hafta sonra, sonunda bir cevap aldı. Alex ve babasının önünde zarfı yırtıp ne söylediklerini okurken Nick'in elleri titriyordu. Odada bir ölüm sessizliği hâkimdi. Alex onu geri çevirdiklerinden korkuyordu. General'in ziyaretinden beri neredeyse üç hafta geçmişti ve gün geçtikçe toplama kampı veya daha kötüsünün tehdidi daha gerçek oluyordu. Ringling Brothers son umutlarıydı. Nick mektubu bıraktığında Alex'in gözleriyle buluştu. Alex onu teselli etmek için nazikçe koluna dokunur-

ken arkadaşının gözlerinde yaşlar vardı.

“Tanrım, bizi istiyorlar,” diye fısıldadı Nick, “hepsi burada. İhtiyaç duyduğumuz her şey. Bizim için taahhüt senedi bile postalayacaklar. Gidebiliriz.” Bunun üzerine gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve Alex bir savaş narası atarak onu kucakladı. Paul’ün de ağladığını görebiliyorlardı. Bu hem mutlu hem de üzücü bir haberdı. Bir şanssızlık olmazsa, ağır koşulları olan bir kampa gönderilmekten sakınabileceklerdi ama bu Almanya’dan temelli olarak ayrılmaları anlamına geliyordu ve çok kısa bir süre içinde gitmek zorundalardı. Zaman tükeniyordu.

Paul soğukkanlılığını hızla geri kazandı, oğlunu tebrik etti ve elinden gelen en kısa zamanda Amerika’ya giden bir gemide yer ayırtacağını söyledi. Birkaç telefon görüşmesi yapmak için hızla yanlarından ayrıldı. Yarım saat sonra geri döndüğünde Nick ve çocuklara dört gün içinde New York’a gitmek üzere yola çıkacak lüks *Bremen*’de birinci sınıftan iki kamara ayırtmıştı. Atları taşıyan vagonu yüklemeye rıza gösteriyorlardı. Tabii Nick ve çocukların onlarla ilgilenmesi gerekecekti. Çok çok uzun bir zaman veya belki de ömürleri boyunca lüks içindeki son yolculukları olacaktı. Almanya’ya ne zaman geri döneceklerini veya bir daha hiç dönüp döneceklerini kim bilirdi? Aynı anda coşkulu, kederli, heyecanlı ve umutsuz bir hava vardı. Ve Nick, çocuklara gideceklerini haber verdiğinde herkes ağladı.

Sonraki dört günü, hep beraber geçirdiler ve Alex durmak bilmeden onlara gösteri numaralarını prova ettirdi. Gid-

işlerinden önceki gün, Nick ve çocuklar sahiden deneyimli bir sirk ekibi gibi görünüyordu. Gemiye giderlerken Marianne, Alex ve Paul onlara eşlik etmeyi planlıyordu. Trenle Nuremberg ve Hanover üzerinden Bremerhaven'a gidecek ve gemiye oradan bineceklerdi. Son gece Alex ve Marianne onları Altenberg Malikânesi'nde akşam yemeğinde ağırladı. Yemek nefisti, birçok kez kadeh kaldırıldı, birçok duygu yüklü, sessiz an yaşandı ve gözyaşları durmadan aktı. Hepsi için çok zordu. En heyecanlıları Lucas'tı ama çocuk bir daha asla eve dönemeyebileceklerini tam olarak anlamıyordu.

Belgeleri eksiksizdi; Paul göç vergilerini ödemişti ve general sayesinde Nazi hükümeti plana onay mührünü vurmuştu. Gitmeleri hükümeti memnun ediyordu. Tüm ilgilendikleri Almanya'dan üç Yahudi'nin eksilecek oluşuydu. Görünüşe göre akıllarında ya onları gitmeye zorlamak, ya da sahip oldukları tüm haklardan mahrum bırakarak onlara birer suçlu gibi davranmak için bahaneler bulmak vardı. Hitler "Almanya'yı Yahudilerden temizliyordu" ve şimdi ansızın Nick ve çocuklar onlardan olmuştu.

Bavaria'dan Bremerhaven'a giden trene binene ve atlarla dolu yük vagonunun da trene yüklendiğini görene kadar altısı da sessiz kaldı. Uzun yol için yerlerine yerleşirlerken kimseden çıt çıkmıyordu. Söylenecek bir söz kalamamıştı. Önceki gece her şey konuşulmuştu: umutları, hayalleri, pişmanlıkları, diğerleri için duydukları korkular, gitmenin getirdiği keder. Taşranın yanlarından hızla geçip gitmesini izlerken Toby ve Marianne el ele tutuşuyordu ve hepsi göz-

yaşlarını tutmaya gayret ediyordu. Tren Bremerhaven istasyonuna yanaşırken Nick'in boğazına bir yumruk oturmuştu. Alex, Nick'in atları taşıyan yük vagonunun bir vinçle kaldırılıp gemiye yüklenmesini denetlemesine yardım etmek için onun yanına gitti. İki adam yürekleri ağızlarında, yük vagonunun kaymasından korkarak vinçin hareket edişini takip ederken uzun bir süre birbirlerine baktılar. O anda Nick, Alex'in bu planla kendisi için neler yaptığının, bu inanılmaz hediyesinin anlamını tam olarak kavradı. Alex onlara yeni bir hayat, güvenlik ve özgürlük vermişti. Nick, bir gün, arkadaşları için böyle bir şey yapabilmeyi umdu ama bu pek olası görünmüyordu. Alex onları bilinmez bir gelecekte kurtarmış ve oğullarıyla birlikte ona bir gelecek şansı sunmuştu. Yük vagonunun yumuşak bir şekilde geminin güvertesine inişini izlerlerken Nick teşekkürlerini fısıldadı. Alex bir kolunu onun omzuna dolarken iki adam da bir daha ne zaman görüşeceklerini merak ediyordu.

Dördüncü Bölüm

Yük vagonlarının içindeki atlar güvenle gemiye yerleştirildikten sonra altı kişilik grup rıhtımda durup birbirlerine baktı. Yolcular ve konukları gemiye çıkıp güvertede dolaşmaya ve kamaralarını ziyaret etmeye başlamıştı ama Nick rıhtımdan ayrılmak istemiyordu. Ayakları Alman topraklarına son kez basıyordu ve gemiye bir kez bindi mi sevdiği ve bildiği her şeyi kaybedecekti. Babasının yalnız kalacağı düşüncesine katlanamıyordu. Ona dönüp diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık sesle konuştu.

“Bizimle gel baba. Lütfen. Burada kalmanı istemiyorum. Bizimle birlikte sirke gelebilirsin. Sana da kefil olacaklarından eminim.” Bir sonraki gemiye binebilirdi; Nick ve çocuklar gibi tehlike altında olmadığından Almanya’dan ayrılmak için acele etmek zorunda değildi. Ama Paul başını yavaşça iki yana salladı. Gidişlerinden duyduğu tüm üzüntü gözlerinden okunuyordu.

“Gelemem. Burada sahip olduklarımızı terk edemem.

Sen ve çocuklar için her şeye göz kulak olmalıyım. Nazi hükümeti altındaki bu insanlara güvenmiyorum. Ellerinden gelse tüm ülkeyi yerle bir ederler. Hiç değilse bize ait küçük parçayı senin adına korumak istiyorum.” Paul’ü Almanya’da tutan sorumluluk ve görev bilinci idi ama kalbi Nick, Tobias ve Lucas’la birlikte gidiyordu. Onlar gittikten sonra Paul için Almanya’da topraklarından başka bir şey olmayacaktı. Paul mülkiyetlerinin koruyucusundan başka bir şey değildi artık. Öte yandan gidişlerini izlemek fiziksel bir ağırı gibi canını yakıyordu. Önceki yıl Nick’le birlikte incelikli bir strateji geliştirerek Toby’yi Hitler Gençlik Organizasyonu’ndan uzak tuttukları için şükreliyordu. Doktorları, onlara, oğlanın astımı olduğu için toplantılara katılamayacağını söyleyen bir rapor vermişti. Paul Hitler’in hükümetiyle ilgili hiçbir şeye katkıda bulunmayı, özellikle torunlarının onlara bulaşmasını hiç istememişti. Paul şimdi Nazilerden daha bile fazla nefret ediyordu. Nick ve oğullarını gitmeye mecbur bıraktıkları için onları asla bağışlamayacaktı.

“Seni özleyeceğim baba,” dedi Nick yumuşak bir sesle. Paul başını sallayarak gözlerini yere indirdi, konuşamıyordu. Paul de onları kelimelere dökülemeyecek kadar fazla özleyecekti.

Sonra, Alex Nick’le konuşmak için yanlarına gelene kadar orada birkaç dakika sessizce durdular.

“Atları kontrol etmek istiyorum.” Endişeli görünüyordu. Yük vagonunda sekiz at vardı –Pluto, Nina ve içlerinden ikisi aygır dördü kısarak, altı Arap atı– ve tren yolculuğunun

ve vagonun gemiye taşınmasının ardından iyi durumda olduklarından emin olmak istiyordu. Hiçbirinin yaralanmadığını ve nispeten sakın olduklarını –gerçi faklı bir şey olduğunu hissedeceklerdi– kendi gözleriyle görmek istiyordu. Alex, Nick ve çocuklara ihtiyaçları olan tüm eğitimi vermiş, hatta onlara sirkte kullanmaları için süslü yularlar hediye etmişti. En sonuna kadar Nick’in atlar için ödeme yapmasına izin vermemişti. Bu çok büyük bir hediyeydi; Nick bunu eşit derecede önemli bir jestle asla geri ödeyemeyeceğini biliyordu. Sonsuz sevgisi ve sadakati dışında... Ama Alex buna zaten yıllardır sahipti ve daima sahip olacaktı. İki adam, sonsuza dek vedalaşıyor olma ihtimali sebebiyle kasvetli ve ümitsiz görünüyordu.

Gemiye binerlerken yalnızca Lucas’ın keyfi yerindeydi. Etrafı keşfe çıkmak için can atıyordu ama Nick yelken açana kadar beklemesini söyledi. Nick ve Alex atları görmeye gittiler; hayvanlar biraz ürkek ama iyi durumlardı. Alex sarımsız bir yolculuk olacağını umarak yatışacaklarını söyledi.

Nick ve Alex atlarla meşgulken Lucas güvertede durmuş büyükbabasıyla konuşuyordu. Toby usulca Marianne’le sohbet ediyordu. Evden ayrıldıklarından beri dantel bir mendille gözlerini kurulayan genç kız şimdi Toby’ye üzüntüyle bakıyordu.

“Seni çok özleyeceğim,” dedi Marianne perişan bir halde. Toby onun küçük kardeşi gibiydi, doğduğundan beri böyle olmuştu. “Bana her gün mektup yaz ve sirkte nasıl bir yer olduğunu anlat. Her şeyi bilmek istiyorum.” Genç kız ikisinin de

dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Toby başını sallayıp ona söz verdi fakat genellikle mektup yazmaktan hoşlanmazdı ve nadiren yazardı, yine de onun için yazacağını söyledi.

“Büyükbabamı ziyaret edecek misin?” diye özlemle sordu Toby. Marianne başıyla onayladıktan sonra ikisi de Paul’e bir göz attı. Lucas onunla neşeli bir şekilde konuşuyor ve hatta büyükbabasını güldürmeyi başarıyordu, oysa bugün bunu yapmak kolay değildi.

Nick’in, çocuklarınkinin hemen yanında bulunan lüks kamarasını ziyaret ettiler. İki oda da çok şıktı ve Nick bunun Almanya’ya dönene kadar, uzun, çok uzun bir süre boyunca görecekları son ihtişam olduğunu biliyordu. Yanma on *reichsmark* almasına izin verilmişti. Paul eline gizlice bir tomar para tutuşturmuştu. Nick kamarasına girer girmez bunu kıyafetinin altına sakladı. Şimdi, sirkin postaladığı taahhüt senedi ve işe başladığında kazanacağı maaş dışında tüm sahip oldukları para buydu. Maaşıyla nasıl geçineceklerini hayal edemiyordu ama buna mecburlardı. Burgatti’sini Alex’e bırakmış, arabayı artık onun kullanmasını istemişti. Ayrıca yanlarında, iki tanesi atlarla performans sergiledikleri zaman giyecekleri gece kıyafetleriyle dolu olanlar dahil birçok sandık getirmişlerdi. Nick’in birçok frakı ve iki silindir şapkası vardı, tabii Toby için de bir takım hazırlamışlardı.

Nick’in lüks kamarasında sohbet ederlerken geminin düdüğü tüm ziyaretçilerin gemiyi boşaltması için bir uyarı işareti verdi. Bu ses onları telaşa vermeye yetti; Toby boğuluyormuş gibi Marianne’e yapıştı ve ikisi de gözyaşlarına

boğuldu. Nick babasına ve ardından Alex'e sarıldı. İki adam ömür boyu ayrılmak üzere olan kardeşler gibi son bir kucaklaşmada buluşurken gözlerini kapadı. Hemen sonra Nick, Marianne'e sarıldı ve Marianne Lucas'ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

“İyi bir çocuk ol ve bana geri dönmeden sirkteki şişman hanımla evleneyim deme,” dedi Marianne. Lucas ona kahkahalarla güldü ve söz verdi. Daha sonra Paul, torunlarına tekrar sarıldı ve oğluna özlemle baktı, sanki her ayrıntısını hafızasına kazıyordu. Nick ve çocuklar onları güverte iskelesine kadar geçirdi ve Paul, Alex ve Marianne gemiden inmeden önce hepsi birbirine son kez sarıldı. Nick diğer yolcuların Almanya'dan ayrılış sebeplerini –keyfi mi yoksa göçmen olarak mı ayrıldıklarını– bilmiyordu ama kendi ayrılışları öyle duygu yüklü ve öyle acı vericiydi ki ziyaretçileri kendilerini güçlkle onlardan kopardı ama sonunda yaptılar. Gemi yolculuğu konusunda diğerlerinin üzüntüsünü paylaşamayacak kadar heyecanlı olan Lucas dışında herkes ağlıyordu. Hem oğlan için sirke katılmak hâlâ çok eğlenceli görünüyordu. Yalnızca altı yaşında olduğundan Almanya'dan ayrılışlarının ıstırabı onu etkilemiyordu.

Nick gemi iskelesinden uzaklaştı ve onları izlemek için güvertenin daha ilerisindeki korkulukların arkasına geçti. Toby babasının yanında dururken Lucas gelip gidiyor, denizcilerle veya diğer yolcularla konuşuyor ve sonra köpek yavrusu gibi babasına geri dönüyordu. Biri gemiden diğeri rıhtımdan, Nick ve Alex birbirlerine uzun uzun baktılar. Ma-

rianne ise gözyaşlarıyla mücadele eden Toby'ye el sallarken ağlamasını artık durduramıyordu. Paul'ün göğsü, bastırıldığı hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Sonunda iskele kaldırıldı ve römorkörler devasa gemiyi yavaşça rıhtımdan uzaklaştırmaya başladı. Gemi düdüğü aralıksız öterken Nick, rıhtımda duran çok sevdiği üç kişiye el sallıyordu. Yanında Toby'nin hıçkırıklara boğulduğunu duydu ve kolunu oğlunun omuzlarına dolayarak onu daha yakınına çekti, ardından Lucas yanlarına geldi ve rıhtımda kalan diğerlerine el salladı.

Nick, Toby ve Lucas onları görebildikleri müddetçe el sallamaya devam ettiler, aynı şekilde rıhtımdaki üçlü, gemi artık kimseyi göremeyecekleri kadar uzaklaşana kadar yerinden kırmılamadı. Sonra yavaşça arkalarını dönerek eve doğru yola çıktılar. Buharlı Gemi Bremen sevdikleri herkesle birlikte yelken açmıştı. Üçlü eve dönüş yolunda düşünceliydi ve tek kelime etmedi. Marianne'in zaman zaman burnunu silmesi dışında hiç ses çıkmıyordu. Bir süre sonra genç kız başını babasının omzuna dayadı. O gün yaşadığı duygulardan bitkindi ve mendilini hâlâ elinde tutarak uyuyakaldı. O gün hepsi hüngür hüngür ağlamıştı.

Nick yelken açtıktan sonra atları tekrar kontrol etmek istedi. Lucas'ı beraberinde gelmesi için ikna etmeye çalıştı ama oğlan gemiyi keşfetmek isteyince oğluna izin verdi. Toby kamaralarında oturuyordu; yıkılmış görünen delikanlı hiçbir şey yapamayacak kadar üzgündü. Ağlamaktan göz kenarları kıpkırmızı olmuştu.

“Geri döneceğiz,” dedi Nick yumuşak bir biçimde. Toby nazik olmak adına onu onaylarca başını salladı ama ona inanmıyordu. Artık Almanya’da suçlu ve toplum dışı sayılan, kendi evlerinde oturmaya bile hakkı olmayan, yerinden edilmiş insanlardı. Adi katiller ve hırsızlar gibi kovulmuşlardı. Üstelik pasaportlarına “Sürgün Edilmiştir” mührü vurulmuştu, halbuki gerçek bu değildi; kendi rızalarıyla ayrılmışlardı. Şimdi bir de oraya “Yahudi” anlamına gelen kırmızı bir Y harfi damgalanmıştı. Onlar siyasi mültecilerdi ve Yahudi olarak Alman vatandaşlıkları hükümsüz kılınmıştı.

Nick atların yanından döndüğünde Toby kamarasında değildi ve Lucas güzel yüzme havuzuna ve köpek kulübelelerine bakıyordu. Gemide ayrıca bir sigara odası, bir dinlenme odası ve meşhur bir balo salonu da vardı. Lucas köpekleri görmek istediğini söylemişti. Nick ise kendi halinde güvertede dolaşıyordu, sonra denize bakmak için durup korkulukların arkasına geçti. Gemiye binerlerken birçok güzel kadın olduğunu fark etmişti ama onlarla flört etmekle ilgilenmiyordu. Tüm düşünebildiği kısa bir süre önce kaybettikleri dünyaydı. Şık gemi bunun son kalıntısıydı. Lucas bunu anlamıyordu, Toby durumu belli bir boyutta kavırıyordu ama Nick başlarına gelenin ve ne kadar acı verici bir hal alabileceğinin tamamen farkındaydı. Yabancı bir ülkede bir sirke katılıyor oldukları gerçeğinin ne anlama geldiğini kavramak veya bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmek bile ona uzak ve zor geliyordu. Kalbi tamamen Alex ve babasıyla dolu, denize bakarken şimdilik bu konuyu düşünmek bile istemi-

yordu. Nick, karısı ve kızı öldüğünden beri böyle terk edilmiş ve harap hissetmemişti. İyice üşüyene kadar korkuluğa dayalı orada dikildi, sonra kamarasına geri dönerek uykuya dalma umuduyla yatağa uzandı. Uyku tutmayınca atları bir daha ziyaret etmek için aşağı indi. Alex'in onlara verdiği fırçalardan birini seçti ve Pluto'yu tımar etmeye koyuldu. Aygır karşılık olarak memnun bir bakışla ona döndü.

“Aferin oğluma,” dedi Nick kar beyazı ensesini sıvazlarken ve onu fırçalamaya devam etti. Tüm atlar kısa tasma kayışlarıyla bağlanarak yaralanmamaları için güvenceye alınmıştı ve birkaç günü hareket etmeden geçirmeleri gerekiyordu. Nick zarar görmemeleri için yolculuk boyunca denizin hoyratlaşmamasını umuyordu. Daha gidecekleri yere varmadan içlerinden birini kaybetmek istemezdi. Yaralanmış bir hayvanı öldürmek zorunda kalırsa diye yanında dolu bir tabanca getirmişti. Bu Alex'in önerisiydi, fakat tabii Nick'in kullanmak zorunda kalmamasını ümit ediyordu. Özellikle Lipizzanlarda; gemideki en değerli yük onlardı ve Nick'in yeni bir hayat için biletleriydi.

Uzun bir süre altlarla kaldıktan sonra güverteye döndü, burada *shuffleboard** oynayan ve iki genç kızla konuşan oğullarına rastladı. Nick onları görünce gülümsedi. Toby yelken aldıkları zamana göre daha mutlu görünüyordu ve Lucas mest olmuş bir şekilde kendisinden uzun olan *shuffleboard* istekasını kullanıyor ve söylediği bir şeye kıkırdayan kızları etkilemeye çalışıyordu. Kızlar, Toby'nin yaşından çok onun-

* Elle ya da bir istekayla itilen disklerin bir oyun tahtası ya da alana işaretlenmiş sayı bölgelerinde durdurulmasına dayanan oyun. (ç.n.)

kine yakınlardı ve eninde sonunda koşarak uzaklaştıklarında Lucas oyuna olan ilgisini kaybedip babasına neler yaptığını anlatmak için Nick'in üzerinde bir battaniyeyle oturduğu şezlonga geldi. Anlattıklarına bakılırsa geminin birinci sınıfa ayrılmış her yerini gezmişti; zaten alt güvertelere geçiş izni yoktu.

“Daha sonra yüzmeye gidebilir miyiz baba?” diye heyecanla sordu. Nick kabul etti. Çocuklarıyla olmak aklını acılarından uzaklaştırıyordu ve bilinmeyenle yüzleşmeden ve sirke katılmadan önce bu yolculuğun onlar için mutlu bir zaman dilimi olmasını istiyordu.

O akşamüzeri daha sonra iki kardeş sinemada bir film izlemeye gittiğinde Nick güvertede dolaşmaya devam etti ve düzenli aralıklarla atları kontrol etti. Çay saati için içeri girdiğinde diğer yolculardan biri ona atlarla ilgili sorular sordu. Birinci sınıf yolcular için kurulan zengin büfe, beş çayının Alman muadili olarak hazırlanmıştı. Gemide yemeklerin iyi olduğu herkes tarafından söylenirdi ama Nick hiçbir şey yemedi. Tek istediği bir fincan çaydı ve bunu sert bir malt viski takip etti.

“Arap atlarıyla dolu bir yük vagonuyla seyahat ettiğinizi duydum,” diye ilgiyle belirtti atlar hakkında sorular soran adam. Amerikalı olan adam Kentucky'den geldiğini ve orada kendi atları olduğunu söyledi. Almanya'da olma sebebi av atları ve iki yarış atı satın almaktı ama onlar Amerika'ya başka bir gemiyle gönderiliyordu, adamın yanında getirdiği bakıcılar vardı. Adının Beauregard Thompson olduğunu söy-

ledi. “Onları nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Nick’in güçbela anladığı koyu bir Güneyli aksanıyla. Nick İngiliz tonlamalarına alışkındı, Güney’den gelen bir Amerikalının aksanına değil.

“Florida’ya,” dedi Nick sadece ve adam başını salladı. Nick’in atlarıyla ilgili söylediklerinden etkilenmişti. Başka bir ülkeye sekiz Arap atı nakletmek büyük bir servetin işaretiydi.

“Onları gemide yanınıza alarak akıllılık etmişsiniz,” diye iltifat etti. “Onlara bizzat göz kulak olabilirsiniz. Bir ara atlarınızı görmek hoşuma giderdi,” diyerek arzusunu kibarca dile getirdi. Nick viskisinden uzun bir yudum alırken onaylarca başını salladı. Bu içkiye ihtiyacı vardı, zira çok zor ve son derece duygusal bir gün olmuştu.

“Elbette,” dedi Nick cana yakın bir şekilde. “Aslında yalnızca altı tanesi Arap atı. Diğer ikisi Lipizzan,” dedi kayıtsız bir şekilde, adamın bu ırktan haberdar olup olmadığından emin değildi.

“Aman Tanrım,” dedi adam huşu içinde. “Bakın, *böyle bir şeyi* görmek isterdim. Onları sergilemek için mi götürüyorsunuz?” Nick buruk bir gülümsemeyle başını salladı. Onları, bir sirkte birlikte “sergilenmek” için götürüyordu. Thompson’ın bunu bilse şok olacağından emindi. Sirkler centilmenlere göre yerler değildi.

“Size göstermekten mutluluk duyarım,” diye kendi isteğiyle teklif etti Nick. Daha sonra Thompson, geminin butiklerinden alışveriş yaptığını söylediği karısını bulmak üzere yanından ayrıldı.

Filmden sonra Toby ve Lucas, Nick'i bulmak için kamerasına geldiler. Oradan hep beraber yüzmeye gittiler, ardından akşam yemeği için üzerlerini değiştirmeye gitmeden önce Nick ve Toby atların bölmelerini temizledi. Nick, yıllardır seyislerin görevlerine el atmamıştı, yine de bunu hatırladığından daha kolay buldu ve bütünüyle nahoş bir iş değildi. Atların aralarında dolaşıp arada bir onları okşarken bu iş onları tanımak için iyi bir vesileydi. Aralarında ona en çok karşılık veren Pluto'ydu, Nick yanından geçtiği her sefer at merhaba dermiş gibi ona burnunu sürtüyordu. Lipizzan kısırağı Nina en hüznünlü olandı. Arap atları hâlâ gergin görünüyordu ama iyi durumdalar. Sekiz at da yiyip içiyordu. Nick bunun gözden kaçırmamaya dikkat ediyordu. O ve Toby bölmelerini temizleyip kendilerine söylenildiği gibi gübreden kurtulduktan sonra banyo yapmak ve giyinmek için kameralarına döndüler. O akşamki yemek o ve Toby için beyaz kravat takmayı gerektiriyordu. Lucas ise yemeğini kamaralarında bir kamarot eşliğinde yiyecekti. Yemek salonundaki resmi oturma düzeni için çok küçüktü ve zaten bu ona sıkıcı geliyordu. Ayrıca genç kamarot onu yine köpek kulübelerine götüreceğine söz vermişti. Lucas'a göre gemi köpeklerle doluydu. Atı olan yalnızca onların ailesiydi.

Nick ve Toby, kaptanın masasına oturtulduklarında kendilerini tanıttılar. Masada onlardan başka, Berlin'den gelen, son derece göz kamaştırıcı görünen bir çift vardı. Adam tanınmış bankacı bir aileden geliyordu ve New York'ta akrabalarını ziyaret etmeyi planlıyorlardı. Nick'i ilgiyle süzen

nispeten meşhur bir Alman aktris vardı. Nick ona karşılık vermedi; kadın kendisinden yirmi yaş küçüktü ve yemek boyunca gereğinden fazla içmişti. Ayrıca İtalyan bir çift, Nick'in önceden duyduğu ama okumadığı bir yazar ve dul olduğunu söyleyen Monique adında çok hoş bir Fransız kadın vardı. Merhum kocası Alman'dı ve Tyrol'da bir malikâneleri bulunuyordu. Son olarak, görünüşe göre büyük miktarda para sahibi olmak dışında bir özelliği olmayan, ne eğlenceli ne de çekici sayılabilecek iki Alman çift daha vardı.

Yemekten sonra herkes kahve, sigara ve içki içmek için üst güvertedeki bir bara çıktı. Bir grup müzik çalmaya başladığında insanlar dansa kalktı. Müzik başlar başlamaz Toby tüymek için babasından izin istedi. Toby gittikten sonra Nick, Monique'le dans etti. Kaptan ve masalarındaki grubun bir kısmı ayrılırken hâlâ onunla dans ediyordu. Bar yolcularla doluydu ve herkes keyifli ve çok enerjik görünüyordu. Nick, için zor bir gün olmasına rağmen son derece iyi bir dansçı ve çok güzel bir kadın olan çekici Fransız duluyla sohbet ederken onun bile ruh hali düzeldi. İki dünya arasında asılı dururken tüm bunlar onda gerçeküstü bir his yaratıyordu. Geminin ihtişamlı ortamında kısa bir süreliğine kötü hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ama olmuştu ve içmeye ara verdiğinde Nick'e ağırlığını hissettiriyordu. Hakikatten kaçmak için çok çaba gösteriyordu. Genç Fransız kadın, Nick'in hayatında yolunda gitmeyen bir şey olduğunu hissetmişti ama bunu sormayacak kadar kibardı.

“Amerika’da arkadaşlarınızı mı ziyaret edeceksiniz?”

diye sordu ihtiyatla, Nick başıyla onayladı. Ona oğullarıyla birlikte bir sirke katıldıklarını ve hayatlarını kurtarmak için Almanya'dan kaçtıklarını anlatmaya hiç niyeti yoktu. "Ben de öyle," dedi Monique küçük bir iç çekişle. "Almanya son zamanlarda tüm o mitingler, yürüyüşler ve konuşmalarla çok iç karartıcı. Kocam altı ay önce öldü ve bir değişikliğe ihtiyacım var. Kız kardeşimi ziyaret etmek için Boston'a gidiyorum. Kocasıyla birlikte orada yaşamaktan hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Geçen yıl evlendiler ve ilk bebeklerini bekliyorlar, dolayısıyla onu görmek için yanına gitmek istedim." Monique, Münih yakınlarında yaşadığını ve çocuğu olmadığını söyledi. Onu, taktığı mücevherlere dayanarak değerlendiren Nick, kocasının ona büyük bir servet bıraktığını sezdi. Dans ederlerken Monique kocasının kendisinden kırk yaş büyük olduğundan söz etmişti ve Nick'e göre kadın otuzlu yaşlardaydı.

Monique gerçekten hoş bir kadındı. Birçok kez vals ve fokstrot yaptılar; Monique özellikle tangoda etkileyiciydi. O ve Nick pistte bir hayli göz kamaştırıcı görünüyordu, öyle ki birçok kişi onları izlemek için durdu. İkili sonradan eğlenceli olduğunu düşündükleri bu duruma çok güldü. Monique'in Nick'i çekici bulduğu açıktı. Nick de onu aynı ölçüde çekici buluyordu ama hiç kimseyle bir gemi kaçamağına kalkışacak ruh halinde veya konumda değildi. Hayatı darmadağınktı ve Monique hevesli görünse bile Nick bunu kimsenin üzerine yıkmayacak kadar beyefendiydi. Daha sonra bir süre oturup konuştular. Sabaha karşı ikide Nick ona kamarasına kadar eşlik ederken Monique o gecedен ne kadar keyif aldığını anlatıyordu.

“Ben de aynı şekilde,” dedi Nick ona gülümseyerek. İlk akşamdan bu denli keyif almayı beklemiyordu ama Monique moralini yükseltmişti. Üstelik Nick her zaman danstan hoşlanmış, bu konuda iyiydi de.

“Bugün küçük oğlunla tanıştım,” dedi Monique kapısının önünde durduklarında. “Nasıl sevimli bir çocuk.”

“Evet, öyledir, teşekkür ederim,” diye sıcak bir şekilde kabul etti Nick. “Sanırım bugün tüm denizciler dahil gemideki herkesle tanıştı. Çok eğleniyordu.”

“Ben de öyle,” dedi Monique, Nick’e istekle bakarken. “Bu gece seninle dans etmek çok hoşuma gitti. Aylardır dans etmemiştim.”

“Harika bir dansçısın,” dedi Nick içtenlikle. Monique onun kendisinden daha fazlasını istemesini dilerdi ama Nick’in daha fazlasıyla ilgilenmediğini görebiliyordu. Nick’in gözlerinde derinden gelen bir keder vardı ve bu yolculuğun onun için mutlu bir olay olmadığını hissediyordu. Nick hiç bozuntuya vermiyordu ve tepeden tırnağa tam bir beyefendiydi fakat hüznü ve mesafeli bir yanı vardı. Sanki içtenlikle sevdiği birini kaybetmişti... Gerçekten Nick o gün vatanını kaybetmiş, babasına ve en yakın arkadaşına veda etmişti. Monique kaybettiği kişinin bir kadın olduğunu farz etti, oysa Nick çok daha fazlasından ayrılmıştı. Tüm bir hayatı terk etmişti.

“İltifatın için teşekkür ederim,” dedi Monique onunla flört ederek. “Belki yarın bunu tekrar yapabiliriz. Sanırım yarın kumarhane gecesi ve sonraki gün maskeli balo var.”

Her gece için planlanmış özel eğlenceler vardı, bu yüzden Monique her etkinlik için farklı bir elbise getirmişti. Nick'in o gece gördüğüne bakılırsa Monique seçkin bir gardıroba ve endama sahipti. Doğru adam için görkemli bir sevgili olacaktı ama Nick için değil. Artık olmazdı. Şimdiki koşullarda ona bulaşmayacak kadar terbiye ve sağduyuya sahipti. Şimdi, sanki hayatının o kısmı da sona ermiş gibi hissediyordu. Kimseye sunabileceği bir şey yoktu; tutarlılık, hatta tatminkâr bir yaşam biçimi bile sunamazdı. Hepsi bitmişti. Melankoliye kapılma dürtüsüne direndi ama yaşanan her şey hâlâ zihninde dönüp duruyordu. Bir bakıma Nick hâlâ şoktaydı. Monique bunu göremiyordu.

“Kumarhanede sana eşlik etmek beni çok mutlu eder,” dedi Nick hoş bir şekilde, buna rağmen sahip olduğu az parayla kumar oynamaya niyeti yoktu. Birinci sınıf yolculuklarını babası ödemişti. Oğullarına bakmak için Nick'in yanlarında getirdikleri paraya ihtiyacı vardı. Bir gece içinde sorumlu birine dönüşmüş, kaygısız, rahatına düşkün geçmişi geride bırakmıştı. O günler sona ermişti. Nick birdenbire büyümüştü. Hal böyleyken gemide bir kumar gecesinde aşağı yukarı birkaç yüz *reichsmark* riske atmak bile, onun için artık mümkün değildi. Nick, Monique için yarın gecenin küçük bir oyun olacağını biliyordu. Mali durumlarının arasındaki farklılık, Monique'le yaşayacağı geçici bir flörtün bile Nick'e ikiyüzlülük gibi görünmesine neden oluyordu. Nick artık onun dünyasına ait değildi. Vatanından ve eski hayatından kovulmuştu. Monique tüm bunlardan habersizdi.

Fakat Nick, yalnızca, günler önceki konumuyla şimdiki arasındaki farkı biliyordu. Ve sonraki hafta itibariyle bir sirk göstericisinden fazlası olmayacaktı. Bu konuyu düşünmek korkunçtu ve sindirmesi hâlâ imkânsızdı.

Monique kamarasının içinde gözden kaybolurken, “İyi geceler. Yarın görüşürüz,” dedi baştan çıkarıcı bir bakışla. Ardından Nick yavaşça kendi kamarasına döndü, düşünceli hissediyordu. Nick onu gerçekten istemiyordu ama aksi olsaydı bile Monique onun için dokunulmaz bir konumdaydı şimdi. Hayatları birbirinden çok uzaktı.

Kendi kamarasına geçmeden önce oğullarını kontrol etti. İkisi de derin uykudaydı. Hayatı boyunca birlikte uyuduğu oyuncak ayısını –elbette yanında getirmişti– sımsıkı kavramış olan Lucas’ın üzerini battaniyesiyle nazikçe örttü. Oğlan açık mavi bir pijama takım giyyordu. Toby de yüzünde bir çocuğun –kuşkusuz hâlâ öyleydi– huzurlu ifadesiyle uyuyordu. Sonra Nick kendi odasına döndü, yavaşça rahat bir koltuğa oturdu ve bir sigara yaktı. Son günlerde düşünecek çok şeyi vardı. Odasındaki sürahiden kendine konyak doldurdu ve ay ışığında, karanlık odasında otururken sigarasının dumanını ve parlak bir şekilde yanan ucunu izleyip geleceğin onlara neler hazırladığını düşündü.

Beşinci Bölüm

Nick'in Monique'le birlikte geçirdiği kumarhane gecesi, önceki gece kadar hoştu. Kumar oynadıktan sonra dans ettiler ve Nick'in keyif aldığı, eğlenceli bir gece oldu. Nick her zaman makul sınırı aşmadan kumar oynamaktan hoşlanmıştı ama o gece yalnızca iki kez küçük miktarlarla rulet oynadı ve kaybetti. Temkinli davranarak bir daha oynamadı. Monique beş yüz reichsmark kazandı.

İki oğlu da gemide olmaktan mutluydu, hava güzeldi ve atların durumu iyiydi. Ne var ki maskeli balo gecesinde, yolculuğun yarısında, dolayısıyla karadan iyice uzaktalarken bir kasım fırtınasına yakalandılar. Gemi yalpalamaya ve sallanmaya başladı. Deniz tutmasına başışıklığı olduğu ortaya çıkan Monique'ten af dileyerek Nick, kamaralarında rahatları yerinde olan oğullarını kontrol ettikten sonra atları görmeye gitti. Atlar fırtınadan aşırı heyecanlanmış ve çılgına dönmüştü. Nick birkaç saat yanlarında kalarak onları sakinleştirmeye çalıştı. Orada olup onları pışpışlayıp okşayarak ve yatıştırıcı bir sesle konu-

şarak elinden gelen en iyi şekilde yatıştırmaya çalışmak dışında yapabileceği fazla bir şey yoktu. Bu çabası pek fark yaratmıyor olsa bile, içlerinden birinin yaralanma ihtimaline karşın onları yalnız bırakmak istemiyordu. Şimdi Nick ve oğulları için çok önemlilerdi. O gece daha geç saatlerde fırtına daha fazla sertleşirken, sanki daha beteri mümkünmüş gibi, en kötüsü gerçekleşti. Pluto ona bakarak usulca yere uzandı. Bu yaptığı atlar için korkunç bir işaretti. Güzel aygır yere uzandığı sırada Nick bunun sonuçlarından haberdardı ama onu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Aynı zamanda Pluto'nun birkaç saat veya en fazla bir gün içinde kendiliğinden yine ayağa kalkmazsa, New York'a vardıklarında ölmüş olacağından da pekâlâ haberdardı. Ve Florida'ya elinde tek bir Lipizzan'la, özellikle söz verdiği aygır olmadan öylece gidemezdi. Nina da sevimliydi fakat Pluto iki Lipizzan'ın arasında çok daha fazla etkileyici olardı. Aygır yetiştirilme, görünüş ve boyut bakımından Nina'ya üstün geliyordu.

Nick gece boyunca onun yanında kaldı ama sabah olduğunda durumu bir gelişme kaydetmemişti. Fırtına kötülemeye devam ediyordu. Nick bir panik duygusuyla kamarasına üzerine değişmeye gittikten sonra kahvaltılık etmek için yemek salonuna geçti. Çocukların ikisi de iyi hissetmediğinden kamara-larında kalmaya karar vermişlerdi. Nick onlara Pluto'nun durumundan söz etmedi. At ayağa kalkmayı reddederse, bu kötü haberi duyurmak için sonradan yeterince zamanı olacaktı. Nick, hâlâ, belki fırtına dindikten sonra ayağa kalkar diye umuyordu.

Yemek salonundaki kahvaltı sırasında Beauregard Thompson'la karşılaştı. O sabah büfede az sayıda yolcu vardı. Kentuckyli adamın eşi dahil –Thompson onun çok hasta olduğunu söylemişti– deniz tutmasından mustarip çoğu kişi, odalarında kalmayı tercih etmişti. Öte yandan Thompson dayanıklı bir adamdı ve Nick'i de hiç deniz tutmazdı. Nick, Thompson'a atlarından biriyle bir sorun yaşadığından söz ederek tavsiyesini istedi.

“Tekrar ayağa kalkmasını umut etmek dışında yapabileceğiniz pek bir şey yok,” dedi adam Nick'in endişesine katılarak. “Aygırının yatmaya devam etmesi onu ölüme mahkûm eder. Ne kadar zamandır bu durumda?” Nick yanıtladı, Thompson anladığını belirtircesine başını salladı. “Geçen sene bana böyle yapan bir kısırağım vardı. Onun tekrar ayağa kalkacağını düşünüyordum ama kalkmadı. Bu şekilde iki gün dayandı. Onu uyuttuk fakat bunu yaptığımızda zaten ölmek üzereydi. İki saat fazla yaşayamazdı. Bu lanet fırtına dinerse bir şansınız var ama hava böyle giderse onu ayağa kaldıracığınızı kuşkuluyum. Muhtemelen deniz tutmuştur.” Bu da soruna katkıda bulunuyordu. “İsterseniz kahvaltıdan sonra ona bir bakayım,” diye söz verdi.

Birlikte yemek salonundan ayrıldıklarında Nick onu alt kattaki yük vagonuna yönlendirdi. Arap atları hâlâ korkuyor olmakla birlikte dayanıyordu ve Nina aşırı mutsuz görünüyordu ama hâlâ ayaktaydı. Pluto, Nick'in onu bıraktığı yerde, zemindeydi. Bir milim bile kıvıldamamıştı ve Nick'e bir ye-

nilmişlik ve çaresizlik ifadesiyle baktıktan sonra görkemli başını bölmesinin zeminine geri bıraktı. Bu esnada Beauregard onu hayranlıkla izliyordu.

“Tanrım, ne kadar olağanüstü bir yaratık,” dedi adam hayretle. “Ayaktayken boyu ne kadar?”

“Bir metre altmış santimden biraz uzun.” Pluto’nun boyu bir Lipizzan’a göre uzundu.

“Daha önce böyle güzel bir şey görmemiştim,” dedi Beauregard açık bir hayranlıkla. “İnanılmaz.” Pluto bölmesinde uzanırken mutsuz görünüyordu ama yine de göz alıcı bir biçimde güzeldi. “Onu kurtarmak zorundasınız.”

“Evet ama nasıl?” Pluto’nun ellerinin arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Ne olursa olsun Nick, Alex’e güzel, genç aygırının Amerika’ya varmadan önce öldüğünü söylemeyi asla istemezdi.

“Bunu atlatmaya karar vermesini umut edip dua etmek dışında yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Eğer isterse bunun üstesinden gelebilecek kadar genç.” Nick’in tek yapabileceği ölmemesini ummaktı.

Beauregard Thompson bir süre onunla kaldıktan sonra karısını kontrol etmek için kamerasına döndü. Nick günün geri kalanında yük vagonunda atlarla beraber yalnız kaldı. Oda kamarotu çocuklara göz kulak olmaya söz vermişti. Ve Nick, Toby’nin Lucas’ı eğlendirebileceğini biliyordu. Fırtına nihayet biraz yatışmıştı ama Pluto hiç kımıldamıyordu, hatta Nick onu okşarken ve onunla konuşurken zorbela zayıf bir

ses çıkarabilmişti. Gittikçe güçsüzleşiyor gibi görünüyordu.

Günün sonunda Nick umudunu yitirmişti. Belli ki genç aygır bunu atlatamayacaktı ve ölmesi yakındı, belki saatler kalmıştı. Ayrıca orada öyle uzanırken onu beslemenin, hatta ona su vermenin bir yolu yoktu. Nick güzel, genç aygırın son saatlerini izlediğini bilecek kadar atlar hakkında bilgi sahibiydi. Bir noktada hayatına son vermek için tabancasını kullanmayı bile düşündü fakat bunu yapmaya cesareti yoktu. Onun yerine atın yanında oturup boynunu okşamaya, ona şarkılar mırıldanmaya devam etti. Gözleri yaşlarla dolmuştu; Lipizzan'ın yavaşça ölmesini izlemek yürek parçalayıcıydı.

En sonunda kendi kafasını Pluto'nun kocaman omzuna dayadı ve orada kendisini duyacak kimsenin olmadığını bilerek Nick ona hayatta kalması için yalvardı.

“Bunun sana aptalca geleceğini biliyorum,” dedi ata kısık bir sesle, “ve bir sirk hayatından daha iyisini hak ediyorsun ama çocuklarım için sana ihtiyacım var. Sen olmadan bizi muhtemelen Florida'daki sirkte istemezler ve bu durumda Toby ve Lucas'a nasıl bakacağımı bilmiyorum. Sirke bizimle birlikte gelmesen gerçekten kötü bir duruma düşeriz. Pluto, benim için hayatta kalırsan, yemin ederim ki seninle ömür boyu ilgilenirim ve hayatımı sana borçlu olurum. Oğullarım da ben de sana bağlıyız. Lütfen ölme... lütfen... sana öyle çok ihtiyacımız var ki... Sana ihtiyacım var... Senin için elimden gelen her şeyi yaparım. Söz veriyorum...” Nick konuşurken gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu.

Ansızın fırtınanın tamamen dindiğini fark etti. Geminin yalpalaması ve sallanması durmuştu. Pluto da bunu fark etmiş gibi, yanında yatan Nick'e bakmak için başını çevirdi ve onaylarcasına başını salladı. Ardından devasa hayvan öyle bir titredi ki Nick bunun son hayat belirtisi olmasından korktu. Derken Pluto muazzam bir gayretle ve güçlü bir kişnemeyle titrek bacaklarının üzerinde mücadele ederek ayağa kalktı. Nick onu izlerken gözlerine inanamıyordu. Pluto ayaktaydı! Bunu başarmıştı ve biraz şansın ve besin takviyesinin yardımıyla hayatta kalacaktı! Sanki aygır kendi kararım vermiş ve yeni sahibi için en yüksek çabasını sarf etmişti.

Nick kollarını atın boynuna doladı ve hiçkırıldı. Haya-tında hiçbir şeye bu kadar minnet duymamıştı. Atın Flori-da'ya gitmeden önce ölmesi, hayatlarını altüst eden şiddetli, seri sarsıntılara son darbeyi vururdu. Şimdi her şey yine yolunda gidiyor gibi hissettiriyordu. Pluto'ya biraz su verdiğinde at, Nick'e minnettar bir bakış atarak ihtiyatlı bir şekilde içti. Sonra diğer atlara bakmak için döndüğünde Nina ona tekrar hoş geldin dercesine mırıldandı. Nick yeniden yere uzanmadığından emin olmak için bir saat daha onunla kaldı ama aygır yemek yiyordu ve Nick yanından ayrılırken şimdiden daha iyi görünüyordu.

Nick derhal Beauregard Thompson'ı bulmaya gitti. Onu güvertede göremediğinde gidip kamarasının kapısını çaldı. Adam kapıya geldi. Nick'i gördüğüne şaşırmıştı. Ona karısına yardım ettiğini söyledi.

“O nasıl?” diye sordu kasvetli bir sesle aygırı kastederek. Nick’in onun öldüğünü haber vermek için geldiğine emindi. Hayatta kalmasını beklemiyordu, halihazırda uzun zamandır yerde yatıyordu.

“Ayağa kalktı,” dedi Nick geniş bir gülümsemeyle ve Thompson ona bakakaldı.

“Buna inanamıyorum. Onu gördüğümde yarı ölü bir haldeydi.” Nick ona katıldığını belirterek başını salladı. “Ne yaptınız?”

“Onunla konuştum. Ondan ayağa kalkmasını rica ettim ve bunu yaptı.” Nick çok mutlu ve son derece rahatlamış görünüyordu.

“Siz benden daha iyi bir adamsınız. Geçen sene ne yaparsam yapayım kısırağımı ayağa kaldıramadım. Onu günde üç kez muayene etmesi için bir veterinerim vardı, buna rağmen onu kaybettik. Ama kabul etmem gerekiyor,” dedi gülererek, “ondan hiç kalmasını istemedim. Aferin size.” Nick’in omzuna vurdu. “Yemekten sonra bunu kutlamak için bir içki içelim.”

“Teşekkür ederim. Sadece bilmenizi istedim.” Nick o gece yemekten sonra Monique’i görmeyi umuyordu. Pluto yere yattığından beri Monique’i göremeyecek kadar atıyla meşguldü, onun için endişeleniyordu. Monique, Nick’e ilgi göstermeye devam ederek kamarasına bir şişe şampanyayla beraber onu özlediğini söyleyen bir not göndermişti. Çok uğraşıyordu. Nick’in hayatının başka bir zamanı olsaydı, Moni-

que onu kolaylıkla baştan çıkarabilirdi. Ama an itibariyle ona ciddi bir ilgi göstermesini engelleyen çok şey olup bitiyordu.

Nick kamarasına döndüğünde yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Pluto hayatta kalmıştı ve gelecekleri şu anda olabildiğince güvendedi. Tıpkı Nick'in ondan istediği gibi, Pluto hayatını kurtarmıştı.

Altıncı Bölüm

Yolculuğun son gününde Nick, Pluto'yla ve diğer atlarla yakından ilgilendi ama hepsi gayet iyiydi ve aygır, bir kez ayağa kalkıp tekrar yiyip içmeye başladığından beri her zamankinden güçlü görünüyordu. Hastalığının ardından Nick'le daha derin bir bağ kurmuştu ve o, yük vagonuna her geldiğinde zevkle kişniyordu. Sanki onun için ne kadar önemli olduğunu, kendisinden ne beklenildiğini biliyordu. Nick de sanki arkadaş olmuşlar gibi hissediyordu.

Nick gündüz saatlerini oğullarıyla *shuffleborard* oynayarak, yüzerek, hep birlikte güvertede dolaşarak ve Toby'yle havaya atılan hedefleri vurma talimi yaparak geçirdi. Ayrıca Pluto tekrar ayağa kalktığından geceleri Monique'le birlikte olabiliyordu. İzleyen herkes onlara hayranlık duyarken gecenin ilerleyen saatlerine kadar dans ediyorlardı. Görkemli bir çift olmuşlardı ve güzel zaman geçirdikleri açıkça görülmüyordu. Tangoları gemide efsaneviydi ve bir araya geldikleri her seferde göz alıcı görünüyorlardı. Monique gösterişten,

ilgiyi üzerlerine çekmekten ve Nick gibi yakışıklı bir adamla birlikte olmaktan çok hoşlanıyordu. Sonunda, Monique'i kamarasına bıraktığında son geceleri olmasının etkisiyle Nick onu öptü. Pluto'nun iyileşmesini kutlarken şampanyayı biraz fazla kaçırmıştı ve kasım ayının parlak ve güçlü ay ışığının altında dururlarken Monique'in cazibesine karşı koya-madı. Ertesi gün New York'a varmış olacaktı.

Nick onu ikinci kez öptükten sonra, "Almanya'ya ne zaman döneceksin?" diye sordu Monique bir fısıltıyla. Nick'i tekrar görüp yolculuktan onun sayesinde aldığı keyfi sürdürmek için can atıyordu.

Nick alçak sesle, "Hiçbir zaman," dediğinde Monique ona şaşkınlıkla baktı.

"Atlarını bir yerde sergilemek için yalnızca ziyaret ettiğini düşünüyordum."

"Kalıyorum," dedi Nick, ona nedenini söylemek ve atlarını bir sirk gösterisinde sergileyeceğini anlatmak istemiyordu. Adım atmak üzere olduğu hayattan utanıyordu. Hayalinde ancak birer ucube olarak canlandırabildiği sirk halkının arasında yaşayacaktı. Hem artık Nick de onlardan biriydi. Henüz buna alışmamıştı ve bir gün alışabilecek mi, merak ediyordu.

"Geri dönmemenin bir sebebi var mı?" diye sordu Monique. İrkilmiş ve şüpheli görünüyordu. Son birkaç yılda Almanya'da olan bitenden korkan ve hayatları için endişe ettiklerinden ülkeden ayrılan başka insanlar tanımıştı. Fakat Nick'in onlardan biri olması için bir sebep aklına gelmiyordu.

"Evet," dedi Nick ay ışığında korkuluklara dayanarak.

Onla yalan söylemek istemiyor olsa da durumunu açıklamamayı tercih ederdi, diğer yandan Monique'in bir çeşit cevap beklediğini görebiliyordu.

“Yahudi misin?” diye sordu meraklı bir ifadeyle. Monique bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu. Nick'in üst sınıftan soylu bir adam olduğu belliydi; adı, görünüşü ve unvanı da bu izlenimi güçlendiriyordu.

“Evet ve hayır,” dedi dürüstçe. “Gerçek dünyada, yakın zamana kadar bildiğimiz dünyada, hayır değildim. Hitler'in Almanya'sında, görünüşe göre öyleyim. Annemi hiç tanımadım. Ebeveynlerim ben doğduktan sonra hemen boşanmış ve babamla kısa bir süre önce onun yarı Yahudi olduğunu keşfettik. Nazilere göre bu durum beni ve oğullarımı Yahudi yapıyor. Ülkeyi terk etmek zorundaydık; kalsaydık toplama kampına gönderilebilirdik. Amerika'ya bu yüzden gidiyoruz.” Monique söyledikleri karşısında şok olmuş görünüyordu. Nick bir an için hikâyesinin hangi kısmının onu korkuttuğundan emin olmadı: bir toplama kampına gönderilmekten güçbela kaçmış oluşu mu yoksa annesinin Yahudi oluşu mu?

“Ne kadar korkunçlar,” dedi Monique hemen, anlayışla. “Ve ne kadar saçma. Ne yapacaksın?” O ve oğulları için endişeli ve üzgün görünmesi Monique'in iyi bir insan olduğunu Nick'e kanıtlıyordu. Kadının sorusuna güldü.

“Fazla seçeneğim yok. Ne bir mesleğim ne de yapmayı bildiğim bir şey var. Bir dans eğitmeni olabilirdim” –ona gülmüsedı– “veya şoförlük ya da seyislik yapabilirdim. Bu seçeneklerden hiçbirinin bana cazip geldiğini söyleyemem ama

bir çözüm bulmak için yalnızca birkaç haftam vardı. Yanımda getirdiğim atları bana bir arkadaşım verdi. Atlardan ikisi gösteri için eğitilmiş Lipizzanlar. Sirke bir at göstericisi olarak katılıyorum,” dedi buruk bir ifadeyle. “Altı yaşındaki oğlum mest oldu. Aynı şekilde hissettiğimi söyleyemesem de onları Almanya’dan çıkarabildiğim ve çalışabileceğim bir iş bulduğum için minnettarım. Yani, hayatım, gecelerini bir sirk göstericisiyle dans ederek geçiriyordun. Bunu duyacak olurlarsa, arkadaşlarının şok olacağını tahmin edebiliyorum. Tabii benimkiler de şok olurdu.” Bunu Monique’e yüksek sesle söylemek durumu Nick için hem daha iyi hem daha kötü bir hale soktu. Daha kötü bir hale soktu çünkü yüksek sesle söylemek onu daha gerçek yaptı. Ve daha iyi bir hale soktu çünkü kendisine bile o kadar saçma geliyordu ki normalde onu ağlatacak bu duruma gülmekten başka bir tepki veremiyordu. Başka ne yapacağını bilemeyen Monique bir kahkaha attı.

“Sen ciddi misin?” Nick’in kendisiyle alay ettiğini düşünüyordu. Fakat adamın gözlerindeki bakış öyle olmadığını söylüyordu. Monique şimdiye kadar daha garip bir hikâye duymamıştı. Yahudi oldukları için Almanya’dan ayrılan doktorlar ve avukatlar olduğunu duymuş ama bunun Nick gibi bir aristokratın başına geldiğine hiç şahit olmamıştı.

“Son derece ciddiyim. New York’ta karaya çıktığımızda oğullarımı ve atları Florida’ya götüreceğim. Bizi işe alan Dünya’nın En İyi Şovu orada. Bizi Almanya’dan çıkarmak için bana kefil oldular ve bana iş teklif ettiler; bu yaptıklarına

minnettarım. Yani korkarım çıkagelmekte biraz geç kaldın. Bir ay önce olsaydı, sana düzgün bir şekilde kur yapabilir ve geri döndüğünde seni ziyaret edebilirdim. Şimdi ucubeler, palyaçolar ve sirk gösterileriyle birlikte Florida’da çürüyeceğim ve yılda dokuz-on ay onlarla turnede olacağım. Sana Amerika’nın her yerinden kart atabilirim.”

Nick bunları söylerken Monique, özellikle onun gözlerindeki bakış yüzünden bu kez gerçekten sarsılmıştı. Adamın başlarına gelenin etkisiyle hâlâ boğuştuğu açıktı.

“Bunu hayal dahi edemiyorum,” dedi Monique dürüstçe.

“Ben de öyle ama Çekoslovakya sınırındaki bir toplama kampından iyidir. Veya çocuklarımın yetersiz beslenme ya da bir hastalık yüzünden ölmesinden. Sahiden başka seçeneğimiz yoktu.”

“Sen cesur bir adamsın, Nick,” dedi Monique usulca. Nick’in söylediği ona dokunmuştu.

“Hayır, ben üstün ırkı arıtmak ve dünyanın yönetimini ele geçirmek isteyen bir deli tarafından vatanından sürgün edilmiş bir adamım. Yahudiler, onun dünyasında hoş karşılanmıyor, daha doğrusu planına dahil değiller. Ve birdenbire kaderin bir cilvesiyle onlardan biri oluverdim. En hafif deyişle bu bir hayli aşağılayıcı. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede, en üst noktadan en dibe geriledim.”

“Hitler’in gerçekten o kadar kötü olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Monique düşünceli bir şekilde. Nick’in açısından, kesinlikle öyleydi ama Monique’in onun Nick’in söylediği kadar tehlikeli olduğuna inanması hâlâ zordu. O

zamana kadar Hitler'in yaptığı hiçbir şey, gözde terzisinin uzaklaşması ve Münih'teki doktorunun muayenehanesini kapatmaya zorlanması dışında Monique'in hayatını etkilememişti. Fakat bunlar dışında olumsuz bir etkiyle karşı karşıya kalmamıştı. Hem zaten doktoru emekli olmak üzereydi.

Nick keskin bir sesle, “Doğrusu onun bizim fark ettiğimizden bir hayli daha kötü olduğunu düşünüyorum,” diye Hitler hakkındaki düşüncesini belirtti. “Artık neler yapabileceğini ilk elden biliyorum, bence tüm Alman halkını dehşete düşürecek ve etkileyecek değişiklikler yapacak. Oğullarım ve ben kesinlikle buna iyi bir örneğiz. Ayrıca babam, annemden boşanmamış olsaydı, bir Yahudi'yle evli olmaktan suçlu sayılacaktı. Şimdi bir Hristiyan'ın bir Yahudi'yle evlenmesi yasaya aykırı. Neyse ki önceden boşanmışlar. Babam köklerinden sökülüp daima bildiği her şeyi terk etmek zorunda kalmayı, gece vakti bir hırsız gibi ortadan kaybolmayı kaldıramazdı.”

“O da Amerika'ya gelecek mi?” diye sordu Monique, şimdi onları iyice merak ediyordu. Nick itiraflarıyla birlikte, onun için yüzeysel bir şekilde sadece yakışıklı bir yabancıdan gerçek bir adama dönüşmüştü. Babasıyla ilgili soruya cevap verirken Nick başını olumsuz anlamda salladı.

“Topraklarımızı korumak için Almanya'da kalıyor. Ben ve çocuklarım dışında babamın şimdiye dek sevdiği tek şey buydu. O görevleri, şerefi ve geleneklerine sınıksız bağlı yaşayan bir adamdır. Ben geri dönenene kadar mülkümüzü yönetmek için geride kaldı. Bunun ne zaman mümkün olacağını

ise yalnızca Tanrı bilir. Muhtemelen Hitler istifa edene veya biri onu yerinden edene ya da çekip vurana kadar –ki bana harika bir fikir gibi geliyor– gerçekleşmeyecek.” Şimdi kurtulmuş olduğundan açık konuşabiliyordu. “Bir de daha sonra güven içinde Almanya’ya dönebilirim bile Yahudiler hakkındaki yasalar değişene kadar mülkümü devralamam. Çocuklarım ve ben artık Almanya’da mülk sahibi olamayız.”

“Bir savaş olacağını düşünüyor musun?” diye sordu Nick’e, biraz gergin bir biçimde.

“Bilmiyorum. Olmayacağını söylüyorlar ancak tüm işaretiler bana bunu gösteriyor. Mitingleri, insanları orduya katılmaya çağırıyor gibi geliyor. Tüm Avrupa’nın yönetimini ele geçirene kadar duracağını sanmıyorum. Almanya asla yeterli olmayacak. Avusturya’yı ele geçirmek sadece başlangıçtı.” Nick artık bundan emindi.

“Çok hırslı biri,” diye kabul etti Monique, “ve son zamanlarda askerler sanki her yerdeydi. Münih’e son gidişimde inanılmaz miktarda çok asker vardı. Ve çoğu SS teşkilatı, seçkin birliktendi.”

“Bunu ben de fark ettim,” diyerek ona katıldı Nick. “Tobias’ı çocukken astım hastalığı olması ve anlayışlı doktorumuz sayesinde Nazi Gençlik Organizasyonu’nun dışında tutmayı başardım. Onun bir üniforma içinde dolaşp bir pağan gibi partinin resmi ideolojisini tekrarlamasını istemedim. Ve şimdi bunun yerine palyaçolarla gösteri yapmak üzere bir sirkte olacak. Bu çok zor bir seçim.”

“Eminim er ya da geç geri dönmenize izin vereceklerdir.

Belki bu çok yakın bir zamanda gerçekleşir,” dedi Monique ona cesaret vermek için. Fakat Nick bu söylediğinden hiç emin değildi.

“Bundan kuşkuluyum. Ve hayatım, korkarım ki, o zamana kadar, Florida’ya vardığımızda olacağım kişi bir tanıdık olarak bile senin için uygun olmayacak.”

“Saçmalama,” diye onu azarladı Monique ve ardından sesini kasten alçalttı. “Kocamla tanıştığım zaman bir manikürcüydim. Benimle evlenerek hayatımı değiştirdi. Bir sirk üyesi olmasam da senin geldiğin azametli dünyada doğmadım. Oraya Klaus sayesinde ulaştım. Biri bu konuda bir şey söylediğinde çok üzülürdü. Bana nasıl bir leydi gibi konuşacağımı ve davranacağımı göstermesi için bir öğretmen tuttu.” Nick bu hayret verici itirafın dürüstlüğünü büyüleyici ve çekici buldu. Üzerine düşündüğünde, yalnızca dans etme şekli Monique’i ele veriyordu. Soylu bir leydi için biraz fazla samimi, biraz fazla flörtöz ve ölçüyü aşan bir tarzı vardı ve saygıdeğer hiçbir kadının cesaret edemeyeceği bir şekilde tango yapıyordu. Ama Nick aldırmazdı. Monique çekici bir kadındı ve Nick onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Zaten şu anda ne önemi vardı?

“Bir gün seni Almanya’dan kovacak olurlarsa,” dedi Nick alaycı bir şekilde –ta içini sızlatan durumunun gerçekliğini hâlâ hafife almaya çalışıyordu. Nazi Almanyası’nda türemiş tüm dangalaklarından daha asıldı– “bir dans ekibi kurabiliriz veya sirkte bana katılabilirsin. Fakat Yahudi olmadığın sürece seni uzaklaştıracaklarını zannetmiyorum.”

“Değilim,” diye tasdik etti Monique, “ama sen de değilsin, en azından gerçek anlamda.”

“Bunun aksine inanıyorlar ve zaten tam olarak doğru değil. Kısmen, yok etmek istedikleri ırktanım. Onlara göre suçluların ve kırmaların ırkı.”

“Seni bir daha hiç görebilecek miyim?” diye sordu Monique üzüntüyle. Nick cevap vermeden önce uzun bir an ona baktı.

“Büyük olasılıkla hayır,” dedi usulca. “Görüşebilmemize ihtimal vermiyorum. Kız kardeşin ve doğduğu zaman bebeğiyle güzel vakit geçireceksin. Ardından Almanya’ya bildiğin hayata, kocanın sana verdiği hayata geri döneceksin. Bense burada sirkte olacağım. Sirkte bulunacağım demek istemiyorum, palyaçolarla birlikte sirkte bir parçası olacağım.”

“Böyle söyleme,” diye onu paylarken Monique’in sesi titredi. Nick için çok üzülmüyordu.

“Neden ki? Bu doğru. Ne kadar çabuk alışırsam o kadar iyi. Senin isteyeceğin bir hayat olmayacak bu, Monique.” Monique karşı çıkmadı çünkü Nick haklıydı. “Birbirimize yazabiliriz. Fakat şimdilik elimden daha fazlası gelmez.” Monique, Nick’in o zamana kadar kendini tutma, hatta onu öpmeme sebebini şimdi büyük ölçüde anlıyordu. Sebebi Monique’in kendisi değil, Nick’in az önce açıkladığı her şeydi. Monique şimdi, Nick’in neden başta dans pisti dışında çok mesafeli durduğunu biliyordu. Saygı ve nezaketinden dolayı Monique’e daima tam bir beyefendi gibi davranmıştı. Onu kendi karmaşasına veya adım atmak üzere olduğu hayata

çekmek istemiyordu. Hatta Monique'i bir daha görmemeyi tercih ediyor ve kadının da bunu asla yapmayacağını biliyordu. Monique bir ay sonra Almanya'ya, kocasıyla evlendiğinden beri sürdüğü hayata dönecekti. Nick'in bir daha dahil olamayacağı bir hayata. Nick o hayata doğmuştu, Monique o hayatı sonradan elde etmişti. Fakat kadın şimdi bu hayatı sürdüreceksen Nick bir mülteciydi. Buradaki ironi ve adaletsizlik ikisinin de gözünden kaçmamıştı.

Nick, Monique'ten ve kadının açık sözlü yaklaşımından hoşlanıyordu. Monique de onun dürüst oluşunu beğeniyordu. Nick başına gelenleri gizlemeye çalışmamıştı; bu konuda acı çekiyordu ama bunu Monique'ten çıkarmamıştı. Monique'in en başta düşündüğü kadar hoş bir adamdı. Hatta şimdi daha üstündü. Yalnızca yakışıklı, görkemli bir aristokrat değil, gerçek bir insandı. Bu yüzden başına gelenleri duymak Monique'i üzüyordu. Şimdi bir arkadaş edinmiş gibi hissediyordu. Nick onu bir kez daha öptü ancak bu öpücükte tutku yoktu. Monique güzel bir kadın olsa bile hayatları artık çok farklıydı. Nick bir sirk göstericisi olarak kendisini pek görkemli hissetmiyordu. Bu kez, Monique'i yanağından erdemli bir şekilde öperken görkemli olmaktan çok uzak hissediyordu. Ardından kendi kamarasına döndü. Şimdi hayatının neye benzeyeceğini hayal etmek zordu ama şimdiye kadar bildiği gibi olmayacağı kesindi. Üstelik bunu keşfetmek için can atmıyordu.

O gece uzun bir süre yatağında uyanık kaldı ve sonunda pijamalarının üzerine bir palto geçirerek dışarı çıktı, korku-

luklara dayandı. Şafak sökmek üzereydi ve New York Lima-m'na yaklaşırlarken güneş yavaşça yükseliyordu. Yolcuların geri kalanı uykudaydı. Nick yanından geçerlerken Özgürlük Anıtı'm izledi. Römorkörler onları karaya yaklaştırmaya başladı ve saat yedide parlak bir sabah güneşi eşliğinde rıhtıma yanaştılar. Varmışlardı. Ve Nick kendini hazır hissetse de hissetmese de yeni hayatları başlamıştı.

Yedinci Bölüm

Nick tüm atların güvenli bir şekilde bağlı olduğundan emin oldu ve karaya çıkmadan önce Toby, ona bölmelerini temizlemesinde yardım etti. Babasının nasıl yapılması gerektiğini gösterdiği gibi Lucas onlara su verdi ve yem torbalarına yulaf koydu. Nick, uzun yolculukları boyunca üçünün de hünerli seyslere dönüştüğünü belirtti. Gidip hemen giyindikten sonra vincin yük vagonunu özenli bir şekilde rıhtıma indirmesini yakından izledi.

Yük vagonu Hudson Nehri rıhtımından alınıp istasyona götürülecek, böylece Sarasota'ya yolculukları başlayacaktı. Nick kendilerini istasyona götürmesi için kiraladığı arabada çocuklarla buluşmadan önce veda etmek üzere Monique'i bulacak zamanı güçbela yarattı. Onu bulduğunda, miçolar ve hamallar gemiye ve kamarasına yayılmış, sonu gelmez sandık yığınlarını taşıyordu. Monique kalın bir kürk palto giyiyor, dikkat çeken tüllü bir şapka ve beyaz oğlak derisinden eldivenler takıyordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Nick gülümseyerek. “Güzel gecelerimiz için teşekkür ederim. Yıllardır bu kadar

dans etmemiştim.” Ayrıca, gemide gerçeklikten geçici olarak uzaklaşabilmesinin –büyük ölçüde Monique sayesinde– kendisine iyi geldiğini fark etti. Bu zaman dilimi, Nick’in vazgeçmek zorunda bırakıldığı bir hayata vedasıydı ve Monique’le vakit geçirmekten büyük keyif almıştı.

“Kendine dikkat et,” dedi Monique ona özlemle bakarken. Koşulların farklı olmasını dilerdi ama gerçek buydu. “Ara sıra bana yaz.”

“Yazacağım,” diye söz verdi Nick ancak ikisi de yazacaklarından emin değildi. Nick bunun uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordu. Monique, Boston’dan kocasının Tyrol’daki malikânesine döndükten sonra Nick’in onun ilgisini çekmek için anlatabileceği neyi olacaktı ki? Tuhaf bir şekilde, Monique içine doğduğu hayata miras yoluyla sahip olmuş, Nick ise sahip olduğu mirası kaybetmişti. Tesadüfen tanışmış, harika zaman geçirmişlerdi ama bir daha birbirlerini görmeyeceklerdi. Nick kadını şapkasının tülünün üzerinden, yanağından nazikçe öptü, ona gülümsedi ve ardından gitmişti... Nick oğullarıyla birlikte arabaya binerken Monique korkulukların arkasında durmuş onu izliyordu. Lucas az önce ayrıldıkları gemiye bakmak için pencereden dışarı sarkıyordu. Açık kasalı bir kamyon atların bulunduğu yük kasasını taşıyordu. Nick arabaya binmeden önce Beauregard Thompson’a Pluto’nun neredeyse ölümüne yol açan deneyimi sırasında gösterdiği nezaket ve destek için teşekkür etmek için bir dakika daha çalmıştı. İki adam el sıkışmışlar ve Kentuckyli at yetiştiricisi ona şans dilemişti.

Penn İstasyonu’na doğru yol alırlarken Lucas pencereden

bakıyor, gördüğü her şeyden büyüleniyor ve heyecanla gevezelik ediyordu. Bu sırada Toby düşünceli bir sessizliğe çekilmişti. Nick, yük vagonunun sabit olduğundan ve sandıklarının taşıyan arabanın onları takip ettiğinden emin olmak için gözünü açık tutuyordu. Daha önce hiçbir zaman kendi başına bu kadar ayrıntı ve düzenlemeyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. O zamana dek, şimdi bizzat uğraşmak zorunda olduğu her şeyle hizmetkârlar ve emrindekiler ilgilenmişti. Dolayısıyla, tüm ayrıntıları idare etmenin, özellikle atlarla ilgili olanların ne kadar karışık bir iş olduğunu fark ettiğinden, onların yetenekliliklerine ve kendini adamışlıklarına artık değişik bir saygı duyuyordu. Aceleyle trenlerine giderlerken bir Western Union* ofisinde durup babasına ve Alex'e New York'a sağ salım vardıklarını haber veren telgraflar gönderdi. Lucas şehri, Chrysler Binası'nı ve New York'un en uzun yapısı olan Empire State Binası'nı görmek istediği konusunda ısrar ettiğinde Nick zamanlarının olmadığını söyledi.

Yük Vagonu'nu Seaboard Air Line Railway trenine yüklemek üstün bir marifet gerektirmişti. Yarım saat sonra kompartımanlarında otururken etrafları tamamen sandıklarıyla çevriliydi. New York'ta hiçbir şey görmemiş olsalar da sonunda istasyondan ayrılmak rahatlatıcıydı. Boston yolunda Nick, Monique'i ve hayatının ne kadar basit olduğunu düşünmeden edemedi. Monique ne zaman isterse Almanya'ya dönebilirdi, oysa o ve oğulları oradan kaçmıştı. Kaderin zalimliği Nick'i es geçmemişti ama şu anda dünyanın hali böyleydi. Trende güneye giderlerken annesini de düşündü.

* Birleşik Devletler'in ilk telgraf şirketi (ç.n.)

Almanya'dan ayrılmadan önce onu bulmaya çalışmak isterdi fakat hiç zamanı olmamıştı. Tuhaf bir biçimde kendisini terk etmiş olduğu için ona ilk kez kızgın hissetti. Diğer taraftan, annesi o zamanlar genç bir kızdı, muhtemelen bu konuda seçim hakkı olmamıştı. Bir gün onu bulmaya ve onunla tanışmaya kararlıydı ama artık Almanya'ya dönebilmesinin uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. Hitler iktidarda kalırsa, Nick hayatı boyunca yersiz yurtsuz bir adam olacaktı.

New York'tan ayrılımlarının üzerinden saatler geçtiğinde Toby, sonunda Lucas trenin ritmik hareketinden uykuya dalar dalmaz, "Geri döneceğiz, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Nick dürüstçe. Ona yalan söyleyip boş umut vermek istemiyordu. "Almanya'daki gelişmelere bağlı. Şimdilik evimizi burada kurmamız gerekiyor." Başka şansları yoktu.

"Sirkle mi? Ebediyen mi?" Toby dehşete kapılmıştı.

"Bir süreliğine."

"Büyükbabamı özledim," dedi Toby üzüntüyle. Nick başını salladı. O da babasını özlemişti. Fena halde. Ve Alex'i. Ayrıca konforlu evlerini ve hayatlarını.

Florida treni yol alırken, "Ben de öyle. Onun da bizi özlediğinden eminim," dedi Nick hüzünle.

O gece arazideki konağa Nick'in telgrafı ulaştığında akşam yemeği vaktinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Paul

yıllardır yaşadığı evde kalmaya karar vermişti; ana ev, Nick ve çocuklar olmadan çok yalnız hissettireceğinden oraya taşınmayacaktı. Üstelik konakta kalmak kendini onların geri döneceklerine ikna etmenin bir yoluydu. Ana malikâne onların eviydi.

Telgrafta sağ salim New York'a vardıklarını ve iyi durumdaki atlarla birlikte Florida yolunda olduklarını okumak içini rahatlattı. Nick telgrafı kendi ve çocukların adına imzalamıştı. Bunu okuduğunda Paul'ün gözleri yaşlarla doldu. Son beş gündür onlar olmadan hayatı kasvetliydi. Onlarsız bir ömür hayal edemiyordu. Bir gecede gözle görülebilir bir biçimde on yıl yaşlanmıştı.

Alex, Altenberg Malikânesi'nde Nick'in telgrafını aldığı anda onu, kütüphanede kendisiyle birlikte oturan Marianne'e gösterdi. Onlar da neredeyse Nick'in babası kadar yalnızdılar. Nick ve çocukların yokluğu herkesin hayatında acı verici bir şekilde hissediliyordu. Atların yolculuğu bir aksilik olmadan tamamladığını okuyunca Alex'in yüreğine su serpildi. Nick ona Pluto'nun ölümle burun buruna geldiğini anlatmamıştı. Şimdi hepsi iyi olduğundan ve Pluto her zamankinden daha sağlıklı görüldüğünden bu bilgi sebepsiz yere Alex'i endişelendirmekten başka bir şeye yaramayacaktı. En azından şimdilik gelecekleri emniyeteydi.

Tren güneye doğru yol alırken birçok kez mola verdi. Nick her seferinde trenden inerek atları kontrol etti ve onlara

taze su verdi. Akşam yemeğini restoran vagonunda yemek çocukları heyecanlandırdı. Sonrasında vagon kamarotu, kompartımandaki yataklarını hazırladı. Sarasato'ya varışları ertesi sabahtı, yolculuk gece boyunca devam edecekti. Kompartımandaki yatağının üzerindeki küçük mavi ışık Lucas'ın hoşuna gitti. Bu seyahatle ilgili her şeyin heyecan verici olduğunu düşünüyordu. Akşam yemeğinden sonra yanlarından geçip giden kırsal bölgeleri izlerken Toby'nin de keyfi biraz yerine gelmişti. Nick yolculuklarının stresinden yorgun düşmüştü. Durmadan ya oğulları ya da atlar hakkında endişeleniyordu. Artık ilgilenmesi gereken çok şey varmış gibi görünüyordu. İnsanın kendi hayatını idame ettirmesinin ne kadar karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu süreç hiç hoşuna gitmiyordu. Süreç ne kadar kötüyse de Florida'ya ulaşmak ve sonunda oradan oraya dolanmaya bir son vermek iyi olacaktı. Oraya ulaşmak için dünyanın uzak ucundan geliyorlarmış gibi hissediyordu. Ve henüz varmamışlardı. Sirk an itibariyle kış merkezinde, yerleşik haldeydi ve mart ayına kadar tura çıkmayacaktı. Nick sonraki üç ayda tekrar seyahat etmek zorunda kalmayacaklarına memnundu. Bundan sonra, dokuz ay süresince şehirden şehre gezecek, hareket halinde olacaklardı. Fakat, Sarasota'dayken nadiren gösteriye çıktıkları hafif programları onlara yeni hayatlarına alışmak için zaman tanıyacaktı. Alex'in orada olup daha fazla ilerlemesine yardım edebilmesini dilerdi. Alex'in Lipizzarlara hünerlerini sergiletmekle ilgili kendisine öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştı.

Önceki gece gemide hiç uyumayan Nick, trende uyuşturucu ritmin ve hareket halindeki tekerleklerin seslerinin yardımıyla derin bir uykuya daldı. Sabahleyin nihayet Sarasota'ya vardıklarında parlak bir güneş vardı. Nick, giyinip yine restoran vagonunda kahvaltı edebilmeleri için çocukları bir saat önceden uyandırmıştı. Lucas menüdeki hemen hemen her şeyi sipariş ederken bunu Almanca yapmaya çalıştı. Nick, onun için tercüme etmek yerine onu aksak İngilizcesini kullanmaya zorladı. Toby çok iyi olmasa da biraz konuşabilecek kadar İngilizce öğrenmişti. Kelimeleri bulmak için çabalaması gerekiyordu ama konuştuğu insanlar bu konuda sabırlıydı. Nick, Lucas'ın üçü için sipariş vermesine müsaade ettiğinde oğlan bu konuda iyi bir iş çıkardı ve pankeklerle “krep” diyerek garsonun kafasını karıştırması hariç her şeyi hatasız söyledi. İki oğlan da az buçuk Fransızcası konuşabiliyordu. Daha küçükken sahip oldukları bir dadıdan öğrendikleri bu dili hâlâ hatırlıyorlardı ve idare edecek kadar İngilizceleri de vardı.

Tren nihayet Sarasota istasyonunda durduğunda, altı gün gemide ve son yirmi saatte trende yolculuk yapmış gibi değil, sanki haftalardır veya aylardır yoldalarmış hissediyorlardı. Nick çocuklarla birlikte trenden indiğinde yük vagonunu indiren sirk işçileri oradaydı ve iki hamal sandıklarını taşıyordu. Bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünürken parlak mavi bir takım elbise, lavanta rengi bir gömlek giyen ve kırmızı bir kravat takan bir adam yanlarına geldi. Başında geriye itilmiş bir fötr şapka olan

adam, kötü kokan bir sigarayı sihirli bir değnekmiş gibi sağa sola sallıyordu.

“Bay von Bingen?” diye sorduğunda, sessizce babalarının dile getirilmemiş düşüncelerini yansıtan Toby ve Lucas gözlerini adama dikti. Daha önce onun gibi birini hiç görmemişlerdi. Nick’in onun kim olduğunu fark ettiği anda adam genişçe gülümsedi. Parlak mavi takım elbiseli adamın sirkten geldiği belliydi ve onları karşılamak için buradaydı. Konuştuğu anda bunu doğruladı.

“Florida’ya ve Dünya’nın En İyi Şovu’na hoş geldiniz,” dedi görkemli bir şekilde, sigarayı Lucas’ın yüzüne doğru sallarken. Oğlan kötü koku karşısında yüzünü buruşturup başını çevirirken babası adamın elini sıktı.

“Bizi karşılamaya geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Nick içtenlikle, yardım için minnettardı.

Elini, Nick artık kolunun düşeceğini zannedene dek sırkarken, “Elbette. Joe Herlihy,” diye kendini tanıttı adam. Joe, hayvan terbiyecilerine, yük vagonunu yanında getirdiği kamyonla yüklemeleri için talimat verdi. Sirk logo, adamın kullandığı küçük, kapalı kasa kamyonun kapısını süslüyordu. Bunu o anda görmek garipti. Her şeyi birdenbire daha gerçek kılıyordu. “Yolculuk süresince atlar nasıldı?”

“Şaşırtıcı biçimde iyi,” dedi Nick İngilizce konuştuğunda ortaya çıkan kırpık İngiliz aksanıyla; ne de olsa bu dili İngiltere’de, yatılı okulda öğrenmişti. Sigaralı adamın Güneyli, ağır ve sözcükleri uzatarak konuşmasını anlamak Nick’e zor geliyordu.

“Çocuklar İngilizce konuşuyor mu?” diye sordu Joe ilgili bir tavırla ve kamyonun arka koltuğunda oturan çocuklara omzunun üzerinden dostça bir bakış attı. Yük vagonu hemen arkalarında, kamyonun kasasındaydı.

“Biraz. Öğreniyorlar. Bir Alman gemisiyle geldiğimiz için şimdiye kadar pek konuşmak zorunda kalmadılar,” diye açıkladı Nick.

“Burada yıllarca İngilizce öğrenmeden yaşayabilirler,” dedi Joe bir sırıtişla. “Sirkte otuz iki milliyetten bin üç yüzün üzerinde gösterici ve işçimiz var. Sirk için küçük bir kasaba—aslında o kadar küçük değil—belki de küçük bir şehir diyebiliriz.” Adam açık bir gururla konuşuyordu. “On iki yıldır onlarlayım. Genellikle Amerika’da yetenek avcılığı yapıyorum. Bay North, Avrupa’daki keşif ve işe alımları bizzat yapar. Ayrıca beni bazen sizin gibi insanları karşılamak için kullanırlar. Birçok Alman çalışanımızın yanı sıra Çekoslovak, Polonyalı ve Macar çalışanlarımız var; hepsi Almanca da konuşur. Burada tam olarak evinizde hissedeceksiniz.” Nick yeni çalışma arkadaşlarına ve çevresine alışması için ortak bir dilden fazlasının gerektiğinin farkındaydı ama çalışanlardan birçoğunun Almanca konuşması çocuklar için iyi olacaktı. Lucas’ın içinin rahatlayacağını biliyordu. Oğlan her zaman yaptığı gibi hemen arkadaş edinmek istiyordu. Nick de Toby gibi İngilizce pratik yapmak istiyordu. Anlamadığı birçok Amerikan deyişi vardı. “Birçok Fransız, İtalyan ve İspanyol da var. Bir grup Japon akrobatımız ve jimnastikçi ve akrobatlardan oluşan Çinli bir ailemiz var. İngilizce konuş-

malarına rağmen onları zorlukla anlıyorum. Ve büyük kedi göstericilerimizin neredeyse hepsi Alman. Ülkenizde çok popüler bir alan olmalı.” Adam bunu söylerken Nick gülümsemi. Öyleyse bile Nick hiç duymamıştı. Memleketindeyken hiç aslan terbiyecisi, akrobat veya hokkabaz tanımamıştı. Neye benzediklerini uzaktan yakından hayal bile edemiyordu. Ama öğrenmek üzereydi.

Sarasota’da yol alırken çocukların ikisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Burası hoş, küçük bir kasabaydı. Joe onlara ufak tefek kent simgelerini gösteriyordu. Ayrıca panayır alanındaki kış merkezinin uzak olmadığı ortaya çıktı. Oraya vardıklarında Nick, bol faaliyetli, sayısız dönüme genişçe yayılmış bir arazi gördü. Kocaman bir çadır vardı; büyük bir sirk çadırı. Sarasota’da olduklarında performansları orada sahnelenecekti herhalde. Vahşi hayvan koleksiyonları, çadırlar, çalışma sahneleri, zanaatkar atölyeleri, demiryolu garaj sahaları ve sürüsüne bereket uçsuz bucaksız park alanında karavan denizine benzeyen bir alan vardı. Bu karavanlardan yüzlerce vardı. Arabayla yollarına devam ederken bir ev gibi görünen, yalnızca daha büyük olan bir yapının kapılarından geçtiler. Joe, körfezin üzerinde duran bir Venedik sarayına benzer bu yapının Ca’ D’zan olduğunu söyledi.

“Ringlingler burada yaşıyor,” diye açıkladı. Nick onların sirkin sahipleri olduğunu ve John Ringling North’un, önceki yıl, amcası John Ringling’in ölümünden sonra sirkin başına geçtiğini önceden biliyordu. Sirk, şimdiki altı Ringling kardeşin altısının da birlikte yönettiği tam bir aile iş-

letmesiydi. Barnum & Bailey Sirki'ni yıllar önce, 1907'de satın almışlardı ve şimdi tam denetim artık Ringlinglerdeydi. İki güçlü, başarılı sirki birleştirip onları, bin üç yüzden fazla çalışanı, sekiz yüzden fazla hayvanı, yüz elli iki vagonu ve elli dokuz araba kervanıyla müthiş bir bütün yapmışlardı. Nick'in baktığı her yerde tuhaf giysili insanlar, tütü ve bale kıyafetleri giyen kadınlar ve genç kızlar, jimnastik kıyafetli erkekler ve kadınlar vardı. O gün bir prova yapacak olan palyaçolar yanlarından geçerlerken Lucas gözlerini onlardan alamadı. Birbirleriyle neşeli bir şekilde konuşuyorlardı ve gösterilerinin bir parçası olan, çeşitli şekil ve boyutlarda, komik kıyafetli köpekler peşlerinden geliyordu.

“Elimizde en fazla bulunan hayvan, at. Ama bölgedeki tek Lipizzanlar sizinkiler,” diye açıkladı Joe ona. Arabadan indiklerinde Nick etrafına bakındı. Daha çok on-on iki sirk bir bölgede toplanmış gibi görünüyordu. Sirk ve sirkle ilgili her şey, üçünün de hayal edebileceğinden çok daha fazlaydı.

“Vay canına! Burası çok büyük!” Toby hafifçe ısıklık çalarken Nick de aynı şeyi düşünüyordu. İnsan burada kolaylıkla kaybolabilirdi. Lucas hoplayıp zıplıyor, palyaçolarla tanışmak istiyordu.

Joe oğlanlara, “Zamanla herkesle tanışacaksınız,” diye güven verdi. “Ve burada oynayabileceğiniz bir sürü çocuk var. Yola çıktığımız zaman hepiniz birlikte eğitim göreceksiniz. Sarasota'da olduğumuzda tüm göstericilerin çocukları yerel okullara gider. Herkesin bir okula gidebilmesi için çok kalabalıklar. Tabii siz ikiniz de okula gideceksiniz.” Nick'e burası birden-

bire ailelerin de dahil olduğu gerçek bir topluluk gibi göründü. Sadece sirkteki tuhaf karakterlerden ibaret bir yer değildi.

“Aslında bu yıl kış için merkeze erkenden geldik. Oyuncuların yaptığı bir grev neredeyse temmuza kadar elimizi kolumuzu bağladı. Bu sebeple Ortabatı’da fazladan birkaç ov yapmamıza rağmen kışlık merkezimize her zamankinden erken geldik.” Buraya vardıklarında hâlâ turda olmamaları, halihazırda merkezde bulunmaları Nick için bir lütuf olmuştu. “Bu baharda merkezden normalden daha geç ayrılacağımızı düşünüyorum, böylece tura çıkmadan önce prova yapmak ve alışmak için bol bol zamanınız olacak. Genellikle şubat veya martta başlarız. Bu seneki planımız nisan başı. Programı New York’ta açarız.”

Joe cebindeki bir notu kontrol ederek kalacakları karavanın numarasını aradı ve onu bulmak için bir haritaya başvurdu. Karavanları üç numaralı devasa park alanındaıydı. Kamyon karavanın yanında dururken Nick, onun pek geniş olmamakla birlikte son derece uzun olduğunu fark etti. İçeri girdiklerinde ucuz bir otel odasına benzediğini gördüler ama ihtiyaç duyabilecekleri her şey mevcuttu.

Karavanın içinde yürürlerken Nick nefesini tuttu. İki kk yatak odası ve minyatür bir mutfağıyla burası yeni evleriydi. Daha önce buraya benzer bir yer görmemişti. Duesenberg’nn park alanı bundan daha büyüktü, yine de hissettiklerinin yüzüne yansımalarına izin vermemeye çalıştı. Çocuklar gizlice yatak odalarına bakıyor, inceliyorlardı. Lucas tatmin olmuş görünüyordu ve dışarı çıkıp az önce etrafta dolaştıklarını

gördüğü çocuklarla tanışmaya can atıyordu. Birçok okul servisi çocukları eve yeni bırakmıştı. Toby yüzünde yorgun, sersem bir ifadeyle karavanda bulunan kanepeye çöktü. Her şey sade ve temizdi ama hiçbir insanın aslında böyle yaşadığını önceden fark etmemişti. Nick, kendisine, bir toplama kampına gönderilselerdi, durumun çok daha kötü olacağını hatırlattı. Veya Yahudi oldukları için mülklerini terk etmeye zorlansalardı. O zaman nereye giderlerdi?

“Panayır alanında atlarınız için kurulmuş bir çadırımız var. Elimizden geldiğince karavanınıza yakın olmasını sağladık. Burada hava sıcak olduğundan çadırda rahat edecekler. Yola çıktığımızda onlar için bir yük vagon kullanacağız. Sizin yük vagonunuzu burada muhafaza edebiliriz veya trenlerden birine koyabiliriz,” diye bilgilendirdi. Nick başıyla onayladı. Tüm bilgiler ve yaşayacakları ufak karavan –ki sirk standartlarına göre cömert bir yerdi– onu şaşkına çevirmişti. İki yatak odası neredeyse içindeki yatakların boyutu kadardı. Şimdiye kadar bildikleri her şeyden çok farklıydı. Toby her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu; Nick bunu yapmamasını umuyordu. Ağabeyinin perişan olduğunu görmek Lucas’ı üzerdi. Ve Nick’in şimdi ikisini de düşünmesi gerekiyordu. Onların iyiliği için bozuntuya vermemeye çalıştı. Sonra, atlarla ilgilenebilmek için Joe’dan kendisine kaldıkları çadırı göstermesini istedi. Çocukları oyalamak için Toby ve Lucas’a onunla birlikte gelmelerini önerdi.

“Bay North, bu akşamüzeri saat dörtte sizi görmek istiyor,” dedi Joe, Nick’e. “Sizi alıp onunla buluşmaya ben gö-

türeceğim. Ve yarın sabah saat onda provanız var. Bay North da orada hazır bulunacak. Bizim için önemli bir göstericisiniz,” dedi cömertçe. “Bay North sirke yeni katılan tüm göstericileri izlemeyi tercih eder. Atlardan özellikle hoşlanır, bu sebeple sizin gösterinizden keyif alacağına eminim. Kendisi de çok başarılı bir binicidir. Elbette Lipizzanlarınızı da görmek istiyor.”

“Umarım, performansımız hoşuna gider,” dedi Nick üstü kapalı bir şekilde. Karavanlar, çadırlar, işçiler, göstericiler ve bölgede karıncalar gibi cirit atan başıboş insan grupları labirentinin arasında yolunu bulabileceğini hayal edemiyordu. Hayatı boyunca bu kadar çok insanı bir yerde görmemişti. Bu durum çocukları büyülemişti. Nick, Toby’nin pırıltılı bale giysileri içindeki bir grup kıızı izlediğini gördü. Düzgün vücutlu, güzel kızlardı ve bunun çocuklara biraz moral vermesini umdu. Ansızın Nick kendisini Monique’i –hiç değilse kendi dünyasına aşına bir kadındı– özlerken buldu. Sanki başka bir gezegene düşmüş gibi hissediyordu, buradaki her şey, önceden gördüklerinden çok farklıydı. Tropikal manzara bile garip ve farklıydı, hava sıcaktı.

Joe başka bir geniş çadırdaki yemekhaneyi işaret etti. Yemeklerini buradan alabilir veya tercih ederlerse karavanlarında kendi yemeklerini pişirebilirlerdi ama üçü de bunun nasıl yapıldığını bilmiyordu. Nick hayatı boyunca hiç yemek yapmamıştı fakat çocuklara bakacaksa bunu da öğrenmek zorundaydı. Her öğün için yüzlerce insanla birlikte yemek çadırına gitmenin yorucu olacağını düşünüyordu. Burada

mahrum kalacakları tek şeyin mahremiyet olacağını hızla fark etti. Burada birbirine çok yakın yaşayan çok fazla insan vardı, birbirlerinin tepesindelermiş gibi görünüyordardı. Kendi karavanından elini uzatsa yanındakine dokunabilirdi. Yalnız başına sakin bir an için uzaklaşmak veya yüzlerce insanın gasp etmediği bir aile hayatı sürdürmek zor olacaktı.

Joe gittikten sonra atlarının bölmelere konulup güvenli bir şekilde bağlandığı yakın mesafedeki çadıra yürüdüler. Nick ve çocuklar içeri girdiğinde atlar başını çevirdi ve Pluto Nick'i gördüğü an ona merhaba dercesine başını şiddetle salladı. Nick de ona gülümsedi. En azından burada tanıdık gelen bir şey vardı. İri aygırın yanına çabucak gidip onu okşadı. Nick ata dokunarak, verdiğiinden daha fazla teselli elde etti. O anda Pluto'yu, Nina'yı ve diğerlerini görmeye ihtiyaç duyuyordu. Onlar, kayıp hayatının son hediyesi, Alex'ten son bir parça ve artık hoş karşılanmadıkları, okyanusun öteki tarafındaki bir ülkenin, çok hızlı ve çok kesin bir şekilde kaybolan, onlara tanıdık gelen dünyanın küçük bir kalıntısıydı. Geriye kalan tek şey buydu. İki çocuğu ve sekiz atı.

Kalıp karavana dönmeden önce atları tımar etmeye karar verdiler. Nick, Pluto'ya, birinin yük vagonundan çıkartıp atın bölmesinin yakınındaki bir kancaya astığı bir yular taktı. Çadırda derme çatma bir erzak odası vardı ve atların yiyecekleri oraya konulmuştu.

Çok geçmeden Nick aygırın sırtındaydı ve orada otururken birdenbire hayat ona yeniden gerçek hissettirmeye başladı. Başka ne yaşanırsa yaşansın veya nereye giderlerse

gitsinler buna sahiptiler: birbirlerine ve Alex'in ona verdiği atlara. Nick'in kendisi için hayata dönmüş Pluto'su vardı. Atın başına yaklaşmak için eğilerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Lipizzan'ın bu korkutucu biçimdeki bu yabancı dünyada şimdilik tek arkadaşı olduğunu biliyordu. Lipizzan aygırı onları yüreklendirecek ve onlara destek olacaktı. Tekrar ayağa kalkmaya karar vererek bunu zaten yapmıştı. Her şey ne kadar garip görünürse görünsün, Nick bu mucizeye ve fırsata son derece minnettardı.

Sekizinci Bölüm

Nick göstermemek için elinden geleni yapmakla beraber, John Ringling North’la, Joe’nun deyimiyle “Bay John’la” yapacağı görüşme öncesinde gergindi. Ne beklemesi gerektiği hakkında, sirkteki hayatın neye benzeyeceğinden fazlasını bilmiyordu. Sirk göstericilerini ve işçilerini etrafta dolaşırken, gruplar halinde birbirleriyle konuşurken veya kostümlerle, çalışma kıyafetleriyle provalara giderken izledikçe başka bir gezegene düşmüş gibi hissediyordu. O akşamüzeri, çocuklarla birlikte karavana dönerlerken kaplanların kükreyişini duymuştu ve sıra halinde giden filler yanlarından geçmişti. Gördükleri her şey sıra dışı, yeni ve farklıydı.

Bir süre sonra Joe Herlihy, Nick’i görüşmeye götürmek için onunla atların çadırında buluştu. Adam güzel, beyaz aygıra hayranlıkla bakakaldı.

Toby’nin Pluto’yu tımar etmesini izlerken, “İki Lipizzan da inanılmaz,” dedi. Aygır teşekkür edermiş gibi başını geriye atarak kişnedi. “Binicisiz performans sergiliyorlar mı?”

diye sordu, sesli komutlara ve işaretlere yanıt verip vermediklerini kastetmişti.

“Evet ama onlara binerek de çeşitli numaralar yaptırıyorum,” diye yanıtladı Nick. Nina’ya binmek daha kolaydı; kısarak daha olgun, daha sakin ve daha eğitimliydi. Fakat Pluto daha heyecan vericiydi.

“Görölmeye değır bir manzara olmalı. Büyük oğlun da biniyor mu?” Nick başıyla onay verdi. Alex, evden ayrılma-
dan önce Toby’yle çalışmıştı. Delikanlı bir sirk göstericisi değildi ama çok iyi at sürerdi, bunu hayatı boyunca yapmıştı. Ayrıca, Lucas’a da birkaç basit numara öğretmişti, böylece sirk yöneticileri isterse o da gösteriye katılabilirdi.

“Tüm Arap atları da binicisiz performans sergilemek üzere eğitildi.” Nick, o sabah giydiğinden daha parlak bir takım elbiseyle boy gösteren Joe’ya gülümsedi. Üzerinde gümüş renkli parıltılar olan gri bir takım elbise giyiyordu. Joe iri bir adamdı ama burada ona benzer yapıda çok insan vardı. Ayrıca pembe gömleğinin üzerine parlak mavi bir kravat takıyordu. Buna rağmen sirk ortamında, etraflarındaki çoğu parlak kıyafetler ve kostümlerle kuşanmış tüm garip giysili insanların arasında neredeyse normal görünüyordu. Nick, John Ringling North’la yapacağı görüşme için Berlin’deki terzisinin diktiğı kusursuz takım elbisesini giymişti. Ne beklemesi gerektiğı veya aynı zamanda sirkin sahibi olan yöneticinin kendisiyle neden görüşmek istediğine dair bir fikri yoktu.

Nick ayrılmadan önce Toby’ye, sonrasında onunla karavanda buluşacağını ve Lucas’a göz kulak olmasını söyledi.

Gün boyunca enerjisi hiç düşmeyen Lucas palyaçolarla tanışmak istediğini söylemişti. Şimdi onların arasında yaşamak Nick'e gerçek dışı geliyordu ama günlük hayatlarının bir parçası halini almak üzerelerdi. Lucas, elbette heyecanlıydı, Toby ise ne düşüneceğini bilmiyordu. Geldiklerinden beri pek konuşmamıştı. Yolculuk ve ayak bastıkları garip yer onu duygusal olarak fazla etkilemiş görünüyordu.

Nick, Joe'nun üzerinde sirkin logosu bulunan, küçük kamyonuna bindi. Birkaç dakika sonra araçtan inip panayır alanındaki bir binaya doğru yürümeye koyuldular. Joe onu North'un ofisine götürdü. Buradaki iki sekreter, bir avukatın bürosunda veya bir bankada çalışıyorlarmış gibi ciddi ve saygıdeğer görünüyordu. Hemen sonra ortaya çıkan John Ringling North, Nick'in takım elbisesine benzese de onunki kadar iyi bir dikime sahip olmayan ince çizgili koyu renkli bir takım, beyaz bir gömlek giyiyor, lacivert bir kravat takıyordu ve ayakkabıları kusursuz bir şekilde parlıyordu. İyi bir saç kesimine ve dalgalı siyah saçlara sahipti. Nick'i hoş bir biçimde selamlarken, onunla el sıkışıp onu ofisine davet ederken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. En azından Nick, burada tanıdık bir dünyadaymış gibi hissediyordu. John Ringling North ciddi ve düzgün konuşan biriydi ve akıllı bir adama benziyordu. Nick'ten masasının karşına oturmasını istedi. İçeri girerlerken Joe gözden kaybolmuştu.

"Florida'ya ve Ringling Brothers'a hoş geldiniz," dedi sirk başkanı nazikçe. "İyi bir yolculuk geçirdiğinizi ve atlatmanızın yolculuğu sorunsuz atlattığınızı umarım." Pluto'nun fir-

tına sırasında ölümün eşiğine geldiğini düşünmemeye çalışarak, “Sorun yoktu,” diye güven vermeye çalıştı Nick. Ama şimdi bir sorunu yoktu, sağlığı iyiydi. “Size teşekkür etmek isterim,” dedi Nick hemen, “bana ve oğullarıma kefil olduğunuz için size büyük bir teşekkür borçluyum. Tam anlamıyla hayatımızı kurtardınız. Almanya son zamanlarda güvenli bir yer olmaktan çıktı. En azından bizim için. Ben ve ailem için her şey çok hızlı gelişti ve elimizden geldiğince çabuk ülkeden ayrılmamız konusunda uyarıldık. Bunu yapabilmemize yardım ettiniz.”

“Bunu mektubunuzdan anladım,” dedi John North dikkatlice. “Gerçi biraz aklımın karıştığını kabul etmem gerekir. Soyadında sizinki gibi ‘von’ olan insanlar genellikle dini zulme maruz kalmaz. Almanya’daki son gelişmeler nedir? Benim bilmediğim bazı politik meseleler mi var? Şimdiki hükümete sesli olarak kafa mı tuttunuz?” Bunu yapan bazı insanların talihsiz sonuçlarla karşılaşmalarının muhtemel olduğunu biliyordu.

“Yalnızca birkaç hafta önce, hiç tanımadığım annemin yarı Yahudi olduğunu öğrendim. Bu gerçek bizim için her şeyi birdenbire değiştirdi. Büyük tehlike altındaydık. Babamın Wehrmacht’ta –orduda– görevli bir arkadaşından gitmek zorunda olduğumuza dair gizli bir uyarı aldık. O general bizi eli kulağındaki tehlikeden haberdar ederek bize büyük bir iyilik yaptı. Koşulların daha kötü bir hal alacağını söyledi. Kaldı ki bir Yahudi’yseniz her şey zaten oldukça kötüydü.” Nick bunu birinci elden öğrenmeye başlamıştı. “O ana kadar

haberim olmayan kan bağımdan dolayı oğullarım ve ben ansızın büyük risk altındaydık. Bu tür bir nefret ve önyargının ne kadar ileri gidebileceğini tahmin edemezsiniz. Ben ve oğullarımı ibret olsun diye cezalandırmak ve Hitler Almanya'sında, Yahudi olduğu ortaya çıkan aristokratların bile müsamaha edilmediğini ve hoş karşılanmadığını göstermek isteyebilirlerdi.” John Ringling North, Nick'in söylediklerine üzüldü ama şaşırmadı. Son zamanlarda benzer hikâyeler duyumuştum ve son birkaç yılda Almanya'dan ayrılan başka Yahudi göstericileri de işe almışlardı. 1935'ten sonra, tüm geride bıraktıklarına rağmen uzaklaşmanın daha güvenli ve akıllıca olduğunu düşünüyorlardı.

“Sizi ve atlarınızı şova dahil etmek bizim için harika olacak. Daha önce hiç Lipizzan'ımız olmadı. Ben onlara aşınayım fakat bu bölgede onlardan hiç yok. Seyircilerimiz için görülmeye değer bir sürpriz olacak. Güzel hayvanlardır. Sizininkileri görmek için sabırsızlanıyorum. Hayvan gösterilerimiz ara vermeden önce sahneye siz çıkacaksınız. Sonrasında cambazlarımız sizi takip edecek. Genellikle açılışı ana sahnede büyük kedilerle yaparız. Sizi bundan hemen sonra, ayrıca ana sahnede çıkarmak istiyorum.” Bu, Nick'in henüz bilmediği büyük bir onurdu. “Böylece konu isminize geliyor. Büyük şehirlerden küçük kasabalara tüm ülkede dolaşıyoruz. Amerikalıların yabancı isimlerle arası iyi değildir, bu yüzden size hatırlayabilecekleri bir isim vermeliyiz. İsminizi Nick Bing olarak kısaltmak sizin için sorun olur mu öğrenmek istiyorum; sadece sahne ismi olarak elbette. Ayrıca bir unva-

mnız olup olmadığını da öğrenmek istiyorum.” Soyadındaki ‘von’ bir unvanı olduğuna veya olabileceğine işaret ediyordu. North’un sorusu üzerine Nick utanmış göründü ve isim değişikliği onu tedirgin etmişti. Öte yandan, Nick Bing kulağa kesinlikle Amerikalı geliyordu ve von Bingen’den hatırlaması daha kolay olacaktı.

“Aslında babamın bir unvanı var ama bunu kullanmaz. Düşünce yapısı çok daha modern olduğundan unvan kullanmayı gereksiz bulur. O bir konttur.”

“Bunu kullanabiliriz,” dedi North dalgın dalgın. “Kont Nick Bing. Kont.,” diye tekrar ederek bunun kulağa nasıl geldiğini prova etti. “Dük mü tercih ederdiniz?”

“Doğrusu, hayır,” dedi Nick. Bir dük olduğunu iddia etmek utanç verici bir şekilde gösterişçilik olurdu. “Sahiden bir unvana ihtiyacım var mı?” Bundaki sahtekârlık ve kibir Nick’i dehşete düşürdü. Babası sayesinde bir vikonttu ama unvanını çok nadiren kullanırdı.

“Dramatik bir havası var ve Amerikalılar asalete bayılır. Kontta anlaşalım. Nick Bing, Kont. Sanırım bu etkili olacaktır. Ya atların isimleri, Lipizzanların?” North, sirkin başarılı olan finansal yönetiminden sorumluydu ama aynı zamanda tüm önemli göstericilerin kim olduğunu ve ne yaptığını son derece iyi bilirdi. Sirk hakkında her şeyden haberdar olur ve çoğunlukla gösterilerde hazır bulunurdu. Yolda olduklarında tepesi gümüş renkli, gösterişli, özel Pullman demiryolu aracıyla onlarla birlikte seyahat ederdi. Bir yıl önce sirkin başına geçtiğinden beri karmaşık işleyişi yönetmekte harika bir iş

çıkarıyordu. Dolayısıyla ertesi sabah merkez çadırdaki Nick’in provasını izleme niyetindeydi. Bir sesli komut performansı olacaktı.

“Aygırın adı Pluto Petra ve kısrağın adı Nina. Geleneksel olarak aygırlar baba ve annelerinin adlarını alır, kısrakların yalnızca bir adları olur ama daima soylarını temsil ederler. Bu şekilde takip edilmeleri kolaylaşır. On sekizinci yüzyıla dayanan pürist gelenekte ilk aygırların altı adı vardır. Lipizzan yetiştiricileri soylarıyla çok gurur duyar ve isimleri konusuna çok önem verirler.”

“Eminim öyledir,” dedi North saygıyla, “ama aygırınızın bir çizgi film karakteri gibi bir etki bırakmasını istemeyiz. Ve korkarım Pluto onlara Disney çizgi filmlerindeki köpeği hatırlatacaktır. Biz biraz daha ihtişamlı bir şey istiyoruz. Belki onlar için daha iyi bir isim düşünebilirsiniz. Mümkün olan en kısa zamanda aygırınızı tanıtmak ve hakkında hikâyeler yaymak istiyoruz. Belki tura çıkmadan önce sizin için bazı basın röportajları ve fotoğraf çekimleri ayarlarız. Bu beş aydan önce olmayacak ama ben önden planlama yapmaktan hoşlanırım. O ikisine ne isim bulabileceksiniz bir bakın. Ya Arap atlarının isimleri?”

“Hepsinin yine soylarıyla ilişkili Arap isimleri var.”

“Bu etkileyici olacaktır,” diye onayladı North. Daha sonra maaş konusunda konuştular; Nick’e sunulan maaş afallatıcı olmasa da kayda değerdi. Zaten Nick afallatıcı bir miktar beklemiyordu. Maaşı kendi ve çocukların geçimlerini sağlamaya yetecekti. Ayrıca sirk birçok avantaj sağlıyordu:

yaşamak için karavan, yemek çadırında ücretsiz yemek ve ihtiyaç olduğunda sağlık hizmeti sunuyordu. Bu hayatta lükse yer yoktu ama güvende ve emin olacaktı. Hem işe alınmış olması ona mucizevi geliyordu.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Nick büyük bir duygusallıkla. Tüm bunlara özellikle koşulları ne kadar alışılmadık olursa olsun kendisinin ve çocuklarının güvende oluşuna minnettardı. Bir sirke katılmak aklından asla geçmezdi ancak son zamanlarda hayatı sürprizlerle doluydu. Ringling Brothers, bunların arasında en hafıfydı. Nick vatanından ve yaşam biçiminden vazgeçmiş, ailesini ve evini terk etmiş, kontrolü dışında gelişen koşullar altında suçlu durumuna düşmüş ve bununla birlikte, hayatı boyunca yasını tuttuğu annesinin ölmediğini, doğumdan hemen sonra ondan feragat ettiğini öğrenmişti. Bunlar sindirmesi ve kabullenmesi zor şeylerdi.

Nick’e ofisinin kapısına kadar eşlik ederken, “Yarın sabahki provanızı sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi John Ringling North sıcak bir şekilde. “Kontratınızı hemen hazırlatacağım. Provanın sonra onu size vereceğiz.” Nick hâlâ deneme sürecinde olduğunun farkındaydı; başkan, performanslarını beğenmezse bir kontrat olmayacaktı. Nick’in provada Toby’yle birlikte at binmesi ve Pluto’ya Alex’in özenle öğrettiği her şeyi sergiletmesi gerekecekti. Atın bu yabancı çevrede en yüksek performansını sergilemeye istekli olmasını umuyordu. O akşam, Nick’in onunla konuşması gerekecekti. Sirk başkanı şovu izleyeceği için gergindi. Ya sonucunda onu işe almazsa? O zaman ne yaparlardı? Bunu düşünmek katlanılmazdı. Al-

manya'ya geri dönemezdi. Bir kontrat olacaksa Pluto'yla performansları mükemmel olmak zorundaydı.

Görüşmeden sonra Nick, Joe'yu park alanında kamyonuna yaslanmış sigara içerken buldu. Takım elbisesiyle uyumlu açık gri fötr şapkası her zamanki gibi başının arkasına itilmişti. Tam ona uygun bir görüntüydü. Kendisine yaklaşan Nick'e gülümsedi.

“Nasıl gitti?”

“İyiymi sanırım. Provamıza gelecekmış. Bir de adımla değişirdi.” Nick buruk bir şekilde gülümsedi; bunlardan hiçbirini beklemiyordu. Doğrusu, ne beklemesi gerektiğini hiç bilmiyordu. “Artık Nick Bing'im.”

“Size yaklaşıyor. Kulağa biraz İngiliz geliyor, tıpkı İngilizce aksanınız gibi.” İkisi de buna güldü.

Nick, Joe'yla birlikte kamyonuna binerken, “Umarım performansımızı beğenir,” dedi. Joe onun yaşına yakındı ve Nick'in nasıl hissettiğini anlıyormuş gibi görünüyordu, Nick ve oğullarına sevinçle karşılandıklarını ve evlerinde olduklarını hissettirmeye çalışıyordu.

“Endişelenmeyin. Beğeneceğinden eminim,” diyerek Joe ona moral verdi.

“Benden Lipizzanların da adlarını değiştirmemi istiyor. Onları yetiştiren adam bunu duysa beni öldürürdü ama seçme şansım yok, değil mi?” Joe, Nick'in sorgular biçimdeki bakışına anlayışla karşılık verdi. Bunun Nick için tümüyle yeni bir dünya olduğu belliydi. İşe aldıkları çoğu göstericinin, önceden sirklerde deneyimi olmuştu.

“Dram ve heyecan sirkin temel taşlarıdır, biz buna ‘abartı’ deriz. Her şey daha büyük, daha iyi ve daha dramatik veya daha küçük ve daha egzotiktir. Pluto’nun adını değiştirmenizi isteyeceğini tahmin etmiştim,” diye açıkladı Joe kamyonu çalıştırırken.

“Bir şey bulmaya çalışacağım.” Fakat bunu Alex’e söylemeye hiç niyeti yoktu. Ona hürmetsizlik etmiş gibi görünebilirdi. Alex’in buranın kendi dünyalarıyla hiç alakası olmayan, tümüyle farklı bir dünya olduğunu bilmesine veya anlamasına imkân yoktu.

Joe, çok geçmeden Nick’i karavanına geri götürdü. Yolda gördükleri kadınların kostümleri artık tanıdık geliyordu. Joe çoğunun trapezci olduğunu fark etti ama Nick için sadece kısa etekli güzel, genç kadınlardı. Dikkatini çekmiş olsalar bile şimdilik umursamıyordu. Ayrıca hiçbiri şimdiye kadar ilgilendiği türden kadınlardan değildi. Nick oldu olası kendi dünyasından olan kadınları cazip bulmuştu. Bu kızlar gençti, hepsi yabancıydı ve okullu kızlar gibi kıkırdıyorlardı. Fakat Joe her zaman yaptığı gibi, ağzı açık, onlara bakarken az kalsın yolda uzun akrobat ayaklarıyla alıştırma yapan genç bir oğlana çarpacaktı. Panayır yerinde cücelerden devlere, çeşit çeşit insanın oluşturduğu sürekli bir yaya trafiği vardı. Yanlarından Joe’nun çok ünlü olduğunu söylediği aşırı şişman bir kadın ve onunla ciddi bir sohbeta dalmış vücudu dövmelele kaplı bir adam geçerken Nick, gözlerini onlara dikmekten kendini alamadı. Burası tamamen egzotik, çılgın bir dünyaydı.

Nick'in karavanına döndüklerinde Lucas kahkahalar atarak bir cüce ve palyaço makyajlı, bir pandomimci gibi kısa pantolon, bale ayakkabıları, beyaz külotlu çorap giyen ve bere takan bir adamla konuşuyordu. Nick, kamyondan iner inmez onlara ilgiyle yaklaştığında Lucas ona masum gözlerle gülümsedi ve yeni arkadaşlarını tanıştırdı.

"Baba, bu Pierre. O bir palyaço. Ve bu Thomas. O da bir palyaço ama bugün provası yok." Lucas sanki hep burada yaşamış da sirk kadrosunun rutinlerini ve bununla ne kastettiklerini çok iyi biliyormuş gibi bir havayla konuştu. Nick, Lucas'ın provanın ne anlama geldiğini bildiğinden bile şüpheliydi.

Nick kendisine genişçe gülümseyen genç Fransız'la tokalaştı. Görünüşe göre, Lucas'la birlikte eğleniyorlardı ve Nick geldiğinde cüce kahkaha atıyordu. Üçü güzel vakit geçiriyordu. Şimdi bu insanların arkadaşları olacağını ve Lucas ile Toby'nin ucubeler, akrobatlar ve palyaçolar arasında büyüyeceğini düşünmek tuhaftı. Geldiklerinden beri Lucas dövmeli hanımı görmek için yalvarıyordu. Joe buradakilerin "ucubeler" değil, yalnızca "aktörler", "sanatçılar," ve "göstericiler" olduğunu söyleyerek önemli bir noktaya değinmişti.

"Bir palyaço olabileceğimi söylediler," dedi Lucas, "ve ara dönem boyunca onlarla birlikte küçük arabaya binebilirmişim. Üstelik Thomas beni filleri görmeye götürecek." O sabah, park alanında birçok fil görmüşlerdi, hatta annelerini takip eden iki bebek vardı. Yanlarındaki bir hayvan terbiyecisi onlara yetiştirmek koşuyordu.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Nick yorgun bir gülüm-

semeyle. Daha o sabah gelmiş olduklarından alışması gereken çok şey vardı ve henüz imzalı bir kontrata sahip değildi. Her şey ertesi gün yapılacak provadaki performansına ve John Ringling North'un gördüklerini beğenmesine bağlıydı. "Yarın sabah Toby ve benim provamız var, sirk başkanı için bir performans sergileyeceğiz. Bizi izlemeye gelecek. Bu arada Toby nerede?" diye sordu Nick etrafına bakınırken. Büyük oğlu görünürde yoktu.

"İçeride," dedi Lucas karavanı işaret ederek. O sırada küçük bir kız onlara yaklaşıyordu. Başının etrafında dans eden altın renkli bukleleri ve iri mavi gözleri vardı. Pembe elbiseli bir oyuncak bebeğe benziyordu. Lucas'la hemen hemen aynı yaşıydı. Yakınlardaki kendi karavanından gelmişti. Nick izlerken küçük kız Lucas'ı ilgiyle süzdü ve gülümsedi.

"İngilizce biliyor musun?" diye sordu cesur bir tavırla Lucas'a. Oğlan başıyla onaylamasına karşı henüz akıcı konuşamıyordu. Yine de cüce ve palyaçoyla gayet iyi idare etmişti. Bunda, Fransız palyaçonun birkaç kelime Almanca bilmesinin yardımı oluyordu tabii. Palyaço ve cüce Lucas'ı ertesi gün ziyaret etmeye söz vererek oradan ayrılırken, "Nerelisin?" diye sordu küçük kız meraklı bir bakışla. Lucas şimdiden arkadaş edinmeye başlamıştı.

"Almanya," diye yanıtladı Lucas. Kız başını salladı. Sirkte bir hayli Alman vardı ve o birçoğunu tanıyordu.

"Ben Çekoslovakyalıyım ama iki yaşından beri burada yaşıyorum. Çekçe ve Almanca da biliyorum," dedi sakın bir şekilde, ardından onunla Almanca konuşmaya başladı. Lucas

rahatlamış görünüyordu ve kelimeleri bulmak için çabalamadan, özgürce konuşabileceği bir arkadaş bulduğu için heyecanlanmıştı. “Ben Rosie, annem cambaz telinde dans eder, bazen bunu bir ağ kullanmadan yapar. Elbisemi o dikti,” diye devam etti Almanca. Lucas onun komik bir aksam olduğunu düşündü, yine de kız güzel konuşuyordu. “Babam da Çekoslovak. O trapezde ve üçlü takla atabiliyor. Bazen annemle birlikte tele çıkar. Annemin ağ kullanmamasından hoşlanmaz fakat böyle yaptığında annem daha çok alkış alır. Senin baban ne yapıyor?” Utangaçça Nick’e baktığında adam ona gülümsedi. Küçük kız sirkte yaşayan tipik bir ailenin sevimli bir çocuğuydu. Ona her şey normal geliyordu. Bildiği tek hayat buydu. Lucas içinse her şey yeni ve heyecan vericiydi; altı yıl sakın bir taşrada, Bavaria’da büyüdükten sonra özellikle heyecan vericiydi.

“Babam ata biner. Gösterisinde ağabeyim de ona yardım edecek. Buraya bugün geldik.”

“Biliyorum. Annem yerleşene kadar seni rahat bırakmamı istedi. Ablam ağabeyinin yakışıklı olduğunu düşünüyor. Onu ilk geldiğiniz zaman gördü.” Lucas bu bilgiyi ilginç bulurken Nick, oğullarının sirkte yaşayan geniş çocuk grubunun bir parçası olacağını, arkadaşlarının onlar olacağını fark etti.

“Ağabeyim on beş yaşında, ben altı yaşındayım,” dedi Lucas kendiliğinden.

“Ben de,” dedi Rosie. Küçük kız gülümsediğinde Lucas, onun ön dişinin kısa bir süre önce düştüğünü görebiliyordu. O da, Nick de bunun Rosie’ye şirin bir hava kattığını

düşündü. Elbisesinin altına pembe bale pabuçları giyyordu. Genellikle onları giyerdi. Burada, okula gittiği zamanlar hariç başka ayakkabıya ihtiyaç duymazdı.

Çocuklar sohbet ederken Nick, Toby'yi bulup ona yarınki provayı hatırlatmak ve performanslarını görmek için sirk başkanının orada olacağını haber vermek üzere içeri girdi. Onu bulduğunda, Toby radyo dinliyordu ve kafasını kaldırdığında babasına donuk bir ifadeyle baktı.

Nick, anında kaygılanarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Toby bir hayalet görmüşse benziyordu.

"İki gün önce Almanya'nın her yerinde saldırılar olmuş. Sinagogları, iş yerlerini ve insanların evlerini yakmışlar. İnsanları alıp götürmüşler. Almanya'yı suç unsurlarından kurtardıklarını söylediler ama sanırım hepsi yalnızca Yahudi'ydi. Haberde Almanya ve Avusturya'da otuz bin Yahudi erkeğin ve yine binlerce Yahudi kadının tutuklandığını söylediler. Buna "*Kristallnacht*" adını vermişler. Biz gemiden inmeden önceki gece meydana gelmiş. Hâlâ orada olsaydık, bu bizim de başımıza gelir miydi baba?" Bu düşünce, Toby'yi dehşete düşürdü ve orada zarar gören ve tutuklanan tüm insanlar için üzüldü. Yolculukları esnasında haberlerden soyutlanmışlardı. Nick gemide bu konuyla ilgili bir şeyler duymuştu fakat bunun yine Hitler'in mitinginden sonra yapılan bir şiddet gösterisinden ibaret olduğunu düşünmüştü. Yahudilere yapılan eziyetin böyle büyük kitleleri kapsadığı ve böyle çılgırından çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. O anda, General von Messing'in onlara ülkeyi derhal terk etmelerini söylemesinin sebebinin

muhtemelen bu olduğunu anladı. Neyin geleceğini bildiğinden onları uyarmaya çalışmıştı. *Kristallnacht* rasgele bir toplama değildi. Önceden planlanmıştı.

“Öğrenmek zorunda kalmadığımıza memnunum. Orada olsaydık bile bizim başımıza gelmezdi demek isterdim fakat gelebilirdi de. Ülke hazin bir durumda ve Hitler tehlikeli bir adam.” Orada olmamak, oğulları ve babası adına Nick’i rahatlatmıştı. Kalmış olsalardı, onları sakladığı için Paul’ü cezalandırabilirdi. Nick, hatta Toby tutuklanabilirdi. Şimdi orada olmadıklarından Paul de, onlar da güvendedeydi. Gerçi Almanya’da kimse güvende değil gibi görünüyordu. Yalnızca Yahudiler değil ama onlarla evlilik yoluyla dahi olsa bir bağı olan, onlarla herhangi bir ilişkisi olan veya iş yapan herkes risk altındaydı. Her Yahudi ve bir Yahudi’yi koruyan herkes tehlikeydi. *Kristallnacht*, dünyayı şoke eden inanılmaz bir şiddet gecesi olmuştu.

Birdenbire Nick burada olduklarına eskisinden daha bile fazla minnettar hissediyor ve doğru şeyi yaptığını biliyordu. Babası haklıydı. Nick elinden gelen en iyi performansı sergilemeye kararlıydı, böylece ona, burada kalabilmesi için bir kontrat sunacaklardı. North ertesi sabah performanslarını beğenene kadar hiçbir şey henüz kesin değildi. Toby’nin aklını radyoda duyduklarından uzaklaştırmak için buna odaklanmasını sağlamaya çalıştı. Ve ona tam olarak hangi numaraları sergilemek istediğini söyledi. Pluto’ya en göz alıcı hünerlerini sergiletmeye çalışacaktı ve Toby’nin hem gösterinin başında hem de sonunda Arap atlarından birinin üzerinde sahnenin et-

rafında dönmesini istiyordu. Gösterinin büyük bölümünde Nick sesli komutlar vererek sahnenin ortasında şapkası ve frakıyla duracaktı. Toby de kendi frakını giyecekti.

Yabancı bir ortamda uykusuz geçen bir geceden sonra ertesi sabah, atların çadırına doğru yola çıktıklarında iki erkek de çok şık görünüyordu. Lucas da atları merkez çadıra götürmelerine yardım etmek için onlarla birlikteydi. Ayrıca Nick, yardım etmeleri için iki hayvan terbiyecisi bulmuştu. Üç adam ve Toby ikişer at aldılar. Nick iki Lipizzan'a, Toby ve iki hayvan terbiyecisi, ikişer Arap atına yol gösteriyordu. Bu esnada Lucas yanında yürüdüğü ağabeyine bir kızın ondan hoşlandığını duyduğundan söz etti.

“Cidden mi?” dedi Toby kuşkuyla. O, tek bir günde, Lucas kadar çok sayıda insanla tanışmamıştı. Lucas bastırılamaz bir biçimde sokulganken Toby çok daha içine kapanık bir karaktere sahipti. Evdeyken, yanında olmaktan çekinmediği tek kız Marianne'di. Önceki akşam ona gemi yolculuğu ve sirke varışları hakkında bir mektup yazmış ve o sabah postalamıştı. Onu ne kadar özlediğini, burada her şeyin ne kadar garip olduğunu, ayrıca büyükbabasını, Alex'i ve evlerini de çok özlediğini söylemişti. “Adı ne?” diye sordu Toby, Lucas'ın söz ettiği kızı kastederek. Silindir şapka ve frakla yaşından büyük ve çok yakışıklı görünüyordu. Nick de iki Lipizzan'ı merkez çadıra doğru yönlendirirken inanılmaz

gösterişliydi. Yanından geçtiği birçok kadının kafası ona doğru döndü ama böylesi önemli bir adam karşısında sergileyeceği, hayatlarının ve işinin bağlı olduğu performans için endişeliyken Nick onlara dikkat etmedi.

“Adını bilmiyorum,” dedi Lucas ağabeyinin hayranı için. “Bana kız kardeşi söyledi. Adı Rosie ve altı yaşında. Çekoslovak ama bizim gibi Almanca konuşuyor, hem de oldukça iyi. Ablasının da Almanca bildiğinden eminim.” Lucas’ın zihninde bu özellik şüphesiz bir artıydı ve Toby için de aynısının geçerli olabileceğini düşünüyordu. Ağabeyinin ne kadar sessiz olduğunu görebiliyor ve onu neşelendirmeye çalışıyordu. Fakat Toby performansları konusunda da endişeliydi. Babasının gerginliğini görebiliyordu.

Büyük çadıra girdiklerinde hayvan terbiyecileri atları bir direğe bağlamalarına yardım etti. Bir trapezci gösterisini yeni bitiriyordu. Lucas, onun Rosie’nin babası olup olmadığını merak etti ama çadırdan çıkarken arkadaşlarıyla İspanyolca konuştuğunu duyunca o olamayacağını anladı. Ayrıca trapezcileri izlerken harika olduklarını düşündü.

Onlardan sonra başka bir grup içeri girdi. Nick onların Lehçe konuştuğunu duydu. Genç bir kız, gruptan ayrılarak alçak bir telin üzerinde usulca alıştırma yapmaya koyuldu. Telde bale yaparken tekerlekli sandalyedeki bir adam onu izliyor, düzeltiyor ve ne yapması gerektiğini söylüyordu. Genç kız havaya sıçradıktan sonra hemen telde ayaklarını basacak bir yer bulurken Nick, ona baktığında bir meleğin yüzüne ve

bir perinin vücuduna sahip olduğunu gördü. Nick büyülenmişti ama genç kız gözlerini hiç yukarı kaldırmadı. Sadece yaptığı harekete odaklanıyor ve tekerlekli sandalyedeki adamın komutlarını dinliyordu. Nick hiç bu kadar zarif bir şey görmediğini düşündü. Bununla birlikte genç kız hemen hemen bir çocuk gibi görünüyordu, çok minyondu ama kadınsı bir zarafeti vardı. Nick onun on sekiz-on dokuz yaşlarında olduğunu düşündü. Sonra dikkatini atlarına çevirdi ve kısık sesle Pluto'yla konuştu.

“Bunun önemli olduğunu biliyorsun, değil mi? *Capriole* veya *croupade* hareketlerine yetişemezsen kontratı alamayız. Sana güveniyorum. Bu prova tıpkı gemide tekrar atağa kalktığın gece kadar önemli.” İri at anlıyormuş gibi başını salladı. Ardından Nick durgun görünen Nina'yla benzer bir konuşma yaptı. Lipizzanlar en iyi yular ve üzengisiz eyerleriyle kuşatılmıştı ve binicileri kadar şık görünüyorlardı. Arap atlarıysa, şimdiden, egzersiz ihtiyacıyla şahlanıyordu ve sahnenin etrafında, Toby onları teker teker sürerken gergin görünmüyorlardı. Toby de onların üzerinde rahat görünüyordu. Babası gibi, tekerlekli sandalyedeki adam tarafından yönetilen, alçak teldeki kızı izlemişti fakat atları ısındırmaya başlar başlamaz onu unutmuştu. Ardından Nick, Pluto'ya sahnenin çevresinde defalarca tur attırdı. Sırtında yeniden bir binici olması, atı mest etmiş benziyordu. Nick, Pluto gemide hastalandığından beri sanki birbirlerine bağlanmışlar gibi hissediyordu. O zamandan beri Pluto tüm komutlarını alıyor ve onu mem-

nun etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Nick daha sonra ısındırmak için Nina'ya bindi, o indikten sonra yerini Toby aldı. Atları ısındırmak için kendilerine bir saat ayırmışlardı. Saat on olduğunda Nick, hazır olduklarını biliyordu. Tam bunu düşünürken John Ringling North ortaya çıktı, sahnenin Nick'in durduğu tarafına ilerledi ve başını salladı. Nick bunu bilmiyordu ama North daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu bir saygı işaretiydi. Ardından Nick ve atlarının performansını izlemek için tribünde iyi bir açı sağlayan bir yere, saygılı bir şekilde oturdu.

Lucas, sahnenin yanındaki lamba direğinde fişe taktığı bir gramofona Mozart kaydını yerleştirdi. Derken gösterileri, Nick'in sırtına bindiği Pluto'yu sahnenin etrafında görkemli bir biçimde dört nala koşturmasıyla başladı. Her zamankinden hızlı giden göz alıcı beyaz Lipizzan, arka bacaklarının üzerinde durdu ve bu duruşu görünürde bitmeyen bir süre boyunca sabit tuttuğu bir *levade* 'la bitirdi. Güzel at daha önce bu hareketi bu kadar pürüzsüz veya bu kadar iyi hiç yapmamıştı, ardından rahatlıkla bir *courbette* için sıçrayarak küçük hoplamalarla ilerledi. Sonra Toby, Nina'nın sırtında babasına katılırken Nick Pluto'yu dört nala tekrar koşturdu. İki Lipizzan sahnenin etrafında birbirlerinin hareketlerini kusursuzca yansıtarak mutlak bir kesinlikle kendi bale gösterilerini sunarken hareket halindeki bir şiir gibi görünüyordu. Nick ve Toby atlarından inerek Nick'in sesli komutlarına başlaması için iki atı yan yana bırakarak sahneyi terk ettiler. Atlar tam

olarak Nick'in ihtiyacı olanı vererek her hareketi ve uygulamayı kusursuz bir hassasiyetle yerine getirdiler. Onu yüz üstü bırakmadılar. Yarım saatlik hatasız uygulamanın ardından Nick, tekrar Pluto'ya binerek onu iddialı bir *capriole* yapmaya yönlendirdi. Göz alıcı at, havada arka bacaklarıyla çifte attıktan sonra andında *croupade* hareketine geçiş yaptı. Bu esnada, Pluto kelimenin tam anlamıyla havada uçtu, güçlü hayvan dört bacağı bedeninin altında kıvrılmışken sanki yerçekimine meydan okumuştı ve yere inişini de zeminden ayırdığındaki zarafetle gerçekleştirdi.

Onu izleyenlerin –hayvan terbiyecileri ve bir avuç akrobat– nefesi kesildi. Pluto eşsizdi ve sırtındaki Nick, dünyadaki en mükemmel binici gibi görünüyordu. Performans kusursuz olmuştu. Pluto eğilerek alkışları kabul ederken Nick dimdik oturup Nick Ringling North'a doğru şapkasını çıkardı. Ardından Nick ve Pluto sahneden ayrıldı. Nick attan indi. Hem binici hem de binek açısından yorucu bir performans olmuştu ama Nick ikisinin de daha iyisini yapamayacağını biliyordu. Pluto'nun şimdiye kadarki en iyi performansıydı, Nina da son derece iyi iş çıkarmıştı.

Nick, performansının ardından heyecan içinde soluksuz beklerken John Ringling North, tribünden kalkıp Nick'in durduğu yere geldi. Bir binici pantolonu ve binici çizmeleri giyen ve gümüş saplı bir kırbaç taşıyan North'un yüzü sevinçle parlıyordu.

“Şimdiye kadar onlardan daha güzel bir şey görmedim.

Üstelik kusursuz bir şekilde eğitilmişler. Viyana'daki İspanyol Binicilik Okulu'nda gördüğüm Lipizzanlar kadar iyiler. Ringling Brothers'a hoş geldiniz, Bay Bing." Ona gülümseyerek elini uzattı ve Nick'in elini sıktı. Ardından yapmış olduklarından sonra hiç de soluğu kesilmemiş görünen Pluto'ya baktı. "Gerçekten uçuyor, değil mi?" Ardından Nick'e döndü. "İşte bu. Onun adı bu. Pegasus, Yunan mitolojisindeki uçan at. Ve Athena," dedi Nina'ya göz atarak. "Etkileyici bir performansınız var, Nick. Atların kusursuz. Dünya'nın En İyi Şovu'na hoş geldiniz. Bu isme layıksınız." Bunu söylediği gibi cebinden bir zarf çıkarıp Nick'e uzattı. "Bunu çoktan imzaladım. Sen de imzaladıktan sonra ofisime bırakırsın. Kış arasından sonraki ilk performansta, kaplanlardan sonra, ikinci gösterimizi sergilemek için senin ana sahnede olmanı istiyorum. Açılışı Madison Square Garden'da yapacaksın."

Sonra sıcak bir gülümsemeyle Toby'ye döndü. "Aferin evlat. Harika görünüyordun," dedi, Toby'nin yüzü aydınlandı. John North yanlarından ayrıldığında Nick'in gözlerinde yaşlar vardı. Güvendeydiler, evlerindeydiler, bir işleri vardı. Hem de, Pegasus ve Athena doğmuştu. Pluto'ya dönerken gülümsedi ve yeni adını ilk kez denedi. At sanki kahkaha atıyormuşçasına kişnedi ama itiraz ediyormuş gibi görünmüyordu.

Nick, atın başını okşarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bizi gözettiğin için teşekkür ederim, Pegasus. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yeni adın için özür dile-

rim.” Ama yeni adını kısa bir süre önce alan Pegasus sadece başını geriye savurup onaylarcasına yeniden kişnedi. Nick onu dışarı yönlendirmek için döndüğünde alçak telde çalışan peri gibi kızı gördü. Kız bir direğe yaslanmış, Nick’in performansını izlediği yerde yarı gizlenmiş halde duruyordu. Tıpkı Nick’inkiler gibi mavi olan gözleri muazzam parlaktı ve açık sarı saçları bir ışık halkası gibi yüzünü çevreliyordu. Nick’in gözleri bir anlığına onunkilerle buluştu ama kız gülümsemedi. Ona, hayranlık verici ata baktığı gibi dikkatle baktı, ardından sanki havada süzülerek gözden kayboldu. Gitmişti. Nick’in gerçekten görmediği, kafasında canlandığı bir hayal, onu inceleyen iyiliksever bir ruhmuş gibi.

Nick, atları çadırlarına götürmesine yardım eden bir hayvan terbiyecisine, “Güzel kız,” dedi. Kız, hevesle onu izlemişti. Bunu ise, aynı hevesle kıza gözlerini diktiği gerçeğini örtmek için rasgele bir sesle söylemişti.

“O bir Markovich,” dedi hayvan terbiyecisi omuz silke- rek, bu Nick’e her şeyi açıklayacakmış gibi. Ancak Nick’e bir anlam ifade etmemişti. Sirk gelenekleri veya Lucas’ın tanıdığı birkaç kişinin dışında göstericilerin isimleri hakkında hiçbir fikri yoktu. “Polonyalıdırlar. Tüm aile delidir. Tel cam- bazlığı yaparlar. Bir ağ kullanmadan. Babası bir tekerlekli sandalyede. Adam, kızın annesini –çok güzel bir genç ka- dındı– bu şekilde öldürdü. Kızını da öldürecek. Sadece bu- günkü alçak telde pratik yapıyordu. Genelde orada çalışır,” dedi çadırın tepesini işaret ederek. “Kalabalıklar buna bayılır.

Genç bir kıza bunu yaptırmak korkunç bir şey bence. Adamın umurunda değil,” dedi kızın babası için. “Adam bunu kalabalığı heyecanlandırmak için yapıyor. Kızının da kendisi gibi tekerlekli sandalyeyi boylaması veya annesi gibi ölmesi onun için sorun olmaz. Kızın gösteride kendisine eşlik eden dört ağabeyi var. Halası da tekerlekli sandalyede. Onları izleyemiyorum. Beni hasta ediyorlar,” dedi çadırdan çıkarlarken.

“Kızın adı ne?” diye sordu Nick, hayvan terbiyecisinin anlattıkları ilgisini çekmişti.

“Christianna. Christianna Markovich. O; büyük finali, kapanıştaki geçit töreninden önceki son gösteriyi sergiliyor. Bu düzenleme, insanları şovun sonuna kadar yerlerinde tutuyor; düşüp ölecek mi diye bekliyorlar.” Adamın durumu resmedişi Nick’e acımasız geldi.

“Bir çocuk gibi görünüyor.” Onu yakın mesafeden gördüğünde kız on beşinde gibi duruyordu.

“Göründüğünden daha büyük. Yirmi bir yaşında. Doğduğundan beri sirkte yaşıyor. Markovichler buradaki en eski ailelerden biridir. Dört yıldır başka bir tel gösterisi daha var. Aralarındaki rekabet büyük. Diğerleri çalışırken çoğu zaman ağ kullandığından Markovichler onları kaale almaz,” dedi bir sırtışıla.

Nick, sirki ve artık birlikte yaşadığı insanları, aralarındaki kumpasları, kıskançlıkları ve tehlikeleri öğrenmeye başlıyordu ama onu en çok etkileyen, pratik yaparken gördüğü, babası olması gereken adam tarafından yönetilen ruhani görünüşlü kızdı.

Gözleri Nick'i heyecanlandırmıştı, hemen sonra kız kaybolmuştu. Onu bir daha ne zaman göreceğini ve gösterisini seyretme cesareti bulup bulmayacağını merak ediyordu. Kızın ağ kullanmadan çalışması ve düşebilecek olması Nick'i çok korkutuyordu. Kendi babasının, onun bu riski almasına gönüllü olduğunu düşünmek daha bile fazla dehşet vericiydi.

Nick ve Toby atları besledi ve onlara su verdi. Hayvan terbiyecileri gittikten sonra Lucas da onlara yardım etti. Ağabeyinin ve babasının performansını izlemek, özellikle sonrasında bir hayvan terbiyecisinin kendisini filleri görmeye götürmesi ve içlerinden birinin üzerine oturmak oğlanı heyecanla doldurmuştu. Yeni hayatı onun için heyecan ve merak unsurlarıyla doluydu. Karavanlarına doğru yürürken hâlâ silindir şapkası ve frakı üzerinde olan Nick, yanlarından geçen tuhaf insanların arasında beklenmedik bir şekilde daha rahat hissediyordu. Birçoğu Nick'e ve çocuklara gülümsedi ve Lucas uzakta bir arkadaş grubuyla birlikte duran cüce tanıdığına el salladı. Ne olursa olsun, burası yerleşmek için kötü bir yer değildi, sadece çok farklıydı. Karavana vardıklarında, Rosie ön basamaklarında oturmuş Lucas'ı bekliyordu.

"Neredeydiniz?" diye sordu, bu kez İngilizce olarak.

"Babam ve ağabeyimin çalışması gerekiyordu," diye açıkladı Lucas Almanca. Nick, Rosie'nin yanında daha büyük bir kız getirmiş olduğunu fark etti, belli ki ablasıydı. Toby, kızın sabit bakışlarının altında pancar gibi kızarıyordu. Delikanlı, silindir şapkası ve frakıyla çok yakışıklı görünüyordu.

“Bu ablam Katja,” dedi Rosie Almancaya kayarak. Bu sırada Toby kayıtsız görünmeye uğraşıyordu ama bunu beceremiyordu. Rosie’nin yanında getirdiği güzel kızdan adeta büyülenmişti. Katja, sade mavi bir elbise giyyordu, koyu renkli saçları, uzun, zarif bacakları vardı; genç bir balerine benziyordu. Toby onunla Almanca konuşmaya başladığında Katja’nın yüzü parladı. Burası düzinelerce milliyetten insanın bir arada yaşadığı uluslararası bir topluluk, dünyanın küçük bir temsiliydi.

Nick kısa bir süre sonra kız kardeşleri, kendileriyle birlikte yemekhane çadırında öğle yemeği yemeye davet etti. Kızlar ebeveynlerine sormaya gittiler ve çok geçmeden geri döndüklerinde onlarla gelebileceklerini söylediler. Öğle yemeğine giden yolda beşi Almanca sohbet ederken Nick, kızların çok terbiyeli ve kibar olduklarını düşündü. Toby gibi Katja da on beş yaşındaydı ve on bir yaşından beri, dört yıldır Ringling Brothers’talardı. İngilizcesinin, bu dili iki yaşından beri öğrenen kız kardeşininki kadar iyi olmadığını söyledi. Yıldız avcıları onları bulup Amerika’ya getirene kadar, Çekoslovakya’da ve ondan önce Almanya’da bir sirkte yaşıyorlardı. Katja burayı çok sevdiğini, Avrupa’daki önceki sirklerinden daha iyi olduğunu söyledi, Rosie ise bundan başka bir hayatı bilmiyordu.

“Burada bize çok iyi davranıyorlar,” dedi Katja, kendisinden büyülenmiş Toby’ye. Genç kız çok güzeldi. Onlara, babasının kendisini trapezde eğittiğini söyledi. Nick, onu

dinlerken kızın ailesinin, Markovichlerin ezeli rakibi olduğunun farkına vardı. Kızların annesi diğer tel cambazıydı ama Markovichlerin aksine o, genellikle ağ kullanıyordu. Nick, sirkin çetrefilleri, bu insanların ne yaptıkları, aldıkları riskler ve nasıl yaşadıkları hakkında öğrenecek çok şeyi olduğunu anlıyordu.

İmzaladığı kontratı bırakmak için birkaç dakikalığına öğle yemeği çadırından sıvıştı. Onu John Ringling'in ofisine, sekreterlerinden birine bıraktı. Artık onlardan biriydi. Yeniden doğmuştu. Hatta yeni bir ismi bile vardı. Nick Bing. Pluto'nun da yeni bir ismi vardı. Bundan böyle o, uçan at Pegasus'tu ve bu isme layıktı. O gün yeni hayatları başlamıştı.

Dokuzuncu Bölüm

“Bugün Toby’den bir mektup aldım,” dedi Marianne kederle. Onları gemiye uğurladıklarından beri üç hafta geçmişti. Babası ona şaşkınlıkla baktı. Almanya ve tüm Avrupa hâlâ *Kristallnacht*’ın yıkım ve hepsi Yahudi olan insanların ortadan kayboluşlarının hikâyeleriyle çalkalanıyordu. Bu durum Alex ve Paul’e, Nick’i ülkeden bir an evvel ayrılmaya teşvik etmelerinin ne kadar akıllıca olduğunu kanıtlamıştı. Nick ve oğullarının şimdi Florida’da güvende olduğunu bilmek, içlerini rahatlatıyordu. Orada korkacakları hiçbir şey yoktu.

“Şimdiden mi?” diye karşılık verdi Alex. “Varır varmaz sana yazmış olmalı. New York’a ulaştıklarında Nick’ten atların iyi durumda olduğunu söyleyen bir telgraf almıştım fakat o zamandan beri başka bir haber gelmedi. Nasıllarmış?”

“Toby üzgün gibi. Florida’ya vardıkları gün yazmış ve oradaki her şeyin garip olduğunu söylüyor.”

“Tabii, sirk yaşamı hepsi için yabancı olmalı ama hiç

değilse güvendeler. Almanya’da bir sirkte olmak da ona aynı şekilde garip gelirdi.”

“Sanırım öyle. Atlar için verdiğimiz yük vagonundan daha küçük bir karavanda yaşayacaklarını söylemiş. Bu çok zor olmalı.” Marianne’in onun için duyduğu üzüntü, sesine yansımıştı. Alex başıyla onayladığını ifade etti. Zor olduğuna emindi ama bir toplama kampı kadar olamazdı. Alex, özellikle dünyayı sarsan *Kristallnacht*’tan sonra, güvende oldukları için şükrediyordu.

Ertesi gün Alex, Nick’in babasını görmeye gitti. Paul son iki haftadır hastaydı ve Nick’le çocuklar gittiğinden beri yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Oğlunu ve torunlarını yakın bir gelecekte –belki bir daha asla– görme umudu olmadığından yalnızlığı ona zor geliyordu. Almanya’daki karışıklık kesinlikle hafıflemiyor, aksine artıyordu. Paul’ün öksürüğü kötüydü ve Alex, yaşlı adamın ateşinin olduğunu düşünüyordu, bu yüzden ona doktorunu çağırması gerektiğini söyledi. Ama Paul iyi olduğunda ısrar etti. İyi görünmesine rağmen Alex bir yaygara koparmak veya Paul’un isteğine karşı gelerek doktorunu göndermek istemedi.

“Marianne, Toby’den bir mektup almış,” dedi gitmeden önce, ona çocukların haberleriyle moral vermeyi umarak. Fakat Paul yalnızca daha üzgün görünüyordu. Ailesi hakkında haber almak onları daha fazla özlemesine sebep olmuştu.

“İyiler miymiş?” diye sorduğunda Alex, başıyla onay verdi, üzgün olduklarını veya en azından mektubu yazarken Toby’nin üzgün olduğunu söylemek istemedi.

“Hepsi iyi. Toby mektubu Florida’ya vardıkları gün yazdığından henüz yerleşmemişlerdi. Onlar için her şey yeni. Alışacaklardır.” Paul başını salladı ve Alex giderken ziyareti için ona teşekkür etti. Şimdi Paul ne zaman ana malikâneye gitse, ev ona çok boş geliyordu. Ona, oğlu ve torunlarının yokluğunu hatırlatıyordu; hayaletli bir yere benziyordu. Artık Paul’ün hayatı çok yalnızdı.

Alex de, arkadaşının yokluğunun üzüntüsünü eşit şekilde çekiyordu. Marianne artık Toby’ye her gün yazıyor, pek fazla bir şey olmamasına rağmen ona evden havadisler veriyordu. *Kristallnacht*’ın herkesi korkuttuğunu ona söylemedi. Bu çok şiddetli bir olaydı. Çok insan zarar görmüş, tutuklanmış veya düpedüz ortadan kaybolmuştu. Marianne şehirlerdeki kaosun ve karışıklığın onları etkilemediği taşrada olmaktan mutluydu. Babasının bu yıl geleneksel Noel balolarını düzenlememeye karar verdiğinden söz etti. Noel’e bir ay vardı ama Alex, Almanya’daki büyük parçalanmayı ve insanların alınıp götürülmesini, şehirdeki evlerini kaybetmelerini göz önünde bulundurduğunda, bir balo düzenlemenin yanlış görüldüğüne karar vermişti. Ayrıca eğlenceyi arkadaşları Nick’le paylaşamayacaksa bunun zaten keyifli olmayacağını söylemişti. Marianne onunla hemfikirdi. Genç kızın ruh hali farklı da değildi. Nick ve çocuklar öyle ani gitmişlerdi ki hepsi, bu büyük kaybı derinden hissediyordu. O kış iyice soğuk ve karanlık hissettiriyordu. Sanki eğlence değil, yas zamanı olduğunu belli ediyordu.

Marianne, Toby’ye babasıyla birlikte ava çıktığını an-

lattı ama o bile güzel bir gün olmamıştı ve bir uğursuzluk gibi tilki ellerinden kaçmıştı. Ona, küçük Lipizzan tayının büyüdüğünü ve artık koşmayı sevdiğini anlattı; tay hâlâ kömür karasıydı ve birkaç yıl daha böyle kalacaktı. Yakında bir tayın daha doğmasını bekliyorlardı. Pluto, Nina ve diğer atların iyi durumda olmalarını umduğunu söyledi. Günlük işlerinin hepsinin artık kendisine sıkıcı geldiğinden söz etti. Fakat babasının da kendisinin de üzgün olduklarını, Toby ve küçük kardeşi olmadan hayatının ona boş geldiğini söylemedi. Toby ve Marianne, doğduklarından beri neredeyse her gün görüşmüşlerdi. Ve şimdi, o olmadan geçen günler, Marianne’e çok yalnız hissettiriyordu.

Marianne, Toby’nin mektubunu aldığı anda Amerika’da Şükran Günü’nden önceki gündü ve Nick’le çocuklar neredeyse iki haftadır Florida’daydı. Nick’e performansını geliştirmesi için büyük çadırdaki sahnelerden birinde prova programı belirlenmişti. Her gün alıştırma yapıyordu, çoğu zaman Toby de yanında oluyordu. Bazen oraya yalnızca Pluto ve Nina’yla –artık Pegasus ve Athena olan yeni isimlerine yavaş yavaş alışıyor– gidiyordu. Sesli komutlarını ve titiz eğitimlerini geliştirmek için çalışıyor ve her gün çok şey öğreniyordu. Toby’nin becerileri de geliyordu. Arap atlarını izlemek daha az ilgi çekici olmakla birlikte onlarla çalışmak daha kolaydı.

Nick, Christianna Markovich’le bir daha karşılaşmamıştı.

Herhalde kız farklı bir zamanda alıştırma yapıyordu. Nick, Bay North için sergilediği performanstan beri onu düşünmemişti. Lucas sayesinde, çoğunlukla Doğu Avrupalı, Alman ve bazısı Fransız, birçok yeni insanla tanışıyordu. Lucas, Pierre vasıtasıyla palyaçoların çoğuyla tanışmış, bazılarını babası ve ağabeyiyle tanışması için karavana getirmişti. Onlarla her zaman çok eğleniyordu. Sonunda dövmeli hanımla tanışmak onu mutlu etmişti. O ve küçük arkadaşı Rosie, ayrılmaz bir ikili olmuşlardı ve her fırsatta birlikte haylazlık peşinde koşuyorlardı. Misket oyunu, seksek, karavanların arasında saklambaç ve dünyanın her yerinde diğer çocukların oynadığı tüm oyunları oynuyor, ayrıca filleri ziyaret ediyor ve fırsat buldukça üzerlerine biniyorlardı. Bir defasında, vücudunu şekilden şekle sokabilen yeni bir akrobatı izlemeye gittiler. Lucas, akrobat ayaklıklarının üzerinde yürümeyi öğrenmek isteyince palyaço arkadaşı Pierre, ona nasıl yapıldığını gösterdi. Ona küçük bir çift ayaklık getirdi ve Lucas, her akşam onlarla pratik yaptı. Tek istediği, sirk gösterilerinin perde arasında, palyaçolarla birlikte performans sergilemek için bunları kullanabilmektir. Nick, yaşadıkları dünyanın koşullarına uygun olduğu için, bunu eleştirmemeye çalıştı ama oğlunun bir gün bir palyaço olma beklentisi, ona değerli bir hedef gibi gelmiyordu. Ama beğensin veya beğenmesin, oradaki diğer herkes gibi onlar da sirk göstericileriydiler. Nick şimdiki şartlara göre bu kaderlerini kabul etmeye çalışıyordu, yine de ilelebet burada kalacaklarını hayal etmek zordu.

Nick, sonunda, kızlarını almak için karavanlarına uğra-

dığı bir akşamüzerinde Rosie ve Katja'nın annesiyle tanıştı. Kadın, dansçı mayosu ve bir tütü giyiyordu ve tek başına yaptığı bir provadan geliyordu.

“Kızlarıma karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim,” dedi sıcak bir gülümsemeyle. Adı Gallina'ydı. Çarpıcı biçimde güzel bir kadındı ve kızları kadar sevimliydi. Kıvrak bir zarafetle hareket ediyordu ve esnek, atletik bir vücudu vardı.

“Onlar çok terbiyeli ve sevimli kızlar,” dedi Nick kibarca. Bunda dürüsttü. Oğulları gibi Nick de, o iki kızdan çok hoşlanıyordu.

Gallina ve Nick birkaç dakika sohbet ettiler. Nick onun Çek aksanına rağmen Almancayı düzgün konuştuğunu fark etti; gençken iyi bir eğitim almış olmalıydı. Ailelerini merak ediyordu. Gallina, Prag'dan geldiğini, bir çocukken babasının onu Almanya'da yatılı okula gönderdiğini, bu sırada ebeveynlerinin bir sirkle birlikte seyahat ettiğini açıkladı. On dört yaşında yanlarına döndüğünde ebeveynlerinin itirazlarına rağmen tel cambazlığını öğrenmekte ısrar etmişti. Ebeveynleri jimnastikçi ve trapez sanatçılarıydı. Tel cambazlığı, onlarda, Markovichlerde olduğu gibi bir aile geleneği değildi. Sonrasında kızların babası Sergei'le evlenmişti, kocasının ailesi trapez performanslarıyla ünlüydü. Nick, sirkte, gerçek bir hiyerarşi, nereden geldiklerine, hangi performansları sergilediklerine ve bunu ne kadar süredir yaptıklarına bağlı bir tür soyluluk düzeni olduğunu anlamaya başlıyordu. Gallina'nın kocası da Çek'ti. Sergei, Ringling Brothers'a beş

erkek kardeşiyle birlikte gelmişti. Ebeveynleri ise emekli olduklarından Çekoslovakya’da kalmıştı. Gallina’nın ebeveynleri de orada yaşıyor ve Almanya’da bir sirkte jimnastikçi olan Gallina’nın erkek ve kız kardeşini hâlâ eğitiyorlardı.

Gallina, Nick’e bakarken gülümsedi. Almanya’da, Nick’in aristokrat havasını fark edecek kadar vakit geçirmişti, üstelik adam buraya ait görünmüyordu. Ayrıca, onun kendisine bu kadar saygılı davranması Gallina’yı etkilemişti. Onu atlarıyla çalışırken görmüştü, bunda ne kadar başarılı olduğunu biliyordu. Buraya geldiklerinden beri birçok gösterici ondan ve eşsiz Lipizzanlarından söz ediyordu.

“Hangi sirkten geldiğini sormama gerek yok sanırım,” dedi ona utangaçça gülümseyerek. Fısıltı gazetesinden onun bir kont olduğunu duymak Gallina’yı şaşırtmamıştı. “Sirke geliş sebebiniz neydi?”

“Ülkedeki politik sorunlar,” dedi Nick kısaca, Gallina ondan daha fazla bilgi istemedi. Lucas’tan, Nick’in karısının ve Toby’nin, yaşasaydı şimdi dokuz yaşında olacak küçük kız kardeşinin öldüğünü önceden öğrenmişti. Onlar adına çok üzülmüştü. Burası yerleşmeleri için tuhaf bir yerdi ve burada ne kadar süre kalacaklarını merak ediyordu. Nick’in tüm parasını kaybettiğinden ve bildiği tek şeyin atları eğitmek ve sürmek olduğundan şüpheleniyordu ki bu tahmin, gerçeğe acı verici biçimde yakındı. Gallina, onun toplumda kendilerinden çok daha yüksek bir statüde olduğundan emindi ama Nick, bunu asla hissettirmiyor, ona saygılı ve centilmence davranıyordu, kızlarına karşı daima nazikti.

“Şükran Günü’nde bize katılmak ister misiniz diye sormaya geldim,” dedi sıcak bir şekilde. “Şükran Günü burada ailelerin bir arada vakit geçirdiği, önemli bir bayramdır. Hindi, börek ve geleneksel Çek yemekleri yaparız. Bizim Şükran Günümüz böyledir.” Bir kahkaha attı. “Senin ve çocukların da geleceğini umuyoruz.”

“Çok hoşuma gider,” dedi Nick cana yakın bir şekilde. “Size bir şey getirebilir miyim? Yemek pişirmekten pek anlamam ama tatlı getirebilirim.” Kasabada bir pastaneye gidip turta alabilirdi. Balkabağı ve elma turtasının Şükran Günü için geleneksel tatlılar olduğunu duymuştu.

“Hayır, yemek işinin çoğunu görümcem hallediyor. Yemek pişirmekten ben de pek anlamam. Fakat buradaki ilk Şükran Günü, yalnız olmanızı istemedik. Ayrıca, Katja Toby’ye deli oluyor.” Nick bunu fark etmişti; fark etmemek imkânsızdı. Hem Toby de ona hızla, aynı şekilde âşık oluyordu. Abayı yakmışlardı. Gallina’nın, “Toby iyi bir çocuk,” diye eklemesi Nick’i duygulandırdı. “Lucas ise küçük bir canavar ve onu da çok seviyoruz.” Bunun üzerine ikisi de güldü. Lucas’ın panayır alanının her yanında arkadaşları vardı ve bin üç yüz göstericinin her biriyle en azından bir kez konuşmuş olmasına Nick şaşırmazdı. Görünüşe göre gittikleri her yerde arkadaşları vardı ve onlar hakkındaki her şeyi –ne yaptıklarını ve nereden geldiklerini– biliyordu. Bu arada İngilizcesi şaşırtıcı bir hızla ilerliyordu. “Kayınbiraderimden ona hokkabazlık yapmayı öğretmesini istemiş.”

“Bu ilginç olmalı.” Nick bu fikre güldü. “Tercihen ak-

robot ayaklıklarının üzerinde yapmak ister sanırım. Buraya geldiğimizden beri, o ayaklıkların üzerinde gayretle çalışıyor.” Bunu söylerken Lucas, ona dengesini nasıl koruyacağını gösteren Pierre’le birlikte kısa ayaklıklarının üzerinde çıkageldi. Her zamanki gibi tapılası görünen Rosie, Lucas’ın yanında yürüyüp onun bir elini tutarken oğlanın diğer elini de Pierre tutuyordu. Toby ve Katja birilerinden ödünç aldıkları iki kişilik bisikletle onları arkalarından takip ediyorlardı. Aynı telden çalan bir grup, karavana yaklaşıırken, “Lafının üzerine geldi,” dedi Nick.

Ebeveynlerinin konuştuğunu gören Lucas, “Başımız belada mı?” diye sordu babasına kaygısız bir bakış atarak. Öyleyse bile oğlan için alışılmadık bir durum olmazdı. Nick onu ortadan kaybolduğu için birçok kez azarlamıştı. Tıpkı Gallina’nın kızlarından haberdar olduğu gibi, Nick de her zaman Lucas’ın nerede olduğunu bilmek istiyordu. İki ebeveyn de çocuklarının Avrupa’ya özgü değerler ve kurallara uymasında oldukça katıydı. Diğer ebeveynlerin çocuklarıyla ilişkisi daha plansız ve daha az tetikteydi.

“Hayır, değişiklik olsun diye, bu kez başın belada değil,” diyerek Lucas’ı rahatlattı Nick. “Rosie ve Katja’nın annesi, bizi Şükran Günü yemeğine davet ederek kibarlık etti.” Bunu duyan dört çocuk neşeyle bağırdı. “Bunu bir onay olarak alıyorum,” dedi Gallina’ya gülümseyerek.

“O halde yarın görüşürüz,” dedi Gallina, yemek için eve götürmek üzere kızlarını toparlıyordu. “Saat dörtte gelin. Akşam yemeğini altıda yeriz.” Nick ona tekrar teşekkür etti

ve onlar gittikten sonra yakınlardaki içki dükkânından iki şişe kaliteli şarap aldı. Ertesi gün oraya eli boş gitmek istemiyordu. Davet için minnettardı. O akşam yemek yerken çocukların yeni arkadaşlarından konuştular. Karavanın, iki yetişkin ve bir çocuğun güçbela sığabildiği küçük masasında yiyorlardı. Çoğu zaman bu dar, sıkışık alanda birbirlerine çarpıyorlardı.

Nick'in mini fırında pişirdiği tavuğun üzerinden, "Gallina ve kocası çok kavga ediyor," diye bilgi verdi Toby. Nick diğer her şeyle birlikte yemek pişirmeyi de öğreniyordu. Hayatında ilk defa çamaşırını kendisi yıkıyor ve yatağını kendisi topluyordu. Hatta karavanı temizlemek için komşularından birinden elektrikli süpürge ödünç almıştı. "Sergei onun yüksek telde çalışmasını istemiyor. Onun kendisi ve Rosie'nin amcalarıyla birlikte trapezde olmasını istiyor ama bu Gallina'nın ilgisini çekmiyor. Trapezin fazla heyecansız olduğunu düşünüyor, çok zor bir hareket olan üçlüde bile. Ama trapezde çalışırken ağ kullanıyorlar. Onları bu hareketi yaparken izledim," dedi Toby, sanki insanların bunu yapabilmesi sıradan bir şeymiş gibi bir tavır içindeydi. Bir ay önce "üçlünün" ne olduğunu bile bilmiyordu. Şimdi ise babasına bunu açıklıyordu. "Bir trapezde havada üçlü takla atmaktan söz ediyor. Sergei ona akılsız davranmak istiyorsa gidip Markovichlerle yaşamasını söyledi. Biliyorsun, onlar ağ kullanmıyor."

"Bunu duymuştum," dedi Nick usulca. Artık dedikoduların bazılarına aşınaydı ve büyük şovların yıldız göstericilerinin adını biliyordu. Kısa bir süre önce, büyük kedilerin

terbiyecisiyle konuşmuştu; ilginç bir insandı, yıllarca Afrika'da ve Almanya'da yaşamıştı. Sirk ahalisi, her sosyal sınıf ve eğitim seviyesinden, olağanüstü çeşitlilikte bir insan grubuydu. Bazıları kayda değer bir eğitim almıştı. Nick başka bir at gösterisi sergileyen adamla konuşmuş ve onun hukuk fakültesine gitmiş olmasına rağmen sirki tercih ettiğini keşfettiğinde kafası karışmıştı. Öte yandan sirke katılmak için çok karanlık yerlerden gelmiş gibi duran başkaları da vardı. Burası, başta Nick'e garip görünse bile, her türden insanın bulunmasıyla adeta insanlığın geniş bir örneklendirmesini meydana getiriyordu. Ama bu ortamın yeniliği geride kalmaya başlamıştı. Gallina ve ailesine Şükran Günü yemeğine davet edilmeleri Nick'i etkilemişti. Sergei ve erkek kardeşleriyle tanışmak ilgisini çekiyordu. Alex ve babasının yokluğunda yetişkin erkeklerle arkadaşlık etmeyi özlemişti.

Nick ve çocukları onlara yemeğe gittiğinde, Gallina'nın, Sergei'in, Sergei'in erkek kardeşlerinin ve eşlerinin son derece cana yakın, nazik insanlar olduğu ortaya çıktı. Aralarında çoğu erkek, yedi-sekiz çocuk vardı. Hepsi er ya da geç trapez topluluğuna katılmayı bekliyordu, bazıları ise ergenlik çağındaydı ve şimdiden onlara katılmıştı. Nick, Sergei'den çok hoşlandı. Adamın iyi bir espri anlayışı vardı. Nick'in getirdiği şarap şişelerinden birine derhal el koyarak erkek kardeşlerinin bunu boşa harcayacağını söylemişti. Akşam yemeğinde Nick'in getirdiği şişenin yanında birçok şişe daha içki içildi. Fakat onlar ailelerini seven ve eşleriyle eğlenen erdemli bir topluluktu. Sayelerinde Nick ve çocukları, ilk

Şükran Günü yemeklerinde şahane zaman geçirdi.

Toby ve Katja, yemekten hemen sonra dışarı çıkıp ılık gece havasında oturup kendileri için önemli olan konulardan konuştular. Katja bir gün sirkten ayrılıp artık bir karavanda yaşamayacağı normal bir hayata ve bir eve sahip olmak istediğini Toby'ye itiraf etti. Bu hayali delikanlıya mantıklı geldi. Katja bunu ebeveynlerine söylerse çok üzüleceklerini düşünüyordu. Katja'dan farklı olarak, bunun dünyadaki en iyi yaşam biçimi olduğuna inanıyorlardı. Katja ise daha fazlasını istiyordu.

“Ya sen?” diye sordu Toby'ye iri mavi gözleriyle. Toby buna cevap vermeden önce bir dakika kadar düşündü.

“Bilmiyorum. Bir gün Almanya'ya dönmek istediğim dışında, ne yapmak istediğimi bilmiyorum.” Sırf bunu söylemek bile ona büyükbabasını, Marianne'i ve tüm arkadaşlarını ne kadar özlediğini hatırlattı.

“Ben burada kalmak istiyorum,” diye ekledi Katja, “Florida'da değil, Amerika'da. New York'a gittiğimizde orayı çok beğendim. Sezonu, Madison Square Garden'da açmak her zaman harikadır.” Bunu söylerken gözleri parladı. “Prag'a geri dönmek istemiyorum, orası sıkıcıydı. Bence annem orayı özleyiyor ama ben özlemiyorum. Burada olmak daha iyi.” Toby, bunun doğru olup olmadığını henüz bilmiyordu. Orada karar verebileceği kadar uzun süre geçmemişti. Tek bildiği Katja'dan çok hoşlandığıydı ve bir süre daha konuştuktan sonra Toby onu öptü. Katja'ya söylemedi ama öptüğü ilk kız oydu ve öpüşmeleri bittiğinde başı dönüyordu.

Katja'nın da öyle. Sonra Toby onu bir kez daha öptü, bu kez daha iyilerdi. Öpüşmek, insanın öğrenmesi gereken bir şeye benziyordu. İkisi de bu işe kendilerini adama konusunda son derece hevesliydi. Onlar bunun üzerinde çalışmaya devam ederken Lucas da karavandan dışarı çıktı, onları öpüşürken görünce aniden durdu. Ardından kıkırdayarak ortadan kayboldu. Gördüğü şeyi Rosie'ye söylemeye gitti.

“Ne aptalca,” dedi Rosie iğrenmiş bir bakışla. “Babam bunu öğrenirse küplere biner. Katja'nın oğlanları öpmeye izni yok. Babam onun ‘sirkteki küçük bir şıllık’ gibi davranmasını istemiyor, bu her ne demekse. Bunu ona sürekli söylüyor.”

“Bence birbirlerinden çok hoşlanıyorlar,” diye içini döktü Lucas. Rosie de hemfikirdi. “Kimseye söylememeliyiz.” Bunun üzerine Rosie, serçe parmağını Lucas'ın kine dolayarak ona yemin ettirdi; bunun okulda öğrendiği bir şey olduğunu söyledi. Kış boyunca Florida'da okula gidiyorlar ama geri kalan zamanda turdayken özel eğitim görüyorlardı. Rosie bundan daha fazla hoşlanıyordu çünkü sirkteki öğretmenler ona çok fazla ödev vermiyordu, yine de bazen annesi onun yerine ödevlerini yapardı. Kızının iyi bir eğitim almasını istiyordu ama Rosie bunun sıkıcı olduğunu düşünüyordu.

O gece Nick ve çocuklar eve döndüğünde, hepsi halinden hoşnut ve mutluydu. Nick bir hayli şarap içmiş ve uzun bir zamandır ilk kez gevşemişti. Sergei'le satranç oynayıp kazanmış ve erkek kardeşleriyle konuşmaktan keyif almıştı. Hepsi onunla ve oğullarıyla Almanca konuşmuştu fakat yetişkinler aralarında Çekçe konuşuyorlardı. Çocuklarsa kendi

aralarında İngilizce konuşuyordu. Harika bir aile gecesi olmuştu ve buna dahil edilmek Nick'i duygulandırmıştı. Orada arkadaşları varmış gibi hissediyordu artık. Ayrıca Sergei gelip Nick'i atlarla çalışırken izlemek istiyordu. Pegasus'u *croupade* hareketini yaparken görmek istiyordu; birçok kişi, ona, bunun hayranlık uyandırıcı ve inanması zor bir görüntü olduğunu ve Pegasus'un uçuyormuş gibi göründüğünü söylemişti. İnsanlar, atı artık adıyla tanımaya başlıyordu. Tabii eski adıyla değil, yenisiyle.

Nick, artık yakınlarda arkadaşları olduğunu bildiğinden, kendisine kasvetli gelmeyen karavana girerlerken, "Gerçekten iyi insanlar," dedi Toby ve Lucas'a. Gözlerinde yıldızlar parlayan Toby, yalnızca başıyla onayladı. Yatmaya hazırlanırken Lucas kıkırdıyordu. Toby'ye onu Katja'yla öpüşürken gördüğünü söylemedi. Toby, dişlerini fırçalarken, pijamalarını giyerken ve yatağa giderken tamamen sersemlemişti. Aşıktı. Lucas iyi geceler öpücüğü vermek için babasının odasına gitti. Nick yatağında, babasına ilk Şükran Günlerini anlatan bir mektup yazıyordu. Bir trapez gösterisi sergileyen altı adam, jimnastikçi eşleri ve tel cambazı Gallina'yla geçirdiği gece, Paul'ün bildiği her şeyden çok farklıydı. Nick her şeyi tanımlamak için sözcük bulmakta zorlanıyordu ama yepyeni hayatında kusursuz bir gece olmuştu.

"İyi geceler baba," dedi Lucas ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Belki bir gün palyaço yerine bir trapez sanatçısı olurum," diye mırıldandı bir esnemeyle, sanki tüm seçenekler bunlarmış gibi, ayaklarını sürüyerek yatağına

gitti. Bu sırada babası, hayatın ne kadar garip olduğu, koşulların ne kadar hızlı değiştiği üzerine düşünüyor ve daha neler yaşayacaklarını merak ediyordu. Keşke bilebilseydi. Ama şimdilik, bu kadarı yeterliydi. Avrupa’da patlamak üzere olan fırtınadan uzak, güvenli bir sığınaktalardı.

Onuncu Bölüm

Sirk, her yıl yerel halk için ve yeni gösterilerinden bazı-
larını denemek amacıyla Sarasota'da bir Noel şovu düzenlerdi.
Sirk başkanı, Nick'in şovda yer almasını istiyor ve gösterisinin
ciddi ölçüde reklamını yapıyordu: Kont, uçan at Pegasus ve
Athena'yla birlikte. Bir sirk fotoğrafçısı, Pegasus'un bir *crou-
pade* esnasında etkileyici fotoğraflarını çekti ve sırtındaki Nick
de silindir şapkası ve frakıyla gösterişli bir biçimde boy gös-
teriyordu. Şovda gösterisini sergilediği zaman seyirci çıldırdı
ve ona bayıldı. Şovun sonunda Nick, Pegasus'a ve Toby, At-
hena'ya binerek geçit töreninde boy gösterdiler. Nick, yeni bir
yüz olarak hem kadınları hem erkekleri heyecanlandırmış gi-
biydi. Kadınlar, çok yakışıklı bir adam olan Nick'in göz alıcı
görünüşünden hoşlandı, erkekler ise atlarıyla birlikte yaptık-
larına hayran kaldı. Gösterisinin takdimi, ses getiren bir başarı
oldu. Bu durum, onu ön sıradaki bir koltukta izlemeye gelen
John Ringling North'u son derece memnun etti, hatta sirk baş-
kanı, Nick'in gösterisinin bir mükemmellik örneği olduğunu

düşündü. Diğer performansçılardan birçoğu da onu izleyenler arasındaydı ve hepsi performanstan sonra sahne arkasına gelen Nick'i tebrik etti.

Nick, sonrasında etrafta dolanıp geçit törenini beklerken sirk sunucusunun ana sahnede moladan sonraki son gösteri olarak Markovich ailesini anons ettiğini duydu. Bunun üzerine Christianna'yı izlemek için sahnenin kenarında kendine duracak bir yer buldu. Onu birkaç kez alçak telde, yanında onu çalıştıran babasıyla pratik yaparken görmüştü ama hiç yüksek teldeki performansını izlememişti. Christianna, halatla çadırın tepesine yakın, ufak platforma zarafetle tırmanırken ses çıkarmadan izleyen kalabalık gibi Nick de merak içinde, sessizce duruyordu. Nick, bantta çalanın *Kuşu Gölü*'nden bir parça olduğunu hemen fark etti ama Christianna'nın platformdan tele sınırsız bir zarafetle ilerleyişini izlerken müziğe hiç dikkat etmedi.

Kızın altında ne olduğunu görmek için içgüdüsel olarak gözlerini indirdi. Yüksek telin altında onu yakalamaları gerekebileceği ihtimaline karşı antrenörler, tekerlekli sandalyedeki babası ve ağabeyleri duruyor, onu yakından izliyorlardı. Ama güvenliği için bir ağ yoktu ve Nick, bunu gördüğünde nefesini tutup bakışlarını Christianna'ya tutkal gibi yapıştırdı. Hiçbir şeyden destek almadan havada süzülüyormuş gibi görünen minik bir kimsesiz çocuğu andıran figür onu büyülemişti. Christianna öyle yüksekteydi ki ayaklarının altındaki teli görmek zordu. Sanki havada dans ederek asılı duruyordu ve bu yaptığından zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu.

Tel bir kez sektiğinde tüm kalabalık nefesini tuttu ama Christianna rahatlıkla dengesini korudu. Hemen sonra, arkasına ve tekrar önüne döndü. Onu izlerken Nick'in midesi bulanmaya başladı. Christianna böyle korkunç riskler alırken Nick, onu izlemenin belirsizliğine ve gerilimine dayanamıyordu. Kızın neden şovun yıldızı olduğunu anlamak kolaydı. Yaptığı şeyle bunu sonuna kadar hak ediyordu. Gerilim tırmanırken performansı sonu gelmez görünüyordu ve Nick onu izlemeye devam ederken iliklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu.

Nihayet, son bir zarif sıçramayla karşı taraftaki, minik ayaklarından pek büyük olmayan platforma kondu ve seyirci kulakları sağır eden bir alkış kopardı. Christianna halatta bir ilmeği kavrayarak çaba harcamadan aşağı, sirk zeminine kaydı ve yere indiğinde zarif bir selam verdi. Kalabalık derhal ayağa kalkıp ona alkış tuttu. Hayatını onlar için tehlikeye atmıştı, onlar ise buna sadece eğlence gözüyle bakıyordu. Nick, performanstan sonra aynı yerde dikilirken titrediğini fark etti. Hayatında bu kadar korkutucu bir şey görmemişti.

Christianna sahneden ayrılırken hızla Nick'in yanından geçti ama onu görmedi, zaten ağabeyleri saray muhafızları gibi kızı takip ediyordu ve tekerlekli sandalyedeki babası hemen arkalarındaydı. Bir zamanlar kızı kadar başarılı ve ondan daha cüretkârdı; bu konuda kötü bir namı vardı. Christianna'nın annesi de herkesin hemfikir olduğu gibi ölümcül düşüşünü yaşayana kadar onun kadar zarifti. Nick bu tür bir risk almaya değecek bir şey hayal edemiyordu. Önceden Gallina'nın performansını izlemişti fakat o çok daha temkinliydi. Onun per-

formansı da heyecan verici olsa da bununla yarışamazdı. Christianna'nın performansı, eşsiz bir zarafet ve kıvraklık, dikkate değer bir denge ve halis bir dehşetin birleşimiydi. Öte yandan, Christianna ölmek için çok genç ve güzeldi. Annesi, Christianna çok küçükken hayatını kaybettiğinde yaşı, kızının şimdiki yaşıyla hemen hemen aynıydı. Nick'in duyduğuna göre, Christianna'yı babası ve halası büyüttü.

Birkaç dakika sonra, geçit töreni için Pegasus'un sırtına bindiğinde hâlâ titriyordu. Christianna büyük finaldi ve bunu haklıyordu. Her performansının, tüm hayvanların katıldığı, palyaçolar etraflarında hoplayıp zıplarken aralarında Christianna'nın da olduğu şovun yıldızlarının fillere bindiği ve müziğin, şovun kapanışını kutladığı geçit töreni Nick'in keyfini tekrar yerine getirdi. Bir aksilik olmamıştı ama Nick, Christianna'yı izlerken kalbi duracakmış gibi hissetmişti. Geçit töreninde bir noktada Pegasus, en büyük filin üzerindeki Christianna'nın yanından kasıla kasıla geçerken kız, Nick'e baktı. Gözleri buluştuğunda Nick onu silindir şapkasıyla selamladı ve bunun üzerine Christianna gülümsedi. Yan yana geldiklerinde kız filin sırtında bir anlığına sıçrarken hava kadar hafif görünüyordu. Ardından Nick Pegasus'u yavaş bir tempoya yönlendirerek ilerledi. Nick, kızı her gördüğünde onunla ilgili hayran bırakan bir şey hissettiğini fark etti. Bunun Christianna'nın hayatını şok edici bir şekilde tehlikeye atmasından mı yoksa katıksız güzelliğinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ancak her halükarda, onunla karşılaştıktan sonra onu saatlerce aklından çıkaramıyordu.

Ayrıca babasının onun bunu yapmasına neden izin verdiğini aklı almıyordu, özellikle kendisinin ve kızın annesinin başına gelenlerden sonra. Şüphesiz, Gallina'nın dediği gibi ailece kaçıklardı.

Şovun bitiminde, Toby'yle birlikte atları çadırlarına geri götürdüler, onları tımar edip beslediler. Sonra baba oğul yavaşça karavanlarına geri döndü. Nick, gün boyunca sirk sesleri ve kokularına maruz kalmaktan sersemlemiş ve neredeyse sarhoş gibi hissediyordu. Kafasının içinde müziği hâlâ duyabiliyordu.

Eve giderlerken Nick kaçamak bir şekilde, "Bu gece Christianna Markovich'i izledim," dedi Toby'ye. O gece kendi performansları da seyirciyi coşturmuştu. Pegasus ve onunla birlikte Nick, şovun sükseleri idi. "O yaptığı delice bir şeydi," dedi Nick. Hâlâ Christianna'nın ne yaptığını düşündüğünde kusacak gibi oluyordu. Her an, küçük bir kaymayla düşüp can verebilirdi. Gallina'nın tel cambazlığı gösterisi eğlenceliydi. Christianna'nın ölümüne meydan okuyan bir sihirdi. Nick aralarındaki büyük farkı anında ayırt etmişti.

"Herkes deli olduklarını söylüyor," dedi Toby ilgisiz bir üslupla.

"Kızının bunu yapmasına izin verdiği için babası kesinlikle bir deli. O kadar tehlikeli bir şey yapmak istersen seni öldürürüm." Nick bunu hâlâ anlayamıyordu. Hiçbir şey bu riski haklı gösteremezdi.

"Yaptıkları şey bu," dedi Toby bir sırıtışla. Altı haftada sirk ve sirkle ilgili her şey ona normal gelmeye başlamıştı.

Üstelik şimdi aklını başından alan Katja’yla, orada çok eğleniyordu. Aşkları aşikârdı. İki aile de bundan haberdardı ve kontrolden çıkmadığı sürece bunun tatlı olduğunu düşünüyorlardı. Gallina, Katja’yı yakından takip ediyor, ona sıkı kurallar koyuyordu. Nick oğlunu fazla ileri gitmemesi için uyarmıştı; Katja iyi bir kızdı. Toby makul davranmaya söz vermişti. Masum ve tatlı bir ilişkileri vardı ve aileleri böyle kalmasını istiyordu.

O gece karavandaki yatağında yatarken Nick yine Christianna’yı ve olağanüstü tel cambazlığı gösterisini düşünüyordu. Onu aklından çıkaramıyordu. Onun hâlâ kalabalığın yukarısında, telin üzerinde sıçradığını, arkasına ve daha sonra önüne döndüğünü görebiliyordu. O gece bununla ilgili kâbuslar gördü. Rüyasında düştüğünü gördüğü Christiana’yı yakalamak için uzanıyor ama ona zamanında ulaşamıyordu ve Christianna sessizce, derin bir çukura düşüyor, gözden kaybolana kadar gözleri Nick’i izliyordu. Nick soğuk terler dökerek uyandı, ardından tekrar uykuya dalarken yine onu düşünüyordu. Sabah daha iyi hissetmekle birlikte önceki gece izlediği şeyden nefret ediyordu. Bu kadar tehlike, Nick için çok fazlaydı. O akşamüzeri Gallina’ya bu konudaki fikrini söylediğinde kadın gözlerini devirdi.

“Tüm ailede bir ölüm arzusu var,” dedi kınayarak. “Bence babası bunu yapması için o kızı zorluyor. Yalnızca yüksek teldeki başarıya önem veren deli, yaşlı bir adam o. Kız en azından bir ağ kullanabilir fakat sanırım bu seyircinin hoşuna gitmezdi. Ben o risklere girmeye razı değilim. Benim

Çocuklarım var,” dedi basitçe. Nick onun ara sıra ağ kullanmadan çalıştığını biliyordu ama artık bunu gittikçe daha az yapıyordu. Ağ kullanmadan çalıştığında Sergei, ona haftalarca kızgın kalıyordu. Sirk ondan bu riski almasını beklemiyordu; bunu yapması için Christianna’ya sahiptiler. Bir de Christianna’nın, babasının buna hazırladığı kendinden küçük bir kız kardeşi vardı. Kardeşi yalnızca on üç yaşında olduğundan hen   yüksek tel cambazlığı için çok küçüktü. Fakat çok geçmeden oraya çıkmış olacaktı.

Noel şovundan iki gün sonra Nick ve çocuklar birlikte sessiz bir Noel Arifesi kutladı. Karavana küçük bir ağı alıp onu süslediler. Nick ışıkları aldı ve Toby onları karavanın dışına asmasına yardım etti. Bunlarla birlikte karavanda bir bayram havası oldu  ama hâlâ oldukça kasvetli görünüyordu. Nick’in sirk hayatıyla ilgili en rahatsız olduğu şey buydu. Karavandan ve atlarından daha düşük standartta yaşamaktan nefret ediyordu. Ama şimdiki hayatları buydu. Üstelik sirkteki herkes aynı şekilde yaşıyordu.

Noel Arifesi’nde Nick’in ağ taki mumları yakması, onlara Almanya’yı hatırlattı. Nick, çocuklarıyla birlikte otururken boğazında bir yumru hissettiğinde geride bıraktıkları insanları ve malik nedeki bir ömür uzak Noelleri düşünmeye çalıştı. İki aydır Florida’dalardı fakat bu bazı açılardan Nick’e bir sonsuzluk gibi geliyordu. Oğulları iyi uyum sağlıyordu ama Nick, bazen, yüzyıllardır ailesinin yaşadığı evde, birlikte büyüdüğü insanların arasında normal bir hayatı olacak mı bir daha diye merak ediyordu. Çocukları ve atları dı-

şında burada her şey ona yeni ve tamamen yabancıydı, hâlâ garip hissettiriyordu. Bir gün bu hayata bütünüyle alışabilecek mi veya tekrar eve dönmesine izin verilecek mi yoksa sonsuza dek toplum dışına itilmiş biri olarak mı kalacak, kendine bunları sorup duruyordu.

Ağaçtaki mumları izlerken üçü de sessizce en çok özledikleri şeyleri düşünüyordu. Çocuklar yatmaya gittiğinde Nick, mumları söndürdü. Bir süre mumların ışıltısını izlemek güzeldi ama karavanda yangın çıkmasını istemezdi. O gece yatağına uzandığında Alex'i ve babasını, onların nasıl olduğunu, ne tür bir Noel geçirdiklerini düşündü. Babasının yalnız olması onu endişelendirdiğinden ona sık sık yazıyordu ama şu anda ona yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu ve Alex'in onu görmek için elinden geldiğince sık eve uğradığını biliyordu. Mektuplarında Nick'i babasının iyi olduğuna temin ediyordu. Nick bunun doğru olduğunu umuyordu.

Noel ve yeni yıl arasındaki hafta boyunca panayır alanında neşeli bir hava hâkimdi. İnsanlar yemek yemek ve içki içmek için birbirlerini karavanlarına davet ediyordu. Bazıları dışarı çıkıp akşam yemeğini kasabada yemeyi tercih ediyordu. Sirk, tam yeni yıl öncesi merkez çadırda büyük bir parti verdi; Nick ve çocukları dahil neredeyse herkes partiye katıldı. Bu, onlara, yeni insanlarla tanışma ve halihazırda tanıdıkları birkaç kişiyi görme fırsatı verdi. Nick etrafında aklına gelebilecek her dilde konuşulduğunu duydu ve orada bu kadar çok Alman'ın –çok sayıdaki İtalyan ve Fransız'ın yanında– olduğunu fark edince şaşırdı.

Geride kalan Noel duygularıyla birlikte şimdi bir de yeni yılın getirdiklerini yaşayacaklardı. Sonrasında Toby ve Lucas, uzun bir tatilin ardından okula geri dönecekti. Sirkten diğer çocukların da gittiği okul hoşlarına gitmişti. Ayrıca İngilizceleri ilerliyordu. Nick nisan ayında çıkacakları turneyi sabırsızlıkla bekliyor, bunun onları meşgul edecek hoş bir değişiklik olacağını düşünüyordu. Üstelik, yeni yerler görmek, Amerika'yı bir sahilden diğerine kasaba kasaba keşfetmek ilginç olacaktı. Çocuklar da bu konuda heyecanlıydı.

Yılbaşı gecesini Gallina, Sergei ve aileleriyle geçirdiler. Nick ve çocuklar gece yarısını biraz geç e eve döndüler. O gece Nick çocukların şampanya tatmasına izin verdi. Toby'nin, yalnızca bir yudum içen Lucas'tan daha fazlasına hakkı vardı. Lucas ve Rosie dama oynadı ve gece yarısından çok önce uyuyakaldılar, bu yüzden eve dönerlerken Nick, Lucas'ı kucağında taşıdı. Yeni arkadaşlarıyla birlikte olup onlarla Almanca konuşmak ve benzer gelenekleri paylaşmak, yılı bitirmek için güzel bir yoldu.

Ertesi gün Nick atları tımar ederken Lucas'ın Rosie'yle birlikte büyük sirk çadırına doğru yürürken gördü. Ona öğle yemeği saatinde dönmesini söylediğinde Lucas orada olacağına dair söz verdi. Pegasus'u tımar etmeyi bitirip Athena'ya geçtiği sırada Rosie, gözyaşları içinde koşarak çadıra girdi.

"Lucas yaralandı!" diye bağırdı Almanca olarak. Nick yaptığı işi bırakıp gözlerini küçük kıza dikti. Oğlunun başına ne gelmiş olabileceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. Bir fil tarafından çiğnenmiş, elini bir kaplan kafesine sıkıştırmış

veya bir kamyon tarafından ezilmiş olabilirdi. İçinde yaşadıkları dünyada başına her türlü şey gelebilirdi. Sirk, bir çocuk için, özellikle Lucas gibi gözü pek bir çocuk için tehlikelerle doluydu.

Elinden fırçayı düşürürken Nick, “Ne oldu? O nerede?” diye sordu çılgına dönmüş bir bakışla.

“Büyük çadırda... alçak teli denemek istedi ve düştü. Galiba kafasını vurdu. Sonrasında gözleri kapandı ve ayağa kalkmadı.” Nick ona daha fazla soru sormak için durmak yerine panayır alanının faaliyet merkezi olan büyük çadıra elinden geldiğince hızlı koştu. Lucas’ı yüksek tel cambazlığı alıştırıcıları yapmak için kurulmuş alçak tellerden birinde oynamaya teşvik edenin ne olduğunu hayal edemiyordu. Koşarak çadıra girdi, gözleriyle Lucas’ı aradı ve alçak tel tertibatlarından birinin yanında küçük bir insan kümesi gördü. İnsanları iterek kendine yol açarken en kötüsünden korkuyordu. Halihazırda bir eş ve bir evlat kaybetmişti, bu yabancı topraklara sürüklendikten sonra –bu gerçek her şeyi oluğundan bile daha kötü gösteriyordu– başka bir evlat kaybetme düşüncesine katlanılmazdı. Anında, kısa pantolonu ve ekoseli gömleğiyle yerde yatan Lucas’ı gördü. Neyse ki mavi gözleri açıktı ve babası ona ulaştığında konuşuyordu. Hemen sonra Nick, onun kiminle konuştuğunu gördü. Beyaz dansçı mayosu ve bale ayakkabıları giyen bu kişi, Christianna’ydı; yere diz çökmüş Lucas’ın başını okşuyordu. Lucas ona gülümsüyordu. Christianna çocuğun alnına nemli bir bez koyarken ona ayağa kalkmamasını söyledi.

Nick anında ona dönerken aklında kızın oraya nasıl gel-

diği ve Lucas'ı telin üzerinde oynarken görüp görmediği soruları vardı. Belki de bu ona normal gelmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Nick sert bir sesle.

“Bilmiyorum,” dedi Christianna yumuşak bir sesle, Lehçe aksanın belirgin olduğu İngilizcesiyle. Nick onunla daha önce hiç konuşmamıştı. “Ben, düştükten hemen sonra geldim. O iyi durumda, gözleri parlak. Başında bir yumru var ama net bir şekilde görebiliyor. Bir doktor çağırabiliriz ama bence kısa zamanda toparlanır. Hem boynunda da bir sıkıntı yok.” Christianna neye bakması gerektiğini biliyordu ve her şeyi kontrol etmişti. Nick'le konuşurken sesi çok yumuşaktı ancak kendinden emin ve korkusuz görünüyordu. Ayrıca çocuğa davranışları çok nazikti.

Nick başını salladıktan sonra Lucas'a döndü. “Sana bunu yaptıran neydi? Bu çok aptalca, tehlikeli bir girişimdi. Boynunu kırabilirdin.” Hissettiği dehşet yüzünden sesi sert çıkıyordu, oysa kızgın olmaktan çok korkmuştu. Alçak tel yerden sadece bir buçuk metre yüksekti ve yüksek telle kıyaslandığında önemsiz bir mesafe olmasına rağmen Lucas'ın kendisine ciddi bir zarar verebileceği kadar yüksekteydi. Böyle bir şey olmaması Nick'in içini rahatlattı. Christiana'ya minnetle bakarken Lucas'ı kollarına aldı. Bunu yaptığında oğlan gözlerini kapatıp midesinin bulandığını söyledi.

“Sanırım bir sarsıntı yaşıyor,” dedi Christianna usulca. “Ama bugün yatakta tutarsan yarma iyileşecektir.” Ve ardından gülümsedi. “Başlangıçta bunu hep yaşadım.”

“Bu yüzden mi bir ağ kullanmadan çalışacak kadar

cesur ve bir o kadar da delisin?” dedi Nick yarı şaka yarı ciddi. Onun ağsız çalıştığını gördüğü her seferinde içini bir üzüntü kaplıyordu. Ve ona dalıp giderken hayatı boyunca hiç böyle parlak mavi gözler görmediğini biliyordu. O gözler, Christianna’nın ona tuttuğu parlak bir ışık gibi içine işliyordu. Onları gördüğünde nefesi kesiliyor ve gözlerini yummayı istiyordu. Fakat şimdi gözlerini ondan alamıyordu. Christianna büyüleyiciydi.

“Ailem böyle yapar,” diye karşılık verdi kısaca. Nick’in söylediğinden rahatsız olmamıştı. Fakat aynı zamanda annesi böyle ölmüş ve babası böyle sakatlanmıştı. Nick bunu kötü bir aile geleneği olarak görüyordu. “Seninle gelip bir süre onu izlememi ister misin?” diye teklif etti Christianna. Nick nedenini bilmesede ona bir baş onayı verdi, böylece dansçı mayolu kız, onu çadırdan dışarı çıkarken takip etti ve birlikte karavanlarına doğru hızla yürüdüler. “İstersen doktoru getiririm,” diye önerdi genç kız ama dönüş yolunda Lucas neşeli bir şekilde konuşuyordu; görünüşe göre başındaki çirkin yumruya rağmen hızlı iyileşiyordu. “Bence o iyi,” dedi Christianna tekrar ve kollarında oğlunu taşıyan Nick’in arkasından temkinli bir şekilde karavana girdi.

“Ödümü patlattın,” diye azarladı Nick Lucas’ı. Babası onu yatağına yatırıp bir başka nemli bez getirmeye giderken oğlan mahcup görünüyordu. Christianna onun için çoktan bir bez hazırlamıştı ve Nick arkasını döndüğünde bezi ona uzattı. Nick bezi Lucas’ın alnına koyarak ona bir süre yatakta kalmasını söyledi. Ardından Christianna’ya yardımlarından

ötürü teşekkür etmek için oturma odasına döndü. “Bunu yapmamalıydı,” dedi Nick üzüntüyle.

“Teli orada bırakmamalıydı. Çalışmam bittiğinde ben daima kaldırıyorum. İnsanlar telin yaralanabilecekleri kadar yüksek olduğunu fark etmiyor.” Nick başıyla onayladı ve gözleri kendininkileri yakarken ona bir soru sormaktan kendini alamadı. Christianna’nın bakışları çok yoğundu. Nick onun yanında dururken ne kadar minyon bir yapısı olduğunu fark etti. Bir çocuktan biraz daha büyüktü ama ona bakarken bakışlarındaki sonsuz güzellikle tam bir kadındı. Onda, Nick’in ilgisini çeken, tamamen korkusuz bir yan ve yüz ifadesinde asırların bilgeliği vardı.

“Neden bunu yapıyorsun? Bu çok tehlikeli. Seni Noel şovunda izlediğimde bu beni hasta etti. Senin için korktum,” dedi Nick nazikçe. Christianna aklını başından alıyordu. “Biraz önce kabalık ettiysem özür dilerim ama seni bunu yaparken görmekten nefret ediyorum.”

“Beni de hasta ediyordu,” diye itiraf etti, “fakat artık öyle değil. Korkmuyorum. Bu yüzden bunu yapabiliyorum. Seni düşüren şey korkudur. Korkmazsan düşmezsin.”

Bu, Nick’e aşırı basite indirgenmiş, fazla güvenli ve iyimser bir mantık gibi göründü. “Ya kayarsan?”

“Asla kaymam,” dedi genç kız sakın bir şekilde. Konuştukça Nick, onun hiç korkusu olmadığını –en azından yüksek tel konusunda– anlayabiliyordu. Ama ebeveynlerinin düşmesine sebep olan, korkudan farklı bir şey olmuştu. Hem onlar deneyimliydi de.

“Bir gün kayabilirsin. Kalabalığı heyecanlandırmanın başka bir yolu yok mu?” diye sordu Nick dobra dobra.

“Bunun gibisi yok. İnsanlar bunu istiyor. Bu yüzden geliyorlar.” Nick, söylediğinin kısmen doğru olduğunu biliyordu. İnsanlar tehlikeyi ve riski seviyordu, Christianna’nın performansına verdikleri tepkiden bunu hissetmişti. “Atların çok güzel,” dedi Christianna konuyu kendisinden uzaklaştırarak. “Beyaz olanlar çok hoşuma gidiyor. Birer dansçıya benziyorlar ve onlarla yaptıkların bale gibi görünüyor.”

“Hemen hemen öyle, zaten onlarla çift olarak çalışmak bale olarak adlandırılıyor.” Nick bunu söylerken gülümsedi. “Sen at biner misin?”

“Pek değil. Atlar beni korkutuyor,” dedi Christianna küçük bir gülümsemeyle.

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Yüksek bir telde ağ kullanmadan dans eden bir kadın, bir at sırtında yerden bir buçuk metre yüksekte olmaktan korkamaz.”

“Atlar öngörülmezdir. Ne yapacaklarını önceden kestiremezsin. Telin üzerindeyse yalnızca kendime güvenmem gerekiyor.” Bu söylediği gerçektir.

“Söz konusu iyi eğitilmiş bir atsa, ona da güvenebilirsin. Bir gün sana gösteririm.” Christianna başını sallarken bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi. Ardından tekrar Lucas’ı kontrol etmeye gittiler. Oğlan yatağında uzanmış bir oyuncakla oynuyor ve iyi görünüyordu. Lucas başını kaldırıp baktı ve Christianna’ya gülümsedi. “Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedi utangaç bir gülümsemeyle.

“Bir daha telimin üstünde oynama,” dedi Christianna, ona ciddi olduğunu anlatan bir bakışla. Gözlerinden okunan çelik gibi bir iradesi vardı. Minyon bedeninde kocaman bir ruh barındırıyordu. Gözü kapalı o riskleri alabilmesi için böyle olması gerekiyordu. Çok geçmeden, Lucas ve Nick’i arayan Rosie karavana girdi. Nick ona seslenerek Lucas’ın odasında olduklarını söyledi. Küçük kız telaşla kapıda belirdi ama Lucas’ın iyi olduğunu gördüğünde yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı.

“Öldüğünü sanmıştım,” dedi Rosie arkadaşına.

“Ölmedim,” dedi Lucas gururla. “Yalnızca bir dakikalığına dinleniyordum.”

“Uzun bir süre dinlendin,” dedi Rosie gerçekçi bir tavırla. “Adını söylediğimde tepki vermedin.”

“Başımı çarptım ama şimdi daha iyiyim. O bana yardım etti,” dedi tekrar Christianna’ya bakarak ve Christianna, oğlana gülümsedi.

“Oraya geldiğimde zaten ayılmıştın, sadece biraz sersemdin.” Christianna alıştırma yapmak için geldiğinde Lucas’ı yerde kendine gelmek üzereyken bulmuştu. O sırada Rosie, çoktan Nick’i bulmak için arkadaşının başından ayrılmıştı.

“Şu andan itibaren siz ikinizin gözümün önünden uzaklaşmanızı istemiyorum,” diye azarladı onları Nick. “Kendi başınıza çekip gitmenize izin vermek benim hatamdı. Bir cambaz telinin üzerinde oynayacak kadar budalalık edeceğinizi bilmiyordum.”

“Annem de orada oynamama izin vermiyor,” diye itiraf etti

Rosie, Nick'e. Bu sırada Christianna yavaşça odadan çıkıyordu. Yapabileceği daha fazla bir şey yoktu ve yanlarında kalması uygunsuz düşebilirdi. Nick onun peşinden ön kapıya geldi.

“Bir gün gelip atlarımı görmek ister misin? Pegasus'a binebilirsin. Ben dizginlerini tutarım.”

“Arka bacaklarının üzerinde duracaksa hiç sanmıyorum,” dedi Christianna ürkerek.

“Ona binen ben değilsem veya ona bunu yapmasını söylemediysem, bunu yapmaması gerektiğini bilir,” dedi Nick sıcak bir bakışla. “Seni korkutmasına izin vermem. Çok uysaldır. Athena'ya binmeyi tercih edersen o daha bile uysal bir hayvandır.”

Christianna temkinli bir biçimde, “Belki bir gün,” dedi.

Nick, karavandan kış güneşine adım atarken, “Her zaman memnuniyetle karşılanacaksınız,” dedi. Sıcak bir gündü. “Ve Lucas'a yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Orada olduğun ve ne yapılması gerektiğini bildiğin için şanslıydı.” Onu fazla erken doğrulmaktan alıkoymuştu ki bu tehlikeli bir hareket olurdu. Bayılıp başını tekrar çarpabilirdi.

“İyi olduğu için mutluyum.” Oğlan boynunu kırabilirdi; başta Christianna'yı en çok korkutan bu olmuştu. Annesi böyle ölmüştü. Ardından Nick'e tekrar gülümsedi ve oradan ayrılarak büyük çadıra yöneldi. Dansçı mayosu kusursuz minyon bedenini gözler önüne seriyordu. Nick bir dakika orada kalıp onu izledikten sonra içeri girdi.

“O çok güzel,” dedi Lucas kendiliğinden, babası odasına döner dönmez. “Ondan hoşlanıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Nick, oğluna gülümseyerek.

“Neden herkes onun kaçık olduğunu söylüyor? Gayet hoş biri.”

“Çünkü bir ağ kullanmadan çalışıyor,” diye açıkladı Rosie. “Bu büyük bir aptallık. Annem, onun bunu babası zorladığı için yaptığını söylüyor, o da kaçık bir adam. Kızını böyle bir şeye zorladığına göre gerçekten zalim biri olmalı.” İki çocuğu sohbet etmeleri için yalnız bırakırken Nick, sahiden babası mı onu zorluyor, yoksa Christianna yaptığı şeyden gerçekten hoşlanıyor mu merak etti. Christianna bundan hoşlanıyor görünüyordu ve bu konuda endişesi yoktu. Ona göre, bu tıpkı diğer meslekler gibi sadece bir işti. Sirkteki çoğu insan böyle hissediyordu, yaptıkları onlara sıra dışı gelmiyordu. Zaten Nick’in aksine, birçoğu bunu nesillerdir yapıyordu.

Nick yine kış güneşine çıktı ve birinin yandaki karavanın önüne bıraktığı bir iskemleye oturdu. Diğer karavanda dört akrobat yaşıyordu ve geceleri sıklıkla gürültü yapıyorlardı. Hong Kong’dan gelmiş Çinlilerdi. Nick orada oturmuş sigarasını yakarken yine Christianna’yı, onun ne kadar güzel ve narin olduğunu, ne kadar cesur olduğunu düşünüyordu. Yakında bir ara atlarını görmeye gelmesini umuyordu. Derken kendine kızdı. O yirmi bir yaşındaydı, kendisiyse kırk dördüne girmek üzereydi. Onu bir kadın olarak düşünüp peşine düşemezdi. Yine de Nick’e son derece çekici geldiği bir gerçektir. İhtiyacı olan son şey, sirkteki genç bir kızla yakınlaşmaktır. Her halükarda, muhtemelen kız onu fazla yaşlı buluyordu.

Fakat onurlu niyetine rağmen Christianna gün boyunca

aklından çıkmadı. Yüksek telden korkmadığından söz ettiği veya onu büyük çadırda Lucas'ın üzerine eğilmiş bulduğu zamanki yüz ifadelerini düşünüp durdu. Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok güçlüydü. Nick onu unutmaya çalıştığında, bunu yapamayacağını anladı ve günün sonlarına doğru büyülenmiş gibi hissediyordu. Tek düşünebildiği o dipsiz mavi gözlerdi.

O akşam atları beslemeye gittiğinde hâlâ onu düşünüyordu. İş bittiğinde arkasını döndü ve Christianna'nın orada durduğunu gördü. Nick'i kendisine köle yapan bir bakışla, sessizce onu izliyordu.

"Gün boyunca seni düşündüm," dedi Nick başka ne söyleyeceğini bilemeyerek. "Bence bana bir büyü yaptın." Gülümsedi. Christianna'ya bakarken kendisini esas yaşındaki bir adam gibi değil, bir oğlan çocuğu gibi hissediyordu. Gözleri buluşup birbirine tutunduğunda aralarındaki yaş farkı eriyor gibiydi.

"Ben de seni düşündüm," dedi Christianna yavaşça. "Atları görmeye geldim." Nick başını salladı ve onu bir el işaretiyle yanma çağırdı. Christianna yanma geldiğinde, onu nazikçe Athena'nın sırtına kaldırdı. Nick onu tutarken kız bir tüy kadar hafıftı. Ardından kısırağı dizgininden tutarak bölmekten dışarı çıkardı.

"Öyle hafıfsın ki herhalde seni hissedemiyordur bile." Nick kendisine ciddi bir biçimde bakan Christianna'ya gülümsedi.

"Ama çok güçlüyüm," dedi kız gururla zarif bir dansçı bacağımla işaret ederek. Nick güldü.

“Güçlü olduğuna eminim, Christianna. Tüm gün dikka-
timi dağıtacak kadar güçlüsün.” Genç kız önceden atlardan
korktuğunu söylemişti fakat şimdi korkuyormuş gibi görün-
müyordu. Nick çok geçmeden dönüp ona ciddi bir ifadeyle
baktı. Atın üzerinde bacaklarını iki yana açmış otururken bir
periye benziyordu. Nick’e korkusuzca bakıyordu. İkisi de tek
kelime etmedi. Buna ihtiyaçları yoktu. Christianna atları
değil, onu görmeye gelmişti ve Nick bunu biliyordu. “Şimdi
ne yapacağız?” diye sordu Nick, ikisi de neler olup bittiğini
biliyormuş gibi. Nick daha önce onun gibi birini tanımadığı
dışında hiçbir şeyden emin değildi. Ve şimdi her ne olarsa
genç kıza bağlıydı.

O zaman Christianna ona doğru eğilip kollarını dolarken
Nick atın üzerinden ona sarılarak onu nazikçe öptü. Gün bo-
yunca bunu yapmak istediğinin ve şimdi bunu yapmaya mec-
bur hissettiğinin farkındaydı. Christianna öpücüğüne karşılık
verdi ve durduklarında buraya geliş sebebi bunu yapmış
gibi gülümsedi. Nick onu bir kez daha öperken atın üzerin-
den nazikçe kaldırarak yere bıraktı. Şimdi Christianna tam
karşısında durmuş ona bakıyordu. Nick bir şeyden emindi;
nereye ve ne kadar uzaktan gelmiş olursa olsun şimdi yuva-
sındaydı. Okyanusun diğer tarafındaki başka bir hayattan,
başka bir dünyadan onu bulmaya gelmişti ve onunla ne ya-
pacağı konusunda zihninde hiçbir şüphe yoktu. Görünüşe
göre Christianna da aynı şekilde hissediyordu.

“Seni bekliyordum. Gelmen uzun sürdü,” dedi Christi-
anna usulca.

“Yapmam gereken bazı şeyler vardı,” dedi Nick, ona sarılırken. “Yüksek tel konusunda bir sorunumuz olacak, Christianna,” diye uyardı onu. Bu adil görünüyordu.

“Göreceğiz,” dedi Christianna, ona şöyle ya da böyle bir söz vermeden.

“Buraya kendini öldürmeni seyretmeye gelmedim.” Nick bir kez dul kalmıştı ve her gece hayatını tehlikeye atan bir kadına âşık olmak istemiyordu. Bunu tekrar atlatamazdı. “Sana burada, yanımda ihtiyacım var.”

“Benim de sana ihtiyacım var... Belki zamanla artık yüksek tele çıkmama gerek kalmaz.”

“Bunu yapma nedenin bu mu? Heyecan isteği mi?” Nick şaşırmış görünüyordu. Christianna o tür bir insan gibi görünmemişti. Ciddi, güçlü ve yaşının ötesinde olgundu.

“Hayır. Bunu yapıyorum çünkü benden beklenen bu. Ailemin yaptığı bu ve benim de yapmama ihtiyaçları var. Şu anda ailede bunu yapabilen tek kişi benim. Kız kardeşim çok küçük ve bundan korkuyor. Ağabeylerim fazla iri.” Nick, babasının oğullarından çok daha ince bir adam olduğunu fark etmişti.

“Ailenden bunu yaparken ölen veya sakatlananlar oldu. Sıradakinin sen olmasını istemiyorum,” dedi Nick, burnunu onun boynuna sürterken ve onu tekrar öptü. Birdenbire bu her zaman olması gereken şeymiş, sanki yollarının kesişmesi kaderlerinde varmış ve bu, yıllar önce başka bir hayatta yazılmış gibi hissediyordu. Nick ona doyamıyordu, yalnızca onu öpmek bile baş döndürücüydü. Yüzüne dokunduğunda tenini hissetmek veya Christianna’nın nazik ellerle onunkine

dokunması aynı şekilde başını döndürüyordu. Genç kızın teni kadife gibi hissettiriyordu. “Bunu sonra konuşacağız,” dedi Nick, yüksek teli kastederek. Artık düşünemiyordu. Sadece onunla birlikte olmak, onu kollarında hissetmek istiyordu. Christianna ona öyle minik ve narin geliyordu ki onu ezmekten korkuyordu.

“Asla senin olamam,” dedi Christianna üzgün, nazik bir ses tonuyla ama bu söylediği Nick’i şaşırttı.

“Neden öyle söyledin?” Nick incinmiş görünüyordu ve Christianna gözlerini aşağı indirirken endişelendi ama genç kız geri çekilmedi. Nick’in kollarında mutluydu ve oradan ayrılmak istemiyordu.

“Olduğun kişi yüzünden. Ben sıradan bir sirk kızıyım, sense diğer hayatında önemli biriydin. Bunu anlayabiliyorum. Ve bir gün geri döneceksin. Neden geldiğini bilmiyorum ama gideceğini biliyorum. Buraya ait değilsin, benim aksime.”

“Bir gün buradan ayrılacak mıyım veya geri dönebilecek miyim bilmiyorum,” dedi Nick dürüstçe, fısıldayarak. “Eğer buradan gidersem seni de yanımda götürürüm. Sen sirkteki sıradan bir kız değilsin, Christianna. Sen çok özel birisin.” Nick bunu çoktandır biliyordu. Christianna’nın nerede tanıştıklarını ve nereden geldiğini Nick için önemsiz kılan sessiz bir ağırbaşlılığı, bir asaleti ve zarafeti vardı. Her yerde onunla birlikte olmaktan gurur duyardı ve bunu ona tereddütsüz söyledi.

“Burada yetiştiğim için daima senden aşağı olacağım,” dedi Christianna üzüntüyle. Genç kız bu gerçeği tamamen

anlıyordu ama Nick onun hakkında böyle hissetmiyordu. O hayatında tanıştığı en heyecan verici kadındı. Ayrıca artık kaybettiği dünyayı ve oradaki insanları umursamıyordu. Christianna bir anda hayatına fırlatılmış ve Nick'i kendi hayatına dahil hissettirmeye başlamıştı. “Bir gün utanç duyacaksın,” dedi genç kız sanki bunu biliyormuş gibi. Fakat Nick artık, o hayattaki o kişi olmadığını farkındaydı.

“Asla,” diye söz verdi Nick, orada dururlarken. “Sende utanç duyulacak hiçbir şey yok. Ben, senden utanç duymuyorum. Benimle olursan dünyadaki en şanslı adam olurum.”

“Sen bir soylusun, Nick. Ben sadece yüksek tel cambazlığı yapan bir kıyım.”

“Sessiz ol,” dedi Nick kararlılıkla, “şışt...” Onu bir öpücükle sustururken Pegasus, onlara bakmak için döndü ve başını salladı. Nick şimdi tek yapabileceğinin ona sözlerinin ciddiyetini kanıtlamak olduğunu biliyordu. Christianna'nın kim olduğunun ve nerede tanıştıklarının bir önemi yoktu; Nick emindi. Aralarındaki bağ birbirlerini gördükleri ilk anda geri dönölmez bir şekilde kurulmuştu. Ve o gece, atların çadırından birlikte ayrılırlarken mühürlenmişti.

On Birinci Bölüm

Christianna hayatına girdiğinden beri, Nick için her şey farklı ve son derece daha iyiydi. Başta aşklarını gizli tuttular; akıllıca görünen buydu. Akşamları panayır alanının dışında, insanların ikisini de tanımayacağı yerlerde yürüyüşlere çıktılar. Nick yalnızca onunla birlikte olmak, onunla konuşmak, hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Geçmişlerinin ve yaşlarının farkına rağmen hayat hakkında, insanlar hakkında ve sirk hakkındaki görüşlerinin birçoğu ortaktı. Christianna yirmi bir yaşındaki bir kıza göre bilgeydi ve Nick'e kendini daha genç hissettiriyordu. Sonraki doğum günlerinde Nick'in yaşı Christianna'ninkinin tam iki katı olacaktı ama ikisi de buna aldırıyordu.

Bir gece bir banka oturmuş konuşurlarken, "Baban bizimle ilgili ne düşünür?" diye sordu Nick ona. Bir saattir yürüyorlardı; uzaklaşmak ikisine de iyi hissettiriyordu. Genç kızın ailesine veya Nick'in oğullarına henüz bir şey söylemeyeceklerine dair anlaşmışlardı. Önce kendilerine birbirle-

rini daha iyi tanıma fırsatı vermek ve paylaştıklarını korumak istiyorlardı.

“Beni buradan alıp götürmenden endişe eder. Ailede benden başka yüksek tel cambazlığını yapabilecek kimse yok. Kız kardeşim Mina çok küçük, daha on üç yaşında. Ve kırk yıldır yüksek telde bir Markovich’in performans sergilemediği bir dönem olmadı. Mina yeterince büyüyene kadar bana bağılılar. Hem kız kardeşim çok korkuyor.” Christianna asla korkmazdı; gösterisine sihir katan buydu.

“Eğer düşersen yine ailede performansı sergileyecek kimse kalmaz. Baban bu yüzden sakatlandı, annen bu yüzden öldü. Senin bunu yapmanı nasıl isteyebiliyor?”

“Bu bizim mirasımız. Bir tür gelenek. Büyükbabam Varsova’daki en iyi sirk in sahibiydi, sonra parasını kumarda kaybedince onu satmak zorunda kaldı. Ebeveynlerim buraya yirmi yıl önce, ben bebekken gelmiş. Sirk her zaman bizim hayatımız oldu. Ama senin için farklı, Nick. Bir gün buradan ayrılacaksın. Babam bizi öğrendiğinde bu konu onu korkutacaktır.”

“Yaş farkımıza aldırır mı?” Nick daha çok bu konuda ve insanların onun kendinden yaşça çok küçük bir kızı baştan çıkarmış bir adam olduğunu söylemelerinden endişe ediyordu. Fakat bu doğru değildi. Birbirlerine âşık olmalarına karşın şimdiye kadar ilişkileri masum düzeyde kalmıştı. Her halükarda Nick ondan faydalanmak istemiyor, onu bunu yapmayacak kadar çok seviyordu. Merhum karısı dahil daha önce kimse için böyle hissetmemişti. Christianna’yla ilgili her şey farklıydı. Nick sanki dünyaya yeniden gelmiş gibi hissediyordu.

“Buna aldırılmaz,” diyerek Nick’in şüphelerini gidermeye çalıştı. “Annemden yirmi sekiz yaş büyüktü. Annem ikinci karısıydı.” Babası yetmiş yaşındaydı ve babasının ilk evliliğinden olan en büyük ağabeyi neredeyse kırk yaşındaydı, yani Nick’ten üç yaş küçüktü. “Bu konuda umursayacağı tek şey sirkten ayrılmam olacaktır.”

“Ya bir gün buradan ayrılmak istersen?”

“Başka bir hayat tanımadım hiç,” dedi genç kız yalın bir şekilde. Ancak Nick, onunla daha iyi bir hayatı paylaşabilmeyi dilerdi ama şu anda ona sunabileceği başka bir hayat yoktu ve olsaydı bile Christianna burada mutluydu. Buradan ayrılmayı hiç istememişti. Burası onun için Nick’in Almanya’daki hayatı gibi bir mirastı. Ve bildiği tek hayat buydu. Bu, onun için yeterliydi.

Panayır alanına geri dönerken acele etmediler, birlikte olmanın ve içinde yaşadıkları kaostan, hokkabazlardan, palyaçolardan, fillerden ve sürekli etraflarında dönen insanlardan uzakta olmanın tadını çıkardılar. Şu sıralar sirkte herkes yeni gösteriler ve kostümler üzerinde çalışmakla ve baharda çıkılacak turne için hazırlanmakla meşguldü. Olan biten her şeye rağmen Nick daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmemişti. Christianna’nın sükuneti, Nick’in varlığına denge ve güç getirmişti. Nick şimdi her şeyi farklı görüyor ve kayıplarına kafa yormak yerine, içinde Christianna’yla birlikte yeni hayatını şahane bir lütuf olarak görüyordu. Mutlu ve rahatlamış görünüyordu. Christianna da öyleydi.

Sarasota’dan ayrılmadan önce, sezon için son hazırlık-

ları tamamlamak için birçok şov düzenlediler. Nick artık Christianna'yı yüksek telde izlerken fiziksel olarak hasta hissediyordu; bu hissi, onu tanımadan öncesine göre çok daha yoğun yaşıyordu. Christianna aşağı inene kadar dehşetten soluksuz kalıyordu. Buna süresiz olarak katlanamayacağını farkındaydı; onun için çok korkuyordu. Üstelik genç kız iki kez neredeyse dengesini kaybediyordu. Ona bu konuda daha sonra, gece yalnız kaldıklarında kızdı.

“Ne yaptığının bilincinde misin, Christianna? *Her* seferinde hayatını riske atıyorsun. Sonsuza kadar bu şansını sürdüremezsin.” Nick bunu söylerken perişan görünüyordu. Şovda onu izlerken neredeyse ağlayacaktı. Anlaşamadıkları tek konu buydu.

“Evet sürdürebilirim. Büyükanнем asla düşmedi. Yaşlılıktan öldü.”

“Muhtemelen o bir istisnaydı. Yaptığın şeyi değiştirmeye hakkım olmadığını biliyorum ama kendine dikkat etmeni ve benim için hayatta kalmanı istiyorum.”

“Söz veririm,” dedi Christianna ciddiyetle ama bu, Nick'i yatıştırmadı. Platforma çıkmak için halata tırmandığı her seferinde endişeden çılgına dönüyordu.

Ocak sonunda Nick gazeteden Hitler'in Parlamento'daki konuşmasında Yahudileri açıkça tehdit ettiğini okudu. Nick buna şaşırmasa bile dünyanın geri kalanı şoktaydı. Hitler'in “Yahudi meselesi bertaraf edilmeden” Avrupa'nın huzur bulmayacağını söylemesi, her şeyi açıklığa kavuşturuyordu. Bunu öğrendiğinde generalin babasını uyarmasın-

dan sonra ülkeden ayrıldıklarına daha bile fazla minnet duydu. Belli ki general neyin geleceğini biliyordu.

Birkaç hafta sonra John Ringling North, Nick ve Christianna'dan birlikte ofisine gelmelerini istedi. Sirk başkanının tomurcuklanan aşklarını öğrendiğinden, onlara fırça çekip hoşnutsuzluğunu dile getireceğinden eminlerdi. Kontratlarında birlikteliklerini engelleyen hiçbir madde yoktu, hatta ikisinin de bildiği gibi sirk halkının her zaman birbiriyle ilişkisi olur ve içlerinden bazıları evlendirdi. Ama Nick yine de North'un onları kınamasından korkuyordu ve ofisine girerlerken gergindi. İkisi de okulda müdürün odasına çağırılmış gibi hissediyordu. Fakat North onları gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. North'un aklında ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu ve teselli aramak için birbirlerine bakmamaya çalıştılar.

“Sizinle bir fikrimi tartışmak için buraya gelmenizi istedim. Christianna on sekizine bastığından beri en büyük yıldızımız oldu,” dedi ona gülümseyerek. “Ve Nick, bence sen de bir yıldız olacaksın. Şimdiden o yönde ilerliyorsun, üstelik henüz turneye çıkmadın.” Bununla birlikte, onlara katıldıklarından beri Lipizzanları her şovun süksesiydi ve Nick göz alıcı bir figürdü. Seyirci topluluğundaki kadınlar ona deli oluyordu. O Avrupalı, beyaz bir ata binen yakışıklı bir aristokrattı. Her kadının hayallerinin özüydü. Diğer performansçılar bile, onun ne kadar yakışıklı bir adam olduğundan bahsediyordu.

“İkinizin, bir gösterinin bir kısmını beraber sergilemeyi düşünmenizi istiyorum. Seni cambaz teline çıkarabileceğimizi

sanmıyorum, Nick,” dedi ona gülümseyerek, “ama Christianna’nın Lipizzanlarından birinin üzerinde olması fikri hoşuma gider. Senin performansın sırasında birlikte kısa bir gösteri sergilemek için çalışabilirseniz,” Nick’e baktı, “bunun çok alkış toplayacağını düşünüyorum. Yakışıklı prens ve masal prensesi. At binebilir misin?” diye sordu Christianna’ya.

“Biraz,” diye yanıtladı Christianna. North’un önerisi onu çok şaşırtmıştı ama başlarının belada olmadığı için rahatlamıştı.

“Ona öğretebilirim,” diye gönüllü oldu Nick hemen. Bu fikri sevmişti. “At sırtında bir vals yaparız. Bir süre atlarımla çalışmaya ihtiyacım var. Bir yandan da basit bir şey hazırlayabiliriz. Bence bu müthiş bir fikir.” Nick mest olmuştu. Bu konuyu bir süre daha North’la konuştuktan sonra ofisinden şaşkınlık içinde ayrıldılar. Sanki bu Tanrı’nın bir lütfuydu. Şovlarda ve provalarda birlikte olabilmeleri için harika bir fırsattı. Turneye çıkmadan önce North’un istediği performansı öğrenmeleri için altı haftaları vardı.

“Vay canına, başımızın belada olduğunu sanmıştım,” dedi Christianna, onu olduğundan daha genç gösteren bir kırdamayla.

“Bay North için iyi bir performans bulmazsak başımız belaya girer. Bunu bana bırak. Bugün bir şeyler düşünmeye başlayacağım.” Nick’in, atlarının uygulayabileceği bir program düzenlemesi altı gününü aldı ve bu, Christianna’nın takip edebileceği kadar basitti. Nick, North’la görüşmelerinden bir hafta sonra Christianna’yla prova yapmaya başladı.

Madison Square Garden’da sezonun açılışını yapana kadar bunun üzerinde çalışmak için zamanları vardı. Hâlâ zor olsa bile, işe yaramıştı. Alıştırma yaptıkça ve müzikle pekiştikçe zarif ve romantik görünecekti. Nick yeni gösterilerini mükemmelleştirip onu New York’ta sergilemek için sabırsızlanıyordu. Seyircinin buna bayılacağını biliyordu.

Her gün gayretle prova yaptılar ve nisan başında New York’a yola çıkacakları zamana kadar Christianna, Athena’nın sırtında bir melek gibi görünüyordu. Başta gergindi ama malum sebeplerden olağanüstü bir dengesi vardı ve Nick’in düzenlediği programın bir parçasında Lipizzan’ın sırtında ayakta kalabiliyordu. Geri kalan zamanda Pegasus’un sırtındaki Nick’in yanında at sürerken eyerde rahatlı; iki at, sahnenin çevresinde saliselik bir dakiklikle hareket ediyordu. Atların yeni programa bu kadar çabuk uyum sağlaması ve Christianna’nın bunu sandığından hızlı öğrenmesi Nick’i etkiledi. Genç kız her gün daha iyiye gidiyordu. Hâlâ, çok seyrek de olsa, hata yapıyorlardı ama bunlar kalabalığın dikkatini çekmeyecek kadar ufak hatalardı. Ayrıca Nick, onunla çalışmayı seviyordu. John North haklıydı; bu birliktelik Nick’in gösterisine epey bir miktar zarafet ve heyecan katmıştı. Nick, bunu seyircinin karşısında denemeyi güçlükle bekliyordu. Sarasota’dan ayrılmalarından önceki gece, Christianna’nın karavanına birlikte yürürlerken ikisi de bu konuda heyecanlıydı. Provalarını bitirdiklerinde Christianna’nın babası, ağabeyleri ve küçük kız kardeşiyle karşılaştılar. Nick onları kibarca selamladı ve Christianna’nın ağabeyleriyle bir-

kaç dakika sohbet ettikten sonra oğullarının yanına dönmek üzere oradan ayrıldı. Diğer herkes gibi ertesi gün yola çıkmadan önce hâlâ yapması gereken çok şey vardı.

Tura başlamak için Sarasota'dan ayrıldıkları gün –bu yıl alışılmıştan daha geç bir tarihte– herkes gideceği için heyecanlıydı ve Lucas, bunun hayatının en heyecanlı günü olduğunu düşünüyordu. Büyük kediler, filler ve diğer hayvanlarla birlikte trene yüklendi. Nick o sabah daha erkenden tüm atlarını besledikten ve onlara sularını verdikten sonra bir vagona yüklemişti. Trende hayvanları beslemek ve ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için sirk işçileri ve hayvan terbiyecileri olacaktı. Performansçıların birçoğu treni kullanacaktı ama Christianna'nın ailesi ve Nick'le çocuklar gibi bazıları trenin peşinden kendi karavanlarını sürecekti. Büyük ekipman, demiryolu ve bir kamyon filosuyla taşınacaktı. Tüm kasaba yola çıkıyor gibi görünüyordu ki bu neredeyse doğrudu. Geri dönmeleri sekiz-dokuz ayı bulacaktı; yol üzerindeki küçük kasabalarda ve bazen büyük olanlarda durarak ve turun başında her zaman dört hafta geçirdikleri, açılışı yaptıkları New York dışında –koşulları çok iyi olduğundan herkes “Bahçe’de” performans sergilemeyi seviyordu– diğer yerlerde genellikle bir gece, nadiren ikiden fazla gece kalarak ülkeyi dolaşacaklardı.

Nick'e turun çok yorucu olduğu söylenmişti ama oğulları buna aldırımıyordu. Neredeyse bir ay New York'ta kalmayı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Toby, Katja'nın ailesiyle yolculuk etmek için izin istemişti ve Rosie de ilk gün Lucas ve Nick'le olacaktı. Bu, adil bir takasa benziyordu.

* *Madison Square Garden'dan söz ediliyor (ç.n.)*

Yola çıkmadan önce Nick, kısa bir süre Christianna'nın yanına uğradı. Onu bir daha saatler sonra veya ertesi gün görecekti. Christianna beyaz pamuklu bir yazlık elbise ve cambaz telinde kullanmak için fazla yıpranmış dans ayakkabıları giyyordu. Gitmeden önce Nick onu hızla öptü. Ağabeyleri ve kız kardeşi onu şimdiden karavanlarında bekliyorlardı; babası ve halası ise trende yolculuk edecekti.

"Ağabeylerim şüphelenecek," dedi Nick, onu bir kez daha öperken. Son zamanlarda onlara açıklamak hakkında konuşuyorlardı ama ikisi de bir tepki vereceklerinden emindi. Nick'in genç kızın hayatındaki varlığı ve onun iyiliği için endişe etmesi aile adına büyük bir tehditti. John Ringling North'un Christianna'dan onunla birlikte performans sergilemesini istemesinden hoşnut değillerdi. Bunun Christianna'nın şovdaki kendi gösterisinin etkisini azaltacağını düşünüyorlardı. Onlara göre tel cambazları, akrobatlar gibi at üstünde performans sergilemezdi. Fakat North, sirkin başkanıydı ve Christianna'nın onlara belirttiği gibi, sözü, uymak zorunda oldukları bir kanundu. Üstelik Nick ve Christianna birlikte çalışmalarına kimsenin itiraz edemeyeceği meşru bir bahane bulmaktan çok mutlulardı. Ve Nick'in onlar için tasarladığı performans güzel ve sanatsaldı.

"Sonra görüşürüz," diye fısıldadı Nick, son bir öpücükten sonra ve aceleyle uzaklaştı. Christianna karavana girerken ve New York'a uzun yolculuklarına başlarken hâlâ gülümsüyordu.

En büyük ağabeyi Peter, ona Nick'i sorduğunda saatlerdir yol alıyorlardı.

“Siz ikinizin arasında neler oluyor?” diye sordu elmasından bir ısırik alırken. Küçük kız kardeşleri Mina, kanepede, Peter’in yanında uyuyordu. Diğer üç ağabeyi karavanı nöbetleşe sürüyordu. Ağabeylerinin eşleri, halaları ve kayın-pederleriyle ilgilenmek için trenle yolculuk ediyordu.

“Hiçbir şey. Neden?” Christianna, ona daha önce hiç yalan söylememişti ama şimdi Nick’le ilişkisini ağabeyiyle paylaşmak istemiyordu. Buna henüz hazır değildi. İlişkileri onlara aitti, bunun yanı sıra Christianna büyük sadakat duyduğu Nick’i ve kendisini korumak istiyordu. “Bay North’un bizden istediği gösteri için çalışıyoruz.”

“Başka?” Ağabeyi ona gülümsüyordu. “Bana anlatabilirsin,” dedi arsızca, bilmiş bir bakışla. Christianna’ya hep on üç yaşındaki kız kardeşiyle aynı şekilde, bir çocukmuş gibi davranırdı.

“Anlatacak bir şey yok. O iyi bir adam. Biz arkadaşız. Oğullarını seviyorum.”

“Çocukları senin yaşına onunkinden daha yakın. Nick senin baban olacak yaşta, Christianna. Bunun farkında olduğunu umuyorum.”

“Aramızda bir şey yok,” diye tekrarladı genç kız soğuk bir bakışla. Kendisine baskı yapılmasından hoşlanmazdı ve en büyük ağabeyiyle diğerlerine kıyasla daha az anlaşırdı. Babalarına çok benzeyen Peter’in performanslarıyla ilgili eski moda fikirleri vardı. Ayrıca kıskançtı; Christianna’nın yüksek telin yıldızı olmasını hep kıskanmıştı. Hep babalarının yerini almak istemişti fakat tıknazdı bir adamdı ve seyirci

Christianna'yı izlemekten daha çok hoşlanıyordu. Genç kız ondan çok daha çekiciydi ve telin üzerinde daha dengeliydi. Peter alçak telden birçok kez düşmüştü. Diğer taraftan, Christianna'nın yengelerinden hiçbiri onlarla birlikte gösteriye çıkmazdı. Sadece kortejin bir parçasıydılar ve çoğu, özellikle Peter'ın karısı, onu kıskanırdı. Christianna, Peter'a da, karısına da temkinli yaklaşırdı.

“Bak, sırf atın üzerinde iyi görünüyor diye onunla ilgili fikirlere kapılma. Seni beş dakikada bir kenara atar, zaten burada uzun süre kalmayacaktır. O tipleri bilirim. O, talihin yüz çevirdiği, unvan sahibi, üst sınıf bir aristokrat. Maddi sıkıntısından kurtulmak için sirke katılmış. Bunu başarır başarmaz buradan gidecek. Seni başka bir şeye inandırmasına izin verme.” Christianna da onun burada uzun süre kalacağını düşünmüyordu ama ağabeyiyle farklı sebeplerden. Nick bundan daha iyi bir hayatı hak ediyordu ve bu durumu zarıfçe karşılıyor olsa bile buraya uymuyordu. Nick uzun zaman önce Almanya'yı neden terk ettiğini ve orada neler yaptığını anlatmıştı ama Christianna, onun burada kalacağını zannetmiyordu. Almanya normale döndüğünde –hepsi bunun bir gün olacağına inanıyordu– geri dönecekti. Hitler'in yönetimi altındaki mevcut delilik hali sonsuza dek süremezdi.

Nick, Almanya'ya geri dönmezse bile, bir gün, belki bir çiftlikte, Lipizzan yetiştirme istediğinden bahsetmişti. Şimdi bunun için parası yoktu ama zamanla, Pegasus hâlâ üreyebilecek kadar gençken bu parayı biriktirebilirdi. Bunun için daha çok zaman vardı; aygır yirmi beş yıl daha yaşayacaktı.

Ama bu, Nick'in hayaliydi. Ve yirmi beş yıl sonra Nick, tam emeklilik yaşında olacaktı. Christianna şimdi ne kadar başarırlı olursa olsun, yüksek telden daha erken vazgeçmek zorundaydı. Şanslıysa bunu bir on-on iki yıl daha yapabiliirdi. Sonra bu konumu, Mina veya başka biri devralacaktı. Fakat en azından, o ve Nick hayal kurabiliirdi. Şimdilik Christianna'nın elindeki tek şey hayallerdi.

Peter elmayı bitirip koçanını karavan camından dışarı atarken, "Sana bir şey söyledi mi?" diye sordu ısrarla. Kız kardeşine dikkatle bakıyordu.

"Neden söylesin ki? Tüm yaptığımız birlikte çalışmak ve benim öğrenecek çok şeyim var." Peter o anlık tatmin olarak başını salladı. Kız kardeşine inandığından emin değildi. Özellikle Christianna cambaz telindeyken, Nick'in ona nasıl baktığını görmüştü. Onun için hissettiği her şey, adamın gözlerindeydi. Peter kardeşinin bunu fark etmemiş olmasından memnundu. Fark etseydi bu yalnızca sorun olurdu, ama Peter onun masum bir kız olduğunu, asla erkeklere bakmadığını biliyordu. Bunu yapması ne ağabeylerini, ne de babasını mutlu ederdi. Sirkte bir dolu hafifmeşrep kadın vardı ve karısı dışında herkes, Peter'in onlar tarafından baştan çıkarıldığını bilse bile, kız kardeşinin onlardan biri olmasına göz yumamazdı. Christianna, ağabeylerinin hepsinin sirk kadınlarıyla yaramazlık ettiğini biliyordu ama o bir kızdı ve ailesinin onun için farklı kuralları vardı. Ağabeylerine gördüklerini, bildiklerini veya diğer kadınların onlar hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğunu asla belli etmezdi. Genç kızın sirkteki erkeklerle ilgilenmeme-

sinin sebeplerinden biri buydu. Birçoğu önüne gelenle yatarak eşlerini aldatıyordu.

“Onun öğrenmesi gerekenlerin seninkilerden fazla olduğunu düşünüyorum,” dedi Peter, Nick’i küçümseyerek. “Sirk düzeninden tamamen habersiz.”

“O düzgün bir adam,” dedi Christianna, ağabeyine soğuk bir sesle. “Ve iyi bir baba. Eminim karısına karşı da nazikti.” Tüm bunları çok içtiği her seferinde karısına vuran ağabeyi için söyleyemezdi. Sirkte erkeklerin çok içmesi de, onlarla ödeşmek için başka erkeklerle yatan kadınlarına kötü davranması da yaygındı. Christianna onların ahlak anlayışlarından, değerlerinden veya insanların birbirine oynadıkları oyunlardan hoşlanmıyordu. Sadece yüksek teldeki işine bakıp babası, halası ve küçük kız kardeşiyle ilgileniyordu. Bu onun için yeterliydi, en azından Nick gelene kadar yeterli olmuştu. Şimdi Nick’le birlikte daha fazlasını istiyordu. Nick, ağabeylerinden kesinlikle çok daha iyiydi; tam bir beyefendi idi ve Christianna’ya karşı çok nazikti. Genç kız onun gibi bir adamla bir hayata sahip olacak kadar şanslı olduğunu asla hayal edemiyordu. Bu noktada ağabeyinin haklı olduğunu biliyor, kendisi de buna inanıyordu. Sözlerine rağmen Nick, yeterli parayı biriktirip tekrar düze çıktığında veya Almanya, içinde bulunduğu deliliği atlattığında sirkten ayrılacak ve Christianna’yı yanına almayacaktı. Christianna, onun gerçek hayatına asla uyum sağlayamazdı. O sıradan bir sirk kızıydı ama şu anda Nick’in hayatında olduğuna minnettardı. Aşkılarını yarını düşünmeden yaşıyordu.

“Sadece hayali fikirlere kapılmadığından emin olmak istiyorum,” diye uyardı ağabeyi. Ardından diğerlerine katılmak için karavanın ön tarafına geçti. Christianna da kardeşinin yanında kanepeye uzanıp Nick’i düşündü. Bir süre sonra uyuyakaldı, rüyasında onu gördü.

Yol boyunca Rosie ve Lucas’la tahmin oyunları oynayan Nick, çocuklarla gayet eğleniyordu. Karavan konvoyu ve sirk kamyonları kuzeye doğru yol alırken sonu gelmez görünüyordu. Gecenin geç saatlerinde yollarına devam ettiklerinden sürücülerin çoğu aracı nöbetleşe kullanıyordu. Fakat Toby karavanı sürmek için fazla genç olmasından dolayı Nick, genellikle kendi başınaydı. Mola verdiklerinde atları kontrol etmeye gitti ve durumlarının iyi olduğunu gördü. Yeterince su ve yemeklerinin bulunduğuna emin oldu, bölmelerini temizledi ve karavana geri döndü. Nick sürekli Christianna’yı ve keşke beraber seyahat edebilselerdi diye düşünüyordu. Gece için durduklarında gidip onu ziyaret etmeyi istedi. Fakat Sarasota’dan ayrılmadan önce Christianna ondan bunu yapmamasını rica ettiğinde Nick, kabul etmişti. O gece geç saatlerde Christianna karavanın yanında belirdiğinde Nick onu düşünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” Onu görmek Nick’i hem mutlu etti, hem de şaşırttı. Çocuklar çoktandır uyuyordu, Nick de yatmadan önce son bir sigara içmek için dışarı çıkmıştı. Hava serindi ve Nick dinlenirken Christianna’yı düşünüyordu. “Kaçtın mı?” diye sordu ve Christianna haylaz bir gülümsemeyle başını salladı; yaramaz bir çocuk gibi görü-

nüyordu. Nick memnuniyetle bir kahkaha attı, Christianna'yı öpmek ve birkaç dakika olsun sarılmak için onu kollarının arasına çekti.

“Herkes uyuyor,” diye kıkırdadı genç kız, “durduğumuzda ağabeylerim çok fazla içti.” Ağabeylerinin böyle kötü bir alışkanlığı vardı. Zaten hepsi için uzun, sıkıcı bir gün olmuştu.

“Keşke bir yerlere kaçabilseydik,” dedi Nick özlemle. Karavanın ön basamağında yan yana oturuyorlardı. Gökyüzünde milyonlarca yıldız vardı ve uzaktan gelen mırıltıları ve yumuşak kahkahaları duyabiliyorlardı ama genelde karavanlar sessizdi ve çoğu karanlıktı. Geç olmuştu.

“Nereye kaçmak isterdin?” diye sordu Christianna sevecen bakışlarla. Yukarıda bir hilal vardı. “Almanya'ya dönmek mi isterdin?”

Nick uzun bir an duraksadı. “Bilmiyorum. Orası artık güzel bir yer değil. Eskiden öyleydi, evet. Şimdi nereye gitmek isterdim bilmiyorum.” Artık bir vatani veya bir evi yoktu. Sahip olduğu tek şey âşık olduğu kadındı ve bu, birdenbire ona çok büyük göründü, önceden sahip olduklarından çok fazlaydı. Onu daha yakınına çekti ve geceleyin yoğun bir okyanus mavisine dönen gözlerinin içine bakarak gülümsedi. O Nick'in tanıdığı en güzel kadındı.

“Ya sen nereye kaçmak isterdin?” diye sordu ona ve Christianna ona öyle masum baktı ki bu, Nick'in yüreğini cız ettirdi.

“Sana,” dedi Christianna basitçe. Onun için kolay bir cevaptı. Nick onu sıkıca tuttu ve gözlerini kapatarak keşke

dünya farklı bir yer olsaydı ve ona bir zamanlar sahip olduklarını verebilseydi diye düşündü. Şimdi ona aşkından başka verecek bir şeyi yoktu.

Uzun bir süre sessizce oturduktan sonra Christianna kıpırdadı. “Geri dönsem iyi olacak, içlerinden biri uyanabilir.” Nick bir an için Christianna’nın kendisiyle kalabilmesini diledi ama bunun mümkün olmasının bir yolu yoktu ve çocukları karavadaydı.

Nick onu tekrar öptükten sonra Christianna geldiği kadar sessizce kaçırıldı. Christianna, Nick’in onu düşündüğü veya ona ihtiyaç duyduğu anlarda ortaya çıkardığı bir hayal gibiydi. Bir an oradaydı, bir süre sonra gecenin içindeki bir rüya gibi yok olmuştu.

Christianna karavanına geri döndüğünde oturma odasına ve zemine yayılmış ağabeylerinin horlamasını duyabiliyordu. Sessizce yatak odasına geçti, geceliğini giydi ve Nick’i düşünerek yatağa, kız kardeşinin yanına yattı.

Ertesi sabah şafak sökerken New York’a kalan yolu kat etmek üzere yine yola koyuldular. Oraya vardıklarında neredeyse gece yarısıydı ve o andan itibaren, sirk işçileri ekipmanı boşaltıp her şeyi kurmak için çok sıkı çalıştı. Bu ağır iş, sahip oldukları tüm insan gücünü gerektiren muazzam bir sorumluluktan. Performansçıların bunlarla bir ilgisi yoktu ama sirk işçilerinin ve hayvan terbiyecilerinin çok işi vardı.

İlk gösteriler için büyük kedi kafeslerinin ve onları sah-

neye bağlayan kafes tünellerinin yerine itilmesi gerekiyordu. Yüksek tel, trapezler, direkler ve halatların hepsinin yerleştirilmesi gerekiyordu. Gece boyunca süren çalışmaları, ertesi güne sarktı ve iki günlük yolculuğun ardından prova yapmaları gerekmesine rağmen bazı palyaçolar onlara yardım etti. Akrobatlar ve jimnastikçiler her zamanki gibi vücutlarının tutulduğundan şikâyet ediyordu. Kostüm sorumlularının kostümleri düzenlemesi gerekiyordu. Yapılacak bin tane iş vardı. Nick ve Toby'nin provadan önce atları ısıdırmaları gerekiyordu. Pegasus, Nick sırtına çıktığı anda şahlandı, kısıtlanmaktan bitkin düşen genç aygır, Nick'i görünce heyecanlanmıştı.

Pegasus'a egzersiz yaptırdıktan sonra Nick, Christianna'yı aramaya gitti ve onu halihazırda kurulmuş alçak telin üzerinde denge çalışırken buldu. Onu bulmak için acele ederken bindiği Arap atını çok zorlamıştı. Christianna onu görmekten mutluluk duyarak anında gülümsedi. Yalnızdı.

Christianna rahatlıkla telden yere sıçrarken, "Benimle prova yapmak için vaktin var mı?" diye sordu Nick.

"Elbette. Ben de az önce bitirmiştım." Atlar için bir egzersiz sahnesi kurmuşlardı ve Nick kendileri için, önceden diğer iki göstericinin arasında bir prova zamanı ayarlamıştı.

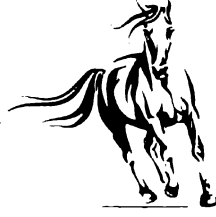
"Hadi," dedi Nick sıcak bir bakışla ve ona bir elini uzattı. Christianna elini tuttuğunda, Nick onu kolaylıkla atın üzerine kaldırarak önüne oturttu ve atı eşkin bir tempoya yönetip dizginleri gevşek biçimde tutarken kollarını ona sardı. Christianna gittikçe Nick'in atlarıyla daha rahat hissediyordu. Geri dönüp Pegasus ve Athena'yı alarak onları prova

sahnesine yürüttüler. Oraya vardıklarında Christianna onu izlerken Nick, atları ısınmaları için sesli komutlarla yönlendirdi. Son beş aydır onlarla ilişkileri çok daha iyiye gitmişti, yine de hâlâ Alex kadar iyi olmadığını biliyordu. Birkaç dakika sonra Christianna'nın Athena'nın eyerine çıkmasına yardım etti ve Lipizzanları yan yana sürerek onları hünerlerini sergilemeye teşvik ettiler. Tıpkı Christianna'nın önceden belirttiği gibi hareketleri bir baleye benziyordu. Christianna eyerde, hissettiğinden daha güvenli görünüyordu. Nick gerektiğinde onu düzelterip önerilerde bulunuyordu. Sonunda Christianna, Athena'nın sabit sırtında ayakta durarak sahnenin çevresini döndü. Bu sırada Nick, Pegasus'u kenara çekmiş bekliyordu ve finalde ona katıldı. Harika bir performans olmuştu ve durduklarında Christianna'nın mavi gözleri alev alev yanıyordu.

“Nasıldı?” diye sorarken Christianna'nın yüzünde saf zevkin bir gülümsemesi vardı. Bir an için ona neredeyse cambaz telinde olmayı anımsatmıştı. Uçuyormuş gibi hissetmişti. “Harika bir histi!”

Nick onu, “Şahanenin!” diyerek övdü, ardından kimsenin izlemediğini bildiğinden eğilip genç kızı öptü ve birbirlerine sıcak bir şekilde gülümsediler. Nick'in görkemli atlarının üzerinde kraliyet üyeleri gibi görünüyorlardı. Provadan sonra Nick, Christianna'yı karavanının park ettiği alana bıraktı. Ona, “Sonra görüşürüz,” dedikten sonra New York'ta olmaktan büyük heyecan duyan ve ertesi gün gezmeye gitmek isteyen oğullarının yanına döndü. Lucas gemiden beri görmediği Em-

pire State Binası'na gitme isteğinde ısrar ediyordu. İlginç bir ay olacaktı; şehirde kalacaklar ve Madison Square Garden'da performans sergileyeceklerdi. Garden, Christianna için yeni olmasa da genç kız orada olmaktan, Nick'in oğulları kadar mutluydu. Bu kez, orada meşhur Beyaz Atlı Prensi Nick'le birlikte performans sergileyecekti ve onunla birlikte güzel Lipizzanlara binerken kendini bir masal prensesi gibi hissediyordu. Ayrıca ikisi de yeni gösterilerinin New York'taki seyircinin gözlerini kamaştırmasını umuyordu.

On İkinci Bölüm

New York'taki açılış gecesi performansları neredeyse kulsursuzdu ve Nick, Christianna'yla birlikte sahne almaktan çok coşkuluydu. Genç kız, performansa yeni bir boyut katmıştı ve seyirci kulakları sağır eden bir alkışla tepki vermişti. Orada bulundukları ay boyunca, performansları gittikçe iyileşiyordu. New York'ta olmaktan çok mutlulardı. Boş günleri olduğunda Christianna birçok kez Nick ve çocuklarıyla şehri gezmeye gitti. Lucas, onları üç kez Empire State Binası'nın tepesine çıkarttı. Nick gittikleri her yere Christianna'yı da davet etti. Hatta birkaç kez baş başa akşam yemeğine çıkmayı başardılar.

Hitler, Mart'ta Çekoslovakya'yı işgal ettiğinden New York'a ilk geldiklerinde, birçoğunun orada akrabası bulunan Doğu Avrupalı göstericiler arasında bir gerilim vardı. Özellikle Gallina ile ailesi endişeli ve üzüntülüydü. Derin bir kaygı duyulan bu konu hakkında sirkte çok konuşuldu ve sirk mayıs başında New York'tan ayrılıp Boston'a yöneldiğinde hâlâ konuşulmaya devam ediyordu.

New York'tan ayrılmak Lucas'ı, hatta Toby'yi bile çok üzdü. Boston'dan sonra güneye, Connecticut'a, ardından Baltimore'a, Washington'a ve Philadelphia'ya gittiler. Her şehirde iki-üç gün kaldılar. Herkesin sevdiği New York'ta haftalarca tek bir yerde kaldıktan sonra bu program yorucu geliyordu. New York'tan sonra sirk işçileri birkaç günde bir sirki kurup tekrar alaşağı etmek zorunda kalıyordu. Buna alışkınlardı ama yine de akıl almaz ölçüde bir işti.

Philadelphia'dan sonra kırsal Pennsylvania'ya ve ardından New Jersey'e, Ohio'ya, Kentucky'ye, Michigan'a, Wisconsin'e gittiler. Kelimenin tam anlamıyla ülkeyi dolaştılar. Ağustos'ta yollarını batıya çevirdiler. Bir hafta kuzeyde, Kanada'da kaldıktan sonra ayın sonunda aşağı inerek Washington ve Oregon'a uğradılar.

1 Eylül'de Almanya Polonya'yı istila ettiğinde Eugene, Oregon'dalardı. Bu haber herkesi telaşlandırdı. 3 Eylül'de İngiltere, Fransa, Avustralya ve Yeni Zelanda Almanya'ya savaş ilan ettiğinde Redding, Kaliforniya'ya yeni gelmişlerdi. Tüm dünya buz kesmişti. Avrupa savaştaydı. e,

Korkunç haberlere ve babası için endişesine rağmen yolculuk boyunca dört gözle beklediği Kaliforniya'da olmak Nick'i heyecanlandırıyordu. Nick, Amerika'ya geldiğinden beri Kaliforniya'ya karşı bir çekim hissetmişti. İki günlüğüne San Francisco'ya gittiler. Nick ve çocuklar Embarcadero boyunca yürümeyi, büyük gemilere bakmayı heyecan verici bulmuş ve inşası kısa süre önce tamamlanmış Golden Gate Köprüsü'ne ve körfezin doğu bölümünün üzerinde kurulan

başka bir köprüye hayran kalmışlardı. Şehrin manzaraları tüm açılardan güzeldi. Sonrasında Los Angeles'a ve San Diego'ya gittiler ve San Barbara'ya döndüler. Burada iki gün izinlilerdi. Christianna ve Nick baş başa vakit geçirmek için bu fırsatı aylardır umutla bekliyorlardı.

Nick, Christianna'nın nasıl izin koparacağını bilmiyordu. Genç kız babasına, ağabeylerine, halasına gece için Ukraynalı üç jimnastikçi kadınla Los Angeles'a döneceğini söyledi. Jimnastikçilerin San Fernando Vadisi'nde arkadaşları vardı ve Christianna'yı gerçekten kendileriyle gelmesi için davet etmişlerdi. Christianna bunun yerine onlardan kendisini idare etmelerini istedi. Yardım etmekten mutluluk duyacaklarını söylediler, ikisi bu isteğin sebebinden şüphelendi ama onun kiminle olacağını bilmiyorlardı.

Nick, Gallina'dan Toby ve Lucas'a göz kulak olmasını istedi ve bir araba ödünç aldı. Fransız palyaço Pierre, onun için bir araba ayarlayabileceğini söylemişti. Nick arabayı gördüğünde kahkahayı patlattı. Araba, üzerinde "Dünya'nın En İyi Şovu" yazan tanıdık logolu, palyaçoların görevlerinin bir parçası olarak perde arası boyunca kullandığı sarı "taksi"ydi. Beyaz bir elbise ve uygun ayakkabılar giyen ve küçük bir çanta taşıyan Christianna, koşarak çıkageldiğinde Nick, onu arabanın içinde bekliyordu. Nick'in iki günlük kaçamakları için ayarladığı arabayı gördüğünde o da bir kahkaha patlattı. Bu kaçamağı aylardır planlıyorlardı. Christianna içeri girip Nick'in yanına yerleşirken kahkaha atıyordu. Nick'e gülümsedi. Arabanın arka koltuğu yoktu, böylece palyaçolar birbir-

lerinin üzerine yığıldıklarında içine daha fazla insan alıyordu ve ana sahnede, adeta arabadan dışarı saçılmaları seyirciyi çok güldürüyordu. Nick'in Bugatti'sinden veya babasının Duesenberg'ünden çok farklıydı. Christianna'yı öperken elinden gülmek dışında bir şey gelmedi ve arabayı çalıştırdı. Gerçekten kaçmayı başarmışlardı. Nick onu güzel bir at bölgesi olduğunu işittiği Sana Ynez Vadisi'ne götürdü, orayı Christianna'yla birlikte görmek istiyordu. Santa Barbara'dan iki saatlik bir mesafedeydi, komik arabayla kırsal bölgede ilerledikçe burasının ne kadar güzel bir yer olduğunu görüyorlardı.

“Pekâlâ, kimsenin geldiğimiz yerle ilgili bir şüphesi kalmayacak,” dedi Nick, öğle yemeği için bir restoranın dışına park ederken. İçeri girerlerken Christianna öndeydi. Hamburgerlerini yedikten sonra yolun geri kalanını kat ettiler. Vadiye vardıklarında bir İsviçre dağ evini andıran küçük bir otel gördüler. Nick içeri girip bir oda kiraladı ve ardından üst kata çıktılar. Güzel bir gündü; güneş parlıyordu, hava sıcaktı ve oda dört direkli bir karyolayla konforlu görünüyordu. Kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz Nick, Christianna'yı kollarına aldı ve sırf onu kollarında tutmanın ve baş başa olmalarının katıksız neşesini hissetti. Çok uzun süredir onunla bu anı paylaşmak için can atıyordu ve Christianna da aynı şekilde hissediyordu.

“Bunu başardığımıza, sonunda baş başa olduğumuza inanmıyorum,” dedi Nick, Christianna'nın saçının temiz kokusunu içine çekerken. Sonra onun boynunu öptü. Aylardır ne boş bir günleri ne de geceleri olmuştu. Üstelik Christianna'nın

etrafı sürekli ailesiyle çevriliydi ve güçbela kaçabiliyordu. Birlikte geçirdikleri zaman daima çok kısa ve son derece değerliydi. Şimdi nihayet istedikleri her şeyi yapabilecekleri iki tam geceleri vardı. Bu, onlar için birbirlerini ve sonunda baş başa olmanın zevkini keşfederek iyi değerlendirmeyi tasarladıkları bir lüks ve hediye idi.

Christianna odalarına girdiklerinde bir an duygu yoğunluğuyla kendinden geçtiğini hissetti, öyle ki Nick onu yavaşça soyarken, büyük, konforlu yatağa nazıkçe yerleştirirken ne söyleyeceğini bilemedi. Bir süre sonra Nick de yanındaydı. Giysilerinin geri kalanını çıkartırken başta Christianna'ya arkasını dönmüştü. Onu korkutmak istemiyordu, onun bakire olduğunu biliyordu. Fakat Christianna düğün geceleriymiş gibi ona kollarını uzattı. Onlar için bir bakıma öyleydi. Bunun için altı ay beklemişlerdi; Nick bunun kusursuz olmasını istiyordu. Christianna'ya elinden geldiğince nazıkçe sahip olurken tanıştıkları günden beri onun için hissettiği tüm tutkuyla sevişti. Daha önce kimseyi Christianna'yı sevdiği gibi sevmemişti.

Sonrasında Christianna huzurlu bir bakışla Nick'in kollarında yatarken ona kocaman mavi gözleriyle gülümsedi.

“Artık sana aitim, Nick,” diye fısıldadı.

“Ve ben de sana... Seni çok seviyorum.” Nick onun bir daha yüksek tele çıkmayacağına dair söz vermesini istiyordu. Onu kaybetmek veya kötü bir kaza geçirdiğini görmek istemiyordu. Ama Christianna'dan bunu bırakmasını istemek gibi bir hakkı olmadığını, en azından henüz olmadığını biliyordu. Yine de bir gün bu hakka sahip olmayı umuyordu.

Nick, onu, hayatındaki tüm tehlikelerden uzaklaştırmak ve güvende tutmak istiyordu.

Ardından onun için hissettiği tüm sevgiyle Christianna'ya baktı, onu öptü ve onunla tekrar sevişti. Bu kez Christianna için daha bile iyiydi. Nick ona bedenlerinin tüm mucizelerini öğretti ve Christianna'nın güzelliğinin ve coşkusunun tadını çıkardı.

Neredeyse güneş batana kadar yatakta kaldıktan sonra birlikte duş alıp giyindiler. Nick, karşısında tümüyle, rahat bir şekilde çıplak durabilen Christianna'nın bu kadar kusursuz oluşuna inanamıyordu. Her milimi orantılı ve zarif biçimliydi. Güzel, genç bir kadın heykeline benziyordu; Nick'in tek istediği huşu içinde onu seyretmektir. Nick'in kendini giyinmeye zorlaması kolay olmadı ama Christianna'yla dışarıda yürümek ve kasabayı gezmek istiyordu. Hazırlandıktan sonra arabayla kırsal bölgeye doğru yol alarak Santa Ynez dağlarına yöneldiler. Nick bir uçuruma ulaştığında durdu. Arabadan inip dağların üzerinden batmakta olan güneşi izlediler. Bu sırada Nick bir gün Christianna'yla birlikte buraya geri dönmek istediğini biliyordu.

Aşağıdaki vadiye bakarlarken Christianna usulca Nick'in elini tuttu ve başını onun omzuna yasladı. Nick bir rüyadaymış gibi konuştu.

“Bir gün burada Lipizzan yetiştirebileceğim bir at çiftliğim olsun istiyorum.” Bunun üzerine ciddi bir ifadeyle Christianna'ya döndü. “Henüz nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama bunu seninle yapmak istiyorum.” Şimdiye kadar

Nick'in ona evlilik teklifi etmeye en yaklaştığı an buydu ve Christianna ona özlemle baktı.

“Sirkten ayrılamam, Nick. Bunu biliyorsun.” Christianna ona karşı daima dürüsttü.

“Bir gün ayrılacağız. Oğullarım, senin ve çocuklarımız için size orada verebileceğimden daha iyi bir hayat istiyorum. Hayatının geri kalanı boyunca yüksek telin üzerinde olmanı istemiyorum,” Hiçbir zaman diyecekti neredeyse. “Doğru zaman geldiğinde bunu bileceğiz, Christianna. Zaten bunu henüz karşılayamam. Ama bir gün karşılayabileceğimi umuyorum ve benimle gelmeni istiyorum. Buranın doğru yer olduğunu biliyorum. Bu yer hakkında bir şeyler duyduğum andan beri bunu biliyorum.” Burası kaybettiği memleketini telafi edebileceğini gördüğü ilk yerdi. Bir gün burada Christianna'yla paylaşacağı bir hayatı kolaylıkla hayal edebiliyordu. Christianna kendisiyle birlikte gelmeye hazır olmadan sirkten ayrılmayacaktı. Vadiye, durdukları açıdan yukarıdan bakarken kendini eve gelmiş gibi hissediyordu. Güneş, dağların arkasında gözden kaybolurken kolunu Christianna'ya doladı ve onu öptü, ardından arabalarına binip otellerine geri döndüler.

O gece Nick Christianna'yı akşam yemeği için bir İtalyan restoranına götürdü. Yemek boyunca konuşup güldüler. Christianna sirkte büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlattı ve küçükken bir palyaço olmak istediğinden söz ederken Nick kahkaha attı.

“Güzel bir palyaço olurdun.” Nick kıs kıs güldü. “Kor-
karım şimdi Lucas da bir palyaço olmak istiyor. Toby atlarla

ilgilenen bir veteriner olmak istediğini söylüyor; bu fena bir fikir değil. Bir gün bir çiftliğimiz olacaksa, bir veteriner bize faydalı olacaktır.” Nick’in bundan gerçek bir şeymiş gibi bahsetmesi üzerine Christianna ona endişeli gözlerle baktı.

“Bu konuda ciddisin, değil mi?”

“Evet, ciddiyim.” Christianna bunu görebiliyordu.

“Ya seninle gelemesem?” diye sordu Nick’in kalbine dokunan üzgün bir fısıltıyla.

“O halde seni kaçırmam gerekir. Bunun, bizim için doğru şey olacağını biliyorum,” dedi usulca ama Christianna bildiği her şeyden ayrılmayı hayal edemiyordu.

“Daha önce hiç sirk dışında yaşamadım. Başka bir hayatı bilmiyorum.” Christianna bunu söylerken gözleri irileşti ve Nick onun korktuğunu görebiliyordu. Masanın karşısına uzanıp onun narin elini tuttu.

“Hayatımı seninle paylaşmak istiyorum, Christianna. Sana Almanya’da arkamda bıraktığım hayatı veremem ama ikimiz de hazır olduğumuzda sana bir gün, burada iyi bir hayat sunabileceğime inanıyorum. Bizim ve çocuklarımız için mutlu bir hayat.” Nick o gün ikinci kez ortak çocuklarını ima ediyordu ve bunu söylerken Christianna gülümsedi.

“Benim de istediğim bu,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece oraya nasıl ulaşacağımızı bilmiyorum.” Ailesi aşmaları gereken en büyük engel olacaktı. Christianna Nick’le gitmeye kalktığı taktirde, uğruna sonuna kadar savaşıacaklardı. Bunu Nick de biliyordu.

“Bir yol bulacağız. Birlikte. Daima yanında olacağım.”

Christianna başını salladı. Nick parmaklarını onun dudaklarına götürdü ve onu öptü. “Endişelenme. Her şey güzel olacak.”

“Umarım bu doğrudur.” Christianna da en az onun kadar hayatlarını birlikte geçirmek istiyordu ama Nick’in aksine bunu sirkten uzakta hayal edemiyordu.

“Bu doğru,” dedi Nick sakın bir şekilde. Sonra hesabı ödedi ve restorandan ayrılıp otele döndüler ve tekrar seviştiler. Bu, Christianna’nın hayatındaki en mükemmel geceydi. Sabah Nick’in yanında uyandığında Nick, ona gülümsüyordu. Saatlerdir huzurla uyuyan Christianna’yı izliyordu.

Günü bölgeyi keşfetmekle ve hayali çiftliklerinden, onun nerede olacağından konuşmakla geçirdiler. Sığ bir derenin içinde yürüdüler ve yan yana uzandıkları bir ağacın altında uyu-yakaldılar. Yanlarında getirdikleri sandviçlerle bir piknik yaptılar ve günbatımını tekrar izlemek için uçurum kenarına gittiler. O akşam yemeği odalarında yediler. Nick birlikte oldukları her anın tadını çıkarmak istiyordu. Bir süre sonra, geri döndüklerinde ne yapacaklarından konuştular. Christianna, bu iki geceyi birlikte geçirdiklerini öğrenirlerse ağabeylerinin onu öldüreceğini söyledi. Nick onu hamile bırakmamak için elinden geldiğince dikkat etmişti. İkisi adına hiçbir terslik çıksın istemiyordu.

“Ailemle tanışmanı istiyorum,” dedi Christianna yumuşak bir sesle. “Belki oğullarınla bize bir akşam yemeğine gelebilirsin.”

“İstediğin her şeyi yaparım, Christianna.” Nick onu öptü ve ciddi bir biçimde bakarak, “Beni istiyorsan hep yanında olurum,” dedi.

“İstiyorum,” diye fısıldadı Christianna, ona inanıyordu. Christianna, çekici bedeni, tüm güzelliği ve çıplaklığıyla yanında uzanırken, bir rüyadaymışçasına Nick’in hayatına süzülen bir periye benziyordu.

“Fırsat buldukça seninle tekrar sirkten uzaklaşmak istiyorum,” dedi Nick usulca. İkisi için de kusursuz bir zaman olmuştu. Ancak sirke geri döndüklerinde ihtiyatlı davranmaları gerekeceğini biliyorlardı. Sirkte her zaman kimin kiminle yattığına dair çok fazla dedikodu oldurdu; Nick bunun bir parçası olmak istemiyordu ve Christianna’yı her açıdan korumaya niyetliydi.

O gece uyumadan önce onunla bir kez daha sevişti ve sabah uyandıklarında resmi belgeler veya bir yüzüğün ayrıcalığı olmaksızın –fakat paylaşılan duygular aynıydı– balayı daireleri yerine geçmiş odayı terk etmeye hazırlandılar. Küçük otelden ayrıldıklarında aralarında, ihtiyaç duydukları her şeyin üstesinden gelmelerini sağlayacak bir bağ kurulduğunu ikisi de biliyordu. Artık kimse ve hiçbir şey aralarına giremezdi. Christianna tümüyle kendini Nick’e ait hissediyordu.

Santa Barbara’ya dönüş yolunda Nick’in Markovich ailesiyle nasıl tanışacağı konusunu tekrar konuştular. Christianna ağabeylerinin, babasının ve halasının Nick’ten hoşlanmasını istiyordu. Ondan hoşlanmaları Christianna için her şeyi kolaylaştırırdı.

“Benimle birlikte performans sergilemen konusunda nasıl hissediyorlar?” Nick başta bu konudan rahatsız olduklarını biliyordu ama Christianna bunda çok iyi olduğundan Nick ailesinin de yatıştığını umuyordu.

“Hâlâ yalnızca yüksek tele çıkmam gerektiğini düşünüyorlar. Atların tehlikeli olduğuna inanıyorlar ve benim yaralanabileceğimden korkuyorlar.” Christianna bunu söylediğinin ironisinin farkındaydı, gülümsedi. Nick bir kahkaha attı.

“Ama bir ağ kullanmadan yüksek tele çıkmada bir sorun yok. Aman Tanrım,” dedi Nick dertli bir biçimde, Christianna ona gülümseyip onu öpmek için eğilirken.

“Bu gece seni özleyeceğim,” dedi Christianna üzüntüyle. İki günlüğüne Nick’in yanında uyanmak harikaydı.

“Belki bir çözüm buluruz,” dedi Nick umutla, “her gece değil ama fırsat oldukça. Çocuklar için bir şey düşüneceğim. Hem sirkten yine uzaklaşabiliriz. İzinli bir gecemiz olursa bir yerlere kaybolabiliriz.” Bu kolay olmayacaktı ama ikisi de denemekte kararlıydı.

Santa Barbara panayır alanı görüş alanlarına girdiğinde ikisi de hüznüldü. Gerçekten harika iki gün geçirmişlerdi. Christianna Nick’e bakarken gülümsedi. Şimdi sıradan bir kız gibi değil, bir kadın gibi hissediyordu ve Nick onun erkeğiydi.

Christianna, ondan, kendisini karavanından olabildiğince uzakta bırakmasını istedi, geri kalan yolu kendi başına dönecekti. Geri dönüş yolunda ağabeylerine rastlamak veya daha kötüsü onların Nick’le olduğunu görmelerini istemezdi. Ayrıca Nick’in arabayı palyaçoya geri götürmesi gerekiyordu.

“Sanırım at arabamız balkabağına dönüşmek üzere,” dedi Nick kahkaha atarak. Hepsi yabancı olan bir grup karavana belli bir mesafede durmuştu. Christianna hikâyelerinin örtüşmesi için Ukraynalı kızlara uğrayıp onlarla görüşmek istiyordu.

“Sanırım at arabamız daha biz inmeden balkabağma dönüştü,” derken Christianna da kakhaha atıyordu. Romantik yolculukları için bu, gerçekten komik bir arabaydı ama onları gidecekleri yere ulaştırmıştı.

“Çok lüks bir arabam vardı,” dedi Nick bir parça özlemle. “Dünyanın en güzel kadınıyla hayatımın en romantik tatiline bir palyaço arabasıyla gideceğim hiç aklıma gelmezdi.” İkisi de buna kıkır kıkır güldü. Christianna Nick’i öptükten sonra isteksiz bir biçimde çantasını alarak arabadan indi.

“Biraz sonra görüşürüz,” dedi yumuşak bir sesle. O gece birlikte bir performansları vardı. “Her şey için teşekkür ederim. Harika zaman geçirdim.”

“Ben de öyle.” Nick ona arabanın diğer yanından gülümsemi. “Birlikte geçireceğimiz birçok harika zamanın ilkiydi,” diye söz verdi. “Akşam görüşürüz.” Ve emin olmak için ekledi, “Ukraynalılara benden selam söyle ve teşekkürlerimi ilet.”

“Bunu kesinlikle yapmayacağım,” dedi Christianna sırtarak. Kiminle birlikte olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu ve Christianna yardımlarını istediğinde meraklanmış oldukları halde onlara söylemeye hiç niyeti yoktu. Nick’le aralarındaki yaş farkı herkes için hedef şaşırtacaktı, en azından şimdilik. Ayrıca Christianna’nın ailesinin öğrenmemesi için son derece ihtiyatlı davranıyorlardı. Ukraynalı kızların geri dönüp dönmediklerini görmek için panayır alanının diğer yanındaki karavanlarına yöneldi.

Oraya vardığında L.A.’den yeni dönmüşlerdi ve prova için hazırlanıyorlardı.

“İyi zaman geçirdin mi?” diye sordu içlerinden biri, Christianna’nın görmezden geldiği muzip bir göz kırpmayla.

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Christianna neşeyle, onlara bir kez daha teşekkür ettikten sonra yanlarından ayrıldı. Bu kusursuz bir sonuç verdi; elinde bavulu karavanlarından ayrıldığı sırada en büyük ağabeyiyle karşılaştı. Ağabeyi yolculuğunun nasıl geçtiğini sorarken şüpheli bile görünmüyordu. Christianna’nın romantik bir hafta sonu kaçamağı yapacağı asla aklına gelmezdi.

“Çok eğlendik,” dedi Christianna masum bir şekilde gülümseyerek.

“O kızlara nasıl katlandığını bilmiyorum,” dedi Peter, açık pencerelerinden kulak misafiri olmamaları için sesini alçaltarak. “Çok gürültücüler. Hepiniz sarhoş oldunuz mu?” Kız kardeşine takılıyordu. Çalışmadıkları zaman kızların da çok içtiğini biliyordu. Rusların çoğu ucuz votkayla sarhoş olurdu ama Christianna’nın ağabeyleri sık sık sarhoş olduğundan, Peter ona söz söyleyecek konumda değildi.

“Elbette hayır,” diye yanıtladı Christianna, mütevazı bir şekilde. Peter kız kardeşini bir erkekle olmaktan suçlamadığına göre belli ki onda bir farklılık görmemişti. Fakat Christianna farklı bir kadın olarak geri döndüğünü hissediyordu. Sanki herkes ne kadar mutlu ve âşık olduğunu görebilirdi. Ama Peter hiçbir şey söylemedi. “Sen ve çocuklar Las Vegas’a gittiniz mi?” diye sordu Christianna. O gitmeden önce bundan söz ediyorlardı.

“Hayır, canım istemedi, o yüzden burada kaldık.”

“Çok kötü olmuş.”

“Zaten birkaç gün içinde orada olacağız. İstedığımız zaman kumar oynayabiliriz.” Vegas’taki kumarhaneler günde yirmi dört saat açıktı. Her yıl tur kapsamında oraya giderlerdi ve göstericilerin çoğu orayı severdi. Christianna bu sefer ilk kez kumarhaneye girebilecek yaştaydı ama orayı görmek dışında pek ilgilenmiyordu. İçki içmek ve kumar oynamak onun değil, ağabeylerinin favori uğraşlarıydı. Bir de kadın peşinde koşmak...

Böylece Christianna kendi karavanının yolunu tuttu. Oraya vardığında halası ve kız kardeşi oturma odasındaydı. Halası o gün duyduğu haberlerden, Avrupa’daki durumların ne kadar kötüye gittiğinden bahsediyor ama kız kardeşi Mina, hiç yorum yapmıyordu. Halalarının sonu gelmez bir şekilde, daima kötü haberlerden konuşmasına alışkındı. Hiçbiri ona kulak vermezdi. Halalarının her zaman duyuracağı bir felaket haberi bulunurdu. Christianna ikisine de merhaba dedikten sonra duşagirdi. O gün provaları yoktu, bu yüzden Christianna’nın Nick ve Lipizzanlarla olan performansından önce hazır olması gerekmiyordu. Nick’i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

“Neden o atlarla vaktini harcıyorsun bilmiyorum!” diye bağırdı halası arkasından. “Kimse atları önemsemez!” Tüm ailesi aynı fikirdeydi ama bunu yapmasını isteyen John North olduğundan hiçbiri karşı çıkamıyordu.

Kız kardeşiyle paylaştığı ufak odada soyunurken, “Bazı insanlar önemsiyor,” diye seslendi Christianna karşılık olarak. İç çamaşırlarıyla dururken sadece saatler önce Nick’le

sevişiyor olduğunun fiilen farkındaydı ve hâlâ orada olmayı dilerdi. Yalnızca hamile kalmadığını umuyordu. Nick, onu dikkatli olduğuna dair temin etmişti. Christianna onun bunu nasıl yaptığından tam olarak emin değildi. Kürtaj yaptırmak zorunda kalan birçok kız tanımıştı ve bunun tehlikeli ve acı verici olduğunu biliyordu. İki yıl önce bir kız, turnedeyken New Jersey’de yaptırdığı kusurlu bir kürtajdan üç gün sonra enfeksiyondan ölmüştü. Halası evlenmeden önce bir erkekle seks yapanların başına bunun geldiğini söylemişti. Bu, Christianna’yı dehşete düşürmüştü. Fakat Nick’le her şey farklıydı. Onunla geçirdiği iki gün kusursuzdu.

O akşam, Christianna büyük çadırda Nick’le buluşmadan önce karavanda hafif bir yemek yediler. Christianna o akşam üstüne başına özel bir önem vererek gümüş pırıltılı yeni bir dansçı mayosu ve tütü giydi, spot ışığının altında parlaması için, makyaj malzemelerini sakladığı kutudan aldığı bir parça gümüş parıltıyı saçlarına serpiştirdi. Saçlarını sıkı bir topuzla topladı ve beyaz saten bale ayakkabılarını giydi. Bu gece Nick için kusursuz görünmek istiyordu. Santa Ynez’deki balaylarından beri bu, birlikte ilk performansları olacaktı.

O sırada Nick kendi karavanında hazırlanıyordu; en iyi frakını ve Paris’te kendisi için dikilmiş beyaz pike gömleği giydi, en sevdiği silindir şapkayı taktı. Bir de beyaz yeleğine Almanya’dan aldığı ve daha önce hiç gösteri sırasında kullanmadığı elmas düğmeleri taktı. Giyinmeden önce, fazladan özen göstererek tıraş oldu, kolonya sürdü ve her zamanki gibi

izmelerini parlattı. Pegasus ve Athena'yı eyerlemek için karavandan ayrılırken kusursuz görünüyordu. Toby halihazırda oradaydı, akşamüzeri tüm atlara egzersiz yaptırmıştı. Katja da atların çadırında onunla birlikteydi. Genç kız her fırsatta Toby'nin yanında bitiyordu ve görünüşe göre Toby bundan hoşlanıyordu. Katja'ya ilk tanıştıkları zamanki kadar deli oluyordu. Lucas sık sık bu konuda ağabeyine takılıyordu. Oğlan da aynı şekilde sürekli Rosie'yle birlikteydi ama onlar yaşları itibariyle sadece arkadaşlardı. Kısa bir süre önce on altı yaşma basmış olan Toby ve Katja şimdiye kadar sevgili olmuşlardı. Katja da o akşam gösteri için giyinmişti. Annesi yüksek telde performans sergilerken genç kız, babası ve amcalarıyla trapezde olacaktı. Nick iki gençle cana yakın bir şekilde sohbet ederken atları kontrol etti ve her şeyin yolunda olduğunu anladı. Pegasus'un keyfi yerindeydi; başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu Toby ilgiyle. Sirke geldiklerinden beri, babası daha önce onları hiç yalnız bırakmamıştı. Toby, Katja ve ebeveynleriyle daha fazla zaman geçirme fırsatı bulduğundan buna karşı çıkmıyordu; hatta bu durum işine gelmişti.

"Santa Ynez," diye yanıtladı Nick, sesi rahatlamış geliyordu. "Güzel bir bölge, atlar için muhteşem. Bir gün orada bir çiftlik sahibi olmak isterim." Toby başıyla onayladı. Pegasus'un sırtındaki eyere binerek onu yatıştırmaya çalışırken, "Belki bir gün," dedi Nick. At, bu akşam sanki bir şeylerin farklı olduğunu biliyormuş gibi keyifliydi. Christianna gibi,

Nick de kendini yeni bir adam gibi hissediyordu. Christiana'nın kollarında hayat bulmuştu.

Kısa bir süre sonra Toby ve Nick çadırdan ayrıldı. İki Lipizzan'ı yürütüp Arap atlarını yönlendirirlerken Katja, onları atlardan biri şaha kalkarsa kendisini çifteleyemeyeceği, güvenli bir mesafeden takip ediyordu. Arap atlarının bunu sık yaptığını öğrenmişti. Lipizzanlar daha iyi huyluydu. Çadıra vardıklarında Nick ve Toby atları şov için hazırlamakla meşgul oldu. Önceden gelen Christianna onlarla orada buluştu ve devam etmeden önce Nick onu kaldırıp eyerin üzerine koydu. Christianna rahatlıkla havalanıp yerini buldu ve Nick'in onun için kısa tuttuğu üzengilere ayaklarını yerleştirdi. Birkaç dakika sonra spot ışıklarının altındalardı. Christianna ve Nick harikulade görünüyordu ve herkes bunun şimdiye kadar gerçekleştirdikleri en iyi şov olduğunda hemfikirdi. Bitirdikleri zaman seyirci onları kuvvetli bir şekilde alkışladı. O akşam hiç hata yapmadan, tam bir hassasiyetle hareket etmişlerdi. Artık sanki tek bedenmiş gibi hareket ediyorlardı ve Pegasus ile Athena da yeni bağlarının bir parçasıymış gibi görünüyordu. Finalde Christianna ve Nick el ele tutuşarak dört nala sürmüşlerdi. O gece gerçekten kraliyet üyeleri gibi görünüyorlardı. Kostüm sorumlusu Christianna'ya Nick'in elmas düğmeleri gibi parlayan suni elmaslı küçük bir taç vermişti. Açık ara farkla şovun en şık çifti onlardı.

Nick atları bağlamak için çadırdan çıktığında Toby de ona yardıma geldi. Nick'in, Christianna'nın gösterisinin mü-

ziğinin başladığını duyana kadar bir sigara içip dinlenmek için bol bol vakti vardı. Müziğin başlangıcını duyduğunda Nick çadıra geri girdi. Christianna yüksek tele çıkmak için aceleyle halata tırmanıyordu. Her zamanki zarafetiyle platformuna çıktı ve gösterisi başlarken Nick, yüreği ağzında – artık hep böyleydi– gözlerini yukarı dikti. Spot ışığının ve ağabeylerinin yolunun dışında kalmakta dikkatliydi. Christianna her zamanki zarafetiyle süzülerek programını sergilerken Nick, babasının onu izlediğini uzaktan görebiliyordu. Christianna telde yön değişiklikleri yaparak ilk turunu tamamlarken ısıt ısıldı ve tekrar eski yönüne dönerken Nick onun neredeyse tökezlediğini gördü. Kalabalıkla birlikte Nick, de soluğunu tuttu. Gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı, ona uzanmak ve düşerse onu yakalamak istedi ama Christianna anında soğukkanlılığını ve dengesini geri kazandı. Bir süre sonra diğer tarafa ulaşmış küçük bir sıçrayışla platformuna çıkmıştı. Bunu yaptığında Nick bir rahatlamayla neredeyse kendinden geçtiğini hissetti. Ömür boyu onu böyle izlediğini, her gece hayatı için korku duyduğunu hayal edemiyordu. Vakit henüz gelmemiş olsa bile, bir gün bu değişmeliydi. Nick şimdi bunun için çok erken olduğunu biliyordu ama bedeli ne olursa olsun, onu temelli olarak yüksek telden uzaklaştıracağı günü beklemekte zorlanıyordu.

Çok geçmeden Christianna kulakları sağır eden alkışlar eşliğinde halattan aşağı indi ve Nick’in yanından uçar gibi geçerken –ağabeyleri onu yakından izliyordu– ona gülümsedi. Nick hemen sonra sahne arkasına gittiye bile onu gö-

remedi. Kalabalığın, Christianna'nın her an düşme ihtimali taşımasına karşı düşmemesine bayıldığı gerçeğini bilmekten nefret ediyordu. Aldığı aşırı risk onlara heyecan verirken Nick'i delirtiyordu. Her seferinde onu derinden sarsıyordu.

Christianna'yı sonraki görüşünde finalde her zaman bindiği filin üzerinde oturuyordu. Eyerinin tutacağını kavrayarak filin üzerinde ayağa kalktığı anda gümüşü peri tozuyla kaplı kusursuz bir elfe benziyordu. Nick aygırının üzerinde yanından gidiyordu. Bir an için durup Christianna'ya elini uzattı ve genç kadın ona doğru eğilerek eline dokundu, ardından kalabalığa bir öpücük yolladı. İnsanlar bu yaptığını sevdi ve sevgilerini şiddetle gösterdi. Nick bu sırada Christianna'mın yanında her zamankinden uzun kaldı, ardından atını eşkin sürerek ondan uzaklaştı. Athena'nın sırtındaki Toby peşinden geliyordu. İki Lipizzan göz alıcı bir manzara oluşturunuyordu. Şov birkaç dakika sonra bittiğinde Nick, Christianna gitmeden evvel onunla baş başa bir an yakaladı. Ağabeyleri dışarıda bekliyordu.

"Bu gece neredeyse düşüyordun," dedi Nick sert bir sesle, gözlerinde ıstıraplı bir bakış vardı. "Seni gördüm, tökezledin."

"Dikkatim dağıldı," dedi Christianna özür diler bir tavırla. "Ama teli çok çabuk yakaladım."

"Ya yakalayamasaydın?" diye sorgularken gözleri Christianna'dan hiç ayrılmadı.

"Ölürdüm," diye kabul etti Christianna. Nick'in gözlerindeki acının farkındaydı.

“Hayır, ben öldüm,” dedi Nick yumuşakça. “Bunu unutma.”

Christianna başını salladı ve Nick kimsenin görmemesi için hızla eline dokundu ve onu elinden öptü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı ona.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı Christianna, hemen sonra gitmişti.

On Üçüncü Bölüm

Santa Barbara'dan sonra yel değirmenleriyle bir Alman köyünü model almış, eğlenceli küçük bir kasaba olan Solvang'e gittiler ve oradan doğuya, sirk tayfasının her zaman keyif aldığı Las Vegas'a geçtiler. Orada yalnızca bir geceleri olduğundan kumar oynamak için çok az zamana sahiplerdi ama bir yolunu buldular; şovlardan önce ve sonra kumarhanelere gittiler. Burada aynı zamanda bir gündüz şovu da düzenlediler.

Ardından turnenin son ayağına hareket ettiler. Merkeze dönüş yolunda güneydoğuya yöneldiklerinde yedi aydır, önceki yıllardan biraz daha kısa bir süredir yoldalardı. Her kasabada yalnızca bir gece geçirmek özellikle sirk işçileri için yorucuydu. Tüm dekoru bir günde kurup söküyorlardı. Çoğu zaman her şeyi sökmek için gece boyunca aralıksız çalışıyorlardı, böylece kafiye sabahleyin yeniden hareket edip yola devam edebiliyorlardı.

Neredeyse her eyalette durarak Güney boyunca ilerlemek onları son gecelerinde Florida'da Tampa'ya nihayet ulaştırdı.

Eylül boyunca tüm sirk ve dünya, sonunda Büyük Britanya, Fransa, Yeni Zelanda ve Avustralya'nın Almanya'ya savaş ilan etmesiyle Avrupa'dan gelen savaş haberlerini takip etmişti. Sirkteki herkes Avrupa'daki yakınları için korkuyordu, Nick de öyle. Sirk halkının birçoğu başta Almanya olmak üzere çeşitli Doğu Avrupa ülkelerinden gelen Avrupalılardan oluştuğu için savaş haberleri onları bilhassa etkiliyordu.

Şok edici haberlere rağmen, düşük moralde olsa turneye devam ettiler ve 30 Ekim'de Tampa'da sezonu bitirdiler. Nick birkaç haftadır Alex'ten veya babasından hiç haber almamıştı. Savaş başladıktan sonra eline geçen mektuplar üzerlerindeki resmi damga ve mühürlerle ağır sansüre maruz kalmış olmakla birlikte Birleşik Devletler, Almanya'yla savaşta olmadığından Nick'e ulaşmıştı.

Nick ülkeden ayrılışından beri babası hakkında endişeliydi. Mektuplarında asla değinmemişti ama sağlığından kaygı duyuyordu. Mektuplarında Paul'ün artık yaşlanmış ve dünyanın durumundan yılmış bir havası vardı. Şimdi Almanya, Avrupa'nın büyük kısmıyla savaşta olduğundan durumu yalnızca kötüye gidebilirdi. Nick, Alex'in yakında tekrar yazmasını umuyordu; genellikle arkadaşı, ona Paul'den daha fazla haber veriyordu. Paul'ün tüm yaptığı koşullar yatıştır yatışmaz onun ve oğullarının eve dönebileceğine dair Nick'e güven vermektir. Öte yandan, Nick için bunun yakında gerçekleşmeyeceği her zamankinden daha açıktı. Hitler iktidarda kalırsa, belki asla gerçekleşmezdi. Nick hal böyleyken geçen sene Yahudiler rasgele toplama kamplarına nakledildiğinde annesinin akıbetinin

ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Acaba o da kaçmış mıydı? Onu tanımasa bile, yalnızca kaçmış olduğunu umut edebilirdi.

Nick ve Christianna, Savannah, Georgia’da oda fiyatına kahvaltının da dahil olduğu hoş bir otelde başka bir romantik gece ayarlamışlardı. Ukraynalı kızlar yine Christianna’ya bir bahane sundular. O gece Nick, son derece anlayışlı ve kendisine karşı daima nazik olan Christianna’ya babası için ne kadar endişeli olduğu hakkına içini döktü. Christianna’nın ailesi de Polonya’daki akrabaları için kaygılıydı. Büyük çoğunluğu Amerika’da sirkte olmakla birlikte hâlâ Varşova’da yaşayan, savaşın başlamasıyla büyük tehlike altında olan akrabaları vardı.

Christianna, paylaştıkları çalınmış anlardan sonra hâlâ Nick’le sevişmenin büyüünün etkisindeydi ve Tampa’daki son gecelerinde yüksek telde tökezledi. Genç kadının kayması Nick’in neredeyse kalbini durduruyordu. Düşmeye çok yaklaşmıştı; kalabalık onu izlerken soluğunu tutmuştu ve Nick’in ağlamasına ramak kalmıştı. Sonrasında birçok sefer yaptıkları gibi bunun hakkında tartıştılar. Nick her zamanki gibi bir ağ kullanmadan yüksek telde çalışmayı bırakmasını rica etti.

“Benden bunu isteme, Nick,” dedi Christianna sonunda hüsrarla. “Bunu bırakamam. Bir seçeneğim yok. Bırakırsam, başka gösterimiz olmadığından sirkten ayrılmamız gerekir. Babam da, ağabeylerim de bunun olmasına müsaade etmez. Bana bağlılar. Benim işim bu. Tıpkı senin atlarınla yaptığın

gibi.” Gözleri Nick’in gözlerinin içine bakarken iki derin keder çukuruydu. Christianna ona acı vermekten hoşlanmıyordu ama başka seçeneği yoktu. Ailesindeki kimse hiçbir zaman çalışırken ağ kullanmamıştı. Markovichler bununla ve cüretkâr marifetleriyle ünlüydü.

“Bu durumda baban ve ağabeylerin –hepsi– hayatını tehlikeye atmanı izlemeye tamamen hevesliler.” Bu konuda tartıştıkları her seferinde Nick sinirleniyordu ve Christianna bir daha bu konuyu onunla konuşmayacağına dair kendine söz veriyordu. Bir sirk insanı olmayan ve sirkte bir yıldan kısa süredir onlarla birlikte yaşayan Nick anlamıyordu.

“Yani bunu bırakmayacaksın?” diye lafını sakınmadan sordu.

“Hayır, bırakmayacağım. Belki de sürekli bu konuyu konuşup durmasak iyi olur.”

“Bu konuda makul olmayacaksan –ve ailenin kesinlikle makul olmayacağını biliyorum– muhtemelen konuşmamalıyız.” Onun ağ kullanmadan çalışması içini Christianna ve kendisi için dehşetle doldurduğundan Nick ciddi biçimde üzgündü. Hiçbir şey çözülmemişti ve ertesi gün Sarasota’ya döndüklerinde birbirlerine karşı soğuklardı. İkisi de bir adım atmak şöyle dursun ödün vermeyecekti. Fakat aralarındaki gerilim kış arası için Sarasota’ya yerleşirlerken –artık her akşam performans sergilemeleri ve her gün yolculuk etmeleri gerekmeyecekti– yatıştı. Mesele şimdilik rafa kaldırılmıştı ve herkes, hiçbiri iyi olmayan savaş haberlerine odaklanmıştı. Nick Avrupa’da neler olduğunu hakkında mümkün ol-

duğunca çok haber almak için sürekli radyoyu dinliyordu. Nick'e göre Hitler dünyayı yönetmek istiyordu; artık herkesin aklına aynı şey geliyordu.

Babasını ve Alex'i düşünen, savaşa nasıl dayandıklarını merak eden Nick, artık Christianna'nın yanında genellikle sessizdi. Orada olup yardım edememekten dolayı her zamankinden daha suçlu hissediyordu.

Bir gece geç saatlerde bu konuda konuşurlarken Christianna, "Seni anlayışla karşıladıklarından eminim," dedi teselli edici bir şekilde. "Kalamazdın."

"Beni neden anlayışla karşılasınlar bilmiyorum," dedi Nick içtenlikle. "Buna kendim bile anlam veremiyorum. Bana hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir zaman etmedi. Orada onlarla birlikte olmalıydım." Ama şimdi Nick buradayken diğerleri Avrupa'da savaşı yaşıyordu ve artık güvende değillerdi. Onlar veya oradaki herhangi biri için Nick'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çok uzaktaydı. Christianna ona baktığında gözlerindeki yalnızlığı ve çaresizliği görebiliyordu; kalbi onun için sızlıyordu. Elinden gelirse, kaybettiği her şey için onu teselli etmek istiyordu. İlişkileri güçlenmişti ve aralarındaki bağ onları birbirlerine her zamankinden fazla yaklaştırmayı sürdürüyordu.

Toby ve Lucas da Amerika'yı bir uçtan diğerine dolaşarak yedi aylık bir coğrafya dersi aldıktan sonra Sarasota'ya dönmekten mutluydu. Lucas, tıpkı tura çıkmadan önce yaptığı gibi her gün okuldan sonra palyaçolarla oynuyordu. Orada bulundukları yıl boyunca Lucas bir sirk çocuğu haline gelmişti; geç-

miş yaşamlarını pek hatırlamıyor gibi görünüyordu. Şimdi yedi yaşındaydı ve sirkin her yerinde çocukların ve yetişkinlerin arasında arkadaşları vardı. Lucas hiçbir zaman sevmediği veya kendisini sevmeyen biriyle tanışmazdı. Çok daha içine kapanık olan Toby ile Katja hâlâ birbirine âşıktı, nazik ve saygılı bir ilişkileri vardı. Uzun saatleri konuşarak, birlikte ödev yaparak ve fırsat buldukça öpüşerek geçiriyorlardı. Sonuçta on altı yaşındalardı. Ayrıca aynı okula gidiyorlardı.

Kasım ayının bir akşamüzeri, Sarasota'da bardaktan boşalırcasına yağmur yağarken Christianna, sırlıklam bir halde karavanlarına geldi ve Nick'le çocukları ailesiyle birlikte akşam yemeği yemeye davet etti. Yapacak başka bir şeyi olmayan ağabeyleri hafta boyunca Nick'in ne kadar çok bilmiş ve züppe bir adam olduğuna dair atıp tutmuştu, böyle olunca Christianna da onların Nick'in ne kadar düzgün, şaşırtıcı bir şekilde alçakgönüllü bir adam ve kendisine karşı nasıl nazik olduğunu kendi gözleriyle görmelerini istemişti. Ağabeylerinin art niyetli yorumlarından yorulmuştu. Yengelerine o gece için yemek pişirmelerini söylemişti. Yemek, Polonya sosisleri, mantı, buharda pişmiş sebzeler ve yemeyi sevdikleri, pişirmeyi bildikleri yiyeceklerden oluşan basit bir şey olacaktı. Nick'in buna aldırmayacağını umuyordu.

"Çocukları yemek çadırına götürecektim." Nick ona gülümsedi. Fırsat buldukça, doyurucu öğünler yemeleri için onları dışarı götürüyordu. Onlar gelişme çağındaki çocuk-

lardı ama bazen hazırda ne varsa onu yiyorlardı. Nick yemek çadırının karmaşasından yorulmuştu ve hâlâ iyi bir aşçı olmadığını çoktan kabul etmişti. Neyse ki Gallina ve Sergei onları cömert bir şekilde kendilerine katılmaya davet ediyordu. Çoğunlukla hem Nick'in hem de çocukların adama-kıllı beğendiği enfes bir biçimde hazırlanmış Çek yemekleri yiyorlardı. "Çok memnun oluruz." Christianna'ya daveti için teşekkür etti ve genç kadın saat yedi civarında gelmelerini söyledi.

Son zamanlarda sirk merkezi, Varşova'nın bir ay önce Nazilere teslim olmasıyla çalkalanıyordu, bu durum birçokunu panikletmişti. Nick, Christianna'nın ailesinin de bu konuda üzgün olduğuna emindi ve büyük olasılıkla bu akşam bundan söz edilecekti. Yakın dönemde sirkte bu konuda kavgalar çıkmıştı. Hassasiyetler tırmanıyordu ve memleketlerindeki sevdikleri için duydukları korkular herkesi etkiliyordu. Polonyalı jimnastikçilerden bazıları büfede bir grup Alman'a saldırmıştı. Buna karşılık John Ringling North ulusal bağlılıkları veya savaşa ilgili görüşleri ne olursa olsun herkesi terbiyesini takınması konusunda uyaran genel bir bildiri dağıtmıştı. İlaveten, başka bir at gösterisi sergileyen bir İngiliz grup Almanlarla yumruk yumruğa gelmişti.

Nick ve oğullarının bir çeşit Yahudilik bağı sebebiyle Almanya'dan ayrılmak zorunda kaldıkları bilgisi önceden yayıldığından Alman karşıtı grup onları rahat bırakmıştı. Hakkında dolaşan bu dedikodu olmasaydı, Nick de saldırılara hedef olacaktı ama şimdiye kadar böyle bir şeyle karşı-

laşmamıştı. Ayrıca Christianna ve en yakın arkadaşları Galina ve Sergei dışında kimseyle asla politikadan konuşmama dikkat ediyordu. Hitler’den nefret ettiği bir sır değildi ve bunun için iyi bir sebebi vardı ancak çoğu zaman bunu kendine saklıyordu. Bu tutumu akıllıcaydı. Kaplan gösterilerinden birini sahneleyen Hitler sempatzanı iki Almandan uzak duruyor ve onlara bir yorumda bulunmuyordu. Burada sorun istemiyordu. Memleketinde yeterince sorun vardı. Babası, Alex ve Marianne için çok endişeliydi. Artık mektuplarının ulaşması çok daha uzun sürüyor ve Nick daha uzun süreler habersiz kalıyordu. Dolayısıyla fırsat buldukça yerel sinema salonlarındaki aktüalite filmlerini izleyerek Almanya’dan son haberleri öğreniyordu veya gazete okuyordu ama turneleri sırasında uğradıkları küçük kasabalarda basın savaştan pek bahsetmiyordu. Amerika bu savaşa dahil olmadığından kırsal bölgelerde kimse bununla ilgilenmiyordu.

Markovich ailesi dört karavana yayılmıştı. Nick, Christianna’nın ona söylediği gibi çocuklarla birlikte tam zamanında Christianna’nın babasının karavanına geldi. Nick genç kadının halasına, dört yengesine çiçek –Christianna için de küçük bir buket almıştı– ve erkeklere votka almak için kasabaya gitmenin bir yolunu bulmuştu. Eli boş çıkagelmek istememişti. İlk buketi Christianna’nın tekerlekli sandalyedeki halasına uzattığında kadının yüzünü bir gülümseme kaplamıştı.

“Bizi yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Markovich.” Onun hiç evlenmediğini biliyordu. Şimdi ellilerinde olmakla birlikte sakatlandığında henüz çok

gençti; ancak on sekiz yaşındaydı. Sandor Markovich'in kız kardeşiydi ve ağabeyi kendisi de tekerlekli sandalyeye mahkûm olana dek onunla bizzat ilgilenmişti. Kadın şimdi onlar için kostüm diyor, paralarının hesabını tutuyor, çocuklarına bakıyordu ve annesi öldükten sonra Christianna'ya adeta bir anne olmuştu. Huysuz, yaşlı bir kadındı ve Christianna onun mutlu bir insan olmadığını söylemişti. Her şeye rağmen Christianna'ya, genç kadına kimi zaman kibar davranmayan ağabeyleri ve eşlerinin aksine –Nick'e göre Christianna sirkin yıldızı olduğu için onu kıskanıyorlardı– çok bağlıydı. Christianna'nın ağabeylerinin eşleri gösterilerinin bir parçası değildi ama yine de görünüşü ve zarafeti, gençliği ve yüksek teldeki yeteneği yüzünden Christianna'ya içerliyorlardı. Hele Nick'le olan ilişkisini bilselerdi, ona daha bile fazla içerlerlerdi. Nick'in, onun için fazla iyi olduğunu düşünüyorlardı. Şimdi ikisinin birlikte şovun yıldızları olması, onları diğer insanların kıskançlıklarının hedefi haline getiriyordu. Ayrıca kalabalıkların Christianna'ya tapınması da yengelerinin hoşuna gitmiyordu. Bu, Christianna'ya karşı çoktandır besledikleri kıskançlık alevlerini sadece körüklüyordu.

Sosislerin ve Avrupa yemeklerinin güçlü kokusu Nick'e anında kiracı çiftçilerinin evlerinin kokusunu hatırlattı. Bu kokudan daima hoşlanmış ve bir çocukken evinde kendisine servis edilen kaz, geyik, ördek ve sülün gibi daha lüks yiyecekleri yemek yerine akşam yemeğine onların evlerine davet edilmeye can atardı. Babası avlanmaktan hoşlandığından sık sık av eti yerlerdi. Oysa Nick çocukken sosisi tercih ederdi.

Akşam yemeğinde ne servis ettiklerini gördüğü anda Lucas'ın yüzü parladı. Alman taşrasındaki yemeklere çok benziyordu, bunlara aşinalardı. Nick basit bir yemek yemekten ve Christianna'nın ailesini daha iyi tanıma fırsatına erişmekten tamamen hoşnuttu. Onları hemen hemen hiç tanıımıyordu ama Markovich ailesi kesinlikle sirk dünyasının kraliyet üyeleri olarak kabul ediliyordu. Nick oğullarıyla birlikte içeri girip tüm kadınlara buketlerini uzatırken Christianna bir prensesin asaletini taşıyordu. Aristokrat bir aile başka bir aristokrat aileyle tanışıyordu.

Christianna'nın ağabeyleri Nick'in votka getirmesinden –panayır alanının yakınlarındaki küçük markette bulabildiği en düzgün markayı almıştı– çok memnun oldu.

Erkekler bir süre savaş hakkında konuştuktan sonra Christianna'nın ağabeylerinden biri, Nick'e Almanya'dan neden ayrıldığını sordu. Nick hakkındaki dedikoduları duymamıştı ve kız kardeşi bir açıklama yapmamıştı. Christianna yemek hazırlanırken diğer kadınların yanında kalarak erkekleri yalnız bıraktı. Halası Lucas'la, oğlanın büyüdüğünde bir palyaço olmak istemesiyle ilgili hararetle bir sohbet içindeydi ve oğlana bunun yerine bir trapez sanatçısı olması gerektiğini söyledi. Fakat bu fikir Lucas'a pek cazip gelmedi. Toby nazikçe oturmuş onları dinliyor, kendisine bir soru sorulduğunda yanıt veriyordu. Christianna'nın halasına atlarla ilgilenen bir veteriner olmak istediğini söylediğinde bu, kadına sıkıcı gelmişti.

“Geçen yıl neden Almanya'dan ayrılıp buraya geldiniz?” diye sordu en genç ağabey Nick'e.

Doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, “Annemin yarı Yahudi olduğunu öğrendim. Bunu önceden bilmiyordum,” diye kısaca yanıtladı Nick. Nick, Markovichlerin Yahudi olmadığını bilmekle birlikte bu konuda ne hissettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu gerçeği saklamak anlamsızdı. “Yahudilere eziyet ediyor ve onları kovmaya çalışıyorlardı. Bu dediğim *Kristallnacht*’tan kısa bir süre önceydi. Güvenliğimiz için ülkeden ayrılmamız gerekiyordu yoksa bir toplama kampına gönderilebilir veya hapse atılabilirdik.” Çıplak gerçek buydu.

“Bir Yahudi’ye benzemiyorsun,” diye yorumda bulundu daha büyük ağabeylerden biri, bir yandan da Nick’in getirdiği şişeden her birine bir şat votka uzatıyordu. Hepsini tek yudumda yuvarladı ve Nick kendininkini içerken yüzünü buruşturmamaya gayret etti. Kaba olmak istemiyordu ama nadiren içerdi ve votka boğazını yakıyordu.

“Yalnızca çeyreğim Yahudi. Babam Katolik ve annem yarı Yahudi,” diye açıkladı Nick.

“Ve duyduğum kadarıyla bir kontsun,” dedi sesinde bir keskinlikle, bir şat daha içerken. Babaları bir taneyi yuvarladıktan sonra kendine bir şat daha doldurdu ve Nick’e baskarken hoşnut görünüyordu. “Sirke yaşamak senin için epey farklı olmalı.” Nick’le konuşurken sesinde hâlâ alaycı bir ton vardı.

“Sirke gelmek benim ve oğullarımın hayatını kurtardı. Bunun için şükrediyorum. Yanımda getirdiğim atları bir arkadaşım verdi. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu; at

binmek ve onları eğitmek. Geçen yılda çok şey öğrendim.” Bu cevabın dile getirilişindeki yalınlık ve dürüstlük hepsini bir an için sessizleştirdi. Nick caka satmıyordu, o alçakgönüllüydü ve gerçeği anlatıyordu.

“Endişelenme,” dedi bir ağabey, Nick’in gözlerine daha nazik bir ifadeyle bakarken. İkinci votkanın etkisiyle ani bir kahkaha attı. “Biz de trapez gösterimiz ve kız kardeşimizi yüksek telde izlemek dışında bir şey yapmayı bilmiyoruz. Bu kadarı yeterli. Senin yaptığın da öyle.” Sonra cömertçe ekledi, “Yaptığın işte başarılısın. Beyaz atlarla yaptıklarından hoşlanıyorum. Onlara öyle havaya kalkmayı nasıl öğretiyorsun?”

“Bu kanlarında var.” Nick gülümsedi. “Bunu yapmak için doğdular ve yaradılışları bu. Viyana’da yaptıkları tüm egzersizleri öğreten bir okul var. Arkadaşım onları bana vermeden önce eğitiyordu. Bir gün ben de Lipizzan yetiştirmek istiyorum.”

“Çok değerli olmalılar,” diye değerlendirdi ve Nick başıyla onayladı. Ardından içlerinden biri hepsinin merak ettiği ve Christianna’ya karanlık öngörülerde bulunduğu soruyu sordu: “Burada kalmayı düşünüyor musun?”

“Umarım. Bir işe ihtiyacım var. İlgilenmem gereken oğullarım var. Ve Hitler işini bitirdiğinde Almanya mahvedilmiş olacak. Şimdi tüm sahip olduğumuz bu.” Bu söylediği, Almanya’da arkasında bıraktığı ve bir gün kendisine miras kalacak –buna ancak Hitler iktidardan düşerse veya savaşı kaybederse izin verilirdi– malikâneyi ve toprakları hesaba katmıyordu. Ama şimdilik Nick’in hiçbirine erişme

imkânı yoktu, tıpkı onlar gibi kazandığı maaşla geçiniyordu ve uzun, çok uzun bir süre böyle devam etmek zorunda kalabileceğini biliyordu. An itibariyle elinde başka bir şey olmadığıнын bilinciyle parasını biriktiriyordu. “Ya siz? Hâlâ Polonya’da yaşayan akrabalarınız var mı?”

“Sadece bazı kuzenler. Çoğumuz burada yaşıyor. Ve biz Yahudi değiliz,” dedi Peter gerçekçi bir tavırla. “Hokkabazlık göstericilerinin bazıları Yahudi ve akrabaları hâlâ orada. Onları buraya getirmeye çalışıyorlar ama şimdiye kadar bunu başaramadılar. Sen oradan çıkabildiğin için şanslısın.”

“Evet, şanslıyım,” diyerek ona katıldı Nick. Polonya, Rusya ve Çekoslovakya’da soykırımlar gerçekleşmişti ve Yahudiler toplama kamplarına alınarak ağır işkencelere maruz kalıyor veya öldürülüyorlardı. Nick bunu haberlerde duymuştu. “Orada durumlar kötü. Hepimiz burada olduğumuz için şanslıyız.”

“Artık Amerikalıyız,” dedi en büyük ağabey gururla, “ve eşlerimiz de öyle. Babam da buranın vatandaşlığını aldı. Yirmi yıldır buradayız. Christianna da artık Amerikan vatandaşı. Polonya vatandaşlığından son vazgeçen kişi halamdı. Burada olmak bizim için, hepimiz için daha iyi. Amerika bize iyi geldi,” dedi şükranla. Şimdiye kadar Nick’e de aynı şekilde iyi gelmesine rağmen kendini hâlâ Amerikalı değil Alman olarak görüyordu ve bir gün durumlar tekrar değiştiğinde geri dönmeyi düşünüyordu. Gerçi olan biten her şeyden sonra artık emin değildi. Ne eskisine ne yenisine, iki ülkeye de bağlı hissetmiyordu. Henüz yeni ülkesine, mirasından ve kendisine orada ne kadar

zalim davranmış olsalar da vatanından vazgeçmeyi isteyecek kadar alışmamıştı. İhanete uğramıştı ama Almanya tarafından değil, Hitler tarafından. Üstelik Amerikalı gibi hissetmiyor ve bir gün hissedebileceğini düşünmüyordu. Ama kendilerine iyi gelmiş olan ve uzun yıllardır yaşadıkları ülkeyi kucaklayan Christianna'nın ailesine hayranlık duyuyordu.

Savaş hakkında konuşmalarına son verdiklerinde, “Neden onun bir ağ kullanmadan çalışmasına izin veriyorsunuz?” diye sordu Nick usulca. Christianna'yı yüksek telde ilk kez gördüğünden beri bu soruyu onlara sormak için yanıp tutuşuyordu. Ani bir sessizlik oldu. Bir an kimse ona cevap vermedi ve sonrasında Christianna'nın babası tekerlekli sandalyesinden konuştu. Nick'i oğullarıyla birlikte karavana ilk girdiğinden beri yakından izliyordu. Ondan beklediğinden daha fazla hoşlanmıştı. İyi bir adama benziyordu ve oğullarını iyi yetiştirmiş olmasına saygı duyuyordu.

“Kalabalığın istediği bu ve biz böyle yaparız. Yerden bir buçuk metre yükseklikte bir telde elinde bir denge çubuğu ve başında bir kanaryayla sendeleyerek ilerleyen küçük bir kız görmek istemiyorlar. İnsanlar cesarete saygı duyar. Christianna cesur bir kızdır. Karım da öyleydi. Hayatta risk almazsan hiçbir şey kazanamazsın. Seyirci bunu anlamaz belki ama yeteneğe saygı duyar. Orada, yukarıda olmak kolay değildir ve Christianna bunda çok iyi. Bende, halasında veya annesinde olmayan bir yeteneği var. Kız kardeşi bunu hiç denemediği için –belki hiç denemez– onda bu yeteneğin olup olmadığını bilmiyoruz. Oysa bu Christianna'nın kanında var.

Herkeste olmaz. Yukarıda olmak yalnızca öğrenilecek veya yapmaya karar verilecek bir şey değil, bir marifettir. Atların gibi. Sergiledikleri hünerleri yapmak için doğduklarını söyledin. Christianna da böyle. Yeteneğini kullanmak zorunda.”

“Ya düşerse?” diye sordu Nick, Sandor’un söylediğinin daha derindeki anlamını ve onları teşvik eden unsuru anlamaya çalışarak. Markovich ailesi bir bakıma her gün savaşa girmeye ve ölümleriyle yüzleşmeye hazırlanan gladyatörlerdi. Ama ölümün gözlerinin içine bakan Christianna’ydı, ailenin geri kalanı değil. Nick, onun artık bunu yapmasını istemiyordu. Onu yüksek telde kaybedemeyecek kadar çok seviyordu.

“Düşmeyecek,” dedi babası güvenle. “Yüksek telde çok iyi. Annesinin olduğundan çok daha iyi. Christianna düşmeyecek. Ayrıca her gün onu korkutabilecek zor bir şeyi yapabildiğini öğreniyor ve bunu yeniden ve yeniden fethediyor. Bu onu güçlendirecek.” Nick bunun aynı zamanda onu öldürebileceğini biliyordu ama onları buna ikna edemezdi. Onlar ufak, zarif bir kızı hayatı pahasına kendi savaşlarında kendileri için çarpışmaya gönderen savaşçılardı. Nick bu durumdan nefret etmekle birlikte ilk görüşmelerinde bu konuda fazla şey söylemek istemiyordu. Bu konuda nasıl hissettiği aşikârdı. “Bir attan düşerek boynunu kırabilecek olman seni durdurmuyor. Ne yaptığını biliyorsun. Christianna da biliyor.” Sandor’un hakkı vardı ve Nick bu tartışmayı en azından bu gece kazanamayacağını görebiliyordu. “Başka insanların anlaması zordur.”

“Belki hepimiz çok cesur ve kaçığızdır,” dedi Nick düşünceli biçimde fakat tüm riskleri alan o ve Christianna’ydı,

onlar değil. Christianna'nın babası, halası ve annesi bu riskleri almıştı ama ağabeyleri tekrar zemine indiğinde prensesin yanında biten gözlemcilerden fazlası değildi. Her gün ejderhalarla korkusuzca savaşan kişi prenesti. Bunu kendisinden beklenildiği için ve onları yüzüstü bırakmamak adına yapıyordu. Christianna ve ailesine göre bu, miraslarıydı ve Christianna'nın göreviydi.

En genç ağabey üçüncü kez şatları doldururken Nick bu kez geri çevirdi. Bu sırada ağabeylerin eşleri yemeği masaya getirdiler ve çok geçmeden hepsi oturmuştu, sıkışık karavanda zorlukla hareket ederek yemekle tepeleme dolu tabakları tutuyorlardı. Christianna, Nick'in yanındaki tek boş yere oturduğunda ağabeylerinin orayı, onun için boş bıraktığının farkında değildi. Bu, Nick'i onayladıklarını söyleme biçimleriydi. Nick onlardan biri değildi ama dürüstlüğüne ve düşüncelerini, kim olduğunu net, yalın bir şekilde ifade etme biçimine saygı duyuyorlardı. Yemek boyunca Christianna'nın babası Nick'le konuştu ve sonrasında tabakları toplayıp Nick'e kendileriyle birlikte poker oynamasını teklif ettiler. Poker onun da sevdiği ve iyi oynadığı bir oyun olduğundan Nick mutlulukla itaat etti. Onu yendiler ama iyi bir mücadele oldu. Ve Nick yanlarından ayrılırken tüm erkekler birbirlerinin sırtına vurup kucaklaştı. Christianna'nın ağabeyleri epeyce sarhoştu; ayrılma vaktinde onlar gibi sarhoş olmayan Nick ve Sandor'un gözleri buluştu. Kadınlar uzun süre önce yatmaya gitmişti ve Christianna  ocuklarla daha sessiz bir kart oyunu oynamıştı. Onları yenen Lucas zevkle ciyaklıyordu.

“Bizimle yemek yediğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Sandor diplomatik bir şekilde. Bu onun üstü kapalı olarak onayladığını söyleme tarzıydı.

“Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Enfes bir yemekti.” Nick, kendisine merak ve yeni bir saygıyla bakan tekerlekli sandalyedeki adama gülümsedi.

“Dürüst bir adamsın. Bu hoşuma gitti. Christianna için endişelenme. Düşmeyecek,” dedi tekrardan. Şimdi Nick’in onu önemseydiğini görebiliyordu fakat bunun boyutunu ve ne kadar süreceğini bilmiyordu. Kızının incinmesini veya kalbinin kırılmasını, başka bir dünyadan gelen bir adamın –Sandor bunu gayet iyi anlıyordu– peşinden gitmesini istemezdi. Üstelik Nick Almanya’ya, eski hayatına dönerse Christianna’yı yanına almazdı. Christianna, ne orada kabul görürdü ne de oraya uyardı.

“Öyle umuyorum,” dedi Nick, Christianna’nın düşmeyeceğine dair güvencesini kastederek. Christianna’nın düşmesi Nick için düşünmesi bile acı verici bir kayıp olurdu ama bunu babasına söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Onun için hissettikleri gözlerindeydi. “Umarım haklısımdır.”

“Atlarından birinden düşmesine izin verme yeter,” diye uyardı Sandor onu yarı şaka, yarı ciddi.

“Böyle bir şey olursa atı bizzat vururum,” dedi Nick duygulu bir şekilde. Christianna’ya içtenlikle âşıktı ve onu her türlü zarardan korumak istiyordu.

“Bizi yine ziyarete gelin.” Sandor Markovich bu konuda ciddiydi ve Nick’le el sıkışırken ona gülümsedi. Christi-

anna onları oturduğu yerden izliyordu. “Teşekkür ederim. Geliriz. Sizi de bizim karavana davet ederdim ama bu durumda yemek çadırından sosisli sandviç almak zorunda kalırım. Berbat bir aşçıyım,” dedi Nick tevazu ile. Tekerlekli sandalyedeki adam bir kahkaha attı.

“Sizi bir Polonya restoranına götürelim,” diye söz verdi. “Çok iyi yemekleri vardır, gelinlerimin bu akşam pişirdiklerinden daha iyidir. Kış arası boyunca oraya çok gideriz.” Bu fikir Nick’e eğlenceli geldi. Ardından oğullarını toplayıp onlara gitme vakti olduğunu söyledi. Montlarını aldılar ve Christianna, Sarasota gecesinin serin havasına çıkarken onlara eşlik etti. Yağmurlu bir geceydi ama yağmur sonunda durmuştu ve taze bir hava vardı. Gökyüzündeki yıldızları görebiliyorlardı.

“Senden hoşlandılar,” dedi Christianna başka kimsenin duymaması için alçak bir sesle. Birkaç adım önden giden ve kendi aralarında konuşan çocuklar onlara dikkat etmiyordu.

“Sadece pokerde beni yenmekten hoşlandılar.” On dolar kaybetmişti. Nick için büyük bir miktardı ama iki aile arasında iyi ilişkiler kurmak adına bunu feda etmeye razıydı. O da gecenin iyi geçtiğini düşünüyordu. Ailesinin Christianna konusundaki tutumundan ve onun içinde bulunduğu tehlikelerle ilgili bu kadar rahat oluşundan –sanki onun hayatını kaderin ellerine bırakmak ve onu korumamak içlerine siniyordu– nefret etmesine rağmen onlardan hoşlanmıştı.

“Hayır, senden gerçekten hoşlandılar, babam da öyle. Onlara karşı çok kibardın.” Christianna ona gözleriyle teşekkür ediyordu.

“Onlar da bana karşı kibardı.” Kimi zaman kaba davranışları vardı ama Nick iyi taraflarını görebiliyordu, ayrıca kendisinden farklı bir kültürden geliyorlar ve sirkin alışkanlıklarına ve geleneklerine göre yaşıyorlardı. Nick buna saygı duyuyordu. Sadece düşünce yapılarının Christianna’ya zarar vermesini istemiyordu. “Yarın görüşürüz,” dedi. Onu öpmek isterdi ama Markovichlerin ve çocukların açık görüş alanında buna cesaret edemedi. Birliktelikleri aylardır devam ediyordu ama Nick hâlâ paylaştıklarını korumak istiyordu. O gece Christianna’nın babası ve ağabeyleriyle önemli bir adım atmışlardı; şimdi bunu tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu. Onlara kızlarına ve kız kardeşlerine layık, onurlu bir adam olduğunu kanıtlamış veya kanıtlamaya çalışmıştı. Umuyordu ki zamanla, o ve Christianna’nın birbirleri için hissettiklerine de saygı duyacaklardı. Bu süreçte Nick, erkekler arasındaki konumunu koruyacaktı. Bunu yapmanın onların kültürlerinde önemli olduğunu biliyordu ve Christianna için de aynı şekilde önemliydi. Nick Markovichlerin inandığı gibi seçkinci değildi. Neden buraya geldiği ve ne kadar süre kalmayı planladığı hakkında onlardan sır saklamamıştı. Aslına bakılırsa Nick planlarından emin değildi. Belirsiz bir dünyada yaşıyorlardı. Fakat onlara dürüst bir adam olduğunu, onlardan biri olabileceğini göstermiş ve onlarla cesurca mücadele etmişti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Christianna, Nick gitmeden önce. Çocukların işitme menzilinin dışındalardı.

“Ben de seni seviyorum,” diye dudaklarını oynattı Nick,

ardından oğullarıyla birlikte karavanlarına yürüdü.

“Hoş insanlar,” diye fikrini belirtti Toby. Gecenin bu kadar keyifli olmasına şaşırılmıştı ve yemekler lezzetliydi.

“Kart oyununda Christianna’yı yendim,” dedi Lucas kı-kırdayarak ve babası kahkahayı patlattı.

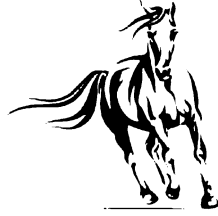
“Ah, bu iyi olmuş. Umarım biraz para kazanabilmişsindir çünkü ağabeyleri beni pokerde alaşağı etti. Zorlu bir gruplar.”

“Christianna’dan hoşlanıyorum baba,” dedi Lucas usulca, bir esnemeyle. Karavanlarına varmışlardı.

“Ben de öyle,” diye itiraf etti Nick aynı usul sesle ve Toby ona gülümsedi. Bunu çoktan, aylar öncesinden kendiliğinden anlamıştı. “Şimdi yatağa,” dedi Nick, oğullarına bundan fazlasını açıklamaya hazır değildi. Beş dakika sonra dişlerini fırçalamış, pijamalarını giymiş ve yatağa yatmışlardı. Nick, yataklarında onlara öpücük vermek için odalarına girdi ama yatak odaları çok küçük olduğundan güçlkle hareket edebildi. Sonra oturma odasına gidip oturdu ve geceyi, Christianna’nın içinde büyüdüğü aileyi düşündü.

Oğullarına söylediği gerçektir: zorlu bir gruplardı ama sirkteki birçok insan böyleydi. Kendi kurallarına göre oynuyor ve yaptıkları şeylerin kurduğu hiyerarşiye saygı gösteriyorlardı. Markovichler sirk hayatında, Nick’in kendi dünyasında olduğu gibi asillerdi. Nick başını geriye yaslayıp gözlerini kapatırken Prens ve Kont, diye düşündü kendi kendine. Christianna’yı hayal ediyordu. Zihninde onu artık her zaman gösterilerini sergilerlerken Athena’nın sırtında ayakta durduğu haliyle görüyordu, kendisi de yanında, Pe-

gasus'un üzerindeydi. Onu, yüksek tel üzerinde değil, yalnızca kendisiyle birlikte Lipizzanları süren sihirli elf olarak düşünüyordu artık. Nick'in zihninde daima el ele tutuşarak iki göz alıcı beyaz atı sahnenin çevresinde sürüyorlardı. Bu Christianna'yı düşünmek istediği tek görüntüydü. O hayallerinin kadınıydı.

On Dördüncü Bölüm

Kasım sonunda Amerikalılar Şükran Günü'nü kutlarken Avrupa'da işler kötüye gitmeye devam ediyordu. Polonya Yahudileri teşhis edilebilmeleri için göğüslerinde sarı bir Davut yıldızı veya bir kol bandı takmaya zorlanıyordu. Beş gün sonra ilk Polonya gettosu kurulmuştu.

Almanya'da savaş ilan edildiğinde, karneye bağlama sistemi uygulamaya konulmuştu ama yalnızca hafif bir derecede. Hitler, Almanların ağır biçimde yoksunluk çekmesini ve morallerinin olumsuz etkilenmesini istememişti, bu sebeple karnelere rağmen değişiklikler fazla ölçüsüz değildi. Yakıt kıtlığının aksine yeterince yiyecek ve giyecek vardı. Yahudilere ise, Hitler'in onlarla ilgili görüşlerine uygun olarak daha sınırlı karneler tahsis ediliyordu.

Savaş ilan edildiğinde genç erkekler askere alınmıştı ve artık Alex ile kızının yaşadığı sakin Bavyera taşrası dahil üniformalı erkekler her yerdeydi. Alex ve Marianne'in yeterli

yiyeceğe sahip olmalarına karşın ellerindeki mevcut yakıtla malikâneyi ısıtmaları neredeyse imkânsızdı. Sık sık şömine-lerde odun yakıyorlardı ama malikâne büyük ve cereyanlıydı, dolayısıyla Marianne sürekli üşüyordu. Artık okulda derslere girmeyi bırakmıştı. Zamanını evde babası için ev işlerini idare ederek ve yaralanmış askerlerde kullanılması için hastanelere bandaj ruloları yaparak geçiriyordu.

Alex'in tüm seyisleri ve ahır işlerine bakan çocuklar orduya alınmıştı. Alex ve Marianne, çiftliklerinden askere alınmak için hâlâ yaşı tutmayan genç oğlanların yardımıyla atlarla bizzat ilgileniyorlardı. Atların bakımı tam zamanlı bir işti ve hepsi çok iyi atlar olduğundan Alex, Wehrmacht tarafından el görülebileceklerince air uyarılmıştı. Süvari birliğinden iki subay ziyarete geldiğinde, ahırları denetlerken Alex'e sivillerin artık bu kalitede atlara ihtiyacı olmadığını söylemişti.

Marta onlara hâlâ sağlıklı yemekler hazırlıyordu. İhtiyaçları olan yiyeceği almak için üzerinde “damgalar” olan karnelerini kullanıyordu. Biraz daha az miktarda yiyecek alabilse bile, aynı mükemmel yemekleri hazırlamayı başarıyordu. Yalnızca kahve, portakal, muz ve çikolatanın eksikliği dikkat çekiyordu. Fakat yeterince et, yumurta ve zerzevata sahiplerdi. Karneler restoranlarda da kullanılıyordu.

Alex askere gönderecek bir oğlu olmadığı ve Marianne'i yanında tutabildiği için şükrediyordu. Nick'in oğullarıyla birlikte Avrupa'da savaş patlak vermeden önce kaçmış olması onu rahatlatıyordu. Alex, Hitler'den ve onun tutkuyla savun-

duđu her Őeyden nefret ediyordu ve ailesinin baŐına gelenlerden sonra Nick'in babasının da aynı Őekilde hissettiğini biliyordu. Nick'in annesinin ačíđa çıkması Paul'ü, arazisindeki konakta yalnız, kimsesiz ve Nick'in onlara gönderdiği her mektuba hasret bırakmıŐtı.

Alex her gün Paul'ü görmeye gidiyor, onun Nick gittiğinden beri büyük ölçüde yaŐlanmasını izliyordu. Paul farklı bir insandı, kırgındı, sertti ve çevresinde olan biten her Şeyden tiksiniyordu. Günlerce, onu ziyaret eden Alex dışında kimseyle konuşmadığı oluyordu. Hiçbir yere gitmek istediği yoktu. Ayrıca kendi arazisine ilgisini de yitiriyordu. Yanında ona yardım edecek genç bir adam kalmamıştı. Mülkiyetin miras yoluyla Nick ve oğullarına devredilemeyebileceği ihtimaliyle beraber Paul için tüm anlamını yitirmeye başlıyordu.

Alex de olan bitenden Paul'den daha fazla hoşlanmıyordu ama o daha gençti ve savaştan sonra Hitler'in artık var olmadığı bir dünyayı ve yaşamı hâlâ kafasında canlandırabiliyordu. Paul yalnızca vatanının topyekûn yıkımını hayal edebiliyordu ve oğlu ile torunlarını bir daha göreceğine dair umudunu yitirmişti. Hitler, Avrupa'nın kendisine karşı savunmasız, daha küçük ölkelerini harabeye çevirmeye devam ederken günler uzun ve geceler daha uzundu... Alex Noel'den hemen önce Nick'in babasının ağır bir öksürüğe yakalandığını fark etti. Geçen yıl birçok kez hastalanması onu güçsüzleŐtirmiŐti ve çok yaşlı olmamasına rağmen iyi görünmüyordu. Alex, Paul'ü Noel Arifesi'ni kendileriyle birlikte

geçirmeye davet etti ama o zamana kadar Paul'ün ateşi çıktığından gelememi. Onun yerine Alex, Marianne'le yemeğe oturmadan önce bir ata atlayıp Paul'ü görmeye gitti. Bingen konağına vardığında Paul'ü ateşten sayıklarken buldu ve kâhyasına doktor çağırmasını söylediğinde kadın bunu yapmaya söz verdi.

“O çok mu hasta baba?” diye sordu Marianne endişeli gözlerle ve babası başıyla onayladı. O akşam yemekte Marta'nın yaptığı enfes bir soslu tavuk ve patates yiyorlardı. Bu harika yemek karneyle dağıtım sisteminden hiçbir iz taşımıyordu zira Martha yiyecekleri almak için damgalı karnelerini kullanmıştı.

Alex kimliğinden dolayı bölgede bir dereceye kadar dokunulmaz olarak nitelendiriliyor ama ayrıca halka bir örnek teşkil etmesi adına Nazi hükümetinin çabalarını desteklemek için maddi yönden ve tavırlarıyla mümkün olan her şeyi yapması bekleniyordu. Diğer yandan Marianne yorgun ve soluk görünüyordu. Alex'le birlikte atlarla ilgilenmek için ahırlarda çok çalışıyordu. Erkeklerin işini yapıyor ve geceleri evlerinde donuyordu. Savaşın sıkıntısı çabuk başlamıştı. Alex, kızı ve onu savaştaki bir ülkede tutmak konusunda kaygılıydı. Neredeyse Nick ve oğullarıyla birlikte Amerika'da olmayı diliyordu. En azından orada güvendelerdi. Amerika'nın savaşa girmeye hiç niyeti yoktu. Franklin D. Roosevelt herkesi buna ikna etmişti. Dolayısıyla Müttefik Devletler dışarıdan gelecek bir yardım veya kurtarılmaya umudu olmaksızın

kendilerini Avrupa’da savunmak zorundaydı. Bu korkutucu durumun önemi Alex’i etkilemiyor değildi, yine de bunu Marianne’le tartışmamayı tercih ediyordu.

Toby’nin sirk hayatıyla ilgili hikâyeleri Almanya’da yaşadıklarıyla kıyaslayınca Marianne’e artık daha gerçek dışı geliyordu. Toby’nin yaptıkları çok ilgi çekiciydi; babasıyla birlikte Lipizzanlara biniyor, ülkeyi bir uçtan diğerine dolaşıyordu ve Lucas palyaçolarla oynuyor ve şovun finalinde bir file biniyordu. Marianne’in hayatının ne şimdiki ne de herhangi bir dönemindeki deneyimleri arkadaşının hayatıyla bir benzerlik taşıyordu. Bilhassa Almanya savaştayken ve evde bunun stresi ve endişesiyle yaşarlarken hayatları arasında bir uçurum vardı. Ek olarak, Almanya’da dondurucu bir soğuk vardı. Toby ise Florida’da havanın sıcak olduğunu söylüyordu. Okula gidip arkadaşlarıyla keyifli zaman geçireceği Sarasota’daki kışlık merkezlerine dönmüşlerdi. Marianne onun mektuplarını okurken kendini yüz yaşındaymış gibi hissediyordu ve ona Almanya’daki durumun ne kadar iç karartıcı olduğunu anlatamıyordu. Bunu yaptığı takdirde sansür memurları bu bölümleri karalar veya mektuplarını hepten yok ederdi, bu yüzden Toby’ye gerçekten hiç ilgisi olmamasına rağmen her şeyin yolunda olduğunu ve iyi olduklarını söylemek zorundaydı.

Nick’in babası hakkında, “Evet, çok hasta olduğunu düşünüyorum,” dedi Alex dürüstçe. Daha beteri, Paul’ün yaşama istediğini kaybettiğini hissediyordu. Vatanında yaşananlardan

nefret ediyordu, ailesinden yoksun kalmıştı ve savaş uzun bir süre, Paul için fazla uzun bir süre sürme eğilimindeydi. Son birkaç ayda dikkate değer miktarda kilo kaybetmişti. Kötü besleniyor, yalnızken asla bir şey yemek istemiyordu. Alex artık onun uzun savaş yıllarını atlatamayacak kadar yaşlı ve dayanıksız olduğundan ama en çok ümidini yitirmiş olmasından korkuyordu.

“Yakında iyileşmesini umarım,” dedi Marianne usulca, yemeklerini bitirirlerken. Daha sonra babasının Paul’ü tekrar ziyaret etmek için evden ayrıldığını gördüğünde onunla gitmek için izin istedi. Alex onu soğukta dışarı çıkarıp hastalanmasına sebep olmak istemeyerek tereddüt etti fakat kızı yalvardığında sonunda yumuşadı. Artık temin etmesi güç olan benzini boşa harcamamak için arabaya binmek yerine at sırtında gittiler.

Karanlık malikâneyi geçtikten sonra atlarını konağın dışında bağladılar. Artık malikânede kimse yaşamadığından geceleri orada hiç ışık olmuyordu. Paul’ün kâhyası Ursula tüm hayatını geçirdiği, arazideki bir çiftlikten geliyordu ve geri kalan zamanda Paul yalnızdı. O gece Ursula hâlâ oradaydı, endişeli görünüyordu. Doktor az önce gitmiş ve sabaha geri döneceğini söylemişti. Sıhhi ikmalin büyük bölümü askerler için kullanılmak üzere orduya gittiğinden ve kısıtlı tedarik olduğundan doktorun Paul’e verebilecek az ilacı vardı. Ama Paul zaten ilaç istemediğini söyleyip iyi olduğunda ısrar ediyordu.

Alex, Marianne’i ısınmak için sıcak su içtikleri mutfakta

Ursula'yla bırakarak Paul'ün yatak odasına yalnız gitti. Konak, neredeyse Hemmerle malikânesi kadar soğuktu.

Paul onun geldiğini duyduğunda gözlerini açtı fakat gördüğü şey Alex'in hoşuna gitmedi. Paul'ün gözleri donuktu ve kızarmış yanakları cayır cayır yanıyordu. Yorgun görünüyor ve uykusuna dönmek istiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Alex yatağın yanma bir iskemle çekip otururken. Nazikçe yaşlı adamın elini okşadı; eli zayıf ve damarlıydı ve Alex'in daha önce orada görmediği beneklerle kaplıydı. Nick gidene kadar Alex, Paul'ü asla bir yaşlı olarak düşünmemişti. Hiçbir zaman şimdiki gibi yaşlı görünmezdi.

"Yorgun," dedi Paul bir fısıltıyla ve sonrasında eziyet verici bir öksürük tuttu. Alex öksürük yatışana kadar bekleyip onunla yeniden konuşmadan önce ona bir yudum su verdi.

"İyileşmek zorundasın. Nick bundan hoşlanmayacaktır. Geri dönene kadar buradaki her şeyin idaresini sürdürülmesi konusunda sana güveniyor."

"O zamana kadar ölmüş olacağım," dedi Paul dolandırmadan, sanki kendisi bununla barışmış gibiydi.

"Hayır, ölmeyeceksin. Böyle bir şey olursa Nick beni suçlar." Alex erken bir yaşta kendi babasını kaybettiğinden beri kendisi için bir baba olmuş adama gülümsedi. Paul ona sık sık mülkünü nasıl idare edeceğine dair tavsiye verir ve bildiği her şeyi Alex'e öğretirdi. Nick'in babasına bel bağlama imkânı olduğundan bunları hiçbir zaman öğrenmemişti.

Alex'e ise tüm toprakları gençken miras kalmıştı.

Tekrar soluk alabildiğinde, “Uzun bir savaş olacak,” dedi Paul alçak sesle. “İngilizler sert savaşacak ve umarım Fransızlar ve diğerleri de aynı şekilde savaşır. O küçük canavarın Avrupa'yı ele geçirmesine izin vermeyecekler. Kim bilir? Bir gün Amerikalılar da katılabilir. Ama savaş yakın zamanda bitmeyecek. Diğerleri kendisini yok etmeden o canavar pes etmeyecek. Tanrı'nın yardımıyla o, bu ülkenin temsil ettiği her şeyi yok etmeden bunu başarmalarını umarım. Bu savaşı sürdürdüklerini izleyemeyecek kadar yaşıyım. Yorgunum.” Alex'e öyle üzgün gözlerle baktı ki bu onun kalbini parçaladı. Adamın gözlerinin önünde öldüğünü hissedebiliyordu ancak bunu nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nick'in babası yaşama isteğini kaybetmişti. “Oğlumu özlüyorum. Öldüğüm zaman Nick'e onu ne kadar çok sevdiğimi söyle. Savaş bittiğinde her şey onu bekliyor olacak. O zaman onun ve çocukların geri dönmesini istiyorum. Her şey onun. Mirasına sahip çıkmasına sonsuza dek engel olamazlar, özellikle o canavar gittiğinde.”

“O halde kal ve Nick dönene kadar onun için her şeyle ilgilen,” dedi Alex daha güçlü bir sesle, onu dayanmaya teşvik ederek. Ama Paul yalnızca başını iki yana salladı ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Kısa bir süre sonra Alex onun uyuduğunu gördüğünde odayı terk etti.

Alex mutfağa döndüğünde, “Nasıl?” diye sordu Ursula. Nick ve çocuklar hâlâ burada olsaydı Paul'ün yaşamak için

savaşacağından emindi ama onların varlığı ve onları yakın bir zamanda tekrar görme umudu olmadan artık aldırıyordu.

Alex dürüstçe, “İyi değil,” dedi, bunu işiten Marianne’in gözleri yaşlarla doldu. Kendi büyükbabasını hiç tanımayan Marianne için Paul von Bingen bir büyükbaba gibiydi. “Doktor sabah saat kaçta gelecek?”

“Sekizde gelmeye çalışacağını söyledi.”

“O zaman tekrar gelirim,” dedi Alex. Ursula, Noel Arifesi olmasına rağmen geceyi konakta geçireceğine söz verdi. Birkaç dakika sonra Alex ve Marianne atlarına atlamış malikânelerine geri dönüyorlardı. Köy kilisesindeki Noel Arifesi ayinine katılmak için dolambaçlı yoldan geçtiler. Oraya vardıklarında koro “Sessiz Gece”yi söylüyordu ve az bir topluluk vardı. Tümü kadınlar, çocuklar ve yaşlı adamlardan oluşuyordu. Hâlâ orduya katılmamış genç bir adam yüz karası olarak değerlendiriliyordu. Marianne babasına birçok kez onun da askere çağırılıp çağırılmayacağını sormuştu. Ama kırk sekiz yaşındaki Alex, onu bunun için fazla yaşlı olduğuna ikna etmişti.

Küçük kilisedeki ayinden sonra birlikte malikâneye döndüklerinde Alex’in kütüphanesinde bir ateş yakıp ısınmaya çalışarak orada oturdular. Bu seferki, birlikte geçirdikleri en üzücü Noel’di. Birbirlerinden başka bir şeyleri kalmamıştı. Yatakta bir o yana bir bu yana dönerek geçirdiği kısa geceden sonra Alex, sabahleyin tekrar Paul’ü kontrol etmeye gitti ve onu daha kötü bulunca telaşlandı. Doktor hâlâ

oradaydı. Paul'ün göğsünü dinledikten sonra zatürre olduğunu söyledi. Alex'e dürüstçe Paul'ün iyileşmesine dair fazla umudunun olmadığını açıkladı. Ne kadar çetin bir mücadele vereceğine bağlıydı ama Alex'in görebildiği kadarıyla Paul'ün hayatta kalmak için hiç isteği yoktu. Yaşlı adam günün geri kalanında uyukladı ve ertesi gün itibarıyla durumu ağırlaştı, neredeyse komaya girmişti. Alex konakta onun yanında kaldı. Marianne her gün atla konağa gelip babasına eşlik etti ama genç kızın atlarla ilgilenmek için arada eve gitmesi gerekiyordu. Akşam yemeğinden önce konağa döndüğünde birlikte oturma odasında oturdular ve mutfakta yemek yediler.

Yılbaşı gecesinde Paul sonunda kısa birkaç saniyeliğine gözlerini açıp Alex'e baktı ve her şeye rağmen atlatacağını gibi göründü.

"Hâlâ burada mısınız?" Alex karanlık odada kendisine doğru eğilip gülümserken Paul şaşırılmış görünüyordu. "Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?"

"Hayır, yok," dedi Alex kesin bir tavırla, "sadece iyileşmeni istiyorum. Marianne de burada. Şimdi alt katta. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Alex umutla ama Paul'ün günlerdir olduğundan daha bilinçli durumuna rağmen hâlâ ateşten cayır cayır yandığını görebiliyordu.

"İyi hissediyorum," dedi Paul güçlü, net bir sesle ve birkaç dakikalığına yatakta doğrulup Ursula'nın başucuna bıraktığı et suyundan bir yudum içti. "Daha iyi hissediyorum. Nick'ten haber aldın mı?" Paul'u ilgilendiren tek şey buydu

ve geçen yıl her buluştuklarında Alex'e aynı soruyu sormuştu, oysa Nick babasına da düzenli olarak yazıyordu.

"Hâlâ Florida'da, kışlık merkezde. O ve çocuklar iyi." Nick Alex'e, Christianna'ya âşık olduğundan hiç bahsetmemişti. Şu anda yaşadığı hissin arkadaşına çok yabancı geleceğini, ona bunu açıklamanın bir yolu olmadığını bildiğinden bunu hiç denememişti. Alex'in bunu tasvip etmeyeceğinden ve delirdiğini söyleyeceğinden emindi ama Alex'in şimdi sürdükleri hayatı veya oradaki insanları anlamasının imkânı yoktu. Babası içinse bu ihtimal daha bile düşüktü. "Burada yaptığımız gibi Noel ağaçlarına mum yerleştirecekler." Nick ona yarım metre civarındaki ağaçlarının karavanlarındaki masanın üzerinde durduğunu ve hiçbir şeyi ateşe vermemesi için mumları çabucak söndürmek zorunda kaldıklarını anlatmamıştı.

"Çocukların geleneklerimizi unutmaması güzel," dedi Paul hoşnut bir bakışla ve yeniden uzanıp gözlerini kapattı. Yorgun görünüyordu. Paul uykusuna dönerken Alex'e göre, öncesine göre sağlıklı ve daha güçlüydü. Yine de geceyi yaşlı adamın yanında oturarak geçirmeye karar verdi. Paul gece yarısından hemen sonra, yeni yılın ilk anlarında gözlerini bir kez açtı ve Alex'e gülümsedi. Alex onun kendisini Nick sandığını anında fark etti.

"Yakın zamanda eve dön. Burada sana ihtiyaçları var," dedi bir fısıltıyla.

"Döneceğim," diye söz verdi Alex arkadaşı yerine ko-

nuşarak. “Benim de sana ihtiyacım var baba,” dedi ikisi adına da. Sevdığı yaşlı adamı kaybetme düşüncesine katlanamıyordu ve bu kaybın Nick’i yıkacağını biliyordu.

Paul ona tekrar bakarken yalnızca gülümsedi, başını onaylarca salladı ve uykuya daldı. Alex yanında kestirirken Paul birkaç saat uyudu. Alex, güneş yükselirken ona baktığında ne olduğunu derhal anladı. Paul von Bingen uykusunda huzur içinde ölmüştü. Gitmişti. Alex uzun süre oturup ona baktı ve çoktan soğumuş elini nazikçe okşadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken kalbi ağırlaştı ve en kötüsünün kendisini beklediğini fark etti. Şimdi, Nick’e haber vermek zorundaydı.

On Beşinci Bölüm

Nick, Noel Arifesi’ni karavanında, Toby ve Lucas’la birlikte geçirdi ve hediye olarak onlara Sarasota’dan satın aldığı birer oyun ve kazak verdi. Christianna’ya ise genç kadının anında boynuna taktığı küçük, kalp şekilli altın bir madalyon verdi. Genç kadın sirk programının sayfalarından birinden Nick’in küçük bir fotoğrafını kesip madalyonun içine koydu ve bundan çok mutlu oldu. Christianna, Nick’e turda olduklarında soğuk gecelerde takması için yumuşak, siyah yünden bir atkı örmüştü. Bayramı şüphe uyandırmadan ellerinden geldiğince birlikte geçirdiler ve Christianna Noel Günü’nü Gallina, Sergei ve çocuklarıyla geçiren Nick ve oğullarına katıldı. Aralarındaki sözüm ona rekabete rağmen Christianna ve Gallina diğerleriyle birlikte güldü ve güzel vakit geçirdi. Nick ve çocukları Şükran Günü’nü de onlarla birlikte geçirmişti, en yakın arkadaşları onlardı.

“Tatlı bir kız,” dedi Gallina sonrasında Nick’e ve ona annelere özgü bakışla baktı; Toby’ye de aynı şekilde bakı-

yordu. “Peki, siz ikiniz ne zaman birbirinize âşık olduğunuzu itiraf edeceksiniz? Ne kadar zaman oldu? Mutlu olmayı hak ettiğini düşünmüyor musun? Bunu sonsuza dek bir sır olarak saklayamazsınız, sizi gören herkes bunu anlar.”

“Ne kadar zamandır biliyorsun?” diye sordu Nick mahcubiyetle. Acaba düşündükleri kadar ihtiyatlı davranmıyorlar mı diye merak etti. Ama Gallina akıllı bir kadındı ve şimdiye kadar Nick’i iyi tanımıştı. Üstelik Christianna’ya duyduğu derin duyguları saklamak zordu. Oğulları bile bunu çözmüş ve mutlu olmuşlardı. Christianna’yı seviyorlardı. Lucas babasının bir gün onunla evlenmesini umduğunu, böylece onu koruyabileceklerini söylediğinde Toby de ona katılmıştı.

“Birkaç aydır biliyorum,” diye yanıtladı Gallina ve Nick bir kakhaha attı.

“Pekâlâ, bu civarda sır saklamak buraya kadarmış. Ben sadece ailesinin bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildim ve Christianna için durumları karmaşıklaştırmak istemedim. Ailesi ona karşı çok korumacı.”

“Onu yüksek telin üzerine koydukları zamanlar hariç,” dedi Gallina güçlü bir kınama bakışıyla. Önceki ay kendisi de Sergei’in ısrarıyla ağ kullanmadan çalışmayı tamamen bırakmıştı. Ancak Christianna her gece ana sahnede kalabalıkları heyecanlandırmak için hayatını hâlâ tehlikeye atıyordu. Nick bunun her dakikasından nefret etse bile daima orada olup onu izliyordu. Başka bir yerde olmaya dayanamıyordu. Fırsat buldukça birlikte bir gece geçirmek için bahane uyduruyor ama yakalanmamak için çok dikkatli oluyorlardı. Nick hiçbir şe-

kilde Christianna'nın itibarına zarar gelmesini istemiyor ve ona içten bir saygıyla davranıyordu. Neyse ki cinsel yaşamlarında da bir aksilik yaşanmamış, Christianna hamile kalmamıştı. Nick onu korumakta her zaman dikkatliydi.

Gallina'nın sözleri Nick'i etkiledi. O ve Christianna yılbaşı gecesini onlarla geçirdiler. Ertesi gün Christianna'nın ailesiyle Sandor'un Sarasota'daki en sevdiği Polonya restoranına gitmeden önce –Sandor yeni yılı kutlamak için Nick ve oğullarını davet etmişti– Nick genç kadınla bu konuda konuştu.

“Ailenle böyle bir günde bizim hakkımızda konuşmaya ne dersin?” diye sordu Nick temkinli bir şekilde. Atlara yem ve su veriyordu. Christianna da ona eşlik etmek için yanına gelmişti. Athena'yı beslemek hoşuna gidiyordu ve gösterileri sayesinde ona alışmıştı.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” diye itiraf etti.

“Buna sinirlenirler mi?” diye sordu Nick endişeyle. Kendi adına bununla başa çıkabilirdi ama acısını Christiana'dan çıkarmalarını istemezdi. Her hareketini izleyen dört ağabeyi ve bir babası varken Christianna'nın son ihtiyacı olan şey böyle bir sorundu.

“Senden hoşlanıyorlar,” dedi Christianna utangaç bir gülümsemeyle, burnunu kendisine sürten Lipizzan kısırağını okşarken. “Hem zaten şüpheleniyorlar.”

“Yaşım hoşlarına gitmeyebilir.”

“Sirkten ayrılmandan korkuyorlar,” dedi Christianna yalın bir şekilde. Bu hususta Nick'i de sorgulamışlardı. “Veya işime müdahale etmeden,” diye ekledi. Nick'in tel

hakkındaki yorumlarını unutmamışlardı ve Christianna'ya onun yüksek telin üzerinde olmasından endişe ettiğinden söz etmişlerdi.

“Yakın bir zamanda ayrılmayı planlamıyorum,” dedi Nick sakince. “Avrupa’da bir savaş var. Almanya’dan kaçmak zorunda kaldım ve gidecek hiçbir yerim yok. Hem savaştan sonra bile oraya geri döner miyim, bilmiyorum. Koşullar değişmediği takdirde dönemem. Buradan gitmem bir mesele değil. Ve evet, bir gün seni yüksek telden indirmezlerse işine müdahale edebilirim. Buna karşı çıkmayı bırakmayacağım. Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Onlardan tek istediğim bir ağla çalışmana izin vermeleri. Bunun aşırı bir istek olduğunu sanmıyorum. Sana bir ağ verirlerse, doksan yaşına kadar orada kalmana aldırmam. Ama bir ağ yoksa, bulduğum her fırsatta müdahale edeceğim.” Nick ona karşı her zaman dürüsttü. Genç kadının ailesine de dürüst olmuştu. Tabii, bunu sabit bir mesele haline getirmeyecek kadar kibarı. Onların nasıl hissettiğini bilmelerine izin verdikten sonra oluruna bırakmıştı. Diğer şeylerin bir önemi yoksa bile Nick saygılı ve kibar bir adamdı. Christianna onu bu yüzden de seviyordu. “Onlarla bizim hakkımızda konuşacaksak, ne söylemek istersin?” diye sordu Nick merakla.

“Birbirimizi sevdiğimizi. Bence bu yeterli.”

“Ya daha fazlasını öğrenmek isterlerse?” diye sordu Nick.

“Daha fazla ne var ki?”

“Seninle evlenme niyetim var mı öğrenmek isteyebilirler,” dedi nazıkçe. Babalar böyle şeyleri bilmek isterdi.

“Onlara bunu söylemek zorunda değilsin,” dedi Christianna kızarak. Hemen arkasını dönüp Athena’yla ilgilenmeye koyuldu. Nick onu izlerken gülümsedi ve Christianna’nın beyaz atın arkasında saklandığı yere yürüdü.

“Benden kaçma,” dedi Nick bir gülümsemeyle, onu nazikçe attan uzaklaştırarak. Kendisiyle yüz yüze gelmesi için çevirdi. “Benden saklanman gerekmiyor. Seni seviyorum. Bir gün seninle evlenmek istiyorum ama sana iyi bir hayat verebileceğim zaman.” Bunu daha önce Christianna’ya hiç söylememişti; genç kadın yüzünü onun göğsüne gömdü. Christianna bunu merak etmiş ama Nick’e sormaya hiç cesaret edememişti.

“Bu iyi bir hayat,” dedi tekrar Nick’e bakarak.

“Yeterince iyi değil. Sana bundan, bir karavan ve babanı ikna edebilirim gösterin için bir ağdan fazlasını vermek istiyorum. Çok daha fazlasını hak ediyorsun, Christianna. Bir gün sana hak ettiğini vermek istiyorum. Santa Ynez Vadisi’nde bir çiftlik satın almayı çok istiyorum.” Orayı Christianna’yla ilk kez gördüğünden beri Nick’in aklından çıkmamıştı. “Veya başka bir yerde. At yetiştirebileceğim ve huzurlu bir hayata sahip olabileceğim bir yerde.”

“Ya ben ne yapacağım?” diye sordu Christianna ona haylazca gülümseyerek. Gelecekleri ve Nick’in hayalleri hakkındaki bu önemli bir konuşmayı daha önce hiç yapmamışlardı, gerçi Christianna onun hayallerinin hepsinin olmasa da bir kısmından haberdardı.

“Benimle ilgileneceksin,” dedi Nick geniş bir gülümse-

meyle, “ve sen de istersen bebek yapacaksın. Bu sana bağlı. Ben çok isterim ama benim oğullarım var. Evlendiğimiz zaman seninle bir bebek sahibi olmayı çok isterim. Ben, sana sahip olduğum sürece mutlu olacağım. Geri kalanı senin kararın.”

“Almanya’ya dönmeyecek misin?” diye sordu ona Christianna, cevabı çok merak ediyordu. Her ne kadar orayı terk etmeye mecbur bırakılmak acı verici olsa da ağabeyleri gibi genç kadın da Nick’in bir gün kendi dünyasına dönmek isteyeceğini hissediyordu.

“Bilmiyorum. Savaştan sonra orada nelerin yaşanacağına bağlı. Geride bana ait bir şey kalır mı veya gitmeye mecbur bırakılışımızdan sonra nasıl hissederim emin değilim.” Bu acımasız bir darbeydi. “Almanya’da benim için önemli olan yalnızca babam var. O yaşlı ve bana ihtiyacı var, onun için dönmek zorundayım. O olmasaydı, dönmek ister miydim hakikaten bilmiyorum. Belki burada daha mutlu oluruz. Savaştan sonra neler olacağını bekleyip görmemiz gerekiyor. Mülkiyetimizi geri kazanabilecek miyim bilmiyorum. Ayrıca ülkeyi ne kadar kötü tahrip edeceklerini kim bilir? Hitler’e güvenmiyorum ve Almanya şimdi onun insafına kalmış durumda. Her şey bittiğinde, bir daha asla aynı olmayabilir.” Bu da içten düşüncesiydi ve Christianna’ya adil davranmak istiyordu. “Sana şimdi evlenme teklif edemem, Christianna. Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Ama bu değiştiğinde sana evlenme teklifi edeceğim ve o gün, umarım bana evet diyeceksin.” Bunu söylerken Christianna’nın yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Ona duymaya ihtiyaç duyduğu ve ba-

basının duymak isteyeceği her şeyi açıklamıştı. “Seni seviyorum,” diye ekledi perçinlemek için.

“Ben de seni seviyorum. Ve bana sorduğunda, sana evet diyeceğim. Neye sahip olduğun benim umurumda değil.” Nick onun böyle biri olduğunu biliyor ve onu bunun için seviyordu.

“Sanırım her şeyi hallettik,” dedi Nick at çadırından ayrılırken yüzünde bir gülümsemeyle. Toby ve Lucas’ı alıp bir yeni yıl kutlaması için restoranda Christianna’nın ailesine katılırken ikisi de fevkalade mutlu görünüyordu. Sandor onların ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Yemekten sonra gözlerinde bir soruyla Nick’e döndü.

“Bize söylemek istediğin bir şey mi var?” diyerek onları teşvik etti Sandor. O ve Nick artık senli benli konuşuyordu; bu da Sandor’un onayının bir işaretiydi.

Nick ona saf saf bakarak bir parça takıldı. “Ne gibi?” Bunu söylerken Nick gülümsedi ve Christianna kıkırdadı.

“Biz birbirimize âşığız baba,” dedi Christianna yumuşak bir sesle.

“Bu kadarını aylardır biliyorum. Tanrı aşkına, kör değilim ben. Başka bir şey? Herhangi bir plan?” Bakışları Nick’e dönerken ansızın endişeli görünüyordu.

“Kızına iyi bir hayat sunabileceğimden emin olur olmaz seninle konuşmaya geleceğim. Sana söz veriyorum.”

“Peki, sirkte kalacak mısınız?” diye onu sıkıştırdı Sandor. Sıkı pazarlık yapıyordu.

“Christianna bunu istediği sürece, şayet mantıklıysa,”

dedi Nick diplomatik bir şekilde. “Onu mutlu eden her şeyi yaparım.” Bununla birlikte önceden Christianna’ya ne istediğini ve onlar için ne umut ettiğini anlatmıştı. Genç kadını buna, kendisiyle birlikte gerçek dünyada bir hayatı denemeye ikna edebileceğini umuyordu. “Ve evlendiğimiz gün, senden bir düşün hediyesi istiyorum,” dedi rahat bir şekilde.

“Elbette,” dedi Sandor kollarını cömert bir tavırla dalgalandırarak. “Nedir o?”

“Karım için bir ağ,” dedi Nick doğrudan adamın gözlerine bakarak. Baba Markovich bir an cevap vermedi, ardından başını yavaşça onaylar bir biçimde salladı ve Nick’le el sıkıştı.

“Onu alacaksın. Ben de sana söz veririm.” İki adam hoşnut görünüyordu. Nick bu konu hakkında düşünürken sırf Christianna’nın hayatını korumak için onunla yakın zamanda evlenmenin yeterince teşvik edici olduğu kanısına vardı. Ama iki adam da uzlaşmaktan ve verdikleri güvencelerden mutlu görünüyordu. Artık birbirlerine olan aşkları bir sır olmadığından Nick ve Christianna genç kadının babasının onayıyla açık bir şekilde flört edebilirdi. Sandor tüm masaya votka ismarladı ve Toby’yle Lucas dışında herkes içti. O gece bir kutlama havası vardı. Panayır alanına döndüklerinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Nick çocukları eve bırakmak istiyordu, Christianna onlara katıldı. Ağabeyleri babalarıyla birlikte içmeye devam etmek için kalırken eşleri ve halaları da panayır alanına döndü. Neşeli bir gece olmuştu, ayrıca artık birbirleri için hissettiklerini saklama baskısıyla başa çık-

mak zorunda değillerdi. Nick, Gallina'nın konuyu açması için kendisini teşvik etmesinden memnundu. Şimdiye dek Gallina her zaman haklı çıkmıştı. Sandor, Nick'in ileri bir tarihte Christianna'ya evlenme teklifi etme sözünden olduğu kadar sirkte kalmakla ilgili yanıtından da yeterince tatmin olmuşa benziyordu. Sandor, Christianna'nın hiçbir zaman onları terk etmek isteyeceğini hayal edemiyordu, Nick'in de hayal edemediği çok açıktı. Hem Nick bir gün çok mükemmel bir damat olacaktı. Restoranda daha bir hayli votka içtikten sonra Sandor, kızının bir kontes olacağına dair böbürlenmeye başladı. O bunu söylerken Christianna, Nick'in karavanının dışında oturmuş onunla sohbet ediyordu. Çocuklar az önce yatmaya gitmişti. yeni yılın başlangıcı kesinlikle harika olmuştu.

Alçak sesle konuşurlarken Nick, Western Union üniforması giyen bir delikanlının bir bisikletle karavana yaklaştığını gördü. Üniformalı delikanlı bisikletini bir kenara koyup onlara doğru yürürken Nick karanlıkta gözlerini kıstı. Üniformalı delikanlı göğsüne çaprazlama asılı bir çantadan bir zarf çıkardı.

“Nicholas von Bingen için bir telgrafım var. O siz misiniz?” dedi Nick'i irkilten resmi bir sesle. Artık gerçek adını duymaya alışkın değildi. Şimdi sirkteki herkes ona Nick Bing diye hitap ediyordu. Adını yalnızca Alex'ten ve babasından gelen mektuplarda görüyordu.

“Evet, benim.” Nick zarfı ondan alırken ve delikanlının yanında taşıdığı kayıt formunu imzalarken şaşkın görünü-

yordu. Delikanlı gittikten sonra zarfı açtı. Christianna onu izliyordu. Bunun ne olduğuna dair Nick'in hiçbir fikri yoktu. Ay ışığında güçbela okuyabiliyordu. Gözleri derhal telgrafın altındaki gönderenin adına gitti. Alex'ten geliyordu.

“Sana babanın yeni yıl sabahının erken saatlerinde öldüğünü bildirmekten derin üzüntü duyuyorum. Zatürreden, huzur içinde öldü. Hiçbir şey yapamadık. Çok üzgünüm. Acını içtenlikle paylaşıyor ve tüm sevgimizi yolluyoruz. Alex.” Nick bunu okudu ve tek kelime etmedi, yazılanı anlayamıyordu. Ardından telgrafı tekrar okurken ne olduğu kafasına nüfuz etti. Sanki yıldırım çarpmış gibi hissediyordu. Christianna'ya baktı ve telgrafı ona uzatırken gözleri yaşlarla doldu. Bu son darbeyi beklemiyordu. İçinde babasının olmadığı bir dünyayı hayal edemiyordu. Oğulları dışında hayatı boyunca sahip olduğu tek aile babasıydı. Bir de hiç tanımadığı ve Hitler yüzünden muhtemelen asla tanıyamayacağı bir annesi vardı.

Christianna telgrafı ondan aldı, okudu ve konuyu kavrayınca teselli etmek için anında oturduğu yerden atılarak kollarını Nick'e doladı. Birbirlerine sarılırlarken Nick sessizce ağlıyordu. Uzun bir süre o şekilde otururken o kelimelerin anlamı Nick'i sarstı. Babasını kaybetmişti. Christianna o gece sabahın ilk saatlerine kadar onunla kaldı. Nick'i kanepede kestirirken bırakıp kendi karavanına döndüğünde güneş ışınları gökyüzünü çizgi çizgi boyamaya yeni başlamıştı. Karavana parmak uçlarının üzerinde girdiğini kimse duymadı. Diğerleri, hepsi önceki gece çok içmişti ve uyan-

dıklarında akşamdan kalma bir halde olacaklardı.

Toby ve Lucas uyanıp Nick'i kalkmak üzere bulduklarında babalarının gözlerindeki bakışı gördüler. Almanya'dan ayrılmak zorunda olduklarını söylediğinden beri o şekilde bakmamıştı, bu yüzden korkunç bir şeyin olduğunu anladılar.

“Sorun nedir?” dedi Toby derhal. Belki sirkten ayrılmak zorundalardı ve yine evlerini kaybediyorlardı. Lucas da korkmuştu. Nick telgrafi katlayıp çocukların görmemesi için cebine koymuştu. Onlara kendisi söylemek istiyordu.

“Büyükbabanız,” dedi Nick kederle. “Çok hastalanmış, zatürreye yakalanmış.” Bombayı patlatmadan önce derin bir nefes aldı. Çocuklar bekliyordu. “Dün ölmüş. Dün gece eve döndüğümüzde Alex'ten bir telgraf aldım.” İki oğlan da göz yaşlarına boğuldu ve Nick onları kollarına aldı. Sabah boyunca üçü de ağladı, ardından hep beraber uzun bir yürüyüşe çıktılar. Daha sonra karavana döndüklerinde Joe Herlihy acılarını paylaştığını ifade etmek için onları bekliyordu ve John Ringling North'tan başsağlığı dileyen kişisel bir mektup getirmişti. Nick çok duygulandı. Joe birkaç dakika kaldıktan sonra üzüntülü halleriyle onları rahatsız etmek istemediğinden yanlarından ayrıldı.

Nick ve çocuklar tüm gün Paul'den konuşurken çok üzgünlerdi. Christianna rahatsızlık vermek istemediğinden onları yalnız bırakıp ailesine ne olduğunu anlattı. Bu haber şimdiden sirkteki birçok aileye ulaşmıştı ve Gallina ile Sergei o akşamüzeri onlara başsağlığı ziyaretinde bulunanlar arasındaydı.

Christianna'nın yengeleri onlara büyük bir güveç hazırladı. Christianna o akşam güveci bıraktığında oradan hemen ayrılmayı planlıyordu. Fakat Nick ondan kalıp akşam yemeğini kendileriyle birlikte yemesini istedi. Christianna hepsinin ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Babasının cenazesine gidemeyeceğini bilmek Nick'i daha bile fazla üzüyordu ama Alex'in onun şapelde yapılan bir ayinle arazilerindeki mezarlıkta düzgün bir törenle gömülmesini sağlayacağını biliyordu. Bu kadar önemli bir durumda orada olamamak ıstırap vericiydi. Ve bunun neden meydana geldiğini kesin olarak biliyordu. Babasını öldüren, o ve oğullarının Almanya'dan sürülmüş olmalarıydı. Tam olarak o anda Nick asla geri dönmeyeceğini anladı. Bunu kimseye söylemedi ama şimdi Amerika'ya temelli geldiğinden emindi. Geçmişinin kapısı biraz önce arkasından sonsuza dek kapanmıştı.

On Altıncı Bölüm

Alex, Nick'in umduğu gibi, Paul'ün aile mezarlığına gömülmesini ayarladı, arazideki şapelde onun için düzenlenen ayine katıldı ve mezarını işaretlemek için mezar taşı sipariş verdi. Marianne bu kaybın acısını derinden hissediyordu.

İki hafta sonra köyde telaşlı bir hareketlilik yaşandı. Alex ahırda atların bölmelerini temizlerken ona yardım eden genç oğlanlardan biri kırmızı bir yüzle ve heyecanla koşarak içeri girdi. Alex ne olduğunu görmek için döndü. Paul'ün ölümünden beri ağırbaşlı ve keyifsizdi ve Nick'in telgrafı aldıktan sonra onca nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdi. Alex hemen sonrasında ona bir mektup yazarak tüm hissettiklerini ve arkadaşının duygularını derinden paylaştığını ifade etmişti. Hepsinin Paul'ün yokluğunu feci şekilde hissedeceklerine ve kendisi ile kızının da çok üzüntülü olduğuna temin etmişti.

“Von Bingen malikânesini alıyorlar!” diye bağırdı oğlan ahırın diğer ucundan. Alex ona kafası karışmış bir halde baktı.

“Kimler? Nereye alıyorlar?” Bu söylediği anlamsız bir şeydi.

“Askerler. Bir albay sanırım veya bir general. Büyük bir arabayla geldiler ve oraya taşıyorlar.” İşittiği şey Alex’i iliklerine kadar dondurdu ve içinde bir hiddetin dev bir kin dalgası gibi yükseldiğini hissetti.

“Ne demek istiyorsun?” Alex’in gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Orada yanlarında sandıklar ve büyük arabalarla gelmiş birçok asker ve subay var. Malikâne açılmış ve biri bana onu devraldıklarını söyledi. Şimdi bölgenin karargâhı olarak kullanılacakmış ve subaylar orada yaşayacakmış.” Alex bir yorumda bulunmadan uzun adımlarla ahırdan çıkarken ve düzenli adımlarla avluyu geçerek evine yürürken birini öldürmek istiyordu. Marianne dışarıdaydı; çiftliklerden birindeki yeni doğum yapmış bir kadını ziyaret ederek diğer çocukları için ona biraz yiyecek götürmüş ve nasıl olduğunu görmek istemişti. Paul’ün ölümünden iki hafta sonra Nick’in evini devraldıkları düşüncesi Alex’in katlanabileceğinden fazlaydı. En vakur takımını giydi, saçlarını taradı ve Mercedes’ini Nick’in malikânesine sürdü. Tıpkı oğlanın söylediği gibi dışarıda arabalar, avluda kamyonlar vardı ve sandıklar her yerdeydi. İki düzine asker etrafta duruyordu ve sorumlu albay bağırarak emirler yağıdırıyordu. Alex bir nefes aldı ve albayın durduğu yere yürürken olduğundan daha sakin görünüyordu. Alex ona cana yakın bir gülümsemeyle baktı.

“Bölgeye hoş geldiniz,” dedi elini albaya uzatarak. Midesinde bir sızıyla albayın arabasında dalgalanan gamalı

haçlı iki bayrak olduğunu ve adamın yanında iki teğmenin durduğunu fark etti.

“Siz kimsiniz?” Etkilenmemiş görünen albay onu soğuk bir biçimde süzdü.

“Alex von Hemmerle. Buradan beş kilometre ilerideki Altenberg Malikânesi’nden.” Belli belirsiz sağ yönü işaret etti. “Kont von Bingen’i ziyaret ettiğinizi görüyorum,” dedi Alex alaycılığının mümkün olduğunca sesine yansımamasına gayret ederek ve güçbela başarılı oldu.

“Kont von Bingen öldü,” dedi albay duygusuzca. “İki hafta önce. Malikâneye ordu adına el koyuyoruz.”

“Ben oğlunu, Kont Nicholas von Bingen’i kastediyordum,” dedi Alex safça. “Unvanın ve mülkün babasından ona miras kalacağını varsayıyorum.”

“Size üzülererek bildiriyorum,” dedi albay buz gibi bir sabit bakışla, “merhum kont Yahudi bir kadınla evlenmiş ve oğlu ‘Kont Nicholas,’ bir Yahudi olarak geçen yıl buradan kaçmış. Bildiğinizden eminim. Yahudiler artık Almanya’da kendi topraklarına sahip olamaz veya miras yoluyla devralamaz. Bu malikâne artık Nazi hükûmetine aittir. Ona Führer’imiz, Adolf Hitler adına sahip çıkıyorum.” Selamı bir buz dağını parçalayabilirdi. Başından hemen önce durdu ve ardından sağ kolu tanıdık selamlamayla fırlayarak Alex’in midesini bulandırdı. Bazı yobazlar bunu yapsa da Alex selamına karşılık vermedi ve bir sivil olarak buna mecbur değildi.

“Anlıyorum,” dedi Alex şaşkınlıkla. “Bilmiyordum. Bunu gizli tuttular.” Habersizmiş numarası yaptı ve albay başını salladı.

“Anlaşılır bir şekilde. Duyduğuma göre çok etkileyici ahırlarınız varmış,” dedi Alex’e keskin bir bakış atarak, “ve çok kaliteli atlarınız.” Yani Alex’in kim olduğunu tam olarak biliyordu ve onlara bir ziyarette bulunması yalnızca zaman meselesiydi. Muhtemelen ondan her ne isterse alacaktı. Eğer tercih ederse malikâne de buna dahildi. Ordu dilediğini yapma yetkisine sahipti.

“İltifatınız için teşekkür ederim. Şimdi bu kadar yakındayken beni ziyaret edeceğinizi umarım.” Alex resmi bir selam verdi ve topuklarını askerlerin değil, Alman aristokratlarının tarzında tıkırdattı. Bu selam da albayınki kadar saygıdeğerdi ve çok daha zarıftı, üstelik niyetlendiği gibi albaya Alex’in ne kadar asil olduğunu hatırlattı.

“Teşekkürler, Kont. Yakında sizi ziyaret edeceğim,” diye ona garanti etti albay. Ardından peşinde subay ve askerlerden oluşan bir kuyrukla Nick’in evinin ön kapısından geçerek gözden kayboldu. Alex onun arkasından bakarken birden ağlamaya veya çığlık atmaya başlamak istedi. Bu şimdiye kadar gördüğü en korkunç manzaraydı. Ve Nick’le paylaşmak zorunda kalacağı sonraki kötü haber bu olacaktı; ona altı yüzyıldır atalarının iskan edindiği güzel evine Nazi hükümeti tarafından askeri hizmette kullanılmak üzere el konulduğunu ve artık içinde subayların ve askerlerin yaşadığını söyleyecekti. Umuyordu ki bir gün, eğer bu gerçekleşirse, hükümet düştüğünde ev Nick’e iade edilecekti. Ama bu esnada neler olabileceğini ve evle neler yapacaklarını ancak Tanrı bilirdi. Alex arabasını eve sürerken, onu park ederken,

uzun adımlarla kendi malikânesine yürürken ve kapıyı çarparken bir yaprak gibi titriyordu. Marianne eve dönmüştü. Ellerini ısıtmak için ateşin yanında oturduğu kütüphaneden onu duydu ve ön kapının çarpma sesinden kötü bir şey olduğunu anladı. Hızla kütüphaneden çıktığında babasıyla sahanlıkta karşılaştı. Alex'in gözlerinden cinayet işleme isteği okunuyordu.

"Sorun nedir baba?" diye sordu Marianne, korkmuştu. Alex ona cevap vermek için sesini alçalttı. Artık kimseye güvenmiyordu. Her yerde Nazi hükümetinin kuklası olup hayatları boyunca tanıdıkları veya hizmet ettikleri insanları ispiyonlamaya can atan kişiler vardı.

"Ordu az önce Nick'in evine el koydu. Oraya taşmıyorlar. Artık hiçbir yere gitmeni istemiyorum. Bu evden bensiz ayrılmayacaksın. Anlıyor musun?" dedi Alex sert bir şekilde. "Her yerde askerler var ve durum daha kötüleşecek. Buraya gelebilir, hatta evimize taşınabilirler. Senin yakınında olmalarını istemiyorum. Bu evden ayrılmayacaksın!" dedi tekrar. Marianne onun korku ve hiddetle titrediğini görebiliyordu. Alex'in korkusu kızı içindi ve hiddeti, en yakın arkadaşı ve onun evi dahil çok değer verdiği her şeyi çiğneyen bir hükümete karşıydı.

Kütüphaneye yürürlerken, "Nasıl öylece taşınabilirler?" dedi Marianne hayret dolu bir bakışla ve babası kapıyı arkalarından kapattı.

"Bu konuda kimseyle konuşmanı istemiyorum. Yorum yapmayacaksın. Hiçbir şey söylemeyeceksin. Artık evimizde

bile kime güvenebileceğimizi veya kimin bize ihanet edeceğini bilemeyiz.” Bu bir korku ve hırsızlık hükümdarlığıydı. Ülkenin yönetimi istedikleri her şeyi almaya hazırlanan magandalar tarafından ele geçirilmişti. “Sanırım albay atlarımızın peşinde.” Daha kötüsü, Alex içlerinden birinin veya birkaçının Marianne’in peşine düşmesinden korkuyordu. Marianne şimdi on sekiz yaşında –yakında on dokuz olacaktı– çok güzel bir kızdı ve Alex onun için endişeleniyordu. Bu adamların hiçbir engel tanımayacağına dair güçlü bir sezgisi vardı.

Şimdi yapması gereken birtakım şeyler olduğunu fark ediyordu. Biri Nick’e yazıp ona olanları anlatmaktı. Diğer İngiltere’de yaşayan eski arkadaşı Lord Beaulieu’ye yazmaktı. Otuz yıl önce okul arkadaşı olan iki adam yıllar boyunca yakın arkadaş kalmışlardı. Nick de onu iyi tanırdı. Fransızca okunuşundan farklı olarak soyadını İngilizler gibi “Bay-ii” olarak telaffuz ederdi. Alex şimdi onun yardımına ihtiyacı olduğunun farkına varıyordu. Marianne’i uzun süre Almanya’da tutamazdı.

O akşamüzeri Nick’e yazdığı mektup, Paul hakkındaki telgraf hariç Alex’in yazmakta en çok zorlandığı şeydi. Ayrıca Alex bunu sansür memurlarının şüphelerini uyandırmamak için dikkatle ifade etmek zorunda olduğunu biliyordu. Gerçi Amerika’ya gidecek bir mektup büyük bir ilgi çekmeyebilirdi. Alex normalde yaptığı gibi Nick’in tam adını kullanmak yerine, bunu okuyacak eğitimsiz bir memurun bağlantıyı kuramayacağı umuduyla Nick Bing adına göndermeyi tercih etti. Hem mektupta bunu bir felaket olarak değil

–Alex ve Nick’e göre kuşkusuz öyleydi– şanslı bir olay olarak tanımlamaya çalışacaktı.

Durumun inceliğinden dolayı mektubu yazması uzun zamanını aldı. Nick’in kendisinininkinin yanındaki eski malikânesinin iyi bir şekilde değerlendirildiğini öğrenmekten memnun olacağından emin olduğunu belirtti. Eski yasal sahibinin ayrılışı ve yakın zamanki bir ölüm sebebiyle şimdi Nazi hükümeti ve ordu tarafından el konulmuştu ve bundan böyle evde, halihazırda oraya taşınan subaylar ve askerler yaşayacaktı. Alex bunun sonunda bölgeye canlılık getireceğini ve temiz bir sayfa açacağını ve böyle güzel haberler almanın Nick’i memnun edeceğinden emin olduğunu söyledi. Bunu okuduğunda Nick’in yüzünde belirecek dehşeti yalnızca hayal edebilirdi fakat yapabileceği bir şey yoktu. Nick’in bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Arkadaşını avutmak için şifreli bir cümle ekledi. “Rüzgâr tersine dönerse tüm bunlar bir gün değişebilir ve kesinlikle değişecektir ama şimdilik haberler çok mutluluk verici.” Ne yazık ki bunun mutlu bir tarafı yoktu.

Alex onunla daha önemsiz diğer haberleri paylaştıktan sonra Charles Beaulieu’ye göndereceği, yazması Nick’inki kadar zor olan mektuba geçti. Üstelik bu mektubun güzergâhı da karışıktı. Alex bunu yazdıktan sonra New York’ta yaşayan ortak bir arkadaşlarına yazdığı başka bir mektuba ilıstirdi ve arkadaşından bu mektubu Charles’a göndermesini istedi. Şimdi savaşta olduklarından Almanya’dan İngiltere’ye bir mektup gönderemeyeceğinden emindi. Amerika’dan gön-

dermek çok daha kolay olacaktı ve mektubun ulaşması için Alex'in elinden dua etmekten başka bir şey gelmezdi. Böyle büyük bir iyilik istediği için eski arkadaşı Charles'tan özür diledi ama başka kimseye başvuramazdı. O akşamüzeri iki mektubun da ama özellikle Charles'ınkinin varış noktasına ulaşmasını umut ederek onları postaneye görürdü. Sonra eve döndü ve ateşin başında Marianne'le oturarak kızını rahatlatmaya çalıştı. İkisi için de stresli bir gün olmuştu ve Alex'in emin olduğu tek şey, durumun kötüye gideceğiydi. Kızına söylemese de, bu olmadan önce onun Almanya'dan çıkmasını istiyordu. Her şey Charles Beaulieu'nün ellerindeydi.

On Yedinci Bölüm

Alex'in mektubu Nick'e ulaştığında, arkadaşı bunu “güzel haber” olarak afişe etmiş olmasına karşın ikisi de böyle olmadığını biliyordu. Nick onun ne demek istediğini bal gibi anladı. Nick, Nazi hükümetinin arazisine el koyduğunu tümüyle idrak etti; babasının öldüğünü zaten telgraftan biliyordu. Nick Almanya'da mülk edinme hakkı bulunmayan bir Yahudi olarak medeni kanuna göre artık var olmadığından, arazi ve malikâne Nazi hükümetini uyarınca gasp edilmeye hazırды ve artık onların. Nick'in artık Almanya'da ne kendi toprağı ne de herhangi başka bir şeyi vardı. Yalnızca yerinden edilmiş değildi, ayrıca mirasından men edilerek beş kuruşsuz da bırakılmıştı. Tek sahip olduğu şey unvanı ve adıydı. Buna, babasının ölümü kadar üzülmeyi elbette ama yine de sarsıldı. Alex'in şifreli imasını da anlamıştı; Nazi hükümeti düşerse, savaşı kaybederlerse arazisi ona iade edilecekti. Fakat bu gerçekleşecek mi veya ne zaman gerçekleşecek, kim bilebilirdi? Artık kendisi dışında hiçbir şeye bel bağlayamazdı. Şu anda

tıpkı Christianna ve ailesi için olduğu gibi, sirk Nick'in hayatıydı. Adolf Hitler tarafından mirasından mahrum bırakılmıştı. Ailesinin altı yüzyıl boyunca hayatını aynı yerde sürdürmesinden sonra Nick, artık yersiz yurtsuzdu. Bir yıldan biraz fazla bir zaman içerisinde babası dahil her şeyini kaybetmişti. Bunu hazmetmek zordu. Kendisine geçmişten geriye yalnızca oğulları kalmıştı.

O gün daha sonraki saatlerde bu haberi Christianna'yla paylaştığında genç kadın şok oldu.

“Bunu yapabilirler mi? Evini bu şekilde alıp oraya yerleştirebilirler mi?”

“Görünüşe göre yapabilirlermiş,” dedi Nick amansız, zgın bir bakışla. “Şimdi esas itibarıyla Almanya'da dahi hiçbir şeyim yok. Geri dönecek bir sebebim kalmadı ve hiçbir zaman dönmeyeceğim. Bir daha asla Almanya'ya dönmek istemiyorum.” Nick bunda ciddi görünüyordu ve Christianna onun için üzüldü.

“Belki savaşı kaybederler.” Ama böyle görünmüyordu. Hitler tüm sınır komşularına ve Avrupa'nın bir yandan öteki yanına tüm ülkelere karşı saldırgan bir tutum içindeydi ve hepsini bastırmak istediği izlenimini veriyordu.

Ertesi gün Christianna babasına ve ağabeylerine Nick'in aile evine el konulduğunu anlattığında hepsi onun adına üzüldü. Sirkteki diğer insanlar, özellikle Yahudi olan ve şimdi Hitler'in kontrolü altındaki ülkelerde yaşayan akrabaları için gittikçe daha çok endişeleniyordu. Onlardan da hiç kimse evine dönemiyordu ve sevdikleri için korkuyorlardı.

Şubat başında Hitler düşmanlarına karşı sınırlamasız denizaltı savaşı emri verirken İngiltere, Almanya'yı kuşattı. Alman denizaltıları gemileri batırmaya başladı. Nick, Alex'ten bir daha haber almadı.

Alex'in New York'taki arkadaşına gönderdiği mektup üç hafta içinde, şubatın başlarında Hertfordshire'daki Charles Beaulieu'ye ulaştı ve Charles'ın aynı yol üzerinden verdiği cevabın Alex'in eline geçmesi bir ay daha aldı ama cevabı dolaysız ve içtendi. Öncelikle Nick'in babasının ölümüne üzüldüğünü söyledi. Aynı zamanda Almanya'da yaşananlar konusunda Alex'in endişesini paylaşıyordu ve Alex'in Marianne'i mümkün olan en kısa zamanda İngiltere'ye göndermesini önerdi. Fakat ikisi de onu oraya ulaştırmanın kolay olmayacağını biliyordu. Macar ve Polonyalılarla birlikte birçok Alman çocuk –çoğu Yahudi çocuklardı– savaştan hemen önce İngiltere'ye gönderilmişti. İngilizler onları çocuk nakil trenleriyle ülkeden çıkarmıştı ama altı ay önce savaş ilan edildiğinden beri İngiltere'den sığınma talep etmek kolay değildi, dolayısıyla Marianne'i olaya ulaştırmanın bir yolunu bulmak da kolay olmayacaktı. Hem Marianne bir çocuk değildi. On dokuzunda bir kadın olarak değerlendirilecekti. Bu yüzden her kadın gibi karmaşaları ve riskleriyle Almanya'yı bir yetişkin olarak terk etmesi gerekecekti.

Ayrıca hem İngiliz kuşatması hem de Almanların gemileri batırması, kanalı deniz yoluyla geçmeyi son derece teh-

likeli kılıyordu. Ama Alex askerler her yerdeyken kızını Almanya'da tutmanın daha kötü bir seçenek olduğunu düşünüyordu ve bu düşünce kalbini sızlatsa da onu gönderme şansını değerlendirmek istiyordu. Marianne'i Fransa'ya ulaştırmalı, kanalı oradan geçmesini sağlamalıydı veya bulursa bunu daha güvenli bir yol üzerinden denemeliydi.

Charles ve karısı Isabel onu gerekli olursa savaş boyunca ağırlamaya son derece isteklidir; aslına bakılırsa buna çok sevineceklerini söylemişlerdi. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde olan iki oğulları vardı ama bir kız çocukları yoktu. Charles ziyadesiyle nazik mektubunda Alex'e, Isabel'in Marianne'in refakatinden mutlu olacağını, zira bugünlerde Hertfordshire'ın çok sıkıcı olduğunu ve oğullarını nadiren gördüklerini söyledi. Ayrıca Alex'e Marianne'in kendileriyle güvende olacağını garanti etti. Son zamanlarda İngiltere'de yaşayan birinin olabileceği kadar güvende olacaktı, yine de kesinlikle Almanya'da kalmasından daha iyiydi. Birçok kişinin fırsat buldukça çocuklarını ve ailelerini, hatta onları evlerine almaya gönüllü yabancılara bile olsa taşraya gönderdiğini söyledi. Zaten o ve Isabel, kendileriyle birlikte son derece geniş mülklerinde kalması için birkaç çocuğu yanlarına almayı düşünüyordu. Charles yedinci Haversham Markisi ve Lordlar Kamarası'nın bir üyesiydi. O ve Alex okulda aynı sınıftalardı.

Alex onun mektubuyla büyük ölçüde rahatladı. Şimdi tek istediği Marianne'i güvenli bir şekilde İngiltere'ye ulaştırmanın bir yolunu bulmak ve bunu yaparken Nazi hüküme-

tinden kimseyi alarına geçirmemektir. Almanya ve İngiltere savaşta olduğundan öylece bir bilet alıp kızını gönderemezdi. Onu ülkeden çıkarmanın gizli bir yolunu bulmalıydı. Bu sorunu dikkatle inceledikten sonra bunu yapmanın en iyi yolunun doğal olarak Belçika üzerinden olduğuna karar verdi. Ama buna önayak olması için kiminle iletişime geçeceğini bilmiyordu. Alex'in hükümette veya orduda hiçbir bağlantısı yoktu. Wehrmacht ve SS birliklerinde bazı aristokratlar vardı fakat Alex, çoğunun bir grup kötü huylu ayaktakımı olduğunu düşünüyordu. Konu Marianne olduğunda kesinlikle onlardan biriyle şansını denemek istemiyordu. Yeraltı bağlantıları da yoktu, kaldı ki onları da Marianne için kullanmak istemezdi. Kızını Almanya'dan yasal bir biçimde, hakiki belgelerle çıkarmak istiyordu. Albay, atlarını görmek için onu ziyaret ettiğinde Alex hâlâ bunun üzerinde düşünüyordu.

Ahırları incelerken Alex'in hâlâ sahip olduğu dört Lippizan'ı –iki kısrağı ve soyu sebebiyle ihtiyaç duyduğu iki aygır– gördüğünde hayranlıkla durdu. Nispeten daha yaşlı olsalar da onlar da Pluto ve Nina kadar üstün atlardı.

“Eğitilmişler mi?” diye sordu albay merakla karışık saygılı bir bakışla.

“Sesli komutlar dahil tamamen eğitilmişler,” dedi Alex. Onları albaya göstermekten bile nefret ediyordu ama onu reddedemezdi. Albay istediği her şeyi yapabiliirdi.

“Görebilir miyim?” diye sordu şüphe içinde. Genç oğlanlardan biri Alex'in dört atı onları eğitmek için kullandığı başlıca piste götürmesine yardım etti. Albayı etkilemek ve

ona ne kadar önemsiz olduğunu göstermek için Alex dört atı pistte serbest bıraktı ve onlara sergilemeleri için eğittiği İspanyol Binicilik Okulu’nun titiz hareketlerini yapmalarını buyurdu. Teker teker, kusursuz bir simetriyle birbirini izleyen bir *croupade*’i bir *levade*’la bitiren atlar muhteşemdi. Bitirdiklerinde albayın ağzı neredeyse açık kalmıştı. “Onları biz-zat mı eğittiniz?” diye sordu inanamayarak. Alex zevkle başını salladı. Ona aristokratların at eğitmekte askerlerden daha iyi olduğunu söyleme fikri aklını çeliyordu ama hiçbir şey demedi.

“Onları genellikle Viyana’daki İspanyol Binicilik Okulu’na gönderirim ama bu dördünü damızlık olarak tutuyorum.” Geçen sene Nick’le birlikte ülkeden ayrılan iki ata değinmedi.

“Onları satıyor musunuz?” diye sordu albay heyecanla. Kendisini iki aygırdan birinin üzerinde hayal edebiliyordu. Fakat Alex’in ona hiçbirini vermeye niyeti yoktu. Onları almak için hükümet adına el koyması gerekirdi ki Alex onun bunu yapabileceğini fark etti.

“Hayır, satmıyorum. Viyana’daki okula yerleştirmediklerimi damızlık olarak tutuyorum. İki tanesini hediye ettim. Satılık değiller.”

Bunun üzerine albay kızgın bir bakışla ona döndü, zalim küçük gözleri vardı. “İstersem hepsine el koyabileceğinin farkındasınız, değil mi? Nazi hükümeti adına.” Alex onu bakışlarıyla alt ederken uzun bir süre boyunca cevap vermedi. Albay onu korkutmuyordu, Alex ondan tiksiniyordu.

“El koyabilirsiniz,” diye cevap verdi Alex ağır ağır, “ama Alman ordusunun bir yetkilisinin beyefendiler arasındaki bir mevzuda böyle alçak bir tavır sergileyeceğine inanmıyorum, tabii Führer’in askerlerinin beyefendi oldukları konusunda yanılmıyorsam.” Bunu söylerken gözlerini asla albaydan ayırmadı ve adi asker anında geriledi. Lipizzanlardan birini umutsuzca istediği açıktı ama ona kanunen el koymak için mantıklı bir bahane bulamıyordu. Lipizzan’a el koymak için bir sebebi yoktu çünkü ne ordu onlara ihtiyaç duyuyordu ne de kendisi bir süvari idi. Şeref kıtasında yeri olmadığını Alex de biliyordu. SS teşkilatında, seçkin birliklerde bile değil, düzenli orduda, Wehrmacht’ta bir albaydı. Diğer yandan, bir Lipizzan, konumuna ve itibarına katkıda bulunurdu. Onu ne kadar fena bir şekilde istediğini görmek Alex’e bir fikir verdi. Bu cüretkâr ve tehlikeli bir fikirdi ama işe yarayacaksa her şeye değerdi.

“Atlarımı yalnızca benim için son derece önemli kişilere, onlara olan saygı ve hayranlığımın bir takdiri olarak veririm. Sözgelimi, Führer gibi birine,” dedi Alex ciddi bir yüz ifadesiyle, albay başıyla onaylıyordu. “Yeri gelmişken, aygırlardan birine binmek ister misiniz? Oldukça uysaldılar, özellikle iri olan.” Aslına bakılırsa küçük olanın soyu daha üstündü ve daha iyi eğitilmişti ama iri olan daha gösterişliydi ve Alex, albayın ondan hoşlandığını görebiliyor ve onun kibrine uygun olduğunu düşünüyordu. Albay bu öneriyi derhal başıyla onayladı ve Alex ona iri atın üzerine yerleştirdiği eyere çıkmasında yardım etti. Albay güzel bir şekilde eğitil-

miş atı pistin çevresinde sürerken zevkten patlayacak gibi görünüyordu. Alex diğer atlara hareketsiz durmalarını buyurdu. “Hoş bir binek, değil mi?” dedi rahat bir tavırla, albay birkaç kez pistin çevresinde tur atarken. Sonra Alex’in yanına gelerek ona tepeden baktı.

“Böyle bir atı Führer’e verir miydiniz?” Albay etkilenmiş görünüyordu ama bu, bir atı kendi mülkiyetine geçirmesi için yine de yeterli değildi. Kaldı ki Alex bu atı olağanüstü bir hediye olarak Führer’e sunmaya hazırlanıyorsa bunu ondan çalması mümkün değildi. Ona askeri hizmette kullanılmak üzere el koyması veya haczetmesi gerekecekti ama bunun kendisini Alex’in gözünde bir at hırsız olarak göstereceğini fark etti ki bu seçenek de hiç hoşuna gitmiyordu. Alex gibi aristokratlar onu hayatı boyunca huzursuz etmişti ve bunu Alex de hissedebiliyordu.

“Elbette,” diye doğruladı Alex, “ona veya eşit derecede saygı duyduğum birine veririm.” Aygırın üzerinde oturan albaya baktı. Gözleri buluştu ve sabit kaldı; albay anında Alex’in kendisinden istediği bir şey olduğunu anladı. Tek yapması gereken bunun ne olduğunu ve kolaylıkla yerine getirebileceği bir şey olup olmadığını anlamaktı. Alex’in ona söylemek üzere olduğunu hissediyordu, belki bir anlaşma yapabilirlerdi. Albay eğitimsiz olmakla beraber aptal değildi ve iki adam birbirini konuşmadan anlıyordu. “Belçika’da Ostend’e seyahat belgeleri ve güvenli geçiş izni,” dedi Alex yalnızca ve albay ona dikkatle baktı. Orası bir liman şehriydi. Albay bunun başka bir yere yapılacak bir yolculukta yalnızca

bir geçiş noktası olacağını tahmin edebiliyordu.

“Bir Yahudi için mi?” Bunu bir Lipizzan uğruna bile yapamazdı. Bir hain değildi ve üst komutadan bu konuda katı kurallar vardı.

“Katiyen. Asil bir hanımefendi için. Belgeleri usule uygun.”

Albay durumu derhal anladı. “Kızınız mı?” diye sordu kısık sesle. Alex bunu kabul ederek Marianne’i daha büyük bir tehlikeye atmaktan çok korkuyordu ama başka seçeneği yoktu. Onu Almanya dışına ıkartacaksa bunu söylemek zorundaydı ve mümkün olan tek yol bu olabilirdi. Alex olumlu anlamda başını salladığında, fena halde istediği ve korkusuz ve rahat görünen bu asilzadenin gözünde bir maganda gibi görünmek pahasına kanunen el koyabileceği aygırın üzerinde oturan albay uzun süre cevap vermedi. Fakat kızının Alex için ne kadar değerli olduğunu pekâlâ tasavvur edebiliyordu. Onu Almanya’dan çıkarıp Belçika’ya ve oradan büyük olasılıkla İngiltere’ye ulaştırmak için gerekli seyahat belgelerini karşılığında paha biçilmez aygırını takas edecek kadar değerliydi. Onu Belçika’ya ulaştırmak istiyorsa, kanal vasıtasıyla İngiltere’ye gönderiyor olma ihtimali yüksekti.

“Ayarlanabilir,” dedi albay usulca. “Ne zamana?”

“Mümkün olan en kısa zaman içinde, ne zamana hazırlayabilirsiniz.” Alex tüm elini açık etmişti ve kaybetmemek için dua ediyordu, aksi takdirde kızının hayatı ve hatta kendininki tehlikeye girerdi. Albayla oynadığı riskli poker oyununun sonucu ağır olabilirdi; bunu yapmakla hata etmediğini umuyordu.

“Bunu biraz düşüneneğim,” dedi albay ve attan düzgün

bir şekilde indi. “Size bir iki gün içinde cevap veririm.” Bunun üzerine Alex’in kalbi küt küt atarken albay arkasına bile bakmadan pistten ve ahırlardan uzun adımlarla uzaklaştı. Tehlikeye attığı kişi Marianne’ken Alex, albaya söylediği şeyin delilik olduğunu biliyordu. Bu çok tehlikeli bir oyundu ve henüz sona ermemiştii. Albay birkaç dakika sonra oradan şoförüyle ayrıldı. Alex’s’e ne yapacağı üzerine düşünerek ahırlarda kaldı. Tek bir seçenek vardı. Artık ne olursa olsun elini sonuna kadar oynamak zorundaydı. Ok yaydan çıkmıştı; ya kazan ya da kaybet.

Av atlarından birini önüne katarak iri Lipizzan’ın eye-rini sıkılaştırdı. Kendisine yardımcı olan oğlana diğer üç atı bölmelerine yerleştirmesini söyledi. Oğlan ona şaşkınlıkla bakarken iri ata binerek onu av atının öncülüğünde pistten dışarı yürüttü.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Bir hediye vermeye,” dedi Alex ve ardından Nick’in malikânesine giden tanıdık yolu atın eşkin temposuyla kat etti. Av atı, aygırı rahatlıkla takip ediyordu. Alex malikâneye vardığında av atını, o ve Nick’in çocukluklarından beri kullandıkları bir direğe bağlayarak Lipizzan’dan indi. Avluda askerler vardı ve albayın bayraklı arabasını gördü. Genç bir çavuşun yanına yürüdü. Kısa bir baş selamıyla aygırın dizginlerini ona uzattı.

“Albaya saygılarımla,” dedi Alex resmi bir şekilde. “Lütfen albaya, atı Favory’yi ahırlarımda unuttuğunu hatırlatın. Ona atını geri getirmek istedim.” Bu söylediği üzerine

çavuş gülümsedi. Albayın bunun gibi bir atı olmadığını biliyordu. Böyle başka bir at daha görmemişti. Muhteşem bir hayvandı ve avluda dururken tamamen sakin ve rahat görünüyordu. “Adı Favory’dir, Lipizzanların yaratıcı soyundan gelir. İyi akşamlar, Çavuş.” Alex tekrar bir baş selamı verdi ve avludan dışarı çıktı, av atını çözdü ve oradan ayrıldı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını hiç bilemiyordu ama denemeye değermişti. Son oyunda elindeki her şeyi ortaya koymuştu.

O gece veya ertesi sabah albaydan hiçbir haber gelmeyince Marianne’e bir şey söylemedi. Onu korumak ve emniyetini sağlamak amacıyla kendi çocuğunun hayatını tehlikeye atmıştı ve belki kendi hayatını da. Marianne’le öğle yemeği yemek üzere otururken bir Jeep’le bir onbaşı kapıya geldi. Kont von Hemmerle için bir mektubu olduğunu söyledi. Hizmetçilerden biri mektubu Alex’e getirdi. Alex zarfı aldı ve titreyen ellerle açtı. Hiçbir not yoktu. Yalnızca albay tarafından Marianne’in adına imzalanmış Belçika, Ostend’e seyahat belgeleri vardı. Ertesi gün içindi. Poker eli işe yaramıştı. Favory, Marianne’in özgürlüğünü satın almıştı. Belgeleri okurken Alex’in gözleri yaşlarla doldu.

“Ne oldu baba? Bir sorun mu var?” Marianne endişeli görünüyordu.

“Hayır,” dedi Alex sakin bir biçimde. Belgeleri zarfa koyup ceketinin cebine soktuktan sonra kızıyla hoş bir öğle yemeği yedi. Yemeğin ardından Marianne’i kütüphaneye götürerek kapıyı kapattı ve ona açıklamaya koyuldu.

“Duyacakların hoşuna gitmeyebilir hayatım ama sana söylediğim gibi yapmak zorundasın. Burada olmak senin için tehlikeli, çok tehlikeli. Bu insanlar her şeyi yapabilir ve kim-senin sana bir zarar vermesini istemiyorum. Derhal Alman-ya’dan ayrılmak zorundasın. Askerler fazla yakınımızda. Kendi kurallarına göre oynuyorlar ve sen güzel bir genç kızsın. Seni İngiltere’de yaşayan eski arkadaşlarım Beaulieu’ye gönderiyorum. Seni yanlarına almayı kabul ettiler ve albay sana gerekli seyahat belgelerini hazırladı. Cebimde duruyor-lar. Buna göre yarın gitmek zorundasın.” Ona her şeyi bir ke-rede söylemeyi tercih etti. Marianne bunları duyunca anında gözyaşlarına boğuldu ve babasıyla tartışmaya çalıştı ama Alex ona izin vermeyecekti. Onun mümkün olan en kısa za-manda Almanya’dan ayrılmasını istiyordu.

“Aman Tanrım,” dedi genç kız birdenbire ona dikkatle bakarak. “Favory’yi verdin, değil mi? Bu sabah bana onun kayıp olduğunu söylediler. Ama artık damızlık olarak yalnızca bir aygırın kaldı.”

“Senin İngiltere’de güvende olmanı kat be kat tercih ederim. Sabah seni Belçika’ya giden bir trene bindireceğim. Albayın verdiği belgeler seni Ostend’e ulaştıracak. Sonra Ramsgate’e gitmek için bir vapura binebilirsin ve oradan Hertfordshire’a bir trenle geçebilirsin. Ramsgate’e vardığında artık güvende olacaksın. Albay sayesinde bunu Belçika üzerinden yapacaksın. Sana elimin altında bulunan tüm pa-rayı vereceğim. Geri kalanıyla Charles ilgilenecek ve bunu daha sonra onunla halledeceğim. Gitmek zorundasın haya-

tım. Başka seçeneğimiz yok. Nick, Toby ve Lucas'ı ve ne kadar cesur olduklarını düşün. Üstelik onlar tanımadıkları insanlarla yaşamak üzere çok daha uzağa gitti. Beaulieulerin yanında güvende ve mutlu olacaksın."

"Ama seni burada bırakamam." Bu fikir Marianne'i çok korkutuyordu.

"Buna mecbursun. Ben iyi olacağım. Benim peşimde değiller. Biz Yahudi değiliz. Yanlış bir şey yapmadık. Bu korkunç savaş bitene kadar bir arada huzur içinde yaşayamayacağız ama savaş bittikten sonra eve dönebilirsin. Hayatımıza önceden olduğu gibi devam ederiz. Fakat durum daha kötüye gitmeden senin Almanya'dan çıkmanı istiyorum. Hitler'in ne yapacağını tahmin etmek mümkün değil."

"Ya yıllar sürerse?" diye sordu genç kız cesur olmaya çalışarak gözyaşlarını silerken.

"Umarım uzun sürmeyecek. Ama bunu yapmak zorundayız."

"Seninle kim ilgilenecek?" diye sordu Marianne tekrar ağlamaya başlayarak. Alex ona gülümsedi.

"Ben ilgileneceğim. İyi olacağım. Benim için endişelenme. Ben Paul gibi yaşlı bir adam değilim. Hasta değilim. Burada, seni bekliyor olacağım." Marianne kısa bir süre önce on dokuzuna girmişti ve Alex, onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu ama kızının iyiliği için kendisini onun refakatinin zevkinden mahrum bırakmaya son derece hazırды. "Eşyalarını bu akşam toplamalısın. Kendin taşımak zorunda kalacağın için yanına fazla şey alma. Sadece ihtiyacın olan-

ları al. Bu akşam sana soran olursa, bir iki kutlama için Berlin'deki arkadaşlarını ziyaret edeceğini söyle.” Son zamanlarda Berlin kutlamalara ve göz kamaştırıcı partilere giden askerler ve güzel kadınlarla çok hareketliydi. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Alex, onu eşyalarını toplamaya başlaması için odasına gönderdi. Kendisi ise bir koltuğa oturup uzun bir süre ateşe baktı. Korkunç bir kumar oynamış ama sonucu iyi olmuştu. Kızını feci derecede özleyecek olmakla birlikte, Marianne için doğru şeyi yaptığını biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah saat yedide Alex, Marianne’i istasyona götürdüğünde trene çoğunlukla askerler ve birkaç yaşlı çiftçi biniyordu. Marianne tek kadındı ve bir anlığına telaşa kapıldı. İki elinde birer bavul taşıyordu. Onları kompartımanına yerleştirdi. Alex ona birinci sınıftan bir bilet almıştı. Lacivert kabanı, küçük tüllü siyah şapkası ve kadınsı, yüksek topuklu siyah ayakkabılarıyla Marianne, tümüyle bir yetişkin gibi görünüyordu. Ciddi bir şekilde giyinmiş, soylu ve ağırbaşlı bir görüntüsü vardı. Alex ondan verdiği paranın çoğunu giysilerinin altına saklayarak el çantasında yalnızca küçük bir miktar tutmasını önermişti.

“İyi olacaksın,” diye moral verdi babası. Ona çoktan seyahat belgelerini, pasaportunu ve mantıklı görüldüğü üzere verebileceği kadar fazla para vermişti. Marianne gözlerinden taşan yaşlarla babasına bakarken el çantasına yapışmıştı. Zar zor konuşabiliyordu. Babasını bir daha ne zaman görebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve onun bu görüntüsünü tüm

detaylarıyla hafızasına kazımaya çalışıyordu.

“Seni çok özleyeceğim baba,” dedi ona sımsıkı sarılırken.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedi Alex, kızı için sesini güçlü ve yüz ifadesini hissettiğinden daha sakın tutmaya çabalayarak. “Charles bana New York’taki arkadaşlar aracılığıyla yazıp senin vardığını haber verecek. Dikkatli ol, Marianne. Kimseyle konuşma.” Sınırdaki tren değiştirdikten sonra dokuz-on saatte Ostend’e varacaktı ve o gece Ramsgate’e gitmek üzere kanalı geçecek, başka bir trene yetişerek sabahına Hertfordshire’da olacaktı. İstasyondan Beaulieu’ye gitmek için bir taksi tutması gerekecekti çünkü Marianne’in geleceği zamanı bilmiyorlardı ve Alex’in onlara haber vermesinin bir yolu yoktu. Ama Alex kızının oraya tek başına gidebilecek kadar sorumluluk sahibi ve uyanık olduğunu biliyordu. Yalnızca yolda hiçbir askerin onu rahatsız etmemesini umuyordu. Marianne’in tüm belgeleri düzenliydi. Alex onları bizzat kontrol etmişti. Ve üst komutandan bir albayın imzasını taşıdıklarından kimse Marianne’e sorun çıkarmaya cesaret edemezdi. “İyi bir kız ol, Marianne,” dedi boğuk bir sesle, tren düdüğü çalarken. Kızına son bir kez şiddetle sarıldıktan sonra kompartımanından ayrıldı ve trenden indi. Marianne hafifçe çarpık şapkasıyla pencereyi açıp babasına doğru sarktı. Genç kız çok güzel görünüyordu ve Alex onu sonsuza kadar zihninde bu şekilde göreceğini biliyordu. Almanya yeniden Marianne için güvenli bir yer olana kadar Alex bununla yetinecekti.

“Seni seviyorum baba!” diye bağırdı tren hareket etmeye

başladığında. Alex bir adım geri çekilerek ona gülümsemeyerek el sallarken kızının gözyaşlarını göremediğini umuyordu.

İstasyonla birlikte gözden kaybolmaya başlarken, “Ben de seni seviyorum!” diye bağırdı Alex karşılık olarak. Gözyaşları, kompartımanında yalnız olan Marianne’in yanaklarından dökülüyordu. O sırada babası sadece küçük bir benek gibi görünüyordu ve tren bir virajdan döndüğünde gitmişti. Marianne kısık sesle ağlarken pencereyi kapatıp kompartıman bankına oturdu. Babasının onu ülkeden çıkartıp pek tanımadığı insanların yanına gönderdiğine hâlâ inanamıyordu. Beaulieulerin neye benzediğini bile hatırlamıyordu ve şimdi onlarla yaşamaya –belki yıllarca– gidiyordu. Tek istediği eve dönüp battaniyelerin altına saklanmak veya ahırlarda babasını aramaktı. Değer verdiği ve kendisine tanıdık olan her şeyi terk ediyor, yabancı bir ülkede yabancı insanların yanına gidiyordu. Aklına Nick ve Toby geldiğinde babasının, on altı ay önce ülkelerinden ayrılırken onların ne kadar cesur olduğunu söylediğini hatırladı. Sanki daha uzun süre önce gitmişler gibiydi. Marianne, İngiltere’ye varır varmaz Toby’ye yazıp ona başına gelenleri anlatacaktı.

Alex istasyondan ayrılırken başı öndeydi ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Arabasına bindi, yavaşça eve doğru sürerken kendini bin yaşında bir adam gibi hissediyordu. Şimdi, savaş sonrasına kadar sabırsızlıkla beklenecek bir şey, gece eve gelecek biri yoktu. Nick’in malikânesinin yanından geçerken dışarıda duran, konuşarak bir içeri bir dışarı gidip gelen tüm askerleri gördü. Sürmeye devam ederken albayın

Favory'nin sırtında avludan ayrıldığını fark etti ve onu izlemek için yavaşladı. Albay döndüğünde Alex'le göz göze geldi ve Alex onu bir teşekkür işaretiyle ustalıkla selamladı. Albay selamına karşılık verdi. Alex, Belçika yolundaki kızını düşünerek eve vardı. İyi bir takas olmuştu. Hayatının en iyi takasıydı.

Marianne, Belçika sınırına vardığında iki bavulunu taşıyarak tren değiştirdi. Bavullar ağırdı ama idare edebiliyordu. Bir an treninin hangi ray hattında olacağını karıştırdı. Tarifeleri sorduktan sonra doğru treni buldu ve kompartımana yerleşti. Gümrükten sorunsuz geçmişti ve tren doğrudan Ostend'e gidiyordu. Yolda biraz uyukladı ama hiç yemek yemedi. Babasını terk ettiği aklına geldiği her seferde midesi bulanıyordu. İstasyondaki yüzünü hâlâ hatırlayabiliyordu. Birkaç kez ağlayarak uyandı. Ostend'e ulaştıklarında bitkindi. Vapura gitmek için bir taksi tutması gerekti; oraya giden birçok başka yolcu daha vardı. Yağmur yağıyordu ancak Marianne oraya vardığında deniz sakin görünüyordu. İngiliz Kanalı'nı geçmekle ilgili korkunç hikâyeler duymuştu, oysa güvertede durmuş Belçika'nın arkasında yavaş yavaş kaybolmasını izlerken mehtaplı gece huzurluydu. Almanya çoktan birkaç ışık yılı uzakta kalmış gibiydi. Yolcular vapurun torpido ile batırılma tehlikesine karşı uyarılmıştı. Bir Belçika vapurunda bunun başlarına gelmesi uzak ihtimal gibi görünmesine rağmen Marianne ne olur ne olmaz diye bir cankurtaran yeleği giyyordu.

Küçük vapurun Ramsgate'e ulaşması bir saat sürdü, vardıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu. Marianne'in pasaportuna damga vuran ve Alman olmasına rağmen ona giriş izni veren, yalnız çalışan bir gümrük memuruydu. Adam bu güzel ve genç kıza karşı merhametli davranmaya karar vermişti. Onu durdurup daha fazla soru sormak için bekletebilirdi ama bunu yapmadı. Güvertede park halinde iki taksi vardı. Marianne tren istasyonuna gitmek için birine bindi. Treninin gelişine kadar bir saat beklemesi gerekiyordu. Bunun üzerine gün boyunca ilk kez bir şeyler yedi. Kurt gibi açtı. O sabahın altısından beri hiçbir şey yememişti. Bir sosisli sandviç yedi ve bir fincan çay siparişi verdi. Bavullarıyla birlikte platforma geri dönene kadar tren, istasyona yanaşıyordu. Marianne içeri girip yalnızca küçük mavi bir ışığın yandığı karanlık kompartımanına yerleşti. Bavullarını yere koydu ve bir vagon kamarotu onları üst rafa yerleştirmesine yardımcı oldu. Bu sırada karşısındaki bankta bir kadın çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Marianne yerine oturup İngiliz taşrasından geçerlerken karanlığı seyretti. O gün üç ülkede bulunmuştu. Sonunda uykuya daldı.

Hertfordshire'a yanaşırlarken biletçi onu uyandırdığında Marianne saçlarını taramadan şapkasını başına geri koydu. Nasıl görüldüğüyle ilgilenemeyecek kadar yorgun ve üzgündü. Babasını şimdiden fena halde özlemişti. Bavuluna tam bir kutu dolusu onun fotoğrafım ve birkaç tane de annesininkilerden koymuştu. İstasyonda kolaylıkla bir taksi buldu. Saat sabahın sekiziydi, yolculuğunun başlamasının

üzerinden yirmi beş saat geçmişti. Albayın Lipizzan aygırına karşılık babasına verdiği belgelerle rahat bir şekilde seyahat etmişti. Hayatı bir atla takas edilmişti.

İstasyondaki taksi şoförüne Haversham Kalesi'ne gittiğini söylediğinde adam dikiz aynasından ona bir göz attı. Şoför yıllardır taksicilik yapan yaşlı bir adamdı. Genç kıza nereden geldiğini sormadı; çevrelerindeki taşıyıcı izleyen kız konuşmak istemiyor gibi görünüyordu. Çayırda inekler, koyunlar vardı, tarlalar ve oraya buraya dağılmış birkaç ev gözüne çarptı ve sonunda kale göründü. Burası Alex ve Marianne'in malikânesinin on katı kadardı, hayaletler ve korkunç yaşlı insanlarla doluymuş gibi dehşet verici görünüyordu öyle ki açık ön giriş kapısına geldiklerinde Marianne gözyaşlarına boğulmak istiyordu. Yıpranmış eski araba avluya girdi ve Marianne aşağı indi. Şoföre parasını ödedikten sonra adam uzaklaşırken Marianne ön kapıdaki devasa pirinç tokmağı vuruyordu. İki bavulunun arasında dururken ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bir kâhya kapıya geldiğinde onu sarı saçlarından yarı düşmüş şapkasıyla darmadağın ve bitkin bir halde buldu.

Marianne adama kocaman korkmuş gözlerle baktı ve adını bir fısıltıyla söylerken neredeyse hıçkırıklara boğuluyordu. "Marianne von Hemmerle. Haversham markizi beni bekliyor olmalı." İngilizcesi ve tavırları kusursuzdu ama bir yetim gibi görünüyordu ve kâhya ona acıdı. Bavullarını alarak genç kıza ailenin atalarının portreleriyle dolu uzun, karanlık bir koridor olan ana hole buyur etti. Ardından

Marianne’i ön kapının yanındaki kasvetli görünen ve dondurucu soğuk küçük bir oturma odasına aldı. Onun yanından ayrılır ayrılmaz, çoğu zaman yaptığı gibi şimdiden bahçe işiyle uğraşan markizi bulmak için bahçeye çıktı. Markiz bir genç kızinkini andıran yüzü ve sırtından inen uzun bir örgü halinde tuttuğu, zamanından önce beyazlamış kar rengi saçlarıyla dinç bir kadındı. Eski bir ekoseli ceket, sarı bahçıvan botları ve kalın bir hırka giyiyordu. Kâhya ona yaklaştığında hemen kibar bir selam verdi. Adam markizden çok daha saygıdeğer görünüyordu.

“Hanımefendi, sizi görmek isteyen genç bir hanım geldi. Bayan von Hemmerle. Uzun bir yolculuk yapmışa benziyor,” dedi anlayışlı bir şekilde. “Taksiyle sanırım tren istasyonundan geldi, yanında iki bavulu var. Onu üst kattaki odalardan birine alayım mı?” Kâhya, Haversham’a gelip giden insanlara alışkındı; Beaulieuler misafirperver insanlardı ve arkadaşlarını, çocuklarının arkadaşlarını ve az tanıdıkları insanları sık sık ağırlarlardı.

“Aman Tanrım!” dedi markiz bahçe aletlerini yere bırakıp gündüz odasının kapısına doğru koşarken. “Marianne... zavallı çocuk... nerede o, William?” Endişeli gözlerle kâhyaya döndü.

“Çantalarıyla ön kapının yanındaki oturma odasında,” diye cevap verdi kâhya. Markiz aceleyle onun yanından geçip Marianne’in dehşet içindeki bir yüz ifadesiyle oturduğu odaya hızla giriverdi. Uzun, beyaz saç örgülü kadın odaya bomba gibi düşerken Marianne ayağa kalktı ve çocukken onunla ta-

nıştığını belli belirsiz hatırladı. Markiz o zamanlar çok zayıf, çok atletik, çok İngiliz ve –aristokratik bir dağınıklıkla– çok güzeldi. Marianne tek kelime edemedi kadın kollarını ona sarıp onu kucakladı. Ardından onu incelemek ve karmaşık sarı saçlarını nazikçe okşamak için geri çekildi.

“Zavallı hayatım. Berbat bir yolculuk mu geçirdin?” Çok anlayışlı ve nazikti. Derken iki büyük av köpeği kuyruklarını sallayarak odaya girdi ve bir dakika sonra hanımına ve onun konuğuna havlayarak bir Jack Russell onları izledi.

“Ah, Rupert! Kes şunu!” diye bağırdı markiz küçük köpeğe ve Marianne’in üzerine titremeye devam etti. Onun bir şeyler yiyip bir fincan çay içmek için kahvaltı odasına gelmesinde ısrar etti.

“William, lütfen aşçıdan düzgün bir kahvaltı ve bir çaydanlık dolusu çay hazırlamasını iste,” dedi. “Üzgünüm hayatım, iki aydır karneye bağlıyız ama aşçı bir şeyler bulacaktır.” Kâhya gözden kaybolurken Isabel, Marianne’i gündüz odasına götürdü. Genç kız aşırı doldurulmuş mavi kadife bir kanepeye, Isabel’in yanına çöktü ve odada göz gezdirdi. Her yerde parlak desenli kumaşlar vardı ve odaya yumuşak renkler hâkimdi. Marianne’in gözüne büyük şömine ve kitapla dolu duvar ilişti. Ayrıca pencerelerden ve açık kapıdan bahçeleri, ağaçları, gölü ve kalenin güzel arazisini görebiliyordu. Ev sahibi yanında oturup elini tutarken ve ona evindeymiş gibi hissettirmeye çalışırken Marianne bir rüyaya düşmüş gibi hissediyordu ama kesinlikle kendisinin değil bir başkasının rüyasıydı bu. Hiç böyle sevecen gözlere

sahip biriyle tanışmamıştı. Onunla ilgili her şey samimi ve sıcaktı. Söylediği her şeyi kıkırdamalar ve küçük ani kahkahalarla vurguluyor, aptalca şakalar yapıyor, ardından köpekleri azarlıyordu. Ve enfes kahvaltı kocaman gümüş bir tepside geldiğinde Marianne şaşkınlıkla irileşmiş gözlerle ona baktı. Aşçı yulaf ezmesi, yağlı çörekler ve sakladığı biraz reçeli çıkarmıştı.

“Beni ağırlamayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Böyle beklenmedik bir şekilde geldiğim için çok üzgünüm.”

“Seni bekliyorduk,” dedi Isabel Beaulieu sıcak bir gülümsemeyle. “Şimdi ye, sonra yerleşebilmen için seni yukarıdaki yatak odana götüreceğim.” Bunu söylerken av köpeklerinden biri, bir yağlı çörek çaldı ve Isabel’in onu azarlamasının üzerine iki kadın da bir kahkaha attı. İçinde yaşadıkları devasa, ürkütücü şatoya rağmen Marianne hayatı boyunca daha nazik, arkadaş canlısı bir kadınla tanışmamıştı. Marianne’in hiç sahip olmadığı ama hep sahip olmayı dilettiği anne gibiydi. Burada olmak hiç korkutucu değildi. “Ya baban nasıl? Charles ikiniz için de oldukça endişelendi.”

“O iyi,” dedi Marianne lokmalarının arasında. Köpekler bir parça daha çörek kapma umuduyla ona acıklı bir şekilde bakıyordu ama Marianne hepsini yedi. Açlıktan ölüyordu. “Beni Almanya’dan çıkarabilmek için bir at, bir Lipizzan takas etti.”

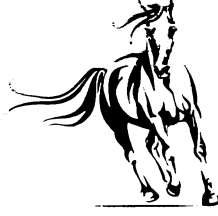
“Güzel, görünüşe göre işe yaramış ki buradasın. Charles çok memnun olacak. Ne zaman geleceğin konusunda çok endişeliydik. O korkunç, adi adam herkese saldırırken Alman-

ya'yı terk etmek için çok iyi bir zaman. Ona en kısa zamanda haddini bildireceğiz. Oğullarım Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeler, biliyorsun," dedi gururla. Bu sırada Marianne kahvaltısını bitirdi ve köpekler bezginlikle oradan uzaklaştı. Marianne bu kadar aç olmaktan utandı. Her şeyi yemişti. "Şimdi seni odana götürelim, böylece biraz dinlenebilirsin," dedi Isabel, Marianne Londra'dan hafta sonu için gelmiş gibi bir tavırla. Diğer yandan, onun burada uzun bir süre kalabileceğini bildiğinden ona en iyi konuk odalarını hazırlamıştı.

Marianne onu takip ederek mermer, geniş bir merdivenden üst kattaki bir odaya çıktı. Isabel kapıyı açtığı anda, Marianne odadaki devasa, dört direkli, çiçekli pembe örtülü yatağı ve güzel pembe saten koltukları görebildi. Bu oda bir prensese veya bir kraliçeye göreydi. Marianne düşünmeden kollarını Isabel'e dolayıp yanağına bir öpücük kondurdu ve ona teşekkür etti.

"Her zaman bir kız çocuk istedim," diye itiraf etti Isabel ve sonrasında Marianne'e geniş bir küveti olan güzel, beyaz mermer bir banyo gösterdi. Birkaç dakika sonra siyah bir üniforma giyen, dantel bir önlük ve başlık takan İrlandalı genç bir hizmetçi onun için küveti doldurmaya geldi. Ardından Isabel coşkulu kucaklaşmalar ve çok geçmeden görüşeceklerine dair sözlerle, ona istediği kadar dinlenmesini tembihleyerek Marianne'i yalnız bıraktı. Marianne güzel odada dolaştı ve ayakta dikilerek pencereden kale arazisine baktı. Burası şimdiye dek gördüğü en etkileyici yerdı ama orada durmuş göldeki kuğuları izlerken babasını ve cere-

yanlı, eski malikânelerini özlüyordu. Burası ne kadar görkemli olsa da Marianne'in evi değildi. Isabel çok iyiydi ve savaşa rağmen her şey harikaydı. Yine de Isabel'in çok gurur duyduğu ve üzerinde çok çalıştığı bahçelere dalgın dalgın bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve eve gitmekten başka bir şey istemiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Marianne öğle yemeğini yine Isabel'le gündüz odasında gümüş tepsilerde yedi. Daha sonra o akşamüzeri Charles'la tanıştı; şimdi onu da hayal meyal hatırlıyordu. Akşam yemeğini hep birlikte muazzam yemek odasında, Isabel'in kırk iki kişiyi sığdırabileceğini söylediği geniş masanın bir ucunda oturarak yediler. Marianne o akşam odasına gittiğinde, babasına New York'taki arkadaşı aracılığıyla göndereceği bir mektup yazarak her şeyin iyi olduğunu, evin ne kadar güzel ve ev sahiplerinin ona karşı ne kadar nazik olduğunu söyledi ve ona kendisini buraya gönderdiği için teşekkür etti. Bunu sansür memurlarının şüphelenmemesi ve babasının başının derde girmemesi için şifreli bir biçimde yazdı. Ardından Toby'ye yazdığında ona gerçeği anlattı; babasının onu Almanya'dan çıkarmayı istediğini, bu yüzden İngiltere'deki arkadaşlarının yanına yolladığını söyledi. Böylece artık Marianne de sürgündeydi. Güzel bir yerde olduğunu ekledi. Buradaki insanlar kendisine karşı gerçekten nazikti ama ba-

basını ve –orada olmak tehlikeli olsa bile– evini fena halde özlüyordu. Toby’yi üzmemek için evinde yaşayan askerlere değinmedi. Ama onun başta ne kadar yalnız hissettiğini ve bir sirke katılmanın ne kadar zor olması gerektiğini artık anladığını söyledi. Sirkten çok farklı olmasına karşın Beaulieulerle yaşamının kendisine tavşan deliğinden Harikalar Diyarı’na inen Alice gibi hissettirdiğini belirtti. Artık savaş dışında hiçbir şey ona gerçek görünmüyordu. O gün, birkaç saat önce Belçika üzerinden yaptığı yolculuğu ve bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlattı sadece. Ondan kendisine yazmasını istedi. Ayrıca babasını endişelendirmemek ve nankör görünmemek için ondan sakladığı ev özlemini Toby’yle paylaştı. Hayatında hiç böyle yerini garipsememişti. Sonra ev sahiplerinden, Kraliyet Hava Kuvvetleri’nde çok gururlandıkları ama kendisinin henüz tanışmadığı iki oğulları olduğundan söz etti. Hatta ona Beaulieulerin köpeklerini ve babasının seyahat belgeleri uğruna Favory’yi takas ettiğini anlattı. Kâhya William’dan ertesi gün iki mektubu onun için postaya vermesini istedi. Kâhya ona merak etmemesini, bunu yapacağını söyledi.

Mektubunun New York’a, turun ilk durağında olan Toby’ye ulaşması bir ay sürdü. Postaları Sarasota’dan çeşitli durak yerlerine gönderiliyordu. Toby Marianne’in mektubunu aldığı anda, onun da Almanya’dan ayrıldığını öğrenince çok şaşırdı. O akşamüzeri Madison Square Garden’daki akşam performanslarından önce atları tımar ederlerken babasına bundan söz etti.

“Alex onu İngiltere’ye mi göndermiş?” Toby’nin söylediği Nick’i şoke etmişti. Alex Marianne’i uzaklaştırmışsa, belli ki durumlar düşündüğünden daha kötüydü. Başka türlü Alex’in böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. “Sana kimlerle birlikte kaldığını söyledi mi? Babasının tanıdığı insanlar mı yoksa İngiliz taşrasındaki yabacılar mı?” Nick merak içindeydi ve kızı olmadan Alex’in ne kadar yalnız kaldığını yalnızca hayal edebilirdi. Şimdi Nick de onun için üzülmüyordu.

“Bir çeşit kalede kalıyormuş,” dedi Toby belirsiz bir şekilde, “Beaulieu soyadlı insanların yanında. İki oğulları ve bir sürü köpekleri varmış.” Toby kendisine alakalı gelen bilgileri seçmişti. Nick bir kahkaha attı.

“Aman Tanrım, Charles,” dedi Nick, soyadını hemen tanıyarak. “Aynı okuldaydık, gerçi o benden birkaç yaş büyüktür. Hoş insanlardır. Marianne haklı, devasa bir kaleleri var. Savaşın bitmesini beklerken orada kesinlikle rahat edecektir. Alex kızını yanlarına göndermek için daha iyi insanlar seçmezdi. Isabel onu ölesiye sevecektir. Tatlı bir kadındır,” dedi Nick özlem dolu bir gülümsemeyle, şimdi hepsinin hayatlarının ne kadar garip olduğunu düşünüyordu. O ve çocukları sirkteydi, Marianne İngiltere’de eski okul arkadaşlarının yanındaydı ve Alex tümüyle yalnızdı. Nick şimdi kızını ne kadar çok özleyeceğini bildiğinden Alex hakkında daha fazla endişeleniyordu. Bir sirkte performans sergiledikleri hayatları ne kadar garip olursa olsun, Nick en azından oğullarıyla birlikteydi. Ayrıca Christianna’yla mutluydu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Üstelik şimdi Christianna’nın ai-

lesi, Nick'in kızlarının hayatlarındaki yerini biliyor ve onu kabul ediyordu. Ona ve çocuklara karşı çok naziklerdi. Sık sık hep birlikte akşam yemeği yiyorlardı.

Nick, Alex'ten kendisine gelen şifreli mektubu bir hafta sonra aldı. Temel olarak aynı şeyler yazıyordu. Marianne'in ülke dışına güvenli bir şekilde çıkmasını sağlamak için Favoury'yi takas ettiğinden söz etmemişti ama Nick işe bazı becerikli manevraların dahil olduğunu isabetli bir şekilde tahmin etti. En azından Marianne ülkeden ayrılmıştı. Alex hâlâ New York yoluyla Charles'tan teyit beklediğini ama Marianne'in iyi olduğunu umduğunu söylüyordu. Aslına bakılırsa, Nick onun güvenle vardığını Alex'ten önce öğrenmişti, bunun Alex için zor olması gerektiğini biliyordu.

Nisan ayında, mektubu almasından hemen sonra Hitler'in Norveç ve Danimarka'yı istila ettiğini duydular. İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri, Norveç sahilleri yakınındaki Alman gemilerini ve Alman hava sahalarını bombalıyordu. Savaş tüm kuvvetiyle sürüyordu. Bir ay sonra sirk Pennsylvania'dayken haberler çok daha kötüydü. Hitler, Fransa, Belçika, Hollanda ve Luxemburg'u işgal etmişti. Beş gün sonra Hollanda Nazilere teslim oldu. Hitler Avrupa'yı harabeye çeviriyordu. Bu sırada İngiltere'de Winston Churchill başbakan olmuştu.

Nick zaman zaman haberleri Christianna'yla konuşuyordu. Görünüşe göre, hiçbir şey Nazileri durduramazdı veya şimdiye dek durduramamıştı ve Avrupa'nın toparlanacağına inanmak imkânsız hale gelmişti. Alex için, özellikle şimdi

yalnız olduğundan, her zamankinden fazla endişeleniyordu. Şimdi atlarıyla ilgilenmek dışında arkadaşının ne yaptığını merak ediyordu. Nick'in sirkteki hayatı oğullarıyla, Christianna'yla, provaları, performansları ve tur yolculuklarıyla tamamen doluydu. Alex'e hâlâ Christianna'dan bahsetmemiş olmaktan suçluluk duyuyordu. Şimdi Marianne İngiltere'de olduğundan, o ve Toby daha sık yazışıyor. Amerika ve İngiltere arasında mektupların ulaşması daha kolaydı. Alex'in onlara ve kızına yazdığı mektuplar çok daha dolambaçlı bir rota izlemek zorundaydı; Amerika hâlâ savaşa girmediğinden onları hâlâ New York üzerinden gönderiyordu.

Marianne, Charles ve Isabel'in küçük oğlu Simon'la oraya varışından iki ay sonra, mayısta tanıştı. Simon yirmi iki yaşındaydı, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde savaş uçakları pilotuydu. Londra'da kendi filosunun ev sahipliği yaptığı bir partide tanıştığı Kanadalı bir kara kuvvetleri hemşiresine âşık olmuştu. Isabel, oğlunun ona deli olduğunu söylüyordu. Marianne'le tanıştığında Simon ona karşı çok kibardı, gerçi ebeveynleriyle yalnızca bir gece kalabilmişti ve Londra'ya döneceğinden ötürü gergindi. Londra dışındaki Biggin Hill Hava Sahası'nda görevlendirilmişti.

Hazirandaki izninde, ebeveynleriyle uzun bir hafta sonu geçirmek için gelen büyük oğulları –gerçi sadece bir yıl büyüktü– Edmund'la tanıştı. O da bir Kraliyet Hava Kuvvetleri pilotuydu ve özel görevlerde Wellingtonları uçuruyordu.

Şimdiden yedi defa Almanya'daki çok gizli hedeflere keşif görevine çıkmıştı. Oğlunun görevleri Isabel'i daima endişelendiriyordu. Onlara hâlâ çocuklarmış gibi davranıyordu. Bir akşamüzeri Edmund, Marianne'i arazide bir yürüyüşe çıkmaya davet ettiğinde iki genç bu duruma epey güldü. Edmund babasına benziyordu fakat annesinin nezaketine ve rahat kahkahasına sahipti. Marianne'e orada çok yalnız hissedip hissetmediğini sordu. Marianne bunu Isabel'e hiç söylememişti ama hâlâ yalnız hissediyor ve babasının hasretini çekiyordu.

"Ne de olsa burası senin evin değil. Hepimiz sana çok yabancı geliyor olmalıyız. Bunlar, senin evin, senin dilin veya senin ülken değil. Ev hasreti çekmen normal," dedi Edmund anlayışla. "Bir de, burası çok büyük, cereyanlı, eski bir yer," dedi büyüdüğü dikkat çekici kaleyi kastederek.

"Üzölmek bana çok suçlu hissettiriyor," diye itiraf etti Marianne. Edmund'la konuşmak kolaydı ve genç adam çarpıcı bir şekilde yakışıklıydı. Siyah saçlı ve yeşil gözlüydü, üniformasının içinde çok göz alıcı görünüyordu. Marianne'e bir arkadaş gibi davranıyordu. Edmund hafta sonu için evdeyken onunla bir şeyler yapmak Marianne'i eğlendiriyordu. Bu sürede Edmund onu yakınlardaki bir göle balık tutmaya ve kırlarda yürüyüşe götürdü, ona çiftliklerinde inek sağmayı öğretti ki bu Marianne'in kendi başına hiç yapmadığı bir şeydi. Birbirlerine çok benzer şekilde büyümüşlerdi. Edmund'ın evi Marianne'inkinden çok daha büyüktü ama genç adam alçakgönüllü, yapmacıksız ve gerçekçi biriydi. Mari-

anne onun bu özelliklerinden hoşlanıyordu. Edmund ona biraz Toby'yi hatırlatıyordu fakat Edmund, Marianne'den iki yaş küçük olmak yerine dört yaş büyüktü ve çoğu zaman ona küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu.

“Ben on dokuz yaşındayım!” diye sızlanıyordu Marianne. “On iki değil!” Hatta kimin daha hızlı koşabileceğine dair iddiaya girdikten sonra Edmund bahçelerindeki ana patikada onunla yarışmıştı. “Hile yaptın!” diye suçladı onu Marianne, kahkaha atarak ve nefessiz bir halde.

“Yapmadım!” Sonrasında Edmund onun çim labirentlerinin içinde kaybolmasına sebep oldu ve bir saat güneşin altında kaldıktan sonra Marianne kendisini dışarı çıkarmazsa onu öldüreceğine dair tehdit etti. Sonunda Edmund ona merhamet ederek çıkış yolunu gösterdi. Edmund evdeyken birbirleriyle vakit geçirmekten iki çocuk gibi keyif alıyorlardı. Bunu gören Isabel, Charles'a, Marianne'in ne kadar iyi bir kız olduğu ve Edmund'ın onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığı hakkında yorum yaptı. Marianne'in, görevlerinin gerginliğinden sonra oğlunun stres yükünü boşaltmasına iyi geldiğini düşünüyordu. Ayrıca oğlunu böyle rahatlamış görmekten mutluydu. Hem sonunda, oraya geldiğinden beri üzüntülü olan Marianne mutlu görünüyordu.

“O bir kız değil, Izzie,” diye düzeltti kocası. “O bir kadın ve çok güzel bir kadın. Oğlumuz kör değil, biliyorsun. Eminim o da fark etmiştir.”

“Sanmıyorum,” dedi Isabel masumca. “İki gündür çocuklar gibi oyun oynuyorlar.” Bu ikisine de iyi gelmişti.

Hafta sonu sona erdiğinde Marianne ev hasreti çekmiyordu ve Edmund Almanya üzerinde uçuş görevlerinin ağırlığını bir süre uzaklaşıp nefes almıştı. Pazar akşamüzeri genç adamın gidişi Marianne’i üzdü.

“Sen gittiğinde ben kiminle oynayacağım?” dedi kederle, Edmund ona veda etmeye geldiğinde. Genç adam yine üniformasını giyiyordu ve arazide onunla oynarken olduğundan çok daha olgun görünüyordu. Marianne ise, oyun arkadaşını bu ciddi görünen adama tercih ederdi.

“Korkarım kendi kendini eğlendirmen gerekecek,” dedi Edmund çocuksu bir gülümsemeyle. “İstersen gölün çevresinde köpekleri kovalayabilirsin. Veya yine inekleri sağabilirsin.” Ama Edmund olmadan bunların hiçbirisi Marianne’e o kadar da eğlenceli gelmeyecekti. Birlikte zevkli bir zaman geçirmişler ve savaş hakkında bazı ciddi konuşmalara girmişlerdi. Marianne’in annesiz büyümüş olması Edmund’a dokunmuştu ama genç kız buna rağmen oldukça normal görünüyordu. Bir sabah at binmeye gittiklerinde, genç adam onun böyle yetenekli bir binici olmasından çok etkilenmişti. Bunu ona itiraf etmemişti ama Marianne kendisinden daha iyi at sürüyordu.

Edmund bir sonraki izninde tekrar gelmek için söz verdi. Gittikten sonra ev onsuz fazla sessizdi. Marianne kendisini, oğullarının çocukluk yaramazlıklarının hikâyeleriyle eğlendiren Isabel’e de bunu söyledi. Isabel de oğullarının soytarıllıkları olmadan evin aşırı ciddi ve sakın olduğunda hemfikirdi.

Edmund’m ziyaretinden sonraki günlerde İtalya, İngil-

tere ve Fransa'ya karşı savaşa girdi. Ve Fransa Almanya'nın eline düştü. Marianne Almanya'dan zamanında ayrıldığına şükreliyordu. Şimdi olsa, işgal altında olduğundan Belçika üzerinden ülkeyi terk edemezdi. Ayrıca albayın bir Lipizzan aygırı karşılığında bile olsa güvenli geçiş iznini vereceğinden şüpheliydi. Babası ona albayın artık taşrayı baştan sona Favory'nin üzerinde gezdiğini yazmıştı ki bu Alex'i her zaman gülümsetiyor ve ona kızını hatırlatıyordu.

Isabel sık sık Paris gibi güzel bir şehrin Almanların ellerinde olduğu düşüncesinden nefret ettiğini söylüyordu. Haziran sonunda Hitler'in basında yayımlanan Paris fotoğrafları onu daha fazla çileden çıkardı. Fransa'yı böyle kolaylıkla Almanlara bıraktığı için Isabel'in hain olarak değerlendirdiği Marshall Pétain'in aleyhtarı General de Gaulle, Bağımsız Fransız Kuvvetleri'nin lideri olarak kabul ediliyordu. En azından de Gaulle mücadele vermek istiyordu ve Bağımsız Fransız Kuvvetleri'ni Londra'dan teşkilatlandırıyor.

Isabel, Charles ve Marianne çocukların temmuzda tekrar gelmesini umut ediyordu ama İngiltere'nin Hava Müdahası başladığından Edmund ve Simon misilleme görevlerine uçmakla çok meşgullerdi ve hiç izinleri yoktu. Bir ay sonra, ağustosta Almanlar hava sahalarını bombalamaya başladı. Gündüz saldırıları ve bombardımanları İngiltere üzerinden gerçekleşiyordu ve ağustos sonuna doğru Luftwaffe* ilk kez Londra merkezini bombaladı. Kısa bir süre sonra Simon duygu yüklü bir sesle evi aradı ve annesine görüştüğü genç

* Alman Hava Kuvvetleri. (ç.n.)

hemşirenin saldırıda öldüğünü söyledi. Sesi harap geliyordu. Isabel onun için çok üzgündü.

Londra'nın bombalanmasından iki gün sonra Kraliyet Hava Kuvvetleri Berlin'i bombaladı. Isabel bunu doğrulayan bir bilgileri olmamasına karşın Edmund'ın bu görevin bir parçası olduğunu hissediyordu. Bundan sonra Edmund nihayet iki günlüğüne eve geldiğinde hepsi onu gördüğü için çok mutluydu. Simon kız arkadaşının ölümünden beri eve gelmemişti ama hiç boş vakti yoktu. Hepsi Edmund'ın hayatta ve sağlıklı olduğuna şükreliyordu. Yorgun görünüyordu ve son zamanlara pek uyumadığını kabul ediyordu, yine de morali yerindeydi.

Edmund ve Marianne göle yüzmeye gitti. Bu kez savaş hakkında, ölmek ve daimi bir belirsizlikle yaşamak hakkında öncekinden daha ciddi bir sohbetleri oldu. Edmund, Marianne'e Londra'da olmadığına memnun olduğunu, oradaki tahribatın korkunç olduğunu söyledi. Yalnızca ordu üslerine ve askeri hedeflere değil ama kadınlara, çocuklara ve sivillere de zarar verme fikrinden nefret etmesine rağmen bu tahribatı ve yaralanmış tüm o insanları görmenin havadan bombalama görevlerini onun için kolaylaştırdığını anlattı. Genç adam Marianne'e, hazıranda olduğundan daha ciddi göründü. Büyümenin zor bir yolundan geçmişti.

“Ya sen?” diye sordu Edmund nezaketle. “Hâlâ ev hasreti çekiyor musun?” Marianne altı aydır oradaydı; oraya gittikçe daha çok alışıyor ve Edmund'ın annesini daha çok seviyordu.

“Annen çok iyi bir insan,” dedi Marianne, Isabel'e hayranlığını açıkça belli ederek. “Bazen başlarına kaldığım için

kötü hissediyorum. Eve gidebilmem yıllar sürebilir.” Bazen onlar için böylesi bir yük olmaktan utanıyordu. Bir de Charles ona cep harçlığı vermek zorunda kalıyordu. Babası bunu sonradan ona iade etmeyi planlıyor olsa bile, bu kadar uzun süre misafir olmak Marianne’i huzursuz ediyordu. “Bu savaşı gerçekten kazanmak zorundasın, böylece eve gidebilirim,” diye takıldığında Edmund ona gülümsedi. Bahçelerde geziyorlardı.

“Burada olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor,” dedi Marianne’e bakarak. “Doğrusu bundan çok hoşlanıyorum, o yüzden belki savaşı kazanmam biraz zaman alabilir.” Marianne’in elini tuttu ve yürümeye devam ederlerken onu bırakmadı. Marianne şaşırmış göründü ama Edmund bu kez eskisi gibi oyun havasında değildi. Savaş herkesin sinirlerini yıpratıyordu. Artık sürekli oğulları için kaygı duyan Izzy’nin kileri bile. Hepsi, özellikle babası için endişelenen Marianne, savaşın sona ermesini istiyordu.

Gitmeden önce Edmund, Marianne’i bir kez daha dışarıda yürüyüşe çıkardı ve ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Bana bir şey olursa, annemle ilgilenir misin, Marianne? Seni seviyor. Eğer benim veya Simon’ın, ikimizden birinin başına bir şey gelirse annem için çok zor olur.” Marianne’e yüklediği müthiş bir sorumluluktan, hemen sonra genç kızı daha fazla tedirgin etti. “Aslında, gitmeden önce sana âşık olan tek kişinin annem olmadığını söylemem gerektiğini düşündüm. Sanırım ben de sana âşık oldum. Haziran’dan beri seni düşünmeyi bırakamadım.” Bir anlığına Marianne ne söyleyeceğini bilemedi. O zamanda kadar Edmund’ı Toby gibi bir arkadaş olarak düşün-

müştü. Acaba her gün ölümle yüzleşmek mi onun her şey hakkında daha yoğun hissetmesine yol açıyor diye merak etti fakat Edmund kendisine bakarken genç kız da bir çekim hissetti. Sonraki an onun kollarındaydı ve öpüşüyorlardı. Nefes almak için durduklarında Marianne'in soluğu kesilmişti ve o da Edmund'a ciddiyetle bakıyordu.

"Lütfen hayatta kal, Edmund... Sanırım ben de seni seviyorum." Her şey çok hızlı olmuştu. Edmund kesinlikle çok yakışıklıydı ama Marianne, onun çocuksuluğunu, eğlenceye düşkünlüğünü, müthiş mizah duygusunu ve nezaketini seviyordu. Edmund annesine çok benziyordu.

"Elimden geleni yaparım. Şimdi bunu hallettiğimize göre sana gerçekten söylemem gereken bir şey var. Seni sevdiğimi 'sanmıyorum', seni sevdiğimi biliyorum. Sadece bunu söylediğimde seni korkutmak istemedim."

"Teşekkür ederim," dedi Marianne utangaç bir gülümsemeyle. Karmakarışık sarı saçları bir meleğinkine benzeyen yüzünü çerçeveliyordu. "Ben de seni seviyorum. Ve söylediğimde ciddiyim. Lütfen hayatta kal, sana ihtiyacım var." Şimdiye kadar değer verdiği çok fazla insanı kaybetmişti ve Edmund'ı yeni bulmuşken kaybetmek istemiyordu.

"Ölmeyeceğim," dedi Edmund sakın bir şekilde. "Sana bunu yapmam."

Eve yaklaşırlarken Marianne onunla yüz yüze gelerek, "Bu bir söz mü?" diye sordu.

"Onurlu bir söz," dedi Edmund onun gözlerine bakarak.

"Bu sözü tutmanı sağlayacağım."

“Biliyorum, yaparsın.” Edmund bunun üzerine onu öptü ve onu yanında hissetme arzusuyla bir süre kollarında tuttu. “İlk fırsatta eve geleceğim. Bana artık fazla boş zaman bırakmıyorlar ama izin verdikleri gibi geri geleceğim.” Marianne başını salladı ve son bir kez daha öpüşükten sonra Edmund’ın babasını bir an olsun kandıramayan ancak annesini hayal kırıklığına uğratan masum bir ifadeyle eve geri döndüler.

Edmund gittikten sonra Isabel, “Marianne çok güzel ve çok tatlı bir kız,” diye yakındı kocasına. “Edmund’ın onunla neden ilgilenmediğini anlamıyorum. Ona küçük kız kardeşiymiş gibi davranıyor.”

Kocasının bu yorumuyla kahkahalara boğuldu. “Sevgilim, seni seviyorum ama epey bir körsün. Bence Edmund ona sıırıslıkla âşık, sadece bunu bizim bilmemizi istemiyor.” Oğlunu Isabel’den daha iyi tanıyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Isabel şok olmuştu. “Marianne bunu biliyor mu?” Hayret etmişti.

“Bildiğine eminim. Edmund’ın bahçelerine ilgi duyduğunu hiç bilmezdim. Fakat Marianne’i sürekli onları görmeye götürüyor. Burada güllerine duyulan hayranlıktan fazlası olduğunu söyleyebilirim.”

“Sahiden mi?” Isabel ona şaşkınlıkla baktı. “Tamam, kesinlikle senin haklı olmanı umuyorum. Yanılıyorsan hayal kırıklığına uğrarım. Çok güzel bir çift olurlar, sence de öyle değil mi? Şahane torunlarımız olur.”

“Bence biraz hızlı gidiyorsun,” diye ona hatırlattı Charles. “Edmund’ın ona âşık olduğunu düşündüğümü söyledim,

gelecek hafta evleneceklerini değil.”

“Edmund’in ona âşık olduğunu düşünmen şimdilik yeterli. Gerçi evlenmeleri beni çok memnun ederdi. Böylece Marianne Almanya’ya geri dönmez, burada kalır ve bana refakat etmeye devam ederdi. Hem savaştan sonra burada yaşayabilirler.”

“Her şeyi çözdün, değil mi?” diye karısına takıldı Charles. “Belki bir düzen kurmaları için onlara biraz izin veririsin, en azından başlangıçta.”

“Pekâlâ, buna izin verebilirim,” dedi Isabel dalgın dalgın. “Ben sadece oğlumuzun bu fırsatı kaçırmamasını istemiyorum. Marianne harika bir kız.”

“Edmund’in da böyle düşündüğünü söyleyebilirim. Biliyorsun oğlumuz bir ahmak değil. Onu görüyor ve onunla konuşuyor. Bunu yapan tek kişi sen değilsin. Ayrıca Marianne’in sevimli bir kız olduğunda sana katılıyorum. Alex için çok üzgünüm, şimdi Almanya’da perişan bir durumdadır.”

“Hiç değilse, o da bizim gibi taşrada yaşıyor. Şu anda tüm bu bombalama saldırıları varken hiçbir ülkede bir şehirde yaşamak istemezdim.”

İki hafta sonra Almanlar Londra’yı, Southampton’ı, Bristol’ü, Cardiff’i, Liverpool’u ve Manchester’ı bombaladılar. İngiltere ağır bir darbe almıştı.

Bundan üç hafta sonra Almanya’nın Romanya’yı istila etmesi sirkteki çok sayıda insanı üzdü. Şovda birçok Roman-

yalı jimnastikçi ve hokkabaz vardı. Şimdi onlar da diğer herkes kadar endişeliydi. Hitler yüzünden Avrupa'nın her yerinden korkunç haberler geliyordu. Amerikalılar için bu hâlâ başkalarının savaşıydı ve bulaşmaya hiç niyetleri yoktu fakat sirk kadrosunun büyük çoğunluğu savaştan ciddi biçimde etkilenmiş ülkelerden geliyordu. Son haberler herkesin keyfini kaçırdı ve turun son haftasında yol alırlarken tüm ekibin ruh hali kasvetliydi.

Kasım'da Sarasota'ya döndüklerinde Nick ve oğulları iki yıldır sirkle birlikte Amerika'dalardı. Buna inanması zordu. Christianna'ya da neredeyse o kadar uzun süredir âşıktı. O zamana kadar on yedisine basmış olan Toby kusursuza yakın İngilizcesiyle Amerikalı bir delikanlıya benziyordu. Sekiz yaşındaki Lucas ise doğuştan bir sirk çocuğuymuş gibi hissediyor ve böyle davranıyordu. Bundan başka bir hayatı güçbela hatırlayabiliyordu. Nick de bazen aynı şekilde hissediyordu. Sirkin konforlu rutinlerine alışmıştı. O ve Christianna hâlâ şovun yıldızlarıydı.

Tur başarılıydı, iyi iş çıkarmışlardı, yine de herkes kış için Florida'ya dönmekten mutluydu. Toby ve Lucas okula döndü. Nick ise Christianna'yla baş başa vakit geçirmek için boş bir vakit yakalamayı sabırsızlıkla bekliyordu. Onu uzun bir hafta sonunu birlikte geçirmek için New York'a davet etmiş ve Christianna bu fikre bayılmıştı. Daha önce yaptıkları gibi Ukraynalı kızlardan onları idare etmelerini istediler.

“Neden sürekli gizlice kaçmak yerine basitçe evlenmiyorsunuz?” diye sordu kızlardan biri. Christianna omuz silkti.

“Hazır değiliz,” dedi tasasız bir şekilde ama bu onun da aklına gelmişti. Fakat Nick’in ona sunacak yeterince imkânı veya biriktirdiği yeterince güvencesi olmadığını hissettiğinden şüpheleniyordu. Yaşı Christianna’nınkinden çok daha fazlaydı ve böyle şeylerde çok sorumluluk sahibiydi. Eşinin ihtiyaçlarını cömertçe karşılayabilmek veya en azından ona şimdi yapabileceğinden daha iyisini vermek istiyordu. Ayrıca Christianna yalnızca yirmi üç yaşında olduğundan henüz vakitleri olduğunu düşünüyordu. Christianna ona bir çocuk gibi geliyordu ve onun Toby’dan sadece altı yaş büyük olduğunu fark etmek Nick’i her zaman şaşırtıyordu. Nick’in zihninde bu durum ona para kazanması için daha fazla zaman veriyordu.

Nick ve çocukları o sene Noel’i Markovich ailesiyle geçirdi. Birlikte Noel yemeği yediler. Nick bu kez Christianna’nın ağabeylerinin ne kadar içebileceğini bildiğinden iki şişe votka satın aldı.

Hepsi birlikte Noel şovunda sahne aldı. Artık Christiana’nın ağabeyleri Nick’in yanından geçerken ona takılıyor ama Christianna ne zaman yüksek telde olsa Nick’in soluksuz bir şekilde yardıma hazır beklemesini yadırgamıyorlardı. Nick buna asla alışamayacağını biliyordu ama hiç değilse artık onu izlerken çoğunlukla mide bulantısı hissetmiyordu.

Yıl sona ermeden, kış molalarının keyfine varırlarken Nick, Noel ve yeni yıl arasında Christianna’yı New York’a götürerek sözünü tuttu. Belirlenmiş bir performansları olmadığından uzakta zaman geçirmek sorun olmayacaktı.

Madison Square Garden’a yakın küçük bir otelde kal-

dılar. Times Meydanı'nda gezdiler ve Nick onu Radio City Music Hall'de Rockettes'i izlemeye götürdü; Christianna buna bayıldı. Orada kaldıkları süre boyunca kar yağması Nick'e Almanya'yı hatırlattı. Bir Noel kartını andıran Central Park'ta güzel bir fayton gezintisi yaptılar. Sonunda Florida'da döndüklerinde New York'tan ayrıldıklarına üzgünlerdi. Bu, bir başka harika seyahat olmuştu.

Edmund, hâlâ Almanya üzerinde bombalama görevlerinde uçtuğundan eve gelemeyen Simon'ın aksine Noel zamanında üç gün izne ayrılmayı başardı. Charles ve Isabel hiç değilse bir oğullarının evde olmasına şükreliyorlardı. Edmund iznini aldığı gibi doğrudan Hertfordshire'a geldi. Ebeveynleri gibi Marianne de onu gördüğü için mutluydu. Edmund, Marianne'i görür görmez kollarına alarak ayaklarını yerden kesti ve etrafında döndürdü.

"Seni deli gibi özledim!" dedi. Marianne bir kahkaha attı. Edmund'ı bir aydan uzun zamandır görmüyordu ve son ziyareti bir önceki gibi çok romantik geçmişti. Zamanlarının büyük çoğunluğunu öpüşerek ve planlar yaparak geçirmişlerdi. Bu sefer Edmund eve geldiği gün, öğle yemeğinden sonra annesiyle baş başa biraz vakit geçirdi. Her ne konuştularsa, sonrasında Marianne, Edmund'ın çok memnun göründüğünü fark etti. Edmund ailesiyle, kendisinden daha bağımsız, daha soğuk bir karakteri olan ve eve pek sık gelmeyen kardeşinden daha iyi –hatta ziyadesiyle iyi– anlaşırdı.

Edmund'da annesinin sıcak, şefkatli doğası vardı. Simon daha mesafeliydi ve daha çok Charles'a çekmişti.

Edmund'ın eve geldiği akşam kar yağdı ve genç adam Marianne'i arazilerindeki parkta bir yürüyüşe çıkardı. Marianne kartopları yapıp Edmund'a fırlatırken genç adam aynen karşılık veriyor, ona bir çitin arkasından kartoplarını yağdırıyordu.

“Kes şunu! Bu adil değil!” diye bağırdı Marianne. “Ben bir kızım!” İkisinin de yüzleri kızarmış, saçlarında kar birikmişti. Kahkahalarla gülerlerken Edmund çitin arkasından çıkıp Marianne'in yanına geldi, onu yakaladı ve öptü.

“Hatırlattığın için teşekkür ederim,” dedi Edmund onu tekrar öperken. “Neredeyse unutuyordum.” Lapa lapa yağın karın altında dururlarken Edmund onu öyle sevgi dolu öptü ki diğer her şey Marianne'in aklından çıktı. Almanya'yı, babasını ve Noel'i evde kutlamayı ne kadar özlediğini unuttu. Edmund onu kollarında tutarken Marianne onu ne kadar sevdiğinden başka bir şey düşünemiyordu. Ve Edmund sözünü tutmuştu; hayattaydı. Marianne onun için her gün endişeleniyor ve görevlerinden sağ salim dönmesi için dua ediyordu. Şimdiye kadar Edmund bunu başarmıştı. “Seni seviyorum, Marianne,” dedi yumuşak bir sesle. Sonra Marianne'e gülümseyerek tek dizinin üzerine çöktü ve elini tutarken ona nazik bir ifadeyle baktı. “Marianne von Hemmerle,” dedi ağırbaşlı bir şekilde, “bana, benimle evlenme şerefini lütfeder misin? Kabul edersen çok, çok mutlu olurum.” Marianne ona şaşkınlıkla baktı ve gözyaşları gözlerine hücum ederken

sessizce başıyla onayladı. Babasının özlemiyle tekrar keskin bir sancı hissetti, bu haberi onunla ulaşması –eğer ulaşırsa– çok uzun zaman alacak bir mektup vasıtasıyla değil birebir paylaşmak isterdi. Tabii Marianne babasının Beaulieulardan çok hoşlandığından bunu onaylayacağını ve onun oğullarıyla evlenmesinden mutlu olacağını biliyordu. Yalnızca on dokuz yaşında olmasına rağmen bundan emin hissediyordu. Savaşta hepsi çok hızlı büyüyordu.

“Evet,” diye fısıldadı Marianne soluk soluğa, kar kir-piklerine ve saçlarına düşerken. “Evet, seninle evlenirim.” Edmund bunun üzerine bükülü dizinin üzerinden kalkıp Marianne’i daha öncekilerden çok daha tutkulu bir şekilde öptü. Eve geri yürürlerken, “Ne zaman?” diye sordu Marianne.

“Yakında,” diye yanıtladı Edmund. Salona girdikleri gibi cebinden küçük, kadife bir kutu çıkardı. O akşamüzeri ne yapmaya niyetlendiğini anlattığında, bunu ona annesi vermişti. Charles da oğlunun kararını onaylamıştı. İkisi de onun gelin seçiminden mutluydular, Marianne’in çok genç olması canlarını sıkıyordu. O, çok olgun bir kızdı ve oğulları için kusursuz olduğunu düşünüyorlardı.

Marianne dikkatle kutuyu açtı ve içindekini gördüğünde soluğu kesildi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Isabel, Edmund’ın büyükannesine ait bu yüzüğün Marianne’e yakışacağını düşünmüştü. Bu güzel, yuvarlak pırlanta tektaş Marianne’in şimdiye kadar takmayı kabul ettiği tüm mücevherlerden çok daha büyüktü. Babasının her zaman Marianne yirmi bir yaşına bastığında vermeyi planladığı, annesinin

nişan yüzüğü çok daha küçüktü. Şimdi kendi nişan yüzüğüne annesinininkinden önce sahip oluyordu. Edmund'ı öptü ve genç adam yüzüğü onun parmağına geçirdi. Yüzük, parmağına kusursuz bir biçimde uymuştu. Marianne elindeki yüzüğe hayranlıkla, uzun uzun baktı. Şimdiye kadar başına gelen en olağanüstü şey buydu ama Marianne birdenbire hüznüldü. Tüm bunların onun için buruk bir yanı vardı.

“Sevgilim, sorun ne?” diye sordu Edmund endişeli gözlerle. Marianne ona baktığında gözlerinde yaşlar vardı.

“Bunu babama bizzat söyleyebilmeyi ve düğünümüzde bulunabilmesini isterdim.” Diğer taraftan ikisi de savaşın sonuna kadar beklemek istemiyordu; bu yıllar sürebilirdi. Edmund onu kollarına aldı, onu bir süre kollarında tuttuktan sonra kilere gitti ve ikisine de birer kadeh şampanya doldurdu. O bunu yaparken Marianne yüzüğüne hayranlıkla bakarak yerinde kaldı. Sonra Edmund ona kadehini uzattı.

“Çok ama çok güzel gelinime. Bize,” dedi Edmund ve şampanyalarından yudumladılar. Daha sonra kütüphanede oturup düğünleri hakkında konuştular. Edmund düğünlerinin en yakın aile bireyleri arasında, arazilerindeki şapelde yapılmasını ve çok küçük bir tören olmasını istiyordu. Bu fikir, Marianne'in evde, Almanya'da, Altenberg Malikânesi'nin şapelinde planlayacağından pek farklı değildi.

“Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?” diye sordu ona Marianne.

Edmund, Marianne buna hazır değilse onu acele ettirmek istemeyerek bir an ihtiyatla baktı. Her şey çok hızlı ge-

lišmişti. Yalnızca altı aydır birbirlerine âşıklardı ama savaş zamanında sanki her şey daha hızlı ilerliyordu.

“Şubat başında yine göreve gitmem gerekiyor. O tarih çok mu erken olur?” diye sordu tereddütle. Marianne ona gülümseyerek başını iki yana salladı. Beklemeyi o da istemiyordu.

“Kulağa harika geliyor. Zaten tek ihtiyacım olan şey bir gelinlik.” Hemen sonra yine ciddileşti. “Törende beni baban teslim eder mi?” Edmund onun eski dostuna vekalet etmekten şeref duyacağından emindi.

“Tabii ki. Ben de Simon’ın sağdıçım olmasını isterim, eğer o tarihte izin alabilirse. Belki Bay Hitler bize birkaç günlük bir mola verir.”

Şöminedeki ateş sönene kadar oturup konuştular, sonra Edmund, Marianne’e odasına kadar eşlik etti. Bir dakikalığına içeri girdi ama daha uzun kalmak istemedi. Düğünden önce kendini kaybetmemeyi tercih ederdi. Altı hafta sonra evleneceklerdi. Bunun için sabırsızlanıyordu ve Marianne de onun kadar heyecanlıydı. O gece babasına evlenme kararı hakkında yazarken, düğününde babasının yanında olmasını dileyerek bol bol gözyaşı döktü. Mektubun babasına New York üzerinden ulaşmasının haftalar alacağını bilmek Marianne’i daha fazla üzdü.

Ertesi sabah kahvaltıda müstakbel kayınvalidesine yüzük için bolca teşekkür etti ve yüzüğün elindeki duruşunu gösterdi. Isabel’i artık ailesi sayıyordu.

“Elinde çok hoş durmuş.” Isabel ona memnuniyetle gülümsedi. “Sana en içten dileklerimi sunarım, sevgili kızım.”

Sonra keyifle ellerini çırpı. “Sonunda bir kızım olacak!” Bunun üzerine Marianne kollarını ona dolayıp onu kucakladı. O sabah Edmund kahvaltıya indiğinde gelininden bile daha mutlu görünüyordu. Hepsi için Haversham Kalesi’nde harika bir Noel’di. Edmund ve Marianne nişanlanmıştı. Yemek salonunda şahane bir Noel yemeği yerken neşe içinde düğün hakkında konuştular. Isabel Marianne’e yakın bir köyde yaşayan, işinin ustası olarak söz ettiği kendi terzisi tarafından bir gelinlik hazırlanmasına yardım edecekti. Tam yemeklerini bitirirlerken Simon aradı. Ağabeyini tebrik etti ve düğüne katılmak için elinden geleni yapmaya söz verdi. Isabel daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı. İki oğlu da hayatta ve sıhhatliydi, ayrıca Marianne’in ailelerine katılması harika olacaktı. Hepsi savaş ve savaş hakkındaki endişelerine rağmen bunun hayatlarındaki en güzel Noel olduğunda hemfikir. Diğer taraftan, Marianne sessiz, özel anlarda babasını ve babasıyla birlikte geçirdikleri Noel’leri düşünüyordu. O gecenin hem acı hem tatlı hissini herkesten yoğun yaşıyordu. Şimdiki zaman için ve tüm kazandıkları için büyük neşe duyarken geçmiş ve yitirdiği her şey için kederleniyordu.

O yıl Almanya’da Alex, Marianne’in yokluğunda bir ağaç kurmakla uğraşmadı. Bunun yalnızca moralini bozacağını biliyordu. Geçmiş dokuz ay onun için zor olmuştu. Atlarından biri ölmüştü, o iri av atına son derece düşküdü. Hava berbattı. Evinde her zaman dondurucu bir soğuk olu-

yordu. Günlerini aydınlatan Marianne'siz, hayatı hiç olmadığı kadar kasvetliydi. Von Bingenler ve Marianne olmadan, kızının annesini kaybettiği zamanki dışında hayatının en karanlık Noel'i buydu. Kimi bakımlardan bu daha kötüydü. Alex'in hiç kimsesi yoktu. Eşini kaybettiğinde hâlâ günlerini aydınlatan Marianne'e sahipti.

Evde akşam yemeğinde yemek için fazla bir şey yoktu. Yalnız yemekten nefret ediyordu. Bahçesinden aldığı havuç ve patatesi haşlarken arka kapının çalındığını duydu. Kimseyi beklemiyordu. Kapıyı açtığında kiracı çiftçilerinden birini bacağından yaralanmış bir adama destek olurken buldu. Uzun bir süre boyunca kimse tek kelime etmedi.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim," dedi kiracısı kısık sesle. Alex ikisinin de soğuktan titrediğini görebiliyordu.

"İçeri gelin," deyip kenara çekildi. Hâlâ ne istediklerinden emin değildi. Tanımadığı adamın korkmuş görüldüğünü ve sürekli omzunun üzerinden arkasına baktığını fark etti. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kiracısına.

"Ödünç bir ata ihtiyacım var," dedi adam dolandırma-
dan. "İzinsiz almak istemedim."

"Tamam, bu güzel bir şey," dedi Alex, basit yemeğini pişirdiği ocağı kapatırken. "Ne var ki bu akşam hiçbir yerden bir at alamazsın. Zemin buz tutmuş. Hayvanı sakatlarsın, beş dakika içinde bir bacağı kırar. Neden bir ata ihtiyacın var?" Kiracı çiftçi, arkadaşına bir göz attıktan sonra hayatı boyunca tanıdığı ve güvendiği toprak sahibine döndü.

“Arkadaşımdın İsviçre sınırına ulaşması gerekiyor.”

“Buradan uzun bir mesafe. Nedenini sorabilir miyim?”
Kiracı çiftçi başını iki yana sallarken yaralı adam bir inlemeyle iskemleye çöktü. Bacağı acı veriyormuş gibi görünüyordu. “Arkadaşının yolculuk edecek bir durumda olduğunu sanmıyorum.” Alex durumu tarttı ve yere damlayan kanı görmesiyle birlikte ikinci adamın büyük ihtimalle vurulmuş olduğunu fark etti. “Peşinde seni arayan biri mi var?” diye sordu doğrudan.

“Şu anda yok. Belki yarın ararlar. Öldüğümü düşünebileceklerini zannediyorum. Sabaha kadar kontrol etmeyecekler,” dedi yaralı adam dürüstçe

“Bu rahatlatıcı,” dedi Alex, ikisine birden iğneleyici bir bakış atarak. Neye bulaşmak üzere olduğunu sorguladı. Sonra aklına bir şey geldi. “Yahudi misin?” Adam tereddüt etti, ardından başıyla onayladı. Arkadaşı onu toprak sahibinin güvenebileceği bir adam olduğuna ikna etmişti.

“İki ay önce ailemi alıp götürdüler. Ben başka bir vilayette müzayedede, onlara bakabilmek için bir at satıyordum. Geri döndüğümde gitmişlerdi. Karım, iki çocuğum, annem ve teyzem, hepsi. Tüm kadınlar ve çocuklar.”

“Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Bir toplama kampına gönderilmişler. Nerede olduğunu bilmiyorum. O zamandan beri saklanıyordum. İki gün önce devriyelerden biri beni gördü. Kim olduğumu bilmiyorlar. Ormanda saklanıyordum. Ve bu akşam beni tekrar gördüler. Tanıdığım herkesten uzak durmaya çalışıyordum,” dedi iki-

sine de bakarak. “İçlerinden biri bana ateş etti. Geri gelecek kadar umursarlar mı bilmiyorum. Bana bir at verirsiniz bu akşam ülkeden ayrılmaya çalışacağım.” Çaresiz görünüyordu ve acı çektiği barizdi.

“O yarada bir kurşun var mı?” diye sordu Alex ihtiyatlı bir şekilde. Durum buysa, kurşunu çıkarmaları gerekecekti. Alex bunu daha önce yapmamıştı.

“Sadece sıyırdı,” dedi adam. Alex onunla ne yapması gerektiğini düşünürken başını salladı. Evi hiç aranmamıştı ama yakınlarda bir kaçak varsa fikirlerini değiştirebilirlerdi. Gerçi ondan şüphelenmiyorlardı ve bunun için bir sebepleri yoktu. Henüz.

“Üzerine mikrop öldürücü bir şey koymalıyız. Biraz viski iş görür,” dedi Alex. Büfede bir şişe viski aradı ve bulduğunda dışarı çıkardı. “Birkaç gün bir yerde saklanıp yeniden yürüyebildiğinde yola çıkman daha iyi olur. Alt katta bir şarap mahzenim var. Daha sonra seni sınıra ulaştırmanın bir yolunu bulabiliriz ama at sırtında değil. Senin için bir atımı öldürmeyeceğim,” dedi sert bir tavırla. Bu planın içine çekilmeye hevesli değildi. Fakat şimdi buradalar ve Noel zamanıydı. Alex’in yapacak başka bir şeyi yoktu. Adama pantolonunu indirterek yaraya viski döktü. Temiz görünüyordu. Ardından onları alt kata yönlendirdi. Şarap mahzeni kuru olsa da soğuktu. Üst kata çıkıp adam için bir battaniye aldı, sonra mutfığa geri dönüp bir tabağa biraz havuç ve patates koydu. Yemeği mahzene indirdi ve viski şişesiyle birlikte adama uzattı. “Bunun yardımı olabilir.” Sonra Alex ve

kiracısı üst kata geri döndü. Mahzende hiç ışık yoktu fakat zaten adamın uyumaya ihtiyacı vardı.

“Giderken karda kan izi olmadığından emin ol,” dedi kiracısına, “ve iki gün sonra geri gel. Arkadaşın o zamana kadar daha iyi olur.”

“Onu eve alacağınızı düşünmedim,” dedi kiracı özür dilercesine. “Üzgünüm efendim. Sadece bir at istiyorduk.”

“Sorun yok,” derken Alex yorgun görünüyordu. “Bir at yerine bir adam uğruna vurulmayı tercih ederim. Bir çözüm bulacağız. Mutlu Noeller, bu arada.”

“Mutlu Noeller efendim,” dedi kiracısı ve hemen sonra inanmaz bir bakışla oradan ayrıldı.

Bunun üstüne Alex beklenmedik misafirini kontrol etti. Adam yemeği yemişti, üzerinde viski kokusu vardı ve çoktan uykuya dalmıştı. Alex onun doğruyu söyleyip söylemediğini bile bilmiyordu ama kiracısına güveniyordu; ona gelmişlerdi. Dolayısıyla yardım etmeye karar vermişti. Adamın anlattığı hikâye yürek burkucuydu. Tek seferde tüm ailesini kaybetmişti. Bu konuda emsalsiz değildi. Şimdi Almanya’da onun gibi birçok başka insan vardı. Savaştan önce sekiz at ve bir yük vagonuyla birlikte bir sirke katılacak kadar şanslı olmayan insanların artık çıkış yolu yoktu. Işıkları kapatıp üst katta yatmaya giderken bu hadisedeki her şey Alex’e yanlış geliyordu. Her gece yanından geçerken yaptığı gibi Marianne’in boş odasını düşünmemeye gayret etti. Saatlerce mahzendeki adam için ne yapabileceğini düşünerek uyanık kaldı.

Sabah onu tekrar kontrol etti. Yara hâlâ temizdi ve adam

daha iyi hissediyordu. Kimse evi aramaya gelmemişti. Hiçbir yerde asker yoktu ve kâhyası iki gün izinliydi. Adama tekrar yemek getirdi ve banyoyu kullanması için üst kata çıkmasına izin verdikten sonra onu aşağıdaki şarap mahzenine geri götürdü. Alex şarap mahzenini tekrar kilitlerken adamın duygusal bir sesle teşekkür etmesi dışında birbirleriyle konuşmadılar. Ev tamamen sessizdi. Ertesi akşamüzeri kiracısı geri geldi.

“Nasıl?” diye sordu Alex onu eve alırken.

“Gayet iyi görünüyor.” Alex o zamana kadar bir çözüm bulmuştu. Deposunu elindeki tüm benzinle doldurup ne kadar uzağa gidebileceğini hesaplamıştı. İsviçre sınırına çok yakın bir noktaya kadar ulaşabilirdi. Adam zeki, dikkatli davranır ve yeterince hızlı hareket edebilirse onu bırakacağı yer sınıra yeterince yakındı aslında.

“Ona yardım edebilecek bir arkadaşım var,” dedi kiracı temkinli bir şekilde, “onu Kempten’daki St. Lorenz Kilisesi’ne kadar ulaştırabilirsiniz. Yakınlarda bir evi var ve yolun geri kalanında onu götürecektir.” Alex o anda anladı. Bu olay bir tesadüf değildi. Kiracısı Yahudilerin kaçışına yardım ediyordu. Cesur bir azınlığın yardım etmek için elinden geleni yaptığını duymuştu ve kiracısı onlardan biriydi.

“Arabam garajda. Şarap mahzeninden garaja kimseye görünmeden gidebilir. Gündüz vakti olduğundan, en azından yola çıkarken onun bagajda olmasını istiyorum. Böylesi gece yolculuk yapmaktan daha az şüphe çeker. Onu arkadaşına götüreceğim. Sonrasında böyle bir şey yaşandığını unutacağız.” Ona minnetle bakan kiracısı başıyla onayladı. “Şimdi

onu arabaya götür. On dakika sonra garajda olacağım.” Alex bir takım elbise giyinip bir şapka takmak için üst kata çıktı. Kalın bir palto giydi. Evden ayrılırken arkadaşlarını ziyarete gidiyormuş gibi düzgün giyinmiş görünüyordu. Kiracısı onu garajda bekliyordu. “İçeride mi?” Kiracısı başıyla onayladıktan sonra tek kelime etmeden Alex’e bir tabanca uzattı.

“Buna ihtiyacınız olabilir.” Alex başta kararsız kalsa da tabancayı alıp cebine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra Alex, Hispano-Suiza’sına bindi ve kiracısı onun için garaj kapısını açarken motoru çalıştırdı. Alex arabasıyla uzaklaşırken adam evine giden kendi halinde bir çiftçi gibi hantal bir şekilde yürüyordu.

Alex bir arka yol yerine ana yoldan gitmeyi tercih etti ve von Bingenlerin mülkünün yanından normal bir hızla geçti. Bir asker onu durdurdu ama anında tanıdı.

“Tünaydın, Kont,” dedi saygıyla. “Her şey yolunda mı?”

“Evet teşekkürler. Arkadaşlarımı ziyarete gidiyorum.” Asker ona el salladı. Belgelerini kontrol etmedi veya arabasını aramadı. Buna lüzum olmadığını biliyordu. Alex karanlık çöktükten sonra da yoluna devam etti. Bir kontrol noktasından geçerken durdu ve bir asker diğerine bagajı kontrol etmeli mi diye sorduğunda olumsuz yanıt aldı. Böylece Alex yoluna sorsuz devam etti. Kiracısının arkadaşıyla buluşmak için gitmesini söylediği yeri düşündü. İsviçre sınırına bagajdaki yolcusunun umut edeceği kadar yakın değildi ama onu sınırdan geçirmeyi üstleneceklerdi ve bunu yapmak için şüphesiz kabanı, şapkası ve şehir ayakkabılarıyla Alex’ten daha dona-

nımlılardı. İkinci kontrol noktasındaki askerin bagajı açıp onu bulması halinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hâlâ cebindeki tabancanın ağırlığını hissedebiliyor ama onu kullanmak istemiyordu.

Kendisine verilen adrese vardığında arabasından inip kapıyı çaldı. Kapıya bakan adam kapısının önünde bir Hispano-Suiza ve Alex gibi görünen birini görünce irkildi. Başını salladı ve Alex kiracısının söylediği parolayı paylaştı. Ev ıssız, geri kalmış bir yörenin yolunun üzerindeydi. Kapıya bakan adam bagajı açtı ve Alex'e boğuk bir sesle veda edip teşekkür eden yaralı adama yardım etti. Sıkışık araba yolculuğunun ardından güçbela yürüyebiliyordu ama hızla evin içinde gözden kayboldu. Kapı kapandı ve Alex daha fazla yorum veya konuşma olmaksızın oradan uzaklaşarak geldiği yoldan geri döndü. Şaşırtıcı biçimde kolay olmuştu. Arabasını eve doğru sürerken bu konuyu düşündü.

O gün daha erken saatlerde von Bingenlerin malikânesinin yanından geçerken albay at binmek için dışarıdaydı. Favory kasıla kasıla yürüyordu ve albay kontu selamlarken atın burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Alex yüzünde bir gülümsemeyle yavaşladı.

"Lipizzan'ınızdan keyif alıyor musunuz, Albay?" diye kibarca sordu.

"Hem de çok fazla, Kont."

"İyi görünüyor." Albay gülümsedi ve atın boynunu sıvazladı. Alex yoluna devam etti ve birkaç dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi evdeydi. Kâhyası birkaç dakika sonra eve

girdi ve Alex şapkasıyla paltosunu çıkarmaya gittiğinde ona bir fincan çay hazırladı. Alex mutfaktan çayını aldıktan sonra çalışma odasına gitti. Hâlâ cebindeki tabancayı hissedebiliyordu. Onu çıkarıp bir çekmeceye kilitledi. Başarılı bir gece işi olmuştu. Alex ilk kez bu tür bir şeye kalkışıyordu ama buharı tüten çayını yudumlarken son olmayacağından şüpheleniyordu O akşam Alex için bir kapı açılmıştı ve o içeri doğru bir adım atmayı seçmişti. Bunun geri dönüşü yoktu.

Yirminci Bölüm

Edmund ve Marianne'in Haversham'daki düğünü tıpkı planladıkları gibi oldu. Simon sağdıç olmak için bir günlüğüne izin aldı ve Marianne'i damada Charles teslim etti. Marianne, Isabel'in terzisini tarafından hazırlanan, vücut hatlarına tam oturan ve onu beyaz saten içindeki genç bir tanrıça gibi gösteren bir gelinlik giydi ve Isabel'in yirmi beş yıl önce kullandığı duvağı taktı. Düğüne ayrıca Beaulieulerin bölgeden yirmi arkadaşı ve Edmund'ın Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden bir avuç en yakın arkadaşı katıldı. Tüm genç adamlar üniformalıydı. Isabel herkesten günün geri kalanında savaştan konuşmamalarını şiddetle rica etti. Arazideki şapelde evlendiler; Isabel burayı seradan getirdiği çiçeklerle doldurmuş ve gelin buketini kış bahçesindeki beyaz orkide-lerden bizzat hazırlamıştı. Hava açık ve güneşliydi.

Gelin muhteşem görünüyor ve gözlerinin içi gülüyordu. Damat da sevinç doluydu. Yemek odasındaki neredeyse tamamen doldurdukları devasa masada öğle yemeği yediler.

Masa, gümüş kuşlar ve taze çiçeklerle kaplıydı. Günün sonunda yeni evli çift üç günlük bir balayı için Brighton’a yola çıktı. Eğlenceli, eski moda ve ikisinin de sevdiği bir yer olan Grand Hotel’de kalacaklardı, gerçi otel büyük ölçüde değişmişti. Edmund’m orada Marianne’le paylaşmak istediği çocukluk anıları vardı. Kum torbalarından oluşturulmuş siperliğe ve diğer savaş önlemlerine aldırmadılar. Birbirlerinden ve önlerindeki hayattan başka bir şey görmüyorlardı. Birlikte olabildikleri takdirde –tek önemsedikleri buydu– yıldızların altında bir çadırda bile mutlu olurlardı. Birbirlerine çok âşıklardı. Otelin tahta iskelesi kapalıydı ama sahilde çocuklar gibi birbirlerini kovaladılar ve düzenli aralıklarla, sevişmek için odalarına çıktılar. Edmund gelinin Haversham’a geri getirdiğinde Marianne huzurlu ve mutlu görünüyordu. Edmund onunla büyük pembe konuk odasında bir gece daha geçirdi. Ertesi sabah kocası, geri döneceğine dair tekrar söz vererek ayrılırken Marianne ağladı.

“Geri döneceğimi biliyorsun, Marianne. Daima,” derken karısını birkaç dakika içinde onuncu kez öpüyordu, sonunda gitti. Her şey tamamen kusursuzdu. Marianne günlerce serserim gibi kaldı. Düğününü anlatmak için önce babasına, sonra Toby’ye yazdı. Toby mektubu okuduğunda Marianne’in evlendiğine inanamadı. Onunla iki yıldan uzun zamandır görüşmemişlerdi. Delikanlı Katja’ya hâlâ deli gibi âşıktı ama eğer bir gün evlenirse, bunu on yıl içinde yapacağını sanmıyordu. Marianne bir yetişkin olmuştu, oysa Toby on yedisinde hâlâ bir çocuk gibi hissediyordu. Mektubu aldığı anda

Marianne'in evlendiği haberini babasıyla paylaştı. Nick gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Bu düşünce beni sahiden yaşlı hissettiriyor. Onun doğduğu zamanı hatırlıyorum ki çok uzun süre geçmedi. Bu senin de böyle fikirlere kapılmana neden olmasın,” dedi suratını ekşiterek, başını olumsuz anlamda sallayan Toby'ye.

“Asla. Henüz çok gencim. Gerçi Marianne de öyle.” Marianne'in bu kadar genç yaşta evlenmesini onayladığından emin değildi ama kızlarda durum farklıydı. Marianne'i iki buçuk yıldır görmediğine inanmak zordu. Zaman su gibi akmıştı. Ve hayatları çok fazla değişmişti. Şimdi Marianne bir vikontesi, daima İngiltere'de, kendi evlerinden daha büyük bir kalede yaşayacaktı. Diğer yandan Toby, kardeşi ve babaları sirkte bir karavanda yaşıyordu ve yine turdaldardı. Artık yaşamları buydu; Toby buna alışmıştı. Hepsı alışmıştı. Rahat ediyorlardı ve tanıdık rutinler hoşlarına gidiyordu, gerçi her akşam kasaba değiştirmek bazen zor olabiliyordu. Fakat buna da alışmışlardı.

Temmuz'da Kaliforniya'ya geldiklerinde Nick, Christianna'yı bir kez daha Santa Ynez'e götürdü. Bu kez daha düzgün bir arabaları vardı. Yine aynı otelde kaldılar. Birkaç Romanyalı kız Christianna'yı idare etti ama Nick, Sandor'un gerçeği bilmesine rağmen buna göz yumduğunu hissediyordu. Artık Nick'le oğullarına çok düşküncü ve Nick'in kıızıyla ilgili ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. Nick onunla oynamıyordu. Onu derinden seviyordu. Christianna da Nick'i seviyordu.

Arabayı yine aynı uçurum kenarında durdurdular. Nick bir gün satın almayı umut ettiği araziye inceledi. Oradan “çiftliği” olarak bahsettiğinde Christianna ona güldü. Nick sevecen bir ifadeyle Christianna’ya bakmak için dönerken hâlâ bu konudan söz ediyordu.

“Bir süredir düşünüyorum,” dedi Nick dikkatli bir şekilde. “Turun sonunda Florida’ya döndüğümüzde evlenmemize ne dersin?”

“Bana evlenme teklifi mi ediyorsun?” diye takıldı Christianna. Nick’in şaka yaptığını veya sadece yüksek sesle düşündüğünü sanıyordu. Bazen bu konuda konuşurlardı ama Nick her zaman, yeterince para biriktirdiğini hissetmeden onunla evlenmeyeceğini söylerdi. Ne var ki sirkte çalışırken hiçbiri çok para biriktiremezdi. Yine de Nick her zaman dikkatliydi ve üç yıldır biriktiriyordu. Henüz bir çiftlik almak için yeterince para biriktirememişti ve belki asla biriktiremeyecekti ama Christianna’yla evlenmek için ihtiyacı olan paraya sahipti ve bunun doğru olduğunu hissediyordu.

“Henüz değil,” dedi Christianna’nın sorusuna yanıt olarak ve ardından uçurumun kenarında durdukları yerde bir dizinin üzerine çöktü. “Şimdi teklif ediyorum,” dedi ona gülümseyerek. “Benimle evlenir misin, Christianna?” Christianna’nın gözleri kocaman açıldı.

“Ciddi misin? Şimdi mi?”

“Turun sonunda.” Nick onu gerçek bir balayına çıkarmak istiyordu fakat kış merkezine dönene kadar bunu yapamazdı.

“Demek istediğim, şimdi mi teklif ediyorsun?”

“Evet. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanında her sabah seninle uyanmak istiyorum.” İki yıldır gizlice görüşüyorlardı. Bu zaman yeterince uzundu. Hatta fazla uzundu.

“Evet,” dedi Christianna nefes nefese. “Evet... evet!” Uçuruma avazı çıktığı kadar ‘evet’ diye bağırarak istiyordu. Christianna’nın cevabı üzerine Nick ayağa kalkıp onu öptü ve cebindeki bir kutudan ufak bir nişan yüzüğü çıkararak Christianna’yı serseme çevirdi. Üzerindeki pırlanta küçük olmakla birlikte özel bir yüzüktü. Nick bu anı uzun zamandır planlıyordu ama bunu burada, gelecekteki “çiftliklerinde” yapmak istemişti. Christianna onun burayı satın alabileceğine inanmıyordu ama evlenme teklifi için gayet iyi bir yerdi ve konumu çok romantikti. Nick yüzüğü Christianna’nın parmağına taktı ve onu tekrar öptü. Sonra Christianna’yı kollarına alarak arabaya yerleştirdi ve onu otele geri götürdü. İki yıl önce ilk kez seviştikleri yerde yeniden sevişerek aldıkları bu kararı kutladılar.

“Düğünümüzü sirkte yapacaksak büyük bir kutlama olacak,” dedi Christianna sevişmelerinin ardından.

“Bunu başka türlü yapabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Nick gerçekçi bir şekilde. “Yoksa sirkte büyük yaygara kopar.” Tüm bunlar sirk yıldızları reklamının bir parçasıydı ama Nick buna hazırlıklıydı.

Ertesi gün Santa Barbara’daki panayır alanına döndüklerinde Nick evlilik kararlarını Christianna’nın ailesine açıkladı. Ardından nişanlandıkları haberi sirkte büyük bir hızla yayıldı. Hatta John Ringling North’tan bir tebrik telgrafı al-

dılar. Sirk yöneticisi düğünü John ve Mabel Ringling'in asıl evi olan gösterişli mülklerinde, Ca' d'Zan'da yapmalarını önerdi. Düğünleri Nick'in düşündüğünden bile büyük bir olay olacaktı çünkü Ringlingler ellerine geçen reklam fırsatım sonuna kadar değerlendirmek istiyordu.

Kasım başında Sarasota'ya varana kadar tarih ayarlanmış, Christianna gelinliğini hazır etmişti. Ayrıca John Ringling North gelecek yıl büyük çadırda satılmak üzere çiftin hatıra posterlerini yaptıracaktı. Şovun yıldızları olan Nick ve Christianna kraliyet üyeleri gibi muamele görüyordu. Ve bu bir kraliyet düğünü olacaktı. Şükran Günü'nden sonraki cumartesi sirk yöneticisinin teklif ettiği gibi Ca' D'zan'da evleneceklerdi ve tüm göstericiler davetliydi. Yemek ve dans için özel bir çadır kurulan düğüne sekiz yüz kişinin katılmasını bekliyorlardı.

Nick, Toby'den sağdııcı olmasını istedi ve Lucas dokuz yaşında, bu iş için biraz büyük olsa da yüzük taşıyıcı oldu; oğlan işini öyle ciddiye aldı ki düğün boyunca yüzükleri sınıksız tuttu. Joe Herlihy yeni evli çiftte özel olarak kadeh kaldırdı. Gelin ışık saçıyordu ve Nick, beyaz kravat ve frakıyla her zamanki gibi yakışıklıydı. Düğün, masalsı bir etkinlik, gerçek bir sirk fantezisi olmuştu. Çiftin posterleri ilk gecedен түкendiğinden daha fazlasını yapmaları gerekti. Düğünden sonra özel bir şov sergilemeyi kabul ettiler ve Christianna gösteride duvağıyla birlikte beyaz dansçı mayosunu ve tütüsünü giydi. Sonraki gün Nick onu balayları için Palm Beach'teki Breakers'a götürdü. Bu şık otelde herkes onlara film yıldızları gibi davrandı.

“Ee, Bayan von Bingen” –bir gece seviştikten sonra Nick ona gülümsedi– “daha benden bıkmadınız mı?”

“Senden asla bıkmam, Nick, ölünceye kadar,” dedi Christianna ciddiyetle.

“Benden çok sonra ölecek olman muhtemel.” Christianna ondan yirmi yaş küçüktü ama bu yaş farkı ikisini de rahatsız etmiyordu. Evlilikleriyle ilgili her şey doğru hissettiriyordu.

Sarasota’ya geri döndüklerinde herkes onları tekrar tebrik etti; günün kahramanları onlardı. Her şovda onlara tezahüratta bulunuluyordu. Kimse henüz onların peri masalı evliliklerinden sıkılmamıştı ve birlikte Lipizzanların sırtında ortaya çıktıklarında kalabalık sevinçle bağırıyordu. Palm Beach’ten dönüşlerinin ertesi gününde Nick, Sandor’la konuşmaya gitti.

“Düğün hediyemi almaya geldim,” diye hatırlattı kayın-pederine.

“Neymiş o hediye?” diyerek onunla dalga geçti Sandor. “Kızımı alman yeterli gelmedi mi?”

“Hayır, senden istediğim tek düğün hediyesinin gösterisi için bir ağ olduğunu söylemiştim. Sana bunu iki yıl önce söylediğimde kabul etmiştin. Christianna şu andan itibaren performansını bir ağla sergileyecek,” dedi Nick kesin bir şekilde. Onun kararlı olduğunu gören Sandor endişelendi.

“Seyirci bundan hoşlanmayacak,” diye uyardı onu.

“Buna alıšacaklar. Sana onunla evleneceğimi söyledim ve sözümü tuttum. Sen de kendininkini tut, Sandor. Bunda anlaşmıştık. Ya ağ kullanmasına izin verirsin ya da bugün yüksek tel cambazlığını bırakır.” Sandor ona uzun ve sert bir şekilde

baktıktan sonra başıyla bir onay verdi. Nick sıkı pazarlık ediyordu ama Sandor zaten sözünün eri bir adamdı. “Bu akşam,” diye hatırlattı Nick, neredeyse feryat eden Sandor’a.

O akşam Christianna sahneye ilerlerken Nick halatlara kadar onu takip etti. Derken onu gördü. Sekiz antrenör Christianna için bir ağ tutuyordu. Christianna da bunu gördüğünde hemen Nick’e döndü.

“Babam biliyor mu?”

“Bu bize düğün hediyesi.” Nick geniş bir şekilde gülmüseddi ve onu öptü. “Şimdi gidip gösterini sergile.” Nick üç yıldır ilk kez onu izlemekten keyif alacaktı. Hem kalabalık da ağı görünce sevinçle bağırdı. Onaylamışlardı. Nick baş parmağını kaldırarak Sandor’a her şeyin yolunda olduğunu işaret ettiğinde kayınpederi el sallayarak karşılık verdi. Artık Christianna’nın telden düşerek bir tekerlekli sandalyeye mahkûm olma veya ölüm riski tamamen ortadan kalkmıştı. Nick sayesinde sonunda bir ağa kavuşmuştu.

Düğünlerinden iki hafta sonra sirk hâlâ onları konuşuyordu. Nick atları besledikten sonra karavana döndüğünde, Christianna radyo dinleyerek bazı kostümlerini onarıyordu. Onu görmekten mutlu olan ve yeni evlilik hayatlarının tadını çıkaran Nick karısını öpmek için eğildiği sırada radyoda Christianna’nın dinlediği program yarıda kesildi ve spiker Japonya’nın Hawa-ii’deki Pearl Harbor’ı bombaladığını söyledi. İkisi de konuşmayı kestiler, spikerin söyledikleri onları şok etmişti.

“Ne demek istiyor?” Christianna yanlış anladığını düşünerek Nick’e baktı.

“Onu duydun. Pearl Harbor’daki Amerikan savaş gemileri Japonlar tarafından bombalanıp batırılmış.” Amerika’daki kimse asla bunun olabileceğini düşünmemişti. Kendi bölgelerinde saldırıya uğramışlardı. Amerika sonunda savaşa girmek zorunda bırakılmıştı.

Dakikalar içinde insanlar karavanlarından çıkmış durumu birbirlerine anlatıyorlardı. Her yerde büyük bir curcuna vardı. Bazı insanlar Florida’da da bombalanabileceklerinden korkarak telaşa kapılmıştı. Bir saat içinde tüm sirk bu haberle kaynıyordu. John Ringling North o akşamki özel Noel performanslarını iptal ettiğini duyurdu. Herkes haberleri dinlemek için evde kaldı. Toby ve Lucas karavanda Nick ve Christianna’yla birlikte radyoyu dinledi.

Ertesi gün Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere Japonya’ya savaş ilan etti. Bundan üç gün sonra Hitler Amerika Birleşik Devletleri’ne savaş ilan etti. Amerika savaştaydı. Pearl Harbor’da iki bin dört yüz üç kadın ve erkek ölmüş, 1,178 kişi yaralanmıştı. Büyük çadır hâlâ karanlıktı. Nick hayatları bir daha normal haline dönecek mi merak ediyordu. O akşamüzeri kayınbiraderleriyle bu konuyu konuşurken Toby sıkılğan bir ifadeyle yanına geldi. Nick onun neyin peşinde olduğunu merak etti. Yarım saat sonra yalnız kaldıklarında Toby ona meseleyi söyledi.

“Askere yazıldım baba,” dedi yarı gururlu ve babasının tepkisinden yarı korkmuş görünerek.

“Sen ne yaptın?” Nick ona dehşet içinde baktı. “Bunu yapamazsın!”

“Evet, yapabilirim. On sekiz yaşındayım. Hem her halükarda beni askere çağıracaklardı.”

“Sen Amerikalı bile değilsin,” diye hatırlattı Nick. Oğlunun kimse için savaşa gitmesini istemiyordu.

“Beni kabul ettiler,” dedi Toby sakın bir şekilde, kararlı bir bakışla. “Almanya zaten bizi vatandaşlıktan çıkarmıştı. İki hafta içinde acemi kampına gidiyorum.”

“Bu çılgınlık!” dedi Nick ve gözyaşlarına boğulmak üzereyken karavandan hiddetle ayrıldı. Oğlunun hiçbir ülke için –ne eskisi ne de yenisi için– hayatını tehlikeye atmasını istemiyordu. Ama Toby haklıydı. Askere çağrılacaktı. Bu konuyu Christianna’ya anlattığında, genç kadın onun ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu.

“Belki de haklıdır, onu zaten askere çağıracaklardı,” dedi Christianna usulca.

“O Alman,” diye hatırlattı Nick. Çok geçmeden bu vatandaşlık konusu önem kazandı.

İki gün sonra Birleşik Devletler Göçmenlik Bürosu yetkilileri sirk tarafından işe alınan tüm Alman uyrukluları sorgulamak için panayır alanına geldi. Aralarında birçok sirk işçisi vardı ve bir hayli önemli şovun performansçısı Alman’dı. Tüm at göstericileri, iki büyük kedi gösterisinin kadrosu, Nick, birçok palyaço, birtakım jimnastikçi ve yıldız akrobatları hep Alman uyrukluydu. Sadakatleri hakkında teker teker sorgulandılar. İçlerindeki Yahudiler derhal muaf

tutuldu ve iltica talebinde bulunmalarına izin verildi. Diğerlerine isterlerse memleketlerine dönme hakkı tanındı. Nick'in de dahil olduğu bir grubun konumu daha karmaşıktı. Nick, Almanlar tarafından Yahudi sayıldığından o ve çocukları ilticaya hak kazanıyordu ama aynı zamanda şimdi bir Amerikalıyla evliydi. Christianna bir Amerikan vatandaşıydı. Dolayısıyla hem iltica talep etme hem de karısı aracılığıyla vatandaşlık başvurusu hakkı vardı.

“Tercihiniz ne olacak, Bay Bing?” diye sordu elinde klipsli bir kâğıt altlığı tutan göçmen bürosu memuru. Nick’e, onun ve çocuklarının pasaportlarını geri uzattı.

Nick yalnızca bir saniye duraksadı. “Bir Amerikalı olmak istiyorum,” dedi usulc. Bu son hamleyle Almanya’dan sonsuza dek vazgeçiyordu. Memur bu kararını kâğıtlarına not etti.

“Sonraki birkaç haftada sizinle iletişime geçeceğiz,” diye Nick’e güvence verdi. “İsim konusuna gelecek olursak... Pasaportunuzun sirkte kullandığınızdan farklı bir isme düzenlendiğini gördüm. Vatandaşlık belgelerinizde hangisinin olmasını istersiniz?”

“Nicholas Bing,” dedi şüphe duymadan. Soyadındaki “von”u ve unvanını kaybetmişti ama artık hayatı boyunca taşıyabileceği, onu bir daha asla Almanya’yla ilişkilendirmeyecek bir isme sahipti.

“Anladım,” dedi memur ve sıradaki kişiye geçerken Nick, Christianna’ya baktı.

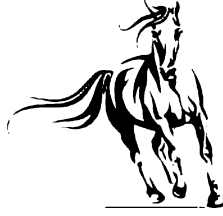
“Senin için sakıncası var mı?” diye sordu. Christianna başını iki yana salladı.

“Hangi ismi istersen kullanabilirsin,” diye yanıtladı ama Nick’in doğru kararı verdiğini düşünüyordu.

Sonraki birkaç günde birçok performansçmın, özellikle Yahudi olmayan Almanların Avrupa’ya geri döndüğünü öğrendiler. Amerika’da kalmamaya karar vermişlerdi. Casusluk şüphelerine maruz kalmak istemiyorlardı.

Sonraki günlerde Nick’in tüm düşünebildiği Toby’nin orduya katılmış ve acemi kampına gidecek oluşuydu.

Hayatındaki en güzel şey, Christianna’yla evliliği yalnızca günler önce gerçekleşmişti. Ve şimdi en kötüsü yaşamak üzereydi. Oğlu savaşa gidiyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Toby, Noel'den hemen önce San Francisco'daki Fort Mason'daki acemi kampına gitmek üzere sirkten ayrıldı. Katja'yla olduğu kadar babası, üvey annesi ve kardeşiyle de gözü yaşlı vedalaşmalar yaşadı. Christianna da Nick ve Lucas kadar üzgündü. Son günlerde düzinelerce insan ona şans dilemek için uğruyordu. Gidişinden önceki günler Toby ve Katja bir an olsun ayrılmadı. Öpüşerek ve el ele tutuşarak mümkün olduğunca birlikte zaman geçirdiler fakat Toby'yle zaman geçirmek isteyen başkaları da vardı. Başka birçok genç adam da askere gidiyordu ama Nick ve ailesi çok sevilen insanlardı ve Toby tatlı bir çocuktur. Pierre vedasını küçük bir pandomim gösterisiyle ifade etmeye geldiğinde Nick'i sahiden güldürmeyi başardı ki son zamanlarda bu nadir oluyordu. Pearl Harbor'ın sonrasında Toby askere yazıldığından beri Nick'in yüzü ifadesiz, gözleri kırmızıydı. Oğlunu ne kadar özleyeceğini belli etmekten çekinmiyordu. Ve Toby'nin gittiği sabah açıkça hıçkırarak ağladı. Katja da eşit

derecede avutulamaz bir durumdaydı. Lucas ve Christianna, Toby'ye veda ettikten sonra birbirlerine ve Nick'e sarıldılar. Ayrıca kızını teselli etmek için Gallina da gözyaşları içinde orada hazır bulunuyordu.

Mart sonlarında veya nisan başlarında tura çıkmadan önce Toby şubatta bir ziyaret için eve geri gelecekti. Sonrasında ordu onu henüz kimsenin bilmediği bir yere yollayacaktı.

Bu durum Nick ve ailesi için Noel'i kasvetli bir hale getirdi. Nick'in canı bir ağaç satın alıp süslemek istemediğinden bunu onun yerine Christianna yaptı. Genç kadın Lucas'la birlikte ışık tellerini karavanın dışına astı ama Nick artık sürekli ciddi bir ruh halindeydi ve oğlunu kaybetmekten çok korkuyordu.

Sirkten ayrılmaya karar veren insanlar ya şimdiye kadar çoktan gitmiş ya da toparlanıyordu. Hızlı kararları Nick'i at gösterisini daha bile önemli bir konuma getirmişti. Ne de olsa aynı türde gösteri yapan diğerleri gidiyordu. Nick performansı dışındaki zamanlarda hiç gülümsemedi ve Christianna'nın yaptığı hiçbir şey Nick'in moralini düzeltemiyordu. Onun için sürekli endişe duyan Christianna bu konuda Gallina'yla konuştu.

"Hayatında çok fazla kayıp yaşadı," diye açıkladı Gallina nezaketle. "Kokuyor. Sabırlı ol. Morali düzelecektir." Christianna kocasının ruh halini aydınlatmak için elinden gelen her şeyi yaptı ancak Noelleri berbattı ve yılbaşı gecesi de ondan daha iyi değildi. Christianna ailesiyle geleneksel yılbaşı günü yemeği için Polonya restoranına gittiğinde Nick

evde kaldı. Karısının babası ve ağabeyleri onu anladıklarını söylediler. Christianna ve Lucas yine de gitmeye karar vererek diğerlerine katıldılar. Hâlâ Toby için çok üzgün olan Nick ise havasında değildi.

Ocak'ta Nick, Alex'ten bir mektup aldı. Mektup bu kez Amerika savaşa girdiğinden daha karmaşık bir yol üzerinden gelmişti; Cenevre'deki bir arkadaş onu Nick'e aktarmıştı. Alex sansürlere takılmasın diye Almanya'daki yaşam şartları veya kendi hayatı hakkında hiçbir şey söylemiyordu ama ona ilkbaharın sonlarına doğru Marianne ve kocasının bir bebek beklediğini yazmıştı. Bu bebek Alex'in ilk torunu olacaktı ve bu konuda heyecanlıydı. Kızını korkunç bir şekilde özlediğinden, bir gün onu ve yeni doğmuş bebeğini görmek ve kocasıyla tanışmak için sabırsızlandığından söz etti. Nick mektubu elinden bıraktığında hüznü bir gülümsemeyle Christianna'ya baktı ve inledi.

“Şimdi bir antika gibi hissediyorum,” dedi ona. “Arkadaşım Alex ilk torununu bekliyor. O benden dört yaş büyük ama benim de bir torunum olabilirdi.” Nick şimdi kırk altı yaşındaydı ve Alex ellisine yeni girmişti. Bu da şaşırtıcı görünüyordu. Sanki daha dün genç delikanlılardı ve kimsenin asla el süremeyeceği veya değiştiremeyeceği hayatlara sahip olduklarına inanıyorlardı. Şimdi her şey değişmişti. Nick bir sirkte çalışıyordu ve bir yıldan uzun süredir kızını göremeyen Alex yapayalnızdı. Toby'ye savaşa gidiyordu.

Nick ve Christianna bir daha bebek sahibi olma konusunu açmadılar. Düğünlerinden yalnızca günler sonra yaşa-

nan Pearl Harbor saldırısıyla beraber Toby'nin askere yazılması sonucunda Nick'in tek düşünebildiği sahip olduğu bebekleriydi. Doğmamış olanlar değil.

San Francisco'daki acemi kampından sonra Toby'nin eve gelişi ıstırap verecek kadar buruktu. Her saniye değerli olduğundan Nick onun bir an bile gözünün önünden ayrılmasına izin vermedi. Mümkün olan her anı oğluyla birlikte geçirmek istedi. Toby sirk başkanının ricası üzerine babasıyla birlikte onbaşı üniformasıyla son bir performans sergiledi. Babasıyla Lipizzanları sürerlerken final adımlarında kalabalık ayağa kalkıp onlara alkış tuttu. Nick'in gözlerinden yaşlar akarken Toby'ye tezahürat yapıyorlardı. Sirk başkanı mikrofona Toby'nin yola çıktığını açıklamıştı.

Sirkte kadrosunda ve diğer tüm mesleklerde onun gibi sayısız başkaları da vardı. Amerika'daki her genç delikanlı bir üniforma giyiyordu, sanki bir gece içinde yetişkin olmuşlardı. Lucas bile aniden büyümüş ve daha olgunlaşmıştı. Toby acemi kampından döndüğünde dayanıklı, güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Eve beş günlüğüne gelmişti. Bu günler çok çabuk geçti ve gitmeden önceki gece Katja'yla nişanlandıklarını duyurdu. Genç kız ve ailesi de Toby'nin gidişine Nick kadar gözyaşı döktü. Toby'nin gidiş arifesinde, delikanlı Katja'yı karavanına bıraktıktan sonra, iki erkek kardeş tanıdık yatak odalarında yatağa yan yana uzandı ve Lucas ağabeyine sarılarak onu ne kadar çok özleyeceğini söyledi. Toby kardeşini kucaklarken gözlerinde yaşlar vardı, Lucas'sa ağlıyordu.

Christianna'nın tüm ailesi sabahleyin Toby'yi uğurla-

maya geldi. Sandor torunu olarak gördüğü Toby'ye onunla ne kadar gurur duyduğunu ve ne kadar harika bir Amerikalı olacağını söyledi. Onu Kaliforniya trenine geçirmeye gelen Katja ve ailesinden kimse ağlamaya bir son vermedi.

Toby'nin Fort Mason'a gidişinden sonraki günlerde Nick kendini atlarla meşgul etmeye çalıştı ve Toby olmadan yapacağı yeni gösteri için onlara yeni rutinler çalıştırdı. Fakat Nick ve Christianna şimdi seyircinin her zamankinden fazla ana odağındaydı. Nick, Toby'nin askere yazıldığını haber vermek için Alex'e mektup yazmıştı ama mektubun Alex'in eline geçmesinin uzun zaman alacağını biliyordu. Ve Nick'in İsviçre üzerinden ondan haber alması daha fazla uzun sürecekti. Bir de şimdi Nick'in küçük oğlunun orduda ve Alex'in küçük kızının kendi bebeğine sahip olmak üzere olduğunu fark etmek şok ediciydi. Zaman su gibi akıp geçmişti.

Nisan'da Toby, Nick'e bir mesaj iletebildiğinde ona yola çıkacağını söyledi. Nereye gideceğini söylemeye izni yoktu ama Pasifik'te bir yer olduğunu belirtti. Bölüğünde başka iki Alman tanıdığı vardı ve hiçbirisi Avrupa'ya gönderilmiyordu. Ama en azından sonradan benimsediği ülke için savaşmasına izin veriliyordu. Nick onun savaşa gitmemesini dilerdi. Aynı zamanda Japon uyruklu Amerikalılar batıdaki enterne kamplarına gönderiliyordu. Hükümet, aralarından hiçbirinin sadakatinin bölünmediğinden emin olmak istiyordu. Diğer yandan Nick, Toby'nin gönderildiği yer hakkında daha fazlasını bilmiyordu. Toby ona elinden geldiğince sık yazmaya söz verdi. Nick mektubu küçük bir kutuda Toby'nin acemi

kampından yazdığı diğer mektupların yanına koydu. Hepsini saklamıştı.

Mayıs'ta turdalarken Toby'den Hawaii'den gönderilmiş yeni bir mektup aldılar. Ne yaptığı veya nereye gideceği hakkında pek az şey söyleyebilse bile delikanlının mutlu ve heyecanlı olduğu belli oluyordu. Toby'nin askeri kısıtlamaları ve Alex'in mektuplarını okuyan sansür memurları arasında Nick ikisi hakkında da habersiz kaldığını hissediyordu ama hiç değilse zaman zaman mektuplarını alıyordu.

Acaba Marianne bebeğini doğurdu mu diye merak etmekle beraber bunu da bilmiyordu. Toby acemi kampına gittiğinden beri Marianne'den de haber almamıştı. Genç kadın genellikle Nick'e değil, Toby'ye yazıyordu ve onun haberlerini Nick'e veren Toby'ydi.

Marianne'in bebeğinin haziranın ilk günlerinde gelmesi bekleniyordu. Günler Edmund olmadan uzun gelse bile genç kadın rahat bir hamilelik geçirmişti. Isabel onu meşgul tutmak ve yürüyüp hareket etmesini sağlamak için bahçede yardımını istemişti. Gelininin kendisiyle birlikte olmasından ve Marianne'in bir çiçek gibi açmasını izlemekten adamakıllı keyif alıyordu. Ayrıca Isabel bebek konusunda çok sevinçliydi. Edmund da aynı şekilde. Genç adam elinden geldiğince çok defa –ne var ki sık sık gelmesi mümkün olmuyordu– eve geliyordu. Her seferinde ellerini nazikçe karısının karnına sürterek ne kadar büyümüş olduğuna hayranlık ve heyecanla karşılıyordu. Bebe-

ğın tekmesini hissetmek hoşuna gidiyordu ve her seferinde bunu ilk kez hissediyormuş gibi heyecanlamıyormuşa benziyordu. Yapabilmesi mümkün görünmemesine rağmen bebeğin beklendiği tarihlerde, yani haziranın ilk haftasında izin almayı deneyeceğine söz vermişti. Gerçi annesi onu ilk bebeklerin neredeyse her zaman geç geldiğine dair onu uyarmıştı. Oğluna kendisinin üç hafta geç doğduğunu söylemişti. O zamanda kadar Isabel, eğer her zaman böyle kaba ve geç kalan biri olursa diye neredeyse onu doğurmaktan vazgeçmişti. Ama oğlunu gördüğü anda onu affetmişti.

Edmund bir de, Marianne'in doğum sancıları başladığında üste bulunuyorsa, başka biriyle nöbet değiştirmeye çalışacağını, hatta izin verirlerse ileri tarihteki programlı bir göreve gönüllü olacağını söylemişti. East Anglia'daki üs birkaç saat uzaklıktaydı fakat bir arabaya atlayıp elinden geldiğince hızla eve gelecekti. Her şeye rağmen elinden geleni yapacağını söyledi ve Marianne onun bunu yapacağını biliyordu. Hastaneler artık yaralı erkeklerle fazla kalabalık olduğundan Marianne evde doğum yapmaya karar vermişti. Böyle normal bir süreç için yatak işgal etmek ve hemşirelerin ilgisini çalmak onu suçlu hissettiriyordu. Doğumda yanında yerel doktor ve kayınvalidesi olacaktı. Hem şansı varsa Edmund da izinli olur veya sonrasında en kısa zamanda bebeği görmeye gelirdi. Kocasını için, onlardan beklenildiği gibi bir oğlu olsun istiyordu fakat Edmund baştan beri tıpkı Marianne'e benzeyen bir kızı olmasını istediğini gizlice itiraf etmişti. Birçok çocukları olmasını istediklerinden —en azından

beş veya altı– ilkinin kolay geleceğe benzemesi ikisini de memnun ediyordu.

Tam bir mucize eseri Edmund, mayıs sonundan haziranın ilk günlerine kadar beş günlük bir izin almayı başardı. Bebeğin doğumu tam o günlerde bekleniyordu ve Marianne bebeğin zamanında, Edmund ayrılmadan önce doğmasını umuyordu. Isabel onu bahçede oradan buraya koşturacağına söz verdi. Ayrıca o dönem hava çok sıcaktı, bu yüzden Isabel bahçeyle uğraşmak ve uzun yürüyüşler işe yaramazsa bile, bunun bebeğin gelişini hızlandıracağından emindi. Fakat Marianne bebeğin erken doğmasını de istemediğinden Edmund gelene kadar hareketsiz oturmak istiyordu. Kocaman olmuştu. Isabel ikiz bebeklerinin olacağını söyleyip duruyordu. Doktor muayene esnasında ikinci bir kalp atışı duymamıştı ama Isabel bir bebeğin o boyutta olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Marianne'in yüzü ve uzuvları zayıf kalmıştı ama karnı oldukça genişti. Edmund onu ne zaman görse karısına takılıyordu. Ona zavallı bir çocuğun plaj topunu çalmış ve onu elbisesini altında saklıyormuş gibi göründüğünü söylüyordu. Hal böyleyken sıcak Marianne'i iyice rahatsız ediyor ve zar zor hareket edebiliyordu. Çoraplarını giymekte zorlanıyordu ve sıcakta onları giymekten vazgeçmişti. Haversham'da onu görececek kimse yoktu, ayrıca kayınvalidesi endişelenmemesini söylüyordu. Çorap giymesini önemsedikleri yoktu. Üstelik temin etmesi çok zor olduğundan artık birçok kız çorap giymiyordu.

Edmund'ın bir gece sonra gelmesi bekleniyordu fakat o

gece, üssünden Marianne’i aradı. Az önce önemli bir göreve tahsis edilmişti ve bunu başka bir görevle değiştirmesine veya iki gün daha izne çıkmasına izin vermeyeceklerdi. Bu görevin kısa sürede sona ereceğini ve kendisi oraya varana kadar bacaklarını kavuşturup oturmasını söyledi. Marianne bunu yapacağına söz verdi. Yüzlerce olmasa da düzinelerce başka havacı, iptal edilen izinleriyle ilgili haber vermek için evlerini aramak için sırada beklediğinden Edmund’ın telefonu çabuk kapatması gerekiyordu. Marianne’in yalnızca onu sevdiğini ve eve çabuk dönmesini istediğini söylemeye vakti oldu. Edmund da aceleyle onu sevdiğini söyledikten sonra telefonu kapattı. Marianne moral bozucu haberi, Edmund’ın izninin bir görev yüzünden iptal edildiğini Isabel’e söylemeye gitti ama genç kadın bu konuda şaşırtıcı bir biçimde sakindi ve birkaç gün daha bebeği doğurmayacağına emin olduğunu belirtti.

Ve ertesi gece onları duydular. Yüzlerce uçak İngiltere üzerinden Almanya’ya doğru uçuyordu. Marianne, Isabel ve Charles onları gördüler. Kaç tane olduklarını bilmiyorlardı ama gökyüzü onlarla, amansızca hedeflerine uçan uçaklarla doluydu. Marianne anında Edmund’ın onların arasında olduğunu anladı. Gökyüzüne gülümseyerek baktı ve onu sevdiğini fısıldadı. Onların Cologne’a doğru ilerleyen bin kadar bombardıman uçağı olduğunu sonradan öğrendiler.

“Pek tabii eve gelemedi,” dedi Isabel eve geri girerlerken. Büyük filonun geldiğini duyunca bakmak için dışarı çıkmışlardı. “Orada yüzlerce, hatta bin tane uçak olmalı.”

Charles bunun abartılı bir tahmin olduğunu düşündü ama sonradan öyle olmadığı ortaya çıktı. Gökyüzünde, gözün görebildiğince her yerde uçaklar vardı ve görüş mesafesinden çıktıktan sonra sesleri hâlâ duyuluyordu. Bu, Almanların şehirlerini bombardıman uçaklarıyla bombaladıkları gece İngilizleri dehşetle dolduranla aynı monoton sestti. Şimdi herkes bu sese aşınaydı. Marianne Alman sivil nüfusunun, İngilizlerin o saldırıda hissettikleri kadar endişeli olduklarını yalnızca tahmin edebilirdi. Şehirler harabeye dönmüş ve İngiltere ağır darbeler almıştı; Londra sokaklarının her yanında enkaz vardı. Gerçi oraya gitmesine ne Isabel'in ne de evlendikten sonra Edmund'ın yanaşacağından ötürü Marianne'in geldiğinden beri Londra'yı görme fırsatı olmamıştı. Fakat Marianne Londra'dan daha güvende oldukları taşra hayatından keyif alıyordu.

O akşam yemek odasında huzurlu bir akşam yemeği yediler. Bu sırada Marianne bebekten gelen işaretleri aktardı, onun Edmund gelene kadar doğup doğmayacağını tartıştılar. Bu, onların aklını dağıtarak Edmund hakkında fazla düşünmekten alıkoydu. Marianne kendi kendine bunun da tıpkı diğerleri gibi bir görev olduğunu ve kocasının yakında evde olacağını söylüyordu. Ya yarın ya da sonraki gün evde olacaktı ve ilk fırsatta arayacağına söz vermişti. O gece daha geç saatlerde uçakların geri döndüğünü duydular. Alman uçakları olmak için fazlaydılar ve kulağa gidenle aynı filoymuş gibi geliyordu. Marianne haftalardır hissettiği olağan kasılmaları hissederek yatağında yatarken içi rahatladı. Edmund'ın eve gelmesine az kalmıştı. O gece kasılmalar her

zamankinden güçlüydü ama önemli bir şey olmadı. Sabah paytak paytak yürüyerek kahvaltıya indiğinde hâlâ hamileydi ve yorgun görünüyordu.

“İyi uyudun mu hayatım?” diye sordu kayınvalidesi onu öperek. Bu sırada Marianne tabağına bir dilim kızarmış ekmek ve tavuklarının birinden gelen bir yumurtayı alıyordu. Bir yıldır pastırma görmemişlerdi. O günler savaş süresince sona ermişti. Ama kümeslerinde yumurta, masalarında tavuk boldu. Yiyebildikleri tek et buydu. Isabel, Marianne’in yorgun görüldüğünü fark etti ama buna şaşırmadı. Bebeğin aralarına katılması an meselesiydi. “Dün gece çocukların döndüğünü duydum.”

“Ben de öyle.” Geri döndüklerini duymak Marianne’i fazlasıyla rahatlatmıştı. Edmund’ın bir an önce gelmesini istiyordu. Henüz aramamıştı ama Marianne onun ya görev sonrasında uyuduğunu ya da eve ne zaman döneceğini haber vermek için telefon etmeden önce ayrılışı için izin almaya çalıştığını farz etti. Kahvaltıdan sonra Isabel onu yapacak işleri olduğunu söyleyerek beraberinde bahçeye çıkardı.

Marianne dışarı çıkmak için çıplak ayaklarına bahçe çizimlerini geçirirken, “Güllerim mahvolmuş,” diye sızlandı Isabel.

Kâhyaları William çalışma odasında gazete okuyan Charles’a onu görmek isteyen bir beyefendinin geldiğini haber verirken kadınlar hâlâ meşguldü. Gelen kişi ordudan bir generaldi. O bölgede yaşıyordu ve o ve Charles eski arkadaşlardı. Charles anında keyiflendi.

“Onu içeri al.” Bir erkekle zaman geçireceği için memnundu. Isabel’in sürekli bebek hakkında gevezelik etmesinin tadı kaçmaya başlamıştı. Bundan başka bir şey düşünemiyordu. Arkadaşı general çalışma odasına girerken Charles ayağa kalkarak onu selamlamak için bir elini uzattı.

“Bernard, sevgili dostum. Seni görmek ne büyük bir zevk! Torunumuzun doğumu eli kulağında olduğundan kadınlar bundan başka şey konuşmuyor. Beni deli ediyorlar. Seni görmek ne güzel!” Eski arkadaşı bu söylediğine gülümsedi ama Charles’ın masasının karşısında bir koltuğa otururken ciddi görünüyordu. Doğrudan konuya girdi. Charles’ı kandırmak veya zamanını boş konuşmalarla harcamak istemiyordu. Gözleri, kalbinin teklediğini hisseden Charles’a kilitlendi.

“Sana kötü haberlerim var, Charles,” dedi dolandırmadan. Uzun arkadaşlıklarına hürmeten bunu, tercihen yalnızken, ilk ona söylemek istemişti.

“Oğullarımdan biri mi?” dedi Charles bir fısıltıdan güçbela yüksek bir sesle. Sesi daha güçlü çıkmamıştı. General başıyla onayladı.

“Edmund. Dün gece. Cologne üzerinde uçağı düşürülmüş. Oraya bin yüzden fazla uçak gönderdik. Kırk üçü dışında hepsi geri döndü. Edmund başaramadı. Çok üzgünüm.” Arkadaşı için çaresizce üzgündü. Charles kendine hâkim kalmak için mücadele etti, ayağa kalkıp odada dolaştı. General yanında durmak için gelip omzunu sıvazlarken Charles perişandı. General de savaşın başından beri iki oğlunu kaybetmişti. Bu kayıp ona yabancı değildi, bu yüzden gelmişti.

Edmund'ın binbaşı, aynı bölgede yaşadığını ve genç pilotun babasının yakın arkadaşı olduğunu bildiğinden onu aramıştı.

“Aman Tanrım, annesine ne söyleyeceğim?” Charles arkadaşının gözlerine panik ve umutsuzlukla bakıyordu. İngiltere'deki ve diğer her yerdeki tüm ebeveynler gibi bundan korkuyor ve asla başlarına gelmemesini umuyorlardı. “Üstelik doğumu eli kulağında olan –hatta muhtemelen bugün doğacak– torunum onun bebeği.” General bunun ne kadar zor bir durum olduğunu biliyordu. Bu haberi almak her ebeveynin hayatında berbat, akla hayale sığmaz bir ıstırap anıydı. Bu kayıp nasıl gerçekleşmiş olursa olsun. En azından Beaulieuler kendilerine bunun, direksiyon başındaki bir sarhoşun sebep olduğu aptal bir kaza değil, yüce bir amaç uğruna olduğunu söyleyebilirlerdi. Edmund İngiltere'yi düşmanlarına karşı savunuyordu. Ancak bu şimdi küçük bir teselliydi.

“Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı,” dedi general nazik bir tavırla ama olmadığını biliyordu. Tüm yapabileceği haberi mümkün olduğunca merhametli bir şekilde vermektir. Diğerleri Savaş Bürosu tarafından bir telefonla veya ön kapıya gelen bisikletli bir ulağın getirdiği bir telgrafla haberdar ediliyordu. General onları bundan kurtarmıştı. Charles nezaketi için minnettardı. Şimdi zavallı Marianne'i düşünüyordu. Kendi adına üzüldüğü kadar onun için de üzülmüyordu. Bunun üstesinden nasıl geleceklerini hayal edemiyordu ama bunu başaracaklarını biliyordu. Buna mecburdular. Başka seçenekleri yoktu.

Çok geçmeden general oradan ayrıldı. William kapıyı generalin arkasından kapatırken içinde kötü bir his vardı.

Charles kadınları bulmak için bahçeye çıkarken çökmüş hissediyordu. Bedeninin altında lastik gibi hissettiren bacaklarıyla ilerlerken güneş fazla parlaktı ve kuşlar fazla gürültülüydü. Sanki dünyanın sonu gelmişti. Ama onlara haberi vermeden önce hislerini belli edemezdi.

“Bir ziyaretçin mi vardı?” diye sordu neşeli görünen Isabel. “Kimdi?” Başını kaldırarak kocasına gülümsedi ama onun gözlerini gördüğü anda anladı ve olduğu yerde donakaldı. Gözleri buluştu ve Charles başıyla onaylarken Isabel bahçe aletlerini yere düşürdü. Eli sanki kanamasını derhal durdurabilecekmış gibi içgüdüsel olarak kalbine gitti ama bunu yapamadı. Vurulmuş gibi hissediyordu. “Edmund?” dedi anında. Charles yine başıyla onayladıktan sonra iki uzun adım atarak onu teselli etmek için kollarına aldı. Tek koluyla sarıldığı Marianne henüz her şeyden habersizdi. Onların arasında yirmi beş yıllık bir evlilikle birlikte gelişen sözsüz iletişimi anlamamıştı. Genç kadın akıllı karışmış görünüyordu.

“Edmund’a ne oldu?” Birdenbire kocaman karnıyla kayınvalidesi ve kayınpederi arasına sıkışan Marianne telaşa kapılmıştı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. “O iyi mi?” Kayınpederi ona generalin kendisine gösterdiği dürüstlikle baktı.

“Hayır, değil,” dedi lafı dolandırmadan. “Dün gece uçağı Cologne üzerinde düşmüş. Gittiklerini gördüğümüz görev sırasında. Bin civarı bombardıman uçağı varmış. Edmund geri dönmemiş.”

“Yaralanmış mı? Onu esir mi almışlar?” diye çılgına

dönmüş bir biçimde sorarken olanı kabul etmek istemiyordu.

“Onu düşürmüşler. Uçağı parçalanmış,” dedi Charles, Marianne’in kabul edebilmesi için mümkün olduğunca nazikçe cevap vermişti. Fakat genç kadın kabul edemiyordu.

“Bazen insanlar böyle kazalardan sağ çıkar. Ne olduğunu nereden biliyorlar?” Charles gelinine generalin gitmeden önce anlattığı şeyi söylemek istemiyordu ama uçak patlamıştı ve bu hızlı olmuştu. Sağ kalan kimse yoktu.

“Biliyorlar,” dedi usulca. Bir kolu Marianne’in omuzlarında idi, az da olsa elinden gelen teselliği sunmak için onu yakınında tutuyordu. Hiçbir şey söylemeyen Isabel de donuk gözlerle kocasına yapışmıştı. O da Marianne için endişeleniyordu. Gelinlerinin varlığı onlara kendilerinden başka teselli edilecek birini daha veriyordu. Marianne kocasını ve doğmamış çocuğunun babasını kaybetmişti.

“Bana ölmeyeceğine dair söz verdi,” dedi Marianne öfkeyle onlara bağırarak. “Her zaman geri geleceğini söyledi!” Bir hıçkırık genzine kaçtı ve histerik bir şekilde ağlayarak kayınpederinin kollarına yığıldı. Isabel uzanması için onu nazikçe eve yönlendirdi. “Edmund dedi ki... o söz verdi... bu doğru değil... yalan söylüyorlar... bugün eve gelecek...” Her şeyi denedi ama hiçbir şey gerçeği değiştirmeyecekti. Hiçbir inkâr veya yalvarma, hiçbir öfke ve hiçbir acı. Marianne’in şimdi tek istediği kocasıydı.

Isabel kendi gözyaşları yanaklarından dökülürken mırıldanma sesleriyle gelinini yatıştırdı. Marianne’i yatırdı ve ona içmesi için su verdi. Üçü de ağlarken Charles bir hayalet

gibi odaya girip çıkıyordu. O da Marianne için ne yapabileceğini bilmiyordu. O sabah, sonradan Simon aradığında, o da ağlıyordu. Yeni haberi olmuştu. Bir kulak enfeksiyonuna yakalandığından aynı göreve tahsis edilmiş olmasına rağmen gitmesi mümkün olmamıştı. Isabel, gitmemiş olduğu için Tanrı'ya şükretti. İkisini birden kaybetmek onu öldürürdü, karısı kadar perişan durumdaki Charles'ı da. Hissettiklerini ifade edecek kelime bulamıyordu. Hepsi çok acı çekiyordu. Buna inanmakta zorluk çeken Marianne tüm gün hüngür hüngür ağladı. Sonunda hafif bir uykuya daldığında Isabel kocasını bulmak için odadan ayrıldı. Çalışma odasında oturan Charles mahvolmuş görünüyordu. Isabel içeri girince kafasını kaldırıp ona baktı.

“Çok üzgünüm,” dedi ilk doğan çocuğunun annesine ve tekrar gözyaşlarına boğuldu. Onu kollarına almak için yanına giden Isabel de ağlıyordu.

“Çok iyi bir çocuktı,” dedi Isabel sefil bir halde. Charles başını salladı. “Ama Simon da öyle,” dedi sadakatle. “Ona sahip olduğumuz için şanslıyız,” diye hatırlattı Charles'a. Isabel son yıllarda Edmund'a daha yakındı. Edmund duygularını daha fazla belli eden biriydi. “O zavallı kız için ne yapacağız?” dedi kocasıyla birlikte otururken. Burnunu Charles'ın uzattığı mendile siliyordu. Charles cebinde daima bir mendil taşırdı.

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi Charles içtenlikle. “Onunla ve çocukla ilgileneceğiz. Marianne burada bizimle kalacak, elbette,” dedi karısının düşüncelerini yansıtarak.

“Zaten şu anda Almanya’ya dönemez. Tanrım, o mikroplardan nefret ediyorum,” dedi bunu hissederek. Gelininin ve onun içtenlikle sevdiği babasının Alman olduğunu unutarak. Ama onlar istisnaydı. Şimdi bir ülkeye ve tüm insanlarına; onlar adına bir savaş başlatan ve bu süreçte kendi oğlu dahil birçok kişiyi öldüren adama saf bir nefret besliyordu.

“Umarım savaştan sonra evine dönmez,” dedi Isabel üzüntüyle. “En azından Edmund’ın bebeğine sahip olacağız. Belki tıpkı babasına benzeyen bir oğlan olur.” Teselli için her çareye başvuruyordu.

Bir anma töreni planlamaları gerekiyordu ve Simon bunun için eve geleceğini söylemişti. Ama bebek her an doğabilecekken Isabel şimdi bunu düşünemiyordu. Marianne hâlâ Edmund’ın bebeğini beklerken bunu ayarlamak çok zalimce geliyordu. Marianne için katlanamayacağı kadar fazla olurdu. Isabel, Marianne’in odasına dönmek için üst kata çıkarken düzgün düşünemiyordu. Onun hâlâ uyuduğunu görünce kendi odasına gidip uzandı ve uykuya daldı. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti; hiçbirini yememişti. Kısa bir süre sonra Charles’ın üst kata çıktığını duydu ve yanına uzandığını hissetti. Charles karısının elini tuttu ve orada el ele tutuşarak ve hiç konuşmadan yattılar. Birlikte olmak dışında yapacak veya söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Ertesi sabah Marianne kahvaltıya inmedi. Oysa genellikle erken kalkardı. Saat on olduğunda Isabel onu kontrol etmek için üst kata çıktı. Kapıya vurduğunda bir yanıt almadı. İçeri girdiğinde onu banyosunda dizlerinin üzerinde

tuvalet kusarken buldu. Marianne gözlerini kaldırıp kayınvalidesininkilere baktığında ölü gibi görünüyordu. Sanki önceki gün ölen kendisiymiş gibi hissediyordu. Birdenbire Isabel onun haberi aldığı gün doğum yapmadığına şükretti. Çocuklarının doğum gününün her yıl Edmund'ın ölüm yıldönümüne denk gelmesi fazla dayanılmaz olurdu. Ama en azından Edmund'ın bebeğine sahipti. Isabel baştan ayağı siyah giyinmişti ve kâhya William'ı kapıya siyah bir çelenk koymasına için görevlendirmişti. Charles da ona bayraklarını yarıya indirmesini söylemişti. Akşam vaktine kadar tüm komşuları öğrenmişti ve acılarını paylaştıklarını belirten el yazısı notlar yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Herkes onlar için üzülüyordu. Fakat artık onlar gibi çok fazla aile vardı. En azından Isabel'in oğlu bir kahraman olarak ölmüştü. Kendi kendine bunun önemli olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama aslında bir önemi yoktu. Bebeği ölmüştü. Ama Marianne'inki hâlâ hayattaydı ve Isabel kendini odaklanmaya zorlayarak çaresizce kusan kızın alnına ıslak bir bez koydu. Marianne solgundu, benzi yeşile çalan bir kül rengiydi. Önceki gün ona fazla gelmişti.

“Bebek nasıl?” diye sordu Isabel usulca. Marianne hiç daha kötü görünmemişti.

“Hareket etmiyor,” dedi Marianne. Sanki bunu umursamıyordu.

“Hiç kasılma var mı?” Marianne omuz silkti.

“Pek sayılmaz. Sırtım ağrıyor ve midem bulanıyor.” Bunu söylerken yine kusmaya başladı. Isabel sifonu çekti-

ten sonra Marianne'in saçlarını geriye doğru toplayıp yüzünü soğuk suyla yıkadı. Marianne bu sırada banyo zemininde uzanıyordu. Hareket etmesini veya yatağına dönmesini güçleştirecek kadar fazla bulantısı vardı. Şimdi tek isteği ölmekti. Edmund ona yalan söylemiş ve söz vermesine rağmen bu sefer geri dönmemişti. Bu tutamayacağı bir sözdü ama Marianne yine de bu yüzden ondan nefret ediyordu.

“Seni yatağına geri götürelim,” dedi Isabel ve onun yerden kalkmasına yardım etti. Ama Marianne bunu yapar yapmaz iki büklüm oldu ve banyo zeminini kaplayan bir sıvı ortaya çıktı. Isabel bunun ne olduğunu anında anladı. Marianne ise telaşlı görünüyordu.

“Bebeği şimdi doğuramam; midem çok bulanıyor.” Isabel ona geceliğini çıkarmasına yardım etti. Temiz bir gecelik almak için dolaba uzanırken Marianne yeniden iki büklüm oldu ve hıçkırıkları arasında Isabel'i kavradı. Berbat bir haldeydi. Isabel bir havlu yığını kaptı, onları yatağa serdikten sonra Marianne'i yatağa yatırdı.

“Bir dakikada dönerim,” diye söz verdi ona. Sakin görünmeye çalışarak odadan ayrıldı ve koridorda, yüzünde bir matem ifadesiyle merdivenlerden inmek üzere olan Charles'a rastladı. “Doktoru çağır!” dedi Isabel ona hemen. Charles derhal endişeye kapıldı.

“Marianne iyi mi?”

“Hayır. Evet. Perişan halde ama doğum sancıları başladı. Az önce suyu geldi ve oldukça midesi bulanıyor. Doktora hemen gelmesini söyle.” Isabel hızla Marianne'in

odasına odaya geri girerken Charles kendisine söyleneni yapmak için gözden kayboldu. Isabel odaya döndüğünde Marianne'in ciddi kasılmaları olduğunu görebiliyordu. Genç kadın kafasını kaldırıp kayınvalidesine üzgün gözlerle baktı.

“Bebeği istemiyorum,” dedi çaresizce, gözyaşları yanaklarından ırmaklar gibi dökülürken. “Edmund bir daha geri dönmeyecek.”

“Biliyorum canım, biliyorum...” dedi Isabel gelininin elini nazikçe okşarken. Bunun üzerine Marianne uzanıp onu sımsıkı kavradı. Suyunun geldiği andan itibaren sancılar şiddetlenmeye başlamıştı. Annesi hazır olsun veya olmasın, bebek hazırdı. Zaman gelmişti.

Sonraki yarım saatte sancılar şiddetlenmeye ve uzamaya başladı. Isabel daha fazla havlu getirirken doktorun acele etmesini diliyordu. Bu bebeği tek başına doğurtmak istemiyordu; hiçbir zaman istememişti. O bir ebe değildi. Kapı açılıp doktor elinde çantasıyla içeri girerken Marianne feryat etti ve bir çığlık kopardı. Kapıdaki siyah çelengi gördükten sonra acı haberi duymuş olan doktorun hüznü ve halden anlayan bir görüntüsü vardı.

“Çok üzgünüm,” dedi Isabel’e. Ardından dikkatini hızla Edmund’ın duluna verdi. Isabel, önceki gece gelininin artık yirmi birinde bir dul olduğunu fark etmişti. Hayata yeni başlayan biri için çok acımasız bir durumdu, aynı Isabel’in çocuğunu kaybetmiş olmasındaki acımasızlık gibi. Doktor Marianne’e baktığında, işaretlerden doğumun hızlı ilerlediğini anladı. Genç kadın ona bir göz atarken umutsuz görü-

nüyordu. Isabel'in eline yapışmıştı, sonra onu omzundan kavradı.

“Bu bebeği doğuramam,” dedi doktora soluk soluğa. “Hazır değilim.”

“Belki değilsin.” Ona nazikçe gülümsedi. “Ama bence bebek hazır.” Ona ne doğum ne de ölüm konularında insanların seçim hakkı olmadığını söylemedi ama gerçek buydu. Marianne hazır olsun veya olmasın, bebeği o gün doğacaktı.

Onu elinden geldiğince yumuşak bir şekilde muayene ederken Marianne öyle çığlıklar attı ki Charles onu koridor-
dan duydu ve seslerden korkarak üst kata koşturdu. Isabel doğum için bir kenara koyduğu eski çarşafları almaya gitti ve hizmetçilerden birine daha fazla havlu getirmesini söyledikten sonra Marianne'in yanına döndü. Gelini yine kusu-
yordu ve her kasılmayla çok acı çekiyordu. “Bu korkunç!” diye bağırdı. “Bunu Edmund olmadan yapamam.”

“O tam burada, seninle birlikte, Marianne,” dedi Isabel sakın bir sesle. “Her zaman yanında olacak. Seni yalnız bırakmayacak. Kafanın içindeki sesini dinle. Sana bir şey olmasına izin vermeyecek.” Marianne bunu söylerken ona bakıyordu. Birdenbire sakinleşti ve bağırmayı bıraktı. Tam olarak duymaya ihtiyacı olan şey buydu. Doktor, Marianne'in karnını yoklarken onaylar gibi başını salladı. Bebek güzel bir şekilde aşağı doğru ilerliyordu. Kısa bir süre sonra, şimdiye kadar bildiği her şeyden daha büyük bir güç içinde baskı yaparken Marianne çılgın gözlerle onlara baktı. Genç kadın bacaklarını sıkarken doktor ona ıkınmasını söyledi.

Her şey çok hızlı oluyordu ve Marianne her ıkınmayla birlikte çığlık atarken çok korkuyordu. Pes ederek geriye, yatıkların üzerine düştü.

“Yapamıyorum, yapamıyorum,” dedi ağlayarak. Sonra baskı onu yeniden ele geçirdi. Marianne uzun, korkunç, sonu gelmeyen bir çığlık attı; adeta sonsuza dek sürmüş bu çığlık küçük ama güçlü bir iniltiyle son buldu. Marianne hayretle doktora ve kayınvalidesine baktıktan sonra bacaklarının arasındaki küçük suratı gördü.

“Aman Tanrım,” dedi ağlayarak ve onlara gözyaşlarıyla karışan bir gülümsemeyle baktı. Bebeğin Edmund gibi siyah saçları vardı ve Isabel onun tıpkı babasına benzediğini düşünüyordu. Doktor Marianne’e ıkınmaya devam etmesini söyledi ve bebek bir başka uzun iniltiyle dışarı kayarak şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Edmund’ın hayal ettiği gibi bir kızdı. Marianne muzaffer bir gülümsemeyle sırtını yastıklara dayadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

“Edmund’a benziyor,” diye fısıldadı Isabel, Marianne’e. Doğumun tüm sevinci ve kederiyle –özellikle onların durumunda– o da ağlıyordu. Bu benzerliği Marianne de görmüştü. Bebek Edmund’ın bir kopyasıydı. Marianne orada yatarken aniden yetişkin ve olgun biri gibi görünüyordu. Bu sırada doktor kordonu kesti, bebeği Isabel’in kendisine sunduğu battaniyeye sardı ve annesinin göğsüne yerleştirdi. Bebeğin, annesi gibi lavanta mavisini gözleri vardı fakat geri kalanı şüphesiz babasına çekmişti.

Üçü de bebeğin güzelliği karşısında haykırdı. Ardından

bebeği bir sepet beşiğe yatırdılar. Isabel anneyi temizlemeye yardım etti. Sonra bebeği yıkayıp, kundaklayıp annesine geri verdi. Doktor her şeyin iyi gitmiş olmasından memnundu; doğrusu kolay bir doğumdu ve başlangıcından sonuna yalnızca dört saat sürmüştü. Isabel gelinin önceki gece doğum sancısı çektiğinden ama bunu anlamadığından şüphelendi. Charles'ı bulup ona haberi vermek için Marianne'i birkaç dakika doktorla yalnız bıraktı. Charles çalışma odasındaydı ve sek viski içiyordu. Isabel bunu gördüğünde gülümsedi. Kocasını bunu hak etmişti, dolayısıyla bir yorum yapmadı.

“Güzel bir torununuz oldu, lord cenapları,” dedi, onu öpmek için masanın etrafından dolanırken. Sonra viskiden biraz içti. Charles gülümsedi. Isabel iyi ve cesur bir kadındı. Son iki günün üstesinden hayranlık uyandırıcı bir şekilde gelmişti; her zamanki gibi. Yirmi beş yıldan fazla zamandır Charles'ı hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ve bunu asla yapamayacağını biliyordu.

“İkisi de iyi mi?” Charles endişeli görünüyordu. Artık hiçbirinin başka bir trajedi yaşamasını istemiyordu.

“Çok iyiler. Bebek kocaman ama Marianne üstesinden geldi. Aynı Edmund'a benziyor.” Charles bebeğin kız olmasından hafifçe hayal kırıklığına uğramakla birlikte memnun görünüyordu.

“Bir süre kulağa berbat geldi.”

“Her zaman öyle olur. Sadece unutmuşsun. Bizimkilerde evi neredeyse çökertiyordum. Herhalde fark etmeyecek kadar sarhoştun.”

“Sanırım ava çıkmıştım.” Charles iki gündür ona ilk kez gülümsedi. Kayıplarının büyüklüğüne karşın, bu mutlu bir olaydı. Hem böylelikle Edmund’ın bir parçası daima onlarla olacaktı.

“Onu görmek ister misin?” diye önerdi Isabel ama Charles bu öneri karşısında gergin göründü. Onun için biraz fazla erkendi.

“Zavallı kızın en azından birkaç saat toparlanmasına izin ver.” Isabel başıyla onayladı ve Marianne’le bebeğin yanına döndü. Isabel odaya döndükten kısa bir süre sonra doktor ertesi gün geleceğine söz vererek oradan ayrıldı. Küçük bir dikiş atması gerekmişti ki böyle iri bir bebeğin doğumunda olağan bir durumdu. Marianne’in ağrısı olacağını tahmin ediyordu; şimdiden biraz ağrısı vardı. Ama bebeğine büyük bir sevinçle bakıyordu ve kayınvalidesi içeri girdiğinde ona gülümsedi.

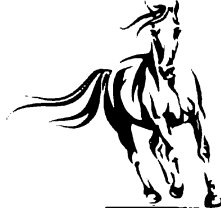
“O çok güzel,” dedi Marianne yumuşak bir sesle, bebeğinin minik parmaklarına dokunurken. Ayak parmaklarını görebilmek için kundağını açmıştı. Bebek, beklenildiği gibi kusursuzdu. Marianne, çocuğu kadar muhteşem bir şey görmemişti.

“Ona ne ad vereceksin?”

Marianne bunu uzun bir süre boyunca düşündü. Onun menekşe gözlerine bakıyordu. “Violet,” diye cevap verdi huzurlu bir ifadeyle. Isabel’in söylediği şey Marianne’i sakinleştirmiş ve ona Edmund’ın bir şekilde, çocuğu vasıtasıyla daima hayatında olacağını hatırlatmıştı. “Violet Edwina Ale-

xandra Isabel Charlotte Beaulieu,” dediğinde Isabel bir kahkaha attı. Marianne bebeğin babasını, büyük annelerini ve büyük babalarını tek seferde onurlandırıyordu zira o Edmund’ın tek çocuğu olacaktı. Isabel duygulanmıştı.

“Yüce Tanrım,” dedi Isabel gülererek, “bu ismiyle bir prensle veya en azından bir dükle evlenmesi ve bir tahtta oturması gerekecek.” Ama gelininin seçimleri Isabel’in çok hoşuna gitmişti. Marianne kollarında kızıyla uzanırken Edmund’ı düşünüyor ve onu yakınında hissediyordu. Usulca gözlerini yumarak bebeğiyle birlikte uykuya daldı. Isabel nazikçe örtüleri düzeltti ve kendi odasına gitmek için sessizce oradan ayrıldı. Hâlâ yapacak çok şeyi vardı ve hiçbiri bir torun karşılamak kadar neşeli değildi. Oğlunun anma törenini planlamak zorundaydı. Gelinin odasından çıkarken kalbinde bir ağırlık vardı. Marianne’in, bebeğiyle yolculuğu yeni başlamıştı. Isabel’in oğluyla olan yolculuğu ise sona ermişti. Hayatın iki ucunun kavuşması çok hızlı olmuştu.

Yirmi İkinci Bölüm

Nick temmuz ayında Alex'ten, Marianne'in iki gün içinde kocasını kaybettiğini ve bir kızının olduğunu öğrendiğinde Kaliforniya'da turdaydı. Alex kendi hayatından hiç söz etmiyordu ama Nick taşrada pek fazla hareket olmadığını ve arkadaşının sakın bir hayatı olduğunu farz ediyordu. Bununla birlikte hem Rusya hem de Kuzey Afrika cephesi çok karışıktı ama rüzgâr henüz yönünü Müttefik Devletler'den yana çevirmemişti. Nick düzenli olarak Pasifik'teki son gelişmelerden haberdar oluyordu. Toby'den nadiren haber geliyordu ama delikanlı, Katja'ya, Noel'de geldiğinde veya sonraki izninde evlenmek istediğini yazmıştı. Nick kızı ne zaman görse, tek söz ettiği konu bu oluyordu. Planlar yapmak iki genç insana da umut veriyor ve yaşama dair bir tür olumlama sağlıyordu.

Ağustos ortasında Nick, Amerika'nın Avrupa'ya ilk hava saldırısının işgal edilmiş Fransa üzerinden yaptığını do-yumsuz bir şekilde okudu. Birleşik Devletler, Almanya'ya

karşı bombardımana devam eden İngiltere'ye katıldı.

Sirk San Francisco'daydı ve iki günlüğüne Oakland'a yerleşmişti. Nick her akşam performans öncesinde yaptığı gibi çizmelerini parlatıyordu. Christianna her zaman bunu onun için yapmayı teklif ediyordu ama Nick gülümseyerek bunun bir adamın bizzat yapması gereken işlerden biri olduğunu söylüyordu. Nick, ister iş kıyafetleriyle, ister kravat ve frakla olsun daima kusursuz görünürdü. Radyoda haberleri dinlediğinden bisikletli ulağın karavanın kapısında durduğunu duymadı. Kafasını kaldırdığında Western Union üniformalı genç bir delikanlı ona titreyen eliyle bir zarf uzatıyordu. Bir saniye için Nick bunu almak istemedi ama sonra zarfı kavradı. Artık telgraflardan nefret ediyordu. Nick zarfı açmadan ulak oradan kaçtı. Orada tozu alınmış parlak çizmeleriyle –temizleme fırçası hemen yanlarındaydı– diki-lerek telgrafi okumaya koyuldu. Orada yazılanı tekrar tekrar okusa da Nick için bir anlam ifade etmedi. Kabul etmeyecekti... Savaş Departmanı Onbaşı Tobias Bing'in... ülkesine üstün hizmet verirken... görev esnasında hayatını kaybettiğini... üzüntüyle bildirir... üzüntüyle bildirir... üzüntüyle bildirir... kısık sesli bir hayvan uluması koyuvermeden önce sözcükler gözlerinin önünde dönüyordu. Christianna bu sesi sokaktan gelirken duydu ve bir hayvanın yaralandığını düşünerek koşmaya başladı. Nick'i elinde sımsıkı tuttuğu telgrafla sersemlemiş bir halde buldu. Derhal telgrafi ondan alıp okudu. Nick'e sarılırken kocası kontrolsüz bir biçimde hıçkırarak ağlıyordu. Tanrı'ya şükür Lucas jonglörük dersleri

aldığı palyaçolarla dışardaydı. Genç kadın Nick'i karavana soktuğunda kocası öylece durup ağlamaya devam etti.

“Öldü... öldü... aman Tanrım, onu öldürdüler...” Tekrar tekrar bunları söyleyip duruyordu. Toby bir çocuktü. On dokuzuna bile basmadan hayatı sona ermişti. Nick teselli edilemez haldeydi. Oğlu için ağıt yakarak ileri geri sallanırken Christianna saatlerce onu kollarında tuttu.

Haber saatler içinde sirke yayıldı. Halihazırda askere yazılmış veya orduya çağırılmış delikanlılardan birçok kayıp vardı. Sirk işçisi, performansçı, oğul, kardeş... Liste uzundu ve şimdi Toby de o listedeydi. Artık programda ülkelerine hizmet ederken ölmüş olanları onurlandırmak için adlarını okuyorlardı. Christianna'nın ağabeyleri ve babası o akşamüzeri Nick'le konuşmaya geldi ama Nick'in sözleri pek tutarlı değildi. Kayınpederinin kollarında bir çocuk gibi ağlarken Sandor da ona katıldı.

“Çok iyi bir çocuktü,” dedi Nick. “Bana asla sorun çıkar-mazdı.” Sandor uzun zaman onunla birlikte oturdu. Sonunda Christianna o akşamki performansı iptal etmek ister mi diye sordu. Nick buna dayanabilecek gibi değildi fakat kendisinden beklenenin bu olduğunu biliyor ve buna mecbur hissediyordu. O ve Christianna sirkin yıldızlarıydı ve her ne sebeple olursa olsun sahneye çıkmamaları seyirciyi öfkelen-dirirdi. Nick'in kişisel trajedisi onların sorunu değildi, dolayısıyla Christianna'nın sorusuna karşılık başını iki yana salladı.

“Emin misin?” Christianna onun için endişeliydi. John Ringling North, Joe Herlihy ve şov sunucusu da Nick'i gör-

meye geldi. Bay North bayraklarının yarıya indirilmesini buyurmuştu. Bu kayıptan dolayı herkes berbat hissediyordu. Christianna, Gallina kızına haber verdiğinde Katja'nın haykırışını duymuştu. Toby'yi tanıyan ve seven herkes yıkılmıştı. En kötüsü Lucas'a söylemekti. Oğlan yatağına yatıp hıçkıra hıçkıra ağladı, hayatı boyunca –babalarından bile daha fazla– kahramanı ve en iyi arkadaşı olarak gördüğü ağabeyinin yasını tuttu.

Nick o gece performans için karavandan ayrıldığında bir cenazeye gidiyormuş gibi görünüyordu. Neyse ki prova yapmaya ihtiyaçları yoktu çünkü Nick'in durumu buna elverişli değildi. Performanslarını uykularında bile sergileyebilirlerdi. Üstelik o gece performans donuk olsa bile seyirci muhtemelen bunu fark etmeyecekti. Atlar öyle göz alıcı ve Christianna öyle güzeldi ki Nick'in tüm yapması gereken orada olmaktı. Zaten elinden daha fazlası gelmiyordu.

Christianna, giyinmesine yardım ettikten sonra Nick onu at çadırına körlemesine takip etti. Toby için taziyede bulunan hayvan terbiyecileri, Nick'e atları merkez çadıra götürmesinde yardımcı oldu. Şov sunucusu performansın başında savaşırken ölen cesur delikanlılarından biri için bir dakikalık sessizlik istedi ve Toby'yi ismiyle andı. Şansa Nick bunu duymadı, yoksa kendini tutamazdı. Nick yıkılmıştı. Çocukları onun için her şeydi ve dokuz yıl önce kızını kaybettikten sonra bu, ikinci kez bir evlat kaybedişiydi. Üç çocuğundan sadece Lucas hayatta kalmıştı.

İlerlemelerini işaret eden tanıdık müzikleri çalmaya baş-

ladığında Nick ve Christianna, Pegasus ve Athena'nın sırtında spot ışığının altına girdiler. Nick'in gülümsemesi bir somurtmaya benziyordu. Dolayısıyla Christianna, Nick'in eksikliğini telafi etmek için her zamankinden fazlasını ortaya koymaya çalıştı, kaldı ki Nick'in performansı da kusursuzdu. Christianna onu hareketleri körlemesine, hiçbir şeye dikkat etmeden yaptığını görecektir kadar iyi tanıyordu ama başka kimse bunu fark edemezdi. Genç kadın kocasına cesaret vermek için gülümsedi fakat Nick sersem haldeydi ve bir uyurgezer gibiydi. Pegasus şovu neredeyse Nick'ten hiç yönlendirme almadan tamamladı. Derken, sahneden ayrılır-larken dizginleri gevşek tutan Nick, birinin yollarının üzerinde bıraktığı bir direği görmedi. Aygır da bu engeli göremeyince kötü bir şekilde tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Bu şok Nick'in uyuşukluğundan sıyrılmasını sağladı ama çok geçti. Lipizzan aygırının bacağındaki bir şey kopmuştu ve sahneden ayrıldıkları sırada fena halde topallıyordu. Nick kontrol etmek için anında atın sırtından indi. Christianna da aynı düşünceyle yanında duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu genç kadın korkmuş bir sesle. Pegasus'un Nick için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini biliyordu. Kötü bir şey daha yaşamalarının zamanı değildi. Ama Toby'yi kaybetmenin şokuyla Nick'in içine girdiği ruh hali buna sebep olmuştu. İlk kez dikkat etmemişti.

“Bir bağ dokusu koptu,” dedi Nick kısaca. “Benim hatam. Dalgındım. Yerde ne var görmedim.” Daima böyle şeyleri kollardı ama bu akşam yapmamıştı. Gözlerinin önün-

deki tek şey asla geri gelmeyecek Toby'ydi. Pegasus'un güvenliği aklındaki en uzak düşünceydi.

Aygırı çadıra döndürmek için bir yük vagonu getirilmesini istedi. Onu yürüterek daha fazla sakatlamak istemiyordu. Ayrıca hayvan terbiyecilerinden birine en kısa zamanda bir veteriner göndermesini söyledi. Pegasus'u çadıra götürdü, ona bir merhemle masaj yaptı ve yaralı bacağını sardı ama Pegasus yük vagonundan çıkarken güçbela yürüyebiliyordu. Bu durum herhangi bir at için felaket alameti olurdu. Christianna, Pegasus'un bir istisna olması için dua etti. Onu uyutmak zorunda kalmalarının kederden yarı ölü halde olan kocasını mahvederdi.

Dört yıldır ilk defa Nick, ne Christianna'nın performansını izlemeye gitti ne de final geçidine katıldı. Çadırda kalıp veterineri bekledi. Adam gece yarısından sonra geldi. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Nick'e durumu açıklarken lafı ağzında gevelemedi. "Durumu kötü. Kötü olmadığını söyleyemem. Bacak kırılmamış ama sanırım bağ dokusu sadece gerilmekle kalmayıp yırtılmış. Hayatına son vermek zorunda kalabilirsiniz." Pegasus güçlü bedeninde ince, zarif bacakları olan ağır bir hayvandı. Atın yaralanması durumda bu birleşim ölümcül oluyordu ve iyileşemeyecekleri için vurulan birçok yarış atı vardı. Nick veterinerin uğursuz öngörüsüne kulak vermeyi reddetti.

"Onun hayatına son vermeyeceğim," dedi katı bir şekilde.

"Onu askıya alarak bacaklarını ağırlığından kurtarabiliriz," diye önerdi veteriner, "ama onu ebediyen askıda tutmaz-

sınız. Er ya da geç, ya bacağı iyileşir ya da iyileşmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalırsınız.” Askı Nick’e iyi bir fikir gibi geldi ve veteriner bölgede bildiği işinin ehli bir at çiftliği olup olmadığını sordu. Adam Santa Rosa’daki bir çiftlikten bahsetti. Nick tüm gece Pegasus’la oturdu ve sabahleyin Santa Rosa’daki çiftliği aradı. Önceki gün hayatındaki en kötü gündü. Çiftliği aradığında telefona çıkan kadın, Peggy Taylor, o akşamüzeri gelip Pegasus’u göreceğine söz verdi. Telefon-
dan onun zeki bir kadın olduğu izlenimine kapılan Nick, onun ne yapacağını bildiğini umdu. Kadının söylediğine göre geçen sene veterinerin önerdiği askıya alma yöntemiyle bir atı kurtarmışlardı ve askıları hâlâ mevcuttu.

Neyse ki sirk San Francisco’da beş gün kalıyordu ve yollarına devam etmeden önce Nick’in bir karar vermeye vakti vardı. Sirk başkanını, Pegasus’un o gece gösteride olmayacağına dair bilgilendirdi. Christianna Athena’ya binerken o da Arap atlarından birine binebilirdi. Athena’ya güzel bir karşıtlık oluşturacak siyah bir Arap atı vardı. Sirk başkanı bunu kabul etti; Nick’ten sakat bir ata binmesini bekleyemezdi.

Santa Rosa çiftliğindeki kadın saat ikide geldi ve bir saat Nick’le konuştuktan sonra Pegasus’u muayene etti. Kadın harika bir veterinerleri olduğunu söyledi. Nick ondan hoşlanmıştı ve o akşamki performanslarından önce Pegasus’u çiftliğe götürmeyi kabul etti. Saat üçte yola çıktılar ve saat beş itibariyle veteriner Pegasus’u görmüş ve bacaklarını ağırlığından kurtarmak için atı askıya almışlardı. Şimdilik yap-

bilecekleri tek şey buydu. Christianna da Nick’e eşlik etmişti. Nick için çok endişeliydi, hatta attan fazla Nick için endişeleniyordu. Kocasını harabeye dönmüş ve bitkin görünüyordu; Christianna onun uyumadığını biliyordu.

Saat yedide San Francisco’ya dönmek üzere yola çıktılar ve şovları için tam vaktinde panayır alanındalardı. Christianna onun ne kadar yorgun olduğunu biliyordu ama Nick önceki günden çok daha fazla tetikteydi. Bu sefer yerde hiçbir engel ve rasgele bir cismin olmamasına dikkat etti. Ayrıca bindiği Arap atı iyi bir performans sergiledi. Seyirci aradaki farkı güçbela fark etti. Nick’in komutlarıyla hareketlerini sergileyen Athena, sırtında bir masal prensesi gibi görünen Christianna’yla adeta parladı. Kalabalık, gösteriye bayıldı.

Sonraki üç gün boyunca Nick her gün Pegasus’u görmeye gitti. Lucas ve Christianna da ona eşlik ettiler. Nick’in suratı asıktı ve onlarla pek konuşmuyordu. Christianna onun atı değil Toby’yi düşündüğünü biliyordu ama Nick çiftliğe vardığında Pegasus’a odaklanıyordu. Şimdiye kadar durumunda bir değişiklik olmamıştı. Tekrar görüştüğü veteriner ona, Pegasus’un iyileşmesinin haftalar hatta aylar sürebileceğini, yine de sonunda bunu başaramayabileceğini ve onun hayatına son vermek zorunda kalabileceklerini söyledi. Nick’in ağzı ümitsiz bir çizgi halini aldı. Böylece Pegasus’u şimdilik orada bırakıp tura devam etme kararı aldı. Orgeon ve Seattle programı sonrasında Santa Rosa’ya kendi başına geri dönecek ve bundan sonra sirke tekrar yetişecekti.

Nick gecenin büyük kısmında uyanıktı. Lucas o gece

yatakta onun yanına kıvrıldı ve birbirlerine sımsıkı sarılıp hüngür hüngür ağladılar.

Ertesi gün San Francisco'dan ayrıldıklarında Nick hastalıklı görünüyordu. Kuzey yolunda Lucas ve Christianna'yla hemen hemen hiç konuşmadı. Sonraki iki hafta boyunca günde iki kez Santa Rosa'daki çiftliği aradı. Hiçbir şey değişmemişti. Nick, Pegasus'u bir ay daha orada bırakmaya karar verdi. O zamana kadar Ortabatı'ya dönmüş olacaktı. Gösterilerinde hâlâ siyah Arap atını kullanıyordu ama veteriner ve Peggy Taylor, Pegasus'un hazır olduğu kanısına vardıklarında vakit kaybetmeden onu almaya gidecekti.

"Pegasus nasıl?" diye sordu Christianna son aramadan sonra.

"Aynı," dedi Nick ümidini kaybetmiş bir şekilde. İşçi Bayramı'nın hafta sonuydu ve Nevada'dalardı. Ertesi gün gösterilerini Las Vegas'ta sundular. Sonrasında Nick tüm gece kumar oynadı ve sarhoş oldu. Christianna daha önce onun hiç böyle yaptığını görmemişti. Artık sürekli sefil bir haldeydi ve Lucas'a çıkışıyordu ki bu da onun karakterine uygun bir davranış değildi. Christianna'yla çok az konuşuyordu ve Toby'nin ölümünden beri hiç sevişmemişlerdi. Nick, oğlunun yasını tutuyordu; Pegasus'un sakatlanması ona son darbe olmuştu. Christianna, onun bir daha aynı kişi olup olmayacağını merak ediyordu. Artık hoşlanmadığı, hatta tanımadığı farklı bir kişi olmuştu. Christianna bu konuda kimseye tek kelime etmedi fakat sonunda dayanamayıp Gallina'ya içini döktü. Ona ağlayarak Nick'in artık

sefil bir halde olduğunu ve yaptığı hiçbir şeyin kocasına yardımcı olmadığını anlattı.

“Ona zaman ver. Bu kaybettiği ikinci çocuğu ve önceden eşini de kaybetmişti. Yaşadığı korkunç bir darbe. Pegasus’un iyileşmesi için dua et; onun durumu da yardımcı olmuyor.” Christianna arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Bir ay sonra, ekimin ilk günü Illionis’telerken Peggy, Nick’i aradı.

“Sanırım buraya gelsen iyi olur,” dedi üzüntüyle. “Pegasus yemek yemiyor, Nick. Bence orada öylece asılı durmaktan yoruldu. Belki umudunu kaybediyordur.” Nick de umudunu kaybediyordu ama Pegasus’un ölmesini istemiyordu. Sirkten iki haftalığına izin aldı. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Kayınbiraderleri yolculuklarda atlarının yük vagonlarını araçlarına bağlamayı ve Lucas’la birlikte onlarla ilgilenmeyi kabul etti. Nick de elinden gelirse daha erken dönmeye söz verdi.

Bir kamyon ödünç aldı. Illionis’ten Santa Rosa’a gitmek o ve Christianna’nın iki gün ve gecesini aldı. Kamyonu sürmek zahmetliydi ve devam edemeyecek kadar yorgun hissettiklerinde yol kenarında, kamyonun içinde uyuyorlardı. Çiftliğe varıp Pegasus’u gördüklerinde, Christianna da Nick de her şeyin bittiğini anladı. Ayakları yere basmadan asılı durduğu yerde şimdiden yarı ölü gibi görünüyordu. Tüm enerjisini ve canlılığını yitirmişti. Veteriner onu her gün yere yaklaşıtıyordu. Bacağı daha güçlüydü ama ayakta durmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Veteriner, bacağının hareketsizlikten mi güçsüz düştüğünü yoksa hâlâ acı mı verdiğini

bilmediğini söyledi. Belki de Pegasus sadece yere uzanıp ölmek istiyordu. Veteriner ona bunu yapma fırsatı vermek istemediğinden onu askıda tutmuştu. Oysa Pegasus'un yaralanmasının –ve Toby'nin ölümünün– üzerinden altı hafta geçmişti. Lipizzan'ın iyileşeceği varsa iyileşmesi için yeterli bir süreydi bu. Gelgelelim Nick'in Toby'yi kaybedişini atlatması için yeterli değildi. Hâlâ derin bir keder içindeydi ve atı görmek onu daha beter hale sokmuştu.

Nick, başını okşayarak onunla yumuşak bir şekilde konuştu ve Pegasus onu görünce bir parça canlandı. Başını arkaya attı ve kişnedi. Christianna'yı da tanıdı ve benziyordu. Atın içinde bulunduğu durum Christianna'nın da, Nick'in de kalbini kırdı. Çok yorgun, yaşlı bir at gibi görünüyordu fakat yalnızca sekiz yaşındaydı. Bu bir Lipizzan için genç bir yaştı ve yaşamayı seçerse, önünde en az on beş, on altı yılı vardı. Halbuki görünüşe göre yaşamaktan vazgeçmişti.

Peggy, onlara, geceyi kendisiyle birlikte çiftlikte geçirmelerini teklif etti. Bingler küçük misafir odası için ona teşekkürlerini sundular. Peggy bunu söylemese de Nick, Pegasus hakkında bir karar vermek zorundaydı. Nick düşünmekten kaçınıyordu ama eğer iyileşmeyecekse Pegasus'un acı çekmesine izin vermek acımasızlıktı. O gece bu konuda düşünerek ahıra gitti. Orada uzun süre kaldı. İki saat sonra, Christianna onun için endişelenerek peşinden geldi. Pegasus'u kaybetmek, Nick'in Toby'nin kaybının üstesinden gelmesine veya bunu kabullenmesine yardım etmeyecekti. Durumunu yalnızca kötüleştirecekti.

Christianna onu Pegasus'un bölmesinde ahırın duvarına yığılmış halde bulduğunda Nick kısık, sabit bir sesle atla konuşuyordu. Pegasus'un vaziyeti ona dört yıl önceki gemi yolculuğunda yere uzanıp ölümü beklediği zamanı hatırlatıyordu.

"Şimdi yine aynı kararı vermek zorundasın," dedi Nick ona bakarak ve Pegasus anlıyormuş gibi başını salladı. Christianna belli bir mesafede durmuş onları izliyordu. Nick karısının orada olduğundan habersizdi. "Gemideyken ayağa kalkmaya karar verdin. Sana o zaman olduğu gibi şimdi de ihtiyacım var. Öylece pes edemezsin, ben de öyle. Toby bizim için de bunu istemezdi. O iyi bir çocuktu ve elinden gelse hâlâ burada olurdu. Sanırım, ikimizin de pes etmesi onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattırdı." Nick bunu söylerken Christianna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bir kez daha şansını denersen sana iyi bir hayat sunacağıma söz veririm. Kalan günlerinde seninle ilgileneceğim. Burada beraberiz." Pegasus tekrar başını salladı ve Nick ayağa kalkarak onu okşadı. Derken ikisini izleyen karısını gördü. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Nick kısık sesle, duymuş olabilecekerinden utanarak. Ona umutsuzluğunun derinliğini itiraf etmek istemiyordu ama Christianna onu seviyor ve bunu her halükarda anlıyordu. Nick onun anladığını gözlerinde görebiliyordu.

"Gemide tekrar ayağa kalktığı gece ne yaptın?" diye sordu adama ve ata meraklı bir bakış atarak. Christianna bunu günlerdir düşünüyordu ama sorarak Nick'in canını sıkmak istememişti.

“Sadece tüm gece onunla oturup ayağa kalkması için yalvardım.” Nick karısına gülümsedi, onun kalkıp ahıra gelmesinden etkilenmişti. Nick, Christianna’nın kendisine de Pegasus’a da ne kadar önem verdiğini biliyordu. Fakat kendisi son altı haftadır karısına duygusal olarak hiçbir şey verememişti. Ona verecek bir şeye sahip olmadığını Christianna anlıyordu. “Ona ayağa kalkmazsa hayatımın sona ereceğini ve çocuklarımla benim hayatımızın ona bağlı olduğunu söyledim.” Bu durum şu anda geçerli değildi ama bir bakıma Nick’in hayatı ona bağlıydı... Nick bir başka darbeyi kaldırabilecek ve bir başka kaybın acısına dayanabilecek durumda değildi.

“Neden şimdi geceyi onunla geçirmiyoruz?” diye önerdi Christianna, Pegasus’un bölmesine girerken. “Sadece yanında olup onu ne kadar sevdiğimizi ve ona ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu söyleyelim,” dedi masum bir ifadeyle. Nick onu kollarına aldı.

“Hayranlık verici bir kadınsın. Seni uzun süredir söylediğimden daha fazla seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Nick,” dedi Christianna yumuşak bir sesle, “ve seni de seviyorum, Pegasus. İyileş lütfen, bu fazla uzadı. Sirkteki herkes seni özliyor ve küçük siyah Arap atı seninle karşılaştırıldığında bir aptal gibi görünüyor. Bu yüzden geri gelmen gerekiyor.” Christianna onunla bir çocukla konuşuyormuş gibi konuştu. Pegasus gülüyormuş gibi kafasını arkaya attı ve kişnedi. Bu sırada Christianna ve Nick onun bölmesinde oturuyordu ve Nick bir kolunu karısına dolamıştı. Nick kendini dünyadaki en şanslı adamı gibi

hissediyordu. Halbuki son altı haftadır bundan öyle uzak hissediyordu ki. Birdenbire ağustos ortasından beri olduğundan daha iyi görünüyordu. Çok geçmeden Christianna başını ona dayayıp uykuya daldı. Sabah olduğunda güneş ışığının bölmeye uzanmasıyla uyandılar. Pegasus orada ne yaptıklarını merak ediyormuş gibi onlara bakıyordu ve gözlerinde eski, tanıdık bir ışık vardı. Nick gördüğü şeyin, önceki gece gözlerinde olmadığını düşündü. Christianna da bunu görebiliyordu. Bir performanstan önce müziği duyduğunda, bunun, devam etmesi için bir işaret olduğunu anladığında gözlerinde nasıl bir bakış oluyorsa, şimdi de benzer bir bakış vardı.

“Sana bir bakalım,” dedi veteriner içeri girdiğinde. Askıyı yere indirdiğinde Pegasus yavaşça içinden çıktı ve etrafına baktı. Sonra Nick’e gülüyormuş gibi arkasını dönüp bölmesinden dışarı koştu. Birkaç dakika özgürce dolaştı. Nick onu sesli komutla çağırdığında anında geri döndü. Bacaklarının üzerinde dengeli ve güçlü görünüyordu. Veterinerin yüzü sevinçle parlarken Nick’in gözlerinde yaşlar vardı. “Belki de son birkaç haftada yalnızca sizi özlüyordu,” dedi veteriner şaşkın bir ifadeyle. “Atlarda, özellikle böyle asil olanlarda bunu tahmin etmek mümkün değil. Kendi irade güçleri var.” Nick, gözyaşlarının üzerinden gülümseyen Christianna’ya göz ucuyla baktı.

“Ne düşünüyorsunuz doktor?” diye sordu Nick, veterinere. Pegasus’u tehlikeye atmayı veya tekrar sakatlamayı istemezdi. Veteriner konuşmadan önce sakat bacağını bir kez daha kontrol etti.

“Bacağı bana güçlü göründü ve üzerine basmakta bir sorun yaşamıyor. Bence onu eve götürün ve birkaç hafta fazla yüklenmeyip nasıl olduğuna bakın. Ayrıca sakatlık geçiren bacak, ön bacaklarından biri olduğu için tekrar performans sergilemeye başladığında endişe etmenize gerek olduğunu sanmıyorum. Onunla yaptığınız türden bir çalışmada, tüm ağırlığını arka bacaklarına verdiğini biliyorum.” İri aygırın başını okşadı ve gözlerine baktı. “Kendine dikkat et, Pegasus. Artık kendine acımak yok. Hepimizi çok endişelendirdin. Çalışmaya geri dön!” Pegasus yine kişnedi. Peggy onlara atlara özel yük vagonlarından birini verdiğinde o akşamüzeri yola çıkmaya hazırlardı.

“Size asla yaptığınızın karşılığını ödeyemem,” dedi Nick ciddiyetle. Peggy, Pegasus’a ahırlarında bakmalarının bedelini Nick için en düşük tarifieden ücretlendirmişti. Ona yardım etmek için tüm yüreğini ortaya koymuştu. “Onu hayata döndürdünüz.”

“Hayır, ben yapmadım,” dedi Peggy katı bir şekilde ve bundan emindi. “Dün gece onunla oturduğunuzda siz yaptınız. Hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım.” Eve götürmek için Pegasus’u yük vagonuna yerleştirmeden önce Peggy onu okşadı. “İyi bir çocuk ol ve onlara hiç sıkıntı verme. Onlar iyi insanlar ve seni seviyorlar.” Onu tam gözlerinin arasından öptü. Sonra Nick onu vagona yönlendirdi. Gitmeye hazırlardı.

Kentucky’de sirk kafilesiyle tekrar bir araya gelmek dört günlerini aldı. Planladıkları gibi iki değil, tam bir hafta uzak kalmışlardı. Pegasus’u onlarla birlikte görmek herkesi

sevindirdi. Nick'in onun hayatına son vermek zorunda kalmasından korkuyorlardı. Bundan kendisi de korkuyordu ama Pegasus, Athena ve diğer atlarla buluştuğunda her zaman-
kinden canlı görünüyordu. Nick onu pratik yapması için sa-
hnenin çevresinde koştururken gayet hevesliydi. Gücünü geri
kazanması biraz vaktini aldı. Fakat Nick onunla her gün ça-
lıştı ve ocağın üçüncü haftasında Kuzey Carolina'da Rale-
igh'te Pegasus muzaffer dönüşünü gerçekleştirdi. Yine eski
Pegasus'tu. Son iki ay uzun ve çetindi, ayrıca Nick'in haya-
tının en zor zamanıydı. Hatta bu süreç Almanya'dan ayrıl-
maktan veya bir sirke katılmaktan daha zordu. Toby'nin
ölümünden beri boğulduğunu hissediyordu. Ama yeniden
yüzeye çıkmıştı. Pegasus da öyle. Christianna'nın yardımıyla
en kötüsünü atlatmışlardı. Genç kadın, hiçbir zaman tekrar
ana sahnede birlikte performans sergiledikleri akşamki kadar
güzel görünmemişti. Işıldıyordu. Pegasus uçuyordu. Lucas
bile kısa bir süre Arap atlarından birinin üzerinde sahneye
çıktı. Toby'yi hâlâ fena halde özlemesine –ve daima özleye-
ceğini bilmesine– rağmen Nick mutlu bir adamdı. Fırtınayı
atlatmış ve hayatta kalmışlardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kış molası için Florida'ya dönüş zamanına kadar Pegasus tekrar en yüksek hızına ulaşmıştı ve Nick neredeyse kendine gelmişti. Daha durgundu ve kimi zaman Toby'ye olan özlemi onu kahrediyordu ama iyi anları da oluyordu. Yeniden Lucas'ın varlığının tadını çıkarmaya başlamıştı. Hatta bir geceyi Gallina ve Sergei'le birlikte geçirdiler. Ama zavallı Katja hâlâ haraptı. Toby onun ilk aşkıydı ve onun bir daha geri dönmeyeceğine hâlâ inanamıyordu. Nick de inanamıyordu ancak gerçek buydu. Bu, ona bazen Marianne'i düşündürtüyordu. O da kocasını kaybetmiş, yirmi bir yaşında, kocasının hiç göremediği yeni doğmuş bebekleriyle dul kalmıştı. Onun, kaybıyla başa çıkabildiğini umuyordu. Ayrıca son zamanlarda Alex'ten çok nadiren haber alıyor olmak da onu endişelendiriyordu ve arkadaşının da arka avlusundaki Nazilerin varlığına rağmen dayandığını umuyordu. Nick, Sarasota'da olduğuna ve Avrupa'da kalmadığına memnundu. Kalmış olsaydı şimdiye dek hepsi ölmüş olabilirdi.

Kış merkezlerine yerleşirlerken Christianna’nın çok fazla uyuduğunu ve bunu kabul etmese de her zaman yorgun olduğunu fark etti. Toby’nin ölümünden beri geçen üç ay onu da olumsuz etkilemişti.

“İyi misin?” diye sordu Nick endişeli bir bakışla, Christianna’nın yine alışılmadık biçimde geç saatlere dek uyuduğu bir gün.

“İyiyim,” dedi genç kadın ona gülümseyerek. “Sadece yorgunum.”

“Yorgun olacak kadar yaşlı değilsin,” diye takıldı ona. “Yorgunluk benim gibi ihtiyar adamlar için.”

“Sen ihtiyar değilsin,” diye karşılık verdi Christianna gülümseyerek. Nick kırk yedi yaşındaydı. Ama son dört yılda çok şey yaşamıştı. Hâlâ onu ilk gördüğü zamanki kadar yakışıklı olmakla birlikte gözlerinde üzgün bir ifade vardı ve belki daima orada kalacaktı. Christianna, bir evlat kaybetmenin asla iyileşmeyecek derin bir yara olduğunu bir şekilde anlıyordu. O akşam yine alışılmadık biçimde erken bir saatte yataktaydı ve mışıl mışıl uyuyordu. Bu durum Nick’e kaygı vermeye başlıyordu.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu ona ertesi sabah. “Sen bu kadar fazla uyumazsın.” Christianna ona muğlak bir cevap verdi ve onu iyi olduğuna temin etti ama Nick ansızın, tuhaf bir şekilde karısının kendisinden bir şey sakladığını hissediyordu. Son üç ayda kendisiyle, kendi kaybıyla, Pegasus’un sakatlanmasıyla öyle meşguldü ki ona çok az ilgi göstermişti. Nick bu konuda kötü hissediyordu ancak Christianna daima sabırlı ve anlayışlıydı, belki Nick’in hak etti-

ğinden fazla. “Bana söylemediğin şey ne?” Birdenbire onun hasta olduğundan ve kendisine sıkıntı vermemek için bunu sakladığından korktu. Christianna’nın cevap vermeden önce uzun bir an kararsız kalması Nick’in en kötü korkularını doğruladı. Karısını korku dolu bir bakışla kollarına aldı. *Lütfen Tanrım*, diye düşündü, *lütfen sevdiğim bir kişiyi daha kaybetmeme izin verme*. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey.” Nick onu kucaklarken Christianna kocasına gülümsedi. “Ben iyiyim.” O anda bunu Nick’ten daha fazla saklamanın adil olmadığını fark etti. Belki artık Nick bunu duymaya hazırdı; son iki ayda bunu duymak Nick’i yalnızca daha fazla üzeceğinden Christianna onun hazır olmasını beklemişti. “Bir bebeğimiz olacak,” diye fısıldadı Nick’in göğsüne, sonra ona sevgi dolu gözlerle baktı. Nick bir dakika Toby’yi ve kaybettiği kızını düşünerek cevap vermedi ve bunu bir daha yapabilir mi diye merak etti. Şimdi Lucas’ın başına bir şey gelmesinden takıntılı bir şekilde korkuyordu. Hayattaki tek çocuğu oydu. Aynı zamanda Christianna’yı kendi –ve ikisinin– çocuğuna sahip olmaktan mahrum bırakmaya hakkı olmadığı biliyordu. Ona sarılırken gözlerini yumdu ve sonrasında ona evvelden hissettiğinden çok daha büyük bir şefkatle baktı.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu ama sorusunun cevabını zaten biliyordu

“Doğru zaman değildi.” İkisi de hakikatin bu olduğunun farkındaydı. Nick, bunu duymaya hazırdı ama son iki ay süresince kesinlikle değildi.

“Ne kadar süredir biliyordun?” Nick onun böyle önemli bir haberi paylaşmasını engelleyen bir durumda olduğu için kendini suçlu hissetti.

“Bir süredir. Yaklaşık iki ay önce, Toby’nin ölümünden ve Pegasus’un sakatlanmasından kısa bir süre sonra öğrendim. Sana o zaman söyleyemezdim. Söylesem de buna mutlu olmazdın. Şimdi mutlu musun?” diye sordu ihtiyatla. Nick onu öptü.

“Çok çok mutluyum. Tıpkı sana benzeyen küçük bir kız istiyorum. Ne zaman doğacak?”

“Haziran’da. Ama yine de tura katılabilirim. Herkes öyle yapıyor.” Nick ona hayretle baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Hamileyken aylarca takati kesilen, dinlenen, şekerleme yapan, kendilerini şımartan ve sızlanana kadınlarla büyümüştü ve şimdi karısı sirk turuna katılmak ve yolda bir yerde doğum yapmak istiyordu.

“Delisin,” dedi ona gülerek. Ardından, onun şimdiye kadar yaptıklarını fark ettiğinde içini ani bir üzüntü kapladı. Christianna son iki aydır bir ağla olsa bile yüksek tele çıkmaya devam etmiş, kendisiyle birlikte at gösterisini sergilemiş, fillere binmişti ve ülkeyi geziyordu. Bu haberi saklama sebebinde bunun –hepsini yapmaya devam etmek istediği halde Nick’in tepesinin atacağını bilmesinin– etkisi var mı, merak etti. “Dur bir dakika. Hamileyken yüksek tel cambazlığı yapmanı veya benimle birlikte at gösterisine çıkmanı istemiyorum. Christianna, mantıklı ol. Bu bebeği kaybetmeni istemiyorum,” dedi ciddiyetle, gözlerinde telaşlı bir bakış

vardı. Onun gibi kadınlara alışkın değildi; Christianna göründüğünden daha güçlüydü. Çok çalışmaya ve bu şeyleri yapmak genç kadın için olağandı.

“Onu kaybetmeyeceğim,” dedi Christianna barışçıl bir şekilde. “Yapabildiğim sürece yüksek tel cambazlığına devam etmek istiyorum. Yerimi alacak kimse yok. Üstelik senin de bana ihtiyacın var. Gösterimize yüksek telden daha uzun süre devam edebilirim.”

“Ne? Turdayken ana sahnede doğurmaya mı niyetlisin? Christianna, bunu yapmana izin vermeyeceğim!”

“Evet vereceksin,” dedi Christianna inatla. “Beni durduramazsın!”

“Evet, durdurabilirim! Ve durduracağım. Baban biliyor mu?”

Genç kadın başını olumsuz anlamda salladı. “Sana söylemeden önce ona söylemek istemedim. Bu adil olmazdı.” Onun bu saygısı Nick’i etkiledi. “Ama sorun etmez. Annem ben doğmadan önce bir ağ kullanmadan yüksek teldeymiş,” dedi gururla.

“Şahane. Yani seni doğurmadan önce düşebilirmiş, o zaman ben sensiz ne yapardım? Christianna, lütfen... lütfen... bebeğimizi veya kendini tehlikeye atma. Seni öyle çok seviyorum ki seni de kaybedemem. Bir yıl izin alıp tura gitmezsen ne olur?”

“Bir sirkte bunu yapamazsın. Yerini kaybedersin.” Bu konuda Nick’ten fazlasını biliyordu ama hamileyken ata binmesi, Athena’nın sırtında tehlikeli bir şekilde ayakta durması

ve yüksek tel cambazlığı yapması fikri Nick'i deli ediyordu. Üstelik bu konuda sızlandığında bu kez Gallina bile Nick'e arka çıkmadı. Gallina da sirk kurallarını iyi biliyordu. Burası çetin, acımasız bir dünyaydı.

"O haklı," dedi Gallina. "Anlamsız riskler almadan yapabildiği kadar uzun süre çalışmalı. Ayrıca bebeği tur sırasında doğurmaması için hiçbir sebep yok. Gittiğimiz her yerde hastaneler var." Nick'in karısına sunmak istediği yaşam bu değildi ama görünüşe göre Christianna aldırımıyordu. Böylece tartışma şiddetlendi. Nick ne kadar çok denerse denesin, bunu kazanamazdı. Christianna sevgi dolu ve sadıktı ama aynı zamanda inatçıydı ve Markovichler Nick'le değil Christianna'yla hemfikirdi. Nick'i haksız çıkartacak hayli fazla örnekleri vardı.

Sonunda Christianna martta, tur provaları sırasında vücut şekli kaybolmaya başlayınca yüksek tel cambazlığını bırakmayı kabul etti. Ayrıca Nick kendi gösterilerini, Christianna'nın Athena'nın sırtında ayakta durmadan yalnızca eyerin üzerinde oturacağı bir şekilde ayarladı. Christianna, büyüyen karnı belli olmasın diye daha parlak kostümler giyecekti. Gençti ve bedeni güçlüydü, bu sayede hamileliğini uzun bir süre gizleyebilecekti. Her şeye rağmen nisanın son zamanları itibariyle Christianna hamileliğini daha fazla saklayamıyordu ve en azından sonraki iki ay için şovdan çekilmek zorundaydı. Şov sunucusu, sebebiyle birlikte şovdan çekildiğini duyurduğunda seyirciler duygulandı. Christianna o andan itibaren her akşam, Nick'in şovunun başında alkış-

ları kabul ediyordu. Genç kadın soluk gümüş bir elbisenin içinde çok güzel görünüyordu ve Nick, Lipizzan gösterisinin başında silindir şapkasını yana yatırarak onu selamlıyordu. Yine de sonuna kadar çalışmaya devam edememek Christianna'yı hüsrana uğratmıştı.

“O halde bir palyaço veya bir hokkabaz olmalıydın,” diye takılıyordu Nick. Karnı büyürken onu izlemeyi ve ona sarılmayı seviyordu. Lucas, erkek olmasını umduğu yeni bebek için çok heyecanlıydı. Şimdi Nick de bu konuda büyük heyecan duyuyordu. Yakında doğacak olan bebekleri ona umut ve hayata baştan başlama arzusu veriyordu. Bu, bir başka devrin başlangıcıydı. Nick'in canını sıkan tek şey Christianna'ya, bebeklerine ve hatta Lucas'a sahip olduklarından daha iyi bir hayat vermek istiyor oluşuydu. Neredeyse beş yıldır sirkteydi. Artık kendini yaşlı ve yorgun hissediyordu. Kırk sekiz yaşında bir adam olarak ailesine daha fazlasını vermek istiyordu. Hâlâ bir çiftlik sahibi olma hayali vardı.

Nick ailesi için hayaller kurarken, kasabadan kasabaya giderken, heyecanla bebeklerinin doğumunu beklerlerken savaştın vızıltıları sürüyordu.

Mayıs'ta Almanlar Kuzey Afrika'da teslim oldu. Müttefik Devletler güç kazanıyordu. Christianna'nın hamileliğinin son günlerinde dünya gözlerini Almanların Varşova Getto'sundaki şiddetli katliamına ve oradaki insan hayatını korkunç bir şekilde yok etmesine çevirdi. Bu trajedi Polonya'da yaşandığı için Christianna özellikle üzgündü. Al-

manlar birer canavardı ve Avrupa'daki Yahudileri düzenli bir şekilde ortadan kaldırıyorlardı. Nick her gün, orada kalmış olsaydı, kendisinin ve çocuklarının uzun zaman önce ölmüş olacaklarını ve annesinin muhtemelen şimdiye kadar öldüğünü fark ediyordu.

Haziranda Santa Barbara'ya vardıklarında Nick her zaman yaptığı Christianna'yı rüyalarının kutsal mekânı olan Santa Ynez'e götürdü. Ama bu kez hem gövdesi fazla irileşmiş Christianna rahatsız hissettiğinden hem de doğum şimdiden iki gün gecikmiş olduğundan otelde kalmadılar. Doğumun gecikmesi Nick'i kaygılandırıyordu. Diğer çocuklarının doğumunda olduğundan çok daha fazla gergindi. Sebebi belki yaşının daha ileri olmasıydı veya Christianna'nın bu bebeği doğuramayacak kadar narin ve minik görünmesiydi. Ayrıca son yıllarda yaşadığı kayıpların ağırlığından dolayı karısı için korkuyordu. Christianna'ya bir şey olmasından çaresizce korkarken genç kadın tümüyle sakin ve huzurlu görünüyor, Nick'i rahatlatmaya çalışıyordu. Ona sürekli Gallina'nın ve kendi annesinin karavanlarında doğum yaptıklarını hatırlatıyordu. Nick bu fikri rahatlatıcı bulmuyor ve Christianna'ya kendisine böyle bir şey yapmaması için yalvarıyordu. Onun alabileceği tüm yardımla bir hastanede doğum yapmasını istiyordu.

"Ben iyi olacağım," dedi Christianna güvenle.

"Evet, bir hastanede, bir doktor ve hazır bekleyen bir sürü hemşireyle iyi olacaksın. Bunu sirk usulüyle yapma, lütfen." Nick'in kökleri, bu meseleye bakış açısında kendilerini

gösteriyordu. Christianna'nın doğumuna sıradan bir olay gözüyle bakamazdı ve onun mümkün olan en iyi tıbbi bakımı almasını istiyordu. Sonraki üç hafta sirk, tura hep makul boyutlardaki şehirlerde –Santa Barbara, San Francisco, Portland, Seattle, Spokane– devam edeceğinden içi rahattı. Onun bu şehirlerden birinde doğum yapacak olmasından tümüyle hoşnuttu, hatta onun tura katılmasına bu sebeple izin vermişti. Christianna büyük karnıyla, enerji dolu bir şekilde her akşam Nick'in gösterisini izlerken mutlulukla zıplıyor, seyircilere el sallıyor ve Lucas'la ilgileniyordu. Nick bunun karısının doğasından mı yoksa sadece gençliğinden mi kaynaklandığını merak ediyordu. Christianna yirmi altı yaşındaydı ama hâlâ on dördünde görünüyordu.

Santa Ynez'den dönüş yolunda, Nick'in her yıl yapmaktan hoşlandığı gibi uçurum kenarına uğradıktan sonra bir İtalyan restoranında yemek yediler ve eve döndüler. Lucas o gece Gallina'da kalıyordu. Hâlâ Rosie'yle vakit geçirmekten hoşlanıyordu ancak on bir yaşındaki Rosie'nin artık erkeksi bir çocuktan çok bir kız gibi davranması Lucas'ın canını sıkıyordu. Ama çoğu zaman bunun için Rosie'yi bağışlıyordu ve hâlâ arkadaşlardı.

Ödünç aldıkları arabayı iade ettikten sonra karavanlarına yürürlerken Nick Christianna'ya gülümseyerek ne kadar kocaman olduğuyla dalga geçti. Kolları, bacakları ve bir kafası olan bir sirk topuna benziyordu. Orta bölümü yusuvarlaktı. Nick gece ona sarılıp bebeklerinin tekmelerini hissetmeyi seviyordu.

Kısa bir süre sonra, yatakta tam olarak bunu yaparken Christianna'nın tüm karnının kaya gibi sertleştiğini hissetti ve genç kadın yüzünü buruşturdu.

“Bu da neydi?” Nick tedirgin olmuştu, Christianna da öyle.

“Herhalde akşam yemeğinde yediğim bir şeydendir. Belki bebeğin hoşuna gitmemiştir.” Oysa midesinde hiç yer olmadığını söyleyerek çok az yemişti.

Nick bebeğin birkaç kez daha tekmelediğini hissetti ve kendisini dürten bir ayak veya bir kol hissetmek onu gülümsetti. Ardından Christianna'nın karnının yine sertleşmesi bu kez Nick'i endişelendirdi.

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Hastaneye gitmemiz gerekir mi?” Christianna çok geçmeden yine yumuşayan karını ovuşturarak ona güldü.

“Elbette hayır. Hazımsızlık için hastaneye gitmezsin.” Christianna ona gülümsedi ama Nick ikna olmamıştı.

“Bunun hazımsızlık olduğunu nereden biliyorsun?” Nick şüpheli görünüyordu ama Christianna kaygısızdı. Yan tarafına yuvarlanarak kocasını öptü.

“Biliyorum işte,” dedi ve onu tekrar öptü.

“Bir şeyi bilmeni istiyorum,” diye hatırlattı Nick, “bana sulansan da sana dokunmayacağım. Bebeğimizi her an doğurabilirsin. Yanlış bir şey yapıp bebeği veya seni incitmenin sorumluluğunu alamam.” Christianna onun bu söylediği üzerine yine bir kahkaha attı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi ve birbirlerine sarıldılar.

Kocasının kollarında güvende hissedenden Christianna uykuya daldı. Nick ona sarılıp birlikte uyumayı seviyordu. Christianna'nın hayatındaki varlığı Nick'e şimdiye kadar bildiğinden fazla ferahlık getiriyordu. Nick onun yanına yerleşip yavaşça uykuya daldı. Karısının kaskatı kesilmesiyle uyandı. Christianna hafifçe inliyordu. "Christianna? İyi misin?" Onun rüya mı gördüğünden yoksa uyanık mı olduğundan emin değildi ama Christianna uykulu bir sesle karşılık verdi.

"İyiyim. Sırtım acıyor." Nick sırtını ovuştururken Christianna yeniden uykuya dalmaya başlıyordu ki bedenine saplanan keskin bir sancı hissiyle sarsılarak uyandı. Nick yatakta doğrulmuş ona bakıyordu. Karısının acı çektiğini görebiliyordu.

"Bence bebeği doğurmak üzeresin," dedi güçlü ama sakın bir sesle. "Bunun hazımsızlık olduğunu sanmıyorum." Birdenbire Christianna'nın sancılarının önceden başladığını ama vaziyeti inkâr ettiğini fark etti. "Hadi bebeğim, gidelim." "Burada kalmak istiyorum," dedi Christianna kuvvetsiz bir sesle.

"Kalamayız," dedi Nick katı bir tavırla. "Bebeği burada doğurmanı istemiyorum." Bu konuda kararlıydı.

"Hastanede yanımda olmana izin vermeyecekler," dedi Christianna hüznle ve ardından daha alçak bir sesle ekledi, "Korkuyorum..." Bunu söylerken mengene gibi bir sancı genç kadını sıkıştırdı ve iki eliyle kocasının omuzlarını kavradı. Nick bu sancının ne kadar kötü olduğunu onun gözlelerinden anlayabiliyordu.

"İzin verirlerse seninle kalırım," diye söz verdi. Ayağa kalkıp pantolonunu, gömleğini, çoraplarını ve ayakkabılarını

giyindi, sonra hızla saçlarını taradı. “Hadi,” derken Christianna’yı kollarıyla kaldırdı ve bir battaniyeye sardı. Onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama Christianna artık yürüyemiyordu. Nick bu kadar bekledikleri için paniğe kapıldı. Onu oturma odasındaki kanepeye yerleştirdi. “Ben arabayı getireyim.” Araba ödünç alma işini önceden yolun aşağısındaki bir trapez sanatçıyla ayarlamışlardı; adam anahtarları koltuğun üzerinde bırakmayı kabul etmişti. Nick oraya gittiğinde anahtarları buldu, hızla arabayı çalıştırdı, onu karavanın önüne getirdi ve Christianna’yı almak için içeri girdi. Genç kadın korkunç kasılmalarla mücadele ediyor ve güçbela konuşabiliyordu. Nick onu yerinden kaldırmaya çalıştığında, Christianna ona engel oldu.

“Yapamam... yapamam...” diye fısıldadı. “Canımı çok acıtıyor... beni kımıldatma,” diye yalvardı Nick’e ve hemen sonra bir çığlık attı.

“Christianna, bana bunu yapma... bebeğim, lütfen, hastaneye gidelim.” Ama Christianna ıstırap içindeydi ve Nick onu öylece kaldırıp taşımaya cesaret edemezdi. Zaten çok acı çeken Christianna da bunu yapmasına izin vermezdi. Nick onun kanepeye uzanmasına yardım etti ve Gallina’yı uyandırmak için yan karavana koştu. “Bir doktor bul... bir ambulans... yardım edebilecek herhangi birini... bebeği doğuruyor!”

“Hastaneye gideceğinizi sanıyordum.” Hâlâ yarı uykuda olan Gallina ona şaşkınlıkla bakıyordu.

“Çok geç kaldık... Christianna onu kımıldatmama izin

vermeyecek.” Bunu duyan Gallina hızla uyandı ve oraya yardım edecek birini –mecbur kalırsa itfaiye departmanını– getireceğine söz verdi. Nick koşarak karavana dönerken çok geçmeden birinin yardımı gelmesi için dua ediyordu. Nick ona tekrar ulaşana kadar Christianna yataklarına dönmüştü ve acıyla kıvranıyordu.

“Yapamam...” deyip duruyordu, “yapamam...” ve sonra bir başka acıyla kıvrandı. Nick ne yapacağını bilmiyordu. Sonunda ellerini sımsıkı tutup gözlerine baktı; ne yapması gerektiğini anlamıştı. Bu durum da Pegasus’un pes etmek istemesinden farklı değildi.

“Evet, yapabilirsin,” dedi Nick ona kararlı bir şekilde. “Evet, yapabilirsin. Zaten yapıyorsun... her şey yolunda... tam buradayım...”

“Hayır!” diye haykırdı Christianna, çok güçlü bir sancı içini oyuyordu. Genç kadın boğuluyormuş gibi hissediyor ve artık Nick’i göremiyordu. Onu her yere takip eden sancı dışında her şey suyun altındaymışçasına bulanıktı. Nick’i duyabilmesine karşın onu göremiyordu. Ve Nick, onu yüzünde bir dehşet ifadesiyle izliyordu. Bir şey ters giderse onu veya bebeği kaybetmekten korkuyordu. Nazikçe Christianna’nın yatağa uzanmasını sağladı ve baktığında bebeğin başının geldiğini, kendisine doğru yaklaştığını gördü. Christianna uzun, sonu gelmez ıstırap ulumalarıyla bağırmaya devam etti. Derken bebek Nick’in ellerindeydi ve genç kadın artık bağırıyordu. Odaya sessizlik hâkimdi. Kordonu etrafına dolanmış bir kız bebek. Ses çıkarmıyordu fakat Nick’e genişçe açık

gözlerle bakıyordu. Nick ise bebeği tutarken, onu nazikçe ters çevirip sırtına vururken hep ağlıyordu. Sırtına vurulan bebek bir nefes alıp ağlamaya başladı. Christianna da ağlıyordu.

“O çok güzel,” dedi Christianna huşu içinde. “Seni çok seviyorum.” Kocasının yüzüne dokundu. Bu sırada birbirlerine bakıyor, hem gülüyor hem de ağlıyorlardı.

“Ben de seni seviyorum.” Az önce deneyimlediği şey neredeyse Nick’in başına gelmiş olan her şeyi telafi etmişti. Bu, Nick’in hayatının en büyük hediyesiydi. Christianna ve çocukları için de aynı şekilde hissediyordu.

Kordonu nasıl keseceğine dair hiçbir fikri yoktu. Neyse ki bunu yapmaya mecbur değildi. Beş dakika sonra itfaiye ekibi yanlarına ulaştı ve duruma el koyan itfaiyeciler ne yapılması gerektiğini biliyordu. Christianna’yı hastaneye götürmeyi önerdiler ama genç kadın bunu istemiyordu, bebek de iyiydi. Şimdiden annesinin göğsüne verilen bebek etrafa ilgiyle bakıyordu. Nick kızının doğduğu anı ve paylaştıkları o duyguyu asla unutmayacağını biliyordu. Üstelik Christianna haklıydı. Nick’ten ayrılmak istememişti ve hastaneye gitselerdi Nick tüm bunları kaçırmış olacaktı. Yaşadığı en büyük mucize buydu.

İtfaiyeciler Christianna’nın ve bebeğin hayati bulgularını kontrol etti ve yardıma gelen Gallina’yla birlikte onları ve etrafı temizledi. Bir saat sonra itfaiyeciler onlara şans dileyerek karavandan ayrıldı. O zamana kadar diğer performansçılar yolda toplanmıştı. Gallina onlara bebeğin doğduğunu söyleyince her-

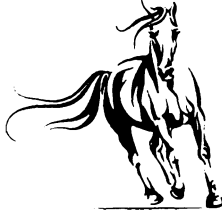
kes onlar için mutlu oldu. Lucas beş dakikalığına küçük kız kardeşini görmeye geldikten sonra diğer karavanda Rosie'yle oynamaya döndü.

Ufak odalarında Christianna kollarında bebeklerini tutarak yataarken Nick, ikisine birden hayranlıkla bakıyordu.

“Olağanüstüydün,” diye övdü onu, “ve çok cesurdun.”

“Hayır, cesur olan sendin. İyi ki birlikteydik,” dedi Christianna yumuşak bir sesle. Nick annesinin kollarında uyuyan bebeğin yanağını okşuyordu.

“Aynı fikirdeyim. Sen haklıydın.” Christianna çoğu konuda haklıydı. Her zaman onlar için en iyi olanı biliyormuş gibi görünüyordu. Bebek kız olursa, adını Chloe koymaya önceden karar vermişlerdi. Nick kızının adını fısıldadı. Ardından Christianna'yı öptü. Onlara bakarken, bir gün onlara bundan –karavandaki bu ufak odadan, ev diyebilecekleri hiçbir yer olmadan tüm ülkeyi dolaşıp durmaktan– daha iyi bir hayat vereceğini biliyordu. Bunu yapacağını biliyordu; nasıl yapacağından henüz emin değildi ama başaracaktı. Christianna da, bebekleri ve Lucas da bunu hak ediyordu... Diğer yandan, az önce başlı başına bir mucizeyi paylaşmışlardı ve şimdilik buna sahip olmak hem Nick hem de Christianna için yeterliydi. Nick yatakta onların yanına kıvrıldı ve üçü de uykuya daldı. Çok büyük bir gün olmuştu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bir yıl sonra, 1944'ün baharında Chloe neredeyse bir yaşındayken rüzgârın yönü değişmeye başlıyordu. Müttefik Devletler, Almanya'yı aralıksız bombalıyordu ve Avrupa'da çıkarma yapıyordu. Ruslar, Almanları geri püskürtüyordu. Ve Adolf Hitler'in güçleri sonunda geri çekiliyordu. Bunun olacağı belliydi ama henüz sona ermemişti. Fakat nihayet Hitler'in dünyayı fethedemeyeceğine dair bir umut yeşeriyordu. Her şey doğru yönde ilerliyordu.

Nick bir yıldır haber almadığı eski arkadaşı Alex hakkında endişeliydi. Mektuplar artık ulaşmıyordu. Marianne'den haber almıştı; babasının mektupları uzun zamandır onun da eline geçmiyordu. Nick, Alex'in hâlâ hayatta olması için dua ediyordu. O zamana kadar Marianne'in bebeği iki yaşına basmıştı ve genç kadın Haversham'da kayınvalidesi ve kayınpederiyle yaşıyordu. Huzurlu bir hayatları olduğunu söylediği halde mektuplarında şüphe götürmez bir şekilde hüznü bir hava vardı. Yirmi üç yaşında vatanını, evini, ko-

casını ve belki de babasını kaybetmişti. Hayatının en büyük neşesinin küçük kızı olduğunu söylüyordu. Nick onu anlıyordu çünkü Christianna'yla kızları, Violet'tan bir yaş küçük olan Chloe de onun hayatının ışığıydı.

Kiracı çiftçisinin arkadaşını şarap mahzeninde sakladıktan sonra İsviçre sınırının yakınına götüren Alex'in bu yardımları devam etti. Saklanmayı başarmış veya aranan ve toplama kamplarına gönderilmeden önce kaçmaya çalışan başka Yahudilere de yardım etti. Çoğu, zorlukların üstesinden gelebilecek güçte erkeklerdi ve Almanlardan kaçıp kurtulacak, saklanarak veya kaçarak hayatta kalabilecek kadar uyanıklardı. Birkaç vesilede kadınlarla karşılaşmıştı. Bir keresinde tüm aileleri alınıp götürülmüş iki küçük kız vardı; Fransa'daki onları orada saklamaya gönüllü olan teyzelerine ulaşmaya çalışıyorlardı.

Alex onlara yardım etmeyi asla tasarlamamıştı fakat fırsat ayağına geldiğinde, her seferinde sorumluluğu alarak elinden geleni yapıyordu. Ortada düzenli bir gizli teşkilat yoktu, sadece yardım edecek kadar cesur bir avuç insan vardı. Marianne, Beaulieu'lerle birlikte güvenli bir şekilde İngiltere'de yaşadığından, artık Alex'in hayatına anlam katan tek şey buydu. Ülke insanından nefret eden Alex, Nazilerin kuyusunu kazmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı ve kimsenin şüphe duymadığı seçkin aristokrat olarak kusursuz bir paravana sahipti. Zamanla bu misyon hayatına ege-

men oldu, yaşama sebebi haline geldi. Böylece Alex insanlara yardım etmeye, onları gizlemeye ve kaçışlarına destek olmaya devam etti. Bunun görevi olduğunu biliyordu. Deneyim kazandıkça daha gözü kara bir hale geldi. Yerel üst komuta ona hâlâ saygılı davranıyordu. Görünüşte Alex yalnızca bölgede atlarıyla birlikte yalnız yaşayan bir asildi. Onu her gün at binerken görüyorlardı. Tüm subaylarla sıcak bir ilişkisi vardı ve onları birçok kez akşam yemeğine davet etmişti. Onun cana yakın bir adam olduğunu düşünüyorlardı.

1944 Haziran'ında Müttefik Devletler Fransa'nın kuzey kıyılarına ayak basmaya başladı. Onların yakında gelmesini uman ve yollarını açmak isteyen Alex, Nazilere elinden gelen en büyük zararı vermek için roket ve cephaneye taşıyan bir treni havaya uçurmalarında bir grup adama yardım etti.

O gece Alex, altı erkek ve bir kadından oluşan ekibin bir parçası olarak çalıştı. İlk kez böyle bir şey yapıyordu ama yardımına ihtiyaçları olduğunu söylediklerinde onlara katılmayı kabul etmişti.

Patlayıcılar için tel döşemek şaşırtıcı bir biçimde sıkıntısız halloldu. Dinamitleri o gece daha geç saatlerde el arabasıyla, elden ve arabayla getireceklerdi. Alex onlarla buluşmak için yürümeyi planlıyordu. Korkusuzdu; öldürülme tehlikesi umurunda değildi. Marianne, Beaulieulerin yanında güvendeydi ve tanıdığı, sevdiği dünya son beş yılda paramparça edilmişti. Değer verdiği her şey yok olmuştu. Hal böyleyken intikam adına Nazileri tahrip etmek için ne yapsa adil olacaktı.

O gece patlayıcılarla dolu yem torbalarını taşıdı. Ekip on-

ları düzenlemek için elden ele geçirerek çalıştı. Ardından hepsi ertesi sabah gelecek olan treni bekledi ve şafakta tren görüldüğünde fûnyeleri tutuşturdular. Tepkime anında geldi. Tren, içindeki her şeyle birlikte havaya uçtu. Görev başarıyla tamamlanmıştı. Derhal, ağaçların arasında buharlaşmışçasına gözden kayboldular. Alex tam malikânenin yoluna ulaştığında albay, Favoury'nin sırtında apansız ortaya çıktı. At hâlâ kendisini eğiten adamı tanıyordu; Alex'i gördüğünde toprağı eşelemeye başladı. Bir sabah yürüyüşü için dışarıda bulunan bir beyefendi gibi görünen Alex, hem ata hem de ona binen adama gülümsedi.

“Bir yere mi gidiyorsunuz, Kont?” diye sordu albay. Gözünde kötücül bir parıltı vardı.

“Sadece bir sabah yürüyüşüne çıktım, Albay. Dostumuz nasıl? Enerjik görünüyor. Her şey yolunda mı? Bu sabah bir sıkıntınız olduğunu duydum.” Tüm yöre patlamayı duymuştu. Bu, inkâr edilemezdi. Alex'in habersiz numarası yapması anlamsızdı.

“Bir saat önce neredeydiniz, Kont?”

“Biraz hava alıyordum,” dedi Alex masum bir tavırla. Albay onu dikkatle izliyordu. Alex onun şüphelendiğini görebiliyordu ama korkusuzdu.

“Demiryolu civarında mı? Orası dinamit kokuyor,” dedi albay öfkeyle. Patlamanın kendi mıntıkasında ve kendi nöbet saatinde gerçekleşmiş olması ona pahalıya patlayacaktı. Üst komutası şu günlerde ihanetlere ve hatalara karşı son derece hassastı. Albay bunun siciline işlenmesini istemiyordu; Alex bunun farkındaydı.

“Öyle mi?” dedi Alex yumuşak bir sesle. Bu sırada albay ona bir silah çekti ve onu uzaktan Alex’in başına doğrulttu.

“Ne işler çevirdiğini anlamadığımı sanıyorsun! Yahudileri saklayıp sorun çıkartıyorsun. Daima masum aristokrati oynuyor, bize tepeden bakıyorsun. Şimdi ise bir cephane trenini patlatıp bunun yanına kâr kalacağına inanıyorsun! Seni aylardır izliyoruz.” Albay öfkeyle titriyordu. Alex yalnızca gülümsedi. “Öyle mi? Sizin için moral bozucu olmalı. Sakin bir hayat sürüyorum.” Albay onu korkutamaya çalışıyorsa, bunda başarısızdı, yine de Alex her ihtimale karşı elini cebindeki tabancada tutuyordu. Bu silah ona, kiracısı yanındaki Alex’in iki gün şarap mahzeninde sakladığı arkadaşıyla geldiği ilk görevde verilmişti.

“Düşünmemizi istediğin kadar sakın değil. Müttefik Devletler geldiğinde onları kolların açık mı karşılayacaksın?”

“Geliyorlar mıymış?” diye sordu Alex şaşırmış numarası yaparak. “Ne ilginç bir haber. Bunu radyoda duymuştım.”

“Ya ne duydun?” diye sordu albay, kıpır kıpır atın sırtında Alex’e yaklaşırken.

“Doğu cephesindeki zaferlerimizi ve İngilizlerin bombalarımızın altında nasıl korkuyla sindiklerini. Bu doğru değil mi, Albay? Propaganda mı gerçek mi?”

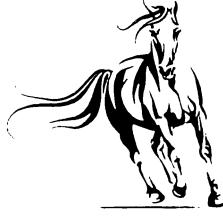
“Seni hain!” dedi albay, giderek daha fazla yaklaşıyordu. “Senin gibilerden nefret ediyorum! Daima başkalarına tepeden bakarsınız! Bir unvan ve malikâneyle doğduğunuz

için diğer herkesten üstün olduğunuzu ve istediğiniz her şeyi yapabileceğinizi sanırsınız.”

“Ve sen bunu bizden çalabileceğimi ve bizden biri olabileceğini sanıyorsun. Bizden biri değilsin, Führer’den daha fazla değil. Bunu çalamazsın, Albay. Buna doğuştan sahip olman gerekir. İşler böyle yürüyor.”

“Seni piç!” diye bağırdı albay ve Alex’in başına doğrulttuğu tabancayı hazır duruma getirdi.

“Beni öldürebilirsiniz veya bizi Almanya’dan sürebilirsiniz.” Alex, Nick’in adına da konuşuyordu. “Ama burada bizim gibi binlercesi var ve sonunda biz kazanacağız. Hakkat kılıçtan keskindir. Şeref de öyle. Ve şerefimize leke süremezsiniz. Bizi öldürebilirsiniz ancak biz sizden daima fazla olacağız.” Alex nefret ve hiddet dolu gözlerle bunu söyler söylemez albay tetiği çekti. Onu tamamen susturmak istiyordu. Fakat Alex de kendi tabancasını horozu çekilmiş, hazır şekilde ona doğrultmuştu. Albay silahını ateşlerken Alex de aynısını yaptı; fakat adama değil ata nişan aldı. Bu, Alex’in albaya son darbesiydi ve çok daha kurnazcaydı. Alex’in ölüsü yere düşerken, Favory de aynı şekilde albayın altında can verdi. Son gülen Alex olmuştu ve sahneyi en zarif şekilde, kendine yaraşırca terk etmeyi seçmişti. Son ana kadar bir asildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

1944 yazı, sirk için de garip bir sezon, bir felaketler yazı oldu. O yıl rotalarını değiştirmeye karar vermişlerdi ve batıya sonradan geçmeyi planlayarak turun ilk aylarında kuzeye gittiler. Bu yüzden temmuz ayında Kaliforniya’da olmak yerine Connecticut, Hartford’ daldı. 6 Temmuz’da, ana sahnedeki ilk şovda büyük kedilerin gösterisi sahnelenirken, ilk yirmi dakikanın içinde bir yangın patlak verdi. Küçük bir tutuşmayla başlayan yangın, çadırın yan duvarına yükseldi. Bando derhal kalabalığı telaşa vermeden tüm sirk persone-line bir terslik olduğunu işaret eden kararlaştırılmış imdat sinyali olan “Stars and Stripes Forever” parçasını çalmaya başladı. Sirk sunucusu, seyirciyi paniğe kapılmadan çadırı terk etmesi için uyarma girişiminde bulundu ama bir elektrik kesintisi mikrofona çalışmaz hale getirerek duyurusunun işitilmemesine sebep oldu. Tam o sırada insanlar alevleri fark etmeye başladı. Panik halinde, ikisi büyük kedi kafesleri ve onları içinden sahneye geçiren tüneller tarafından engellen-

miş olan çıkışlara akın ettiler. İnsanlar, çocuklarından ayrı düşerken kıyamet koptu. Alevler, su geçirmemesi için parafinle kaplanmış olan çadırı sardı ve çadır seyirciyi, kadroyu ve olayı gören herkesi dehşet içinde bırakarak sekiz dakika içinde çöktü. O andan itibaren içeridekileri kurtarmak, çocuklara yardım etmek, ebeveynleri bulmak, hayvanları mümkün olduğunca uzaklaştırmak ve yangını söndürmek bir savaş halini aldı. Yüz altmış sekiz kişi öldü ve yedi yüzden fazla kişi yaralandı. Sirkle ilişkili herkes can kaybı ve hasar karşısında yıkılmış ve şoke olmuş haldeydi. Kurbanlardan bazıları tanınmaz bir şekilde yanmıştı ama çoğu ölüm, kaçmaya çalışan kalabalık tarafından ezilme sonucunda gerçekleşmişti. Bu trajedi, deneyimledikleri hiçbir şeye benzemiyordu.

Sonradan, beş sirk yetkilisi kasıtsız adam öldürmekten suçlandı ve sirk tüm tazminat taleplerinin finansal sorumluluğunu kabul etti. Fakat yaşanan trajedi hepsi üzerinde iz bıraktı. Bir yıl önce yönetimden çekilen John Ringling North, o zamanlar artık sirk yönetmiyordu ama sirkle ilişkili herkes gibi o da yaşananlardan derin bir üzüntü duydu. Nick, Christianna ve tanıdıkları herkes derinden sarsıldı. Ve tanıyanları ve sevenleri için Joe Herlihy'ın yangında ölmüş olması korkunçtu. Bir keşif gezisinden yeni dönmüş ve şova yapılan birkaç yeni ilaveyi görmek istemişti. Onun gibi iyi bir dostun kaybı Nick ve Christianna'yı çok üzdü.

Soruşturma sırasında kapatılan sirk bir ay sonra Ohio, Akron'da yeniden perde açtı. Fakat yaşananlar heveslerini kırmıştı. Buna bir de sıcakta ve kötü hava koşullarında çadırsız

çalışmak da eklendiğinde şovu ancak Texas'a kadar görürüler. Sezonu erken kapatmaya karar vererek Sarasota'ya döndüler. Felaketten sonra Florida'ya döndüklerinde, Nick zamanın geldiğini biliyordu. Sirkten ayrılmak istiyordu. Bu, tehlikeli ve göçebe bir hayattı. Halbuki Nick, çocukları için normal bir hayat istiyordu ve Christianna'ya bunu açıkladı.

“Bu normal,” diye ısrar etti Christianna. Nick'in aksine hiçbir zaman daha farklı bir yaşam görmemişti. Nick artık kendi büyüme tarzındaki bir hayatı sağlayamayacak olsa bile, kendi çocuklarına en azından dengeli bir hayat vermek istiyordu. Chloe ve Lucas'ın dövmeli ucubelerden, yüksek tel cambazlarından, hokkabazlardan ve akrobatlardan fazlası olmalarını istiyordu. Lucas'ın palyaçoları ve son altı yılda edindiği arkadaşlarını özleyeceğini biliyordu ama Chloe'nin diğer çocuklar gibi sağlıklı, dengeli bir ortamda büyümesini istiyordu. Ama ne söylerse söylesin, Christianna'yı ikna edemedi. Christianna, ne pahasına olursa olsun kalmak istiyordu. Ayrıca babası öngörüsünde haklı çıkmıştı. Nick'in bir gün sirkten ayrılacağını biliyordu.

Kasım'da Nick, Marianne'den kalbini kıran bir mektup aldı. Aylardır bu haberi almaktan korkuyordu. Charles Beaulieu'nün talebiyle, İngiliz Askeri İstihbaratı Alex'in bölgesinde otoritelere karşı küçük ölçekli yıkıcı faaliyetlerle meşgul olduğunu ve birçok hayat kurtardığını öğrenmişti. Nazileri zayıflatmak ve Yahudilere yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı; hatta son bir görev olarak bir cephane trenini patlatmıştı. Aynı sabah vurarak öldürülmüştü

ve bedeni, kapısının önüne atılmıştı. Kiracı çiftçilerinden biri tarafından aile mezarlığına gömülmüştü. Artık Nick'in, eski arkadaşının başına ne geldiğiyle ilgili bir soru işareti kalmamıştı. Alex aylar öncesinde ölmüştü ve Marianne bunu Nick'le paylaşırken yıkılmış durumdaydı.

Nick cevap olarak ona acısını paylaştığını belirten uzun bir mektup yazdı. Nick'in bir kez daha acı verici bir kayıp yaşıyor olması Christianna'yı endişelendiriyordu. Kocasının huzursuz, mutsuz ve kederliydi. Hatta Chloe'nin soytarılıkları bile onu her zaman neşelendirmiyordu. Savaş hepsi için çok uzun sürmüş ve fazlasıyla büyük zararlar vermişti.

İngiltere'de Isabel, Charles'a aynı şeyi söylüyordu. Yaşlı bir kadının hayatını süren genç bir kadın olan ve ekimde babasının ölümünü öğrendiğinden beri ciddi bir bunalım yaşayan Marianne için çok endişeliydi. İki yıl önce Edmund'ı kaybetmenin şokuyla yine derin bir bunalım geçirmişti. İki buçuk yıldır duldu. Ayrıca Violet'a tapmasına rağmen Marianne'in babasının ölümüne duyduğu üzüntü, küçük kızının verdiği sevinçten daha büyüktü.

"Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Charles yorgun bir bakışla. Isabel her zaman herkesin sorunlarını çözmeye çalışırdı ama savaş bitene kadar sıkıntıları da hafiflemeyecekti. Geçen sene yaralanmış olan Simon şimdi yine savaştaydı. Edmund'ı kaybettikten sonra bu durum onlar için yeterince stresliydi. Hepsi için berbat zamanlardı. Charles bunu atlatmak için sadece güçlü olmaları gerektiğini düşünüyordu.

Isabel son parlak fikrini açıkladı, “Bence onu Londra’ya göndermeliyiz.”

“Ne? Bir bomba veya yanmış bir binadan düşen bir enkaz parçası onu öldürsün diye mi? Delirdin mi?”

“Londra’daki herkes ölmüyor. Bu fikirden ben de fazla hoşlanmadım, kabul ediyorum ama Marianne yirmi üç yaşında ve burada ne bir arkadaşı ne de sabırsızlıkla bekleyeceği veya yapacağı bir şeyi var. Londra’ya havadan düşen bombalar olabilir ama orada aynı zamanda partiler, kalabalık ve flört edilecek askerler de var.”

“Ah, Tanrı aşkına. Savaş bitene dek bekle, Izzie.” Fakat Marianne’in babasının ölümünden beri düştüğü büyük umutsuzluk Isabel’i endişelendiriyordu. Gelini, büyüleyici bir çocuk olan Violet’tan bile keyif almıyor gibi görünüyordu.

“Ufaklığı burada tutabiliriz. Marianne’i hiç değilse bir ziyarete gönderelim. Babasının ölümü onu çok üzdü. Buradan çıkmaya ihtiyacı var.”

Charles’la bir ay boyunca tartışan Isabel, nihayet Noel’den sonra Marianne’i Beulieu’lerin Belgravia Meydanı’nda, bir sığınağa yakın güzel bir evde yaşayan kuzenleriyle kalması için Londra’ya gönderdi. Başta Marianne gitmek istemediğini söyledi ama gitme zamanı geldiğinde son zamanlardaki halinden daha canlı görünüyordu ve Londra ziyareti için heyecanlıydı. Isabel’in, Marianne’in yanında kalacağı kuzenleri seçmesindeki etken geliniyle aynı yaşta bir kızları olmasıydı. Kızları bir değişiklik olsun diye Marianne’i birkaç gençle tanıştıracabilirdi. Marianne dört yıldır kayınvalidesi ve kayınpe-

derinden başka kimseyi görmüyordu. Genç kadın Londra'ya gidip kuzen Julie onu bir dizi partiye götürene ve tanıdığı herkesle tanıştıran kadar, Edmund'ın ölümünden beri kendisinin de yaşıtı insanlarla birlikte olmayı ne kadar çok özlediğini fark etmemişti. Julie, Marianne'i ziyaretini uzatması için ikna etti ve onu bir hastanede haftada iki gün gönüllü olarak çalıştığı bir işe soktu. Geri kalan zamanda her gece dışarı çıkıyorlardı. Marianne, Violet'ı özlediği halde, Londra'da geçirdiği zaman onu iyileştirip yeniliyordu, bu yüzden Isabel onu orada kalmaya teşvik etti. Londra yolculuğu Marianne'in üzerinde Isabel'in umduğu etkiyi yaratıyordu. Marianne yeniden gençlik havasına dönüyordu ve yıllardır olmadığı kadar mutluydu.

Marianne, Beaulieuleri düzenli olarak aradığında sesi farklı bir insan gibi geliyordu. Hem kayınvalidesine söylememişti ama yılbaşı günü, Virginia'dan gelen, Arthur Garrison adında bir Amerikalıyla tanışmıştı. O zamandan beri neredeyse her gün görüşüyorlardı. Marianne hayatında hiç bu denli eğlenmemişti. Şubat'ta kızını görmek için Haversham'a döndüğünde farklı bir insan gibi görünüyordu. Charles bile Isabel'in çılgın fikrinin her zamanki gibi doğru karar olduğunu kabul etmek zorundaydı. Genellikle en doğru kararlar Isabel'in "çılgın fikirleri"nden çıkardı.

Marianne geri döndüğünde, Charles onunla ciddi bir konuşma yaptı. Savaş henüz kesinlikle sona ermiş değildi ama sona erdiğinde Marianne'in Altenberg Malikânesi'yle ne yapacağına, onu elinde tutmak mı yoksa satmak mı istediğine

karar vermesi gerekecekti. Marianne bir daha Almanya’da yaşamayı hayal edemiyordu. Hayatı İngiltere’de Beaulieu-lerleydi, üstelik babası olmadan Altenberg’de yaşamak onun için çok üzücü olurdu. Bunu yapmak acı verecek olmasına rağmen muhtemelen orayı satacaktı. Tüm bu süre boyunca hep geri dönmeyi umut etmişti ama babası olmadan ev Marianne için anlamını yitirmişti.

“Bu şekilde hissedeceğini tahmin ediyordum,” dedi Charles duyarlı bir şekilde. “Yine de sana sormak istedim. Zamanı geldiğinde sana yardım edeceğim. Ve tabii ki, bizimle kalmanı istiyoruz hayatım. Burada daima bir yuvan olacak.” Ayrıca Edmund ona vasiyetinde azımsanmayacak bir miktar para bırakmıştı. Marianne bunu beklemiyordu. Charles, genç kadının babasının önemli bir miktarda servetinin ve geniş topraklarının olduğunu biliyordu. Almanya savaştan sonra muhtemelen kötü bir durumda olacaktı ama Marianne, Alex’in tek vârisiydi. Edmund ve babası ona hatırı sayılır bir miktar para bırakmıştı. Marianne maddi yönden hayatı boyunca rahat olacaktı.

Bir hafta sonra Marianne Londra’ya geri döndüğünde Arthur Garrison’ı tekrar gördü. İkisinin atlara olan tutkusu ortaktı. Arthur’un Virginia’da önceden ailesinin ilgilendiği bir at çiftliği vardı. Savaştan hemen önce ebeveynleri öldüğünde çiftlik Arthur’a miras kalmıştı. Marianne de ona babasının Lipizzanlarından söz etti. Lipizzanlar da Marianne de, Arthur’u büyülemişti ama aynı zamanda genç kadının aralarında romantik bir ilişkinin gelişmesine izin vermeyecek

kadar ketum olduğunun da farkındaydı. Marianne onunla birlikte eğleniyor, onunla konuşmayı seviyordu ama ona daha çok bir arkadaş gibi davranıyordu. Arthur sonunda bir akşam yemeğinden sonra genç kadına bunu sordu.

“Kocamı iki buçuk yıl önce kaybettim,” dedi Marianne usulca, “Almanya üzerinde bir bombardıman baskınında. Babamı bu yıl kaybettim. Onu dört yıl önce İngiltere’ye geldiğimden beri görmemiştim. Annem ise doğumumdan kısa bir süre sonra öldü.” Marianne derin bir nefes aldı ve ona nasıl hissettiğini açıklamaya çalıştı. “Hayatım boyunca bir daha sevdiğim bir insanı kaybetmek istemiyorum. Kızım ve kocamın ebeveynleri dışında kimsem yok. Başka birine bağlanırsam onun da öleceğinden korkuyorum.” Arthur’a karşı elinden geldiğince dürüst ve dolaysız olmaya çalışıyordu. Bunları söylerken gözlerinden yaşlar boşaldı.

“Yirmi üç yaşındasın, Marianne. Hayatının geri kalanı boyunca, ölebileceğı ihtimali yüzünden birini sevmekten korkamazsın. Bu adil olmaz. Savaş sona erdiğinde hepimiz normal hayatlarımıza döneceğiz. Kimse baskın yapmak için bombardıman uçakları uçurmayacak veya üzerine bomba düşmesi gibi bir tehlikeye maruz kalmayacak. Sıradan yaşamın riskleriyle yaşayacağız.”

“Hayatım boyunca sahip olduğum tek aile babamdı,” dedi Marianne üzüntüyle. “Şimdi o da yok. En yakın arkadaşlarım ya öldü ya da Almanya’yı terk etti. Dolayısıyla bir daha Almanya’ya orada yaşamak için dönmeyeceğim. Kayınvalidem ve kayınpederim burada kalmamı istiyorlar. Şimdiye kadar sev-

diğim tek adam, Edmund, kızımın doğumundan önceki gün öldü. Tekrar denemeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum.” Arthur ondan beş yaş büyüktü ve yaşına göre olgundu.

“Bu savaş yüzünden ağır bir bedel ödemişsin. Şimdi barış zamanında yaşamayı öğrenmen gerekecek.”

“Savaş henüz sona ermedi,” diye hatırlattı Marianne. Savaşın sonuna kadar belirsiz sayıdaki insan gibi Arthur da hâlâ ölebilirdi.

“Yakında bitecek. Sonsuza kadar taşrada saklanarak yaşayamazsın. Bunu yapamayacak kadar gençsin.”

“Belki Londra’ya taşınırım,” dedi Marianne belirsiz bir şekilde. Genç kadın ne yapmak istediğini henüz gerçekten bilmiyordu. Aynı şeylere ilgi duymalarının yanında Arthur nazik ve ince bir adamdı. Ayrıca çekiciydi ve Marianne’e karşı korumacıydı. Marianne ondan sahiden hoşlanıyordu.

“Bana bir şans verir misin, Marianne?” dedi yumuşak bir sesle. “Lütfen?” Daha önce hiç Marianne gibi biriyle tanışmamıştı.

“Yapabilir miyim bilmiyorum,” dedi genç kadın dürüst bir şekilde.

“Bunu birlikte görelim,” dedi Arthur nazik bir ifadeyle. Marianne’in onda en çok hoşuna giden şeylerden biri nezaketiydi. Ve tıpkı Edmund ve babası gibi Marianne’e çok iyi davranıyordu. Arthur ona bu yönden Edmund’ı hatırlatıyordu. Ancak onun İngiliz değil, yoğun bir Güney Amerikalı aksam ve yumuşak sesli bir konuşması vardı. Hem fiziksel olarak Marianne’in merhum kocasına hiç benzemiyordu. Ed-

mund esmerken o sarışındı ki bu iç rahatlatıcıydı. Edmund’a benzemesi Marianne için çok garip olurdu. Diğer yandan, ikisinde de sevecen bir ruh vardı. “Sana baskı yapmayacağım,” diye söz verdi Arthur. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar zekiydi. Marianne bir cevap vermedi ama ona gülümsedi, daha sakın görünüyordu.

Sonraki haftalarda birlikte akşam yemeklerine çıktılar ve arkadaşlarıyla görüştüler. Arthur bir generalin yaveri olduğundan uçuş görevlerine çıkmıyordu. Yani Marianne’in onun böyle tehlikeli bir görevde öleceğinden endişe etmesine gerek yoktu. Bir hafta sonu Arthur onu ziyaret etmek için Haversham’a geldi. Isabel ve Charles da ondan hoşlandı. İyi yetişmiş ve kibar bir gençti, ayrıca Amerikan geleneğine göre onlar kadar asildi. Üstelik Violet’a karşı harikaydı. Küçük kız da ona aynı şekilde karşılık veriyordu. En önemlisi Marianne’e olağanüstü davranmasıydı. Fakat bir Amerikalı olması ve “gerçek yaşam” Isabel’i son derece endişelendiriyordu. Arthur gittikten sonra bunu Charles’la paylaştı.

“Ya Marianne onunla evlenip Amerika’ya giderse?” dedi üzüntüyle.

“O halde onu ziyaret ederiz, o da bizi ziyaret eder. Onu ilebet burada kilitli tutamayacağımızı kendin söyledin. Marianne genç bir kadın.”

“Aklımda Londra vardı, Virginia değil,” dedi efkârlı bir biçimde. Giderlerse Isabel Violet’ı çok özlerdi ama Charles’ın haklı olduğunu biliyordu ve Marianne için en iyisi neyse onu istiyordu. Arthur Garrison bu *en iyi* olabilirmiş

gibi duruyordu. Ancak Marianne henüz emin değildi. Arthur'la aralarına bir mesafe koyuyordu.

Nisan başları itibariyle Arthur'un cesareti kırılmıştı. Marianne'in bir daha veya uzun bir süre için kendisine birini sevmeye izni vermeyeceğini hissediyordu. Fakat o, genç kadına âşık olmuştu. Ona biraz rahat vermek için onu birkaç gün aramadığında Marianne çok şaşırды. Son birkaç ayda Arthur'la bolca zaman geçirmeye ve çalışmadığı zamanlarda genç adamın sesini duymaya alışmıştı. Bundan Julie'ye bahsetti. Julie onun sonunda genç adamı korkutup kaçırmış olabileceğini düşünüyordu. Marianne birkaç günü bunun üzerinde kafa yorarak, bundan korkarak geçirdi. Birdenbire bunun olmasını istemediğini fark etti. Arthur'dan kabul etmek istemediği kadar fazla hoşlanıyordu.

Sonunda Arthur tekrar aradığında Marianne rahatladığını hissetti. "Seni özledim," diye itiraf ettiğinde Arthur'un gözleri sevinçle parladı.

"Bu iyi haber. Sesimi duymayınca rahatlayacağını düşünüyordum." Neredeyse Marianne'den vazgeçecekti.

"Rahatlamadım, Arthur," dedi içtenlikle. "Sadece korktum."

"Bunu biliyorum. Ben de korktum. Ama iyi şeyler bazen korkutucu olabilir. Sadece onlara elini uzatacak kadar cesur olman gerekir."

"O kadar cesur muyum bilmiyorum," dedi. Veya o kadar cesur olmak istediğinden emin değildi. Ama artık Arthur'u kaybetmek istemediğini biliyordu.

O akşam onu gördüğünde ve konuştuklarında Marianne daha sıcak, daha neşeliydi. Bu kez Arthur onu evine bıraktığında genç kadını öptü. Marianne başta tereddüt ettikten sonra kendini serbest bıraktı ve onu unutmuş olduğu bir tutkuyla öptü. Arthur sonrasında onu hiçbir şey için zorlamadı. Genç kadını tekrar hafifçe öperek sabah arayacağını söyledi. Marianne eve girerken gözleri hülyalı bakıyordu. Julie onu gördü.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu Julie. Marianne gizemli bir şekilde gülümsedi ve cevap vermedi. “Sakın Uyuyan Güzel’in yeniden uyandığını söyleme. Yüce Tanrım! Şükürler olsun!” Julie de Marianne için endişeleniyordu. Londra’ya ilk geldiğinde öyle donuk bir haldeydi ki sanki içindeki her şey ölmüştü.

“Belki,” Marianne’in tüm söyleyeceğiymiş ve yatmaya üst kata çıktı. Fakat ertesi akşam Arthur’u tekrar gördüğünde ilişkileri hoş bir şekilde ilerlemeye devam etti.

İki hafta sonra özel bir kulüpte tüm gece dans ettikten sonra Berlin’in yakında düşeceğinden konuşurlarken Marianne birdenbire savaş bittiği zaman Arthur’un evine, Virginia’ya döneceğini fark etti. Bunu düşünürken telaşlandığını hissetti. Bu korkusunu Arthur’la paylaştığında, genç adam bunu duyduğuna mutlu oldu.

“Bunu umut verici bir işaret olarak alabilir miyim?” diye sordu kendisine gülümseyen Marianne’e ve genç kadını öptü. Son birkaç haftadır bol bol öpüşüyorlardı. Bunu yapar-

ken Marianne korktuğu gibi kopuk hissetmiyordu. Arthur onun tutkulu bir kadın olduğunu hissedebiliyordu. Yalnızca kötü bir şekilde yaralanmıştı. Ama Arthur sabırlı bir adamdı ve hayatını onun iyileşmesine yardım ederek geçirmeye hazırdı. Marianne'in bunu anlaması için gayret ediyordu. Genç kadının sonunda kendisini duyduğunu düşünüyordu.

Sonraki birkaç hafta, Almanya'da savaş sona ererken Arthur, Marianne'i teselli etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Almanların Müttefik Devletleri'ne teslim olduğu ilan edildiğinde birliktelerdi. O gün İngiltere'de ve tüm Avrupa'da çok sevinçli bir gündü. Marianne içinse babası ve Edmund olmadan buruk bir gündü. Arthur haziranda muhtemelen eve, Virginia'daki at çiftliğine döneceğini söyledi. "Evimle ne yapacağıma karar vermek için Almanya'ya gitmem gerekiyor," dedi Marianne derin bir keder yüklü bir ifadeyle. "Evi satacağıma oldukça eminim. Orada babam olmadan, hele şimdi onun orada öldüğünü bilerek yaşayamam. Babamın sonunda Almanya'dan nefret ettiğini düşünüyorum. Artık orada yaşamak istemiyorum. Charles Beaulieu onu satışa çıkarmamda bana yardım edeceğini söyledi.

"Ya atlar?" diye sordu Arthur anlayışla.

"Hepsi gitmiş. Almanlar onları almış. Ahırlar boşmuş. Ev de aynı şekilde. En azından Alman ordusunun komutanı eve hiçbir zaman el koymamış." Sonra Arthur'a gülümsedi. "Herhalde fazla cereyanlıydı ve ısıtması fazla zahmetliydi." Arthur buna güldü. Gördüğü kadarıyla çoğu Avrupa kale-

sinde durum buydu. Marianne, şimdi Nick de eski malikânesini satacak mı yoksa eve mi dönecek merak etti. Yedi yıl Amerika’da yaşayıp orada bir hayat kurduktan sonra döneceğini sanmıyordu. Almanya hepsi için miadını doldurmuştu.

Gece geç saatlere kadar konuştular. İki hafta sonra Arthur, haziran sonunda ülkesine döneceğini söyledi. Marianne üzüntüyle başını salladı.

“Sana bir soru sormak istiyorum, Marianne,” dedi genç adam usulca. “Kararın ne olursa olsun seni anlarım. Ama bana benimle evlenme şerefini bahşeder misin? Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Amerika’da tamamen yeni bir hayatın olacak. Ama seni ve küçük Violet’ı seviyorum. Karım olmanı çok istiyorum.” Marianne ona bakarken duraksaması sanki bir sonsuzluk kadar sürdü. Arthur onun hayır diyeceğine emindi. Sonra Marianne başını olumlu anlamda salladığında Arthur neredeyse oturduğu yerden düşecekti. İçinden sevinçle bağırmak geliyordu. Ama Marianne’i korkutmayı istemezdi. Bunun yerine onu öptü ve hayatının geri kalanında onu gözteceğini söyledi. Ve Marianne ona inandı. Ondan asla ölmemesini istemedi. Artık bu işlerin bu şekilde yürümediğini biliyordu. Bazen insanlar istemeseler bile ölürlerdi. Bunun için yapılacak bir şey yoktu. Bu sizi sevmedikleri anlamına gelmezdi.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Marianne yumuşak bir sesle. “İyi bir eş olmaya çalışacağım.”

“Bir şey yapmak için çabalamana gerek yok,” dedi Arthur genç kadını tekrar öperken.

“Babamın Almanya’daki arazisi için bir çare bulmam ve evi satışa çıkarmam gerekiyor. Belki eylülde gelebilirim.”

“Ne zaman hazır olursan,” dedi Arthur uysal bir şekilde. “Seni bekliyor olacağım.” Ve Marianne, ne kadar sürerse sürsün, Arthur’un kendisini bekleyeceğini biliyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Arthur haziran sonunda ordudaki görevinden azat edildiğinde Amerika'ya gitmek üzere yola çıktı ve Virginia'ya döndü. Marianne temmuzda Almanya'ya gitti. Beş yıldır ilk kez geri dönüyordu. Ülke darmadağındı. Bunu görmek kalbini kırdı. Malikânelerini yeniden görmek ise –şimdi boş, mahzun ve terk edilmişti– onu neredeyse öldürüyordu. Babasının eski avukatından kendisiyle birlikte gelmesini istedi ve kiracı çiftçilerden ikisini eşleriyle birlikte yardıma çağırdı. Evdeki eşyaları toplamak bir hafta sürdü. Babasının eşyalarıyla birlikte kendi eşyasının çoğunu da elden çıkarmak zorundaydı. Neleri bağışlayacağına, neleri saklayacağına veya neleri satacağına karar vermek büyük bir işti. Gümüş takımları, büyükannesinin porselenleri gibi birkaç aile yadigârını ve sevdiği birkaç mobilyayla babasının bir portresini Amerika'ya göndermek istiyordu. Bir akşamüzerini çocukluğunun hazinelerini inceleyerek geçirdi. Çok fazla anı vardı; şimdi hepsi onu üzüyordu. Sonunda çok azını kendisine saklayıp çoğu mobil-

yayı, hatta atalarının portrelerini malikâneyle birlikte satmaya karar verdi. Onlardan hiçbir zaman gerçek anlamda hoşlanmamıştı ve artık bir işlerine yaramayacaktı.

Ahırlarda kendine ayırabileceği bir şey kalmamıştı. Tüm Lipizzanlar ve Arap atları gitmişti. Avukatla birlikte mülk için ne kadar talep edeceğine karar verdi. Babasının arabaları garajdan kaybolmuştu; en sevdiği arabası Hispano-Suiza'sı da diğerleriyle birlikte Naziler tarafından çalınmıştı. Nesnelerin Marianne için bir değeri yoktu. O, babasını özliyordu. Ona veda etmek için gelmişti.

Babasının arazideki şapelin yakınındaki adsız mezarında durdu. Naziler tarafından öldürülmüş olduğundan kimse onun için mezar taşı sipariş etmemişti. Marianne avukattan bunu halletmesini istedi. Gitmeden önce kiracı çiftçileri ziyaret etti ve yıllarca babasına hizmet ettiklerinden ötürü onlara teşekkür etti. Marianne babasının ona bir örnek oluşturarak öğrettiği tüm şeref ve sorumluluk duygusuna sahip katıksız bir leydiydi.

Sonra avukatıyla geri dönerken Bingen malikânesinin yanından geçti. Orası da boş ve terk edilmiş görünüyordu. Orada kimlerin yaşadığını ve aileden kimsenin geri dönme-yeceğini düşündüğünde ürperdi. Hissettirdiği üzüntü kahrediciydi. Marianne, Almanya'dan ayrılıp Haversham'a geri dönerken ağır bir tempoyla yüzlerce yıllık tarihin içinden geçmiş gibi hissediyordu. Almanya'ya asla dönmemeyi umuyordu. Oradaki hayatı sona ermişti. Tamamlanmıştı. Beaulieu'e dönmek rahatlatıcıydı. Artık Violet dışında tek ailesi

gerçekten onlardı. Eylül’de Arthur’la evlenmek için Amerika’ya gidecekti. Isabel ve Charles onun adma mutluydu. Marianne yazları onlarla birlikte geçirmeye ve elinden geldiğince sık gelmeye söz vermişti. Onlar da Marianne’i Virginia’da ziyaret edecekti.

Marianne’in Altenberg’den dönüğü gün o ve Isabel, eskiden Edmund’la yaptığı gibi bahçede yürüdü. Genç kadın son beş yılda çok değişmiş, büyümüştü ve Beaulieuler ona karşı her zaman çok iyiydi. Bir oğul kaybetmişlerdi. Violet serpiliyordu. Dünya değişmişti. Ve şimdi Marianne yeni bir hayat kurmak için Amerika’ya gidiyordu. Eve dönerlerken Isabel’e bakıp gülümsedi. Buraya ilk geldiği gün ne kadar çok korktuğunu hatırladı ve artık burası birçok yönden onun da yuvasıydı. Ayrıca Isabel ile Charles, yalnızca Edmund’ın değil, onun da ebeveynleriydi. Gündüz odasına girerken Marianne onu neredeyse yanında hissediyordu. Violet oradaydı, büyükbabasıyla oynuyordu. Kızı Edmund’a çok benziyordu.

Şimdi Marianne için yeni bir sayfa açılacaktı; yeni bir ülke, yeni bir yaşam ve sonunda buna hazırdı. Edmund’ın da bunu onaylayacağını biliyordu.

Almanya’daki savaş sona erdiğinde tıpkı Marianne gibi Nick’in önünde de vermesi gereken zor bir karar vardı. Bir malikânesi, geniş toprakları ve kiracı çiftçileri vardı. Şimdi Nazi hükümeti düşmüş olduğu ve yeniden kendi mülküne sahip olabileceği için ev ve topraklar hâlâ ona aitti. Fakat

Marianne'in aksine, Nick'in bir ziyaret için bile Almanya'ya geri dönmeye niyeti yoktu. Buna emindi. Vatanı ona ihanet etmişti. Üstelik vatanını ve sonuna kadar Tanrı'ya ve toprağına olan sorumluluğına sadık kalmış babasının kederden öldüğü konağı tekrar görmenin kalbini kıracağını biliyordu. Hem orada ölmüş olan Alex'in malikânesini görmek de üzerinde daha olumlu bir etki bırakmayacaktı.

Nick hepsini satıp hayatını temelli olarak Amerika'da, kendisine kucak açmış olan ülkede kurmaya karar verdi. Christianna'ya kararım söylediğinde karısı buna şaşırmadı. Christianna her zaman onun da söylediği gibi Almanya'ya dönemeyeceğine inanmıştı. Orada Nick'i inciten çok fazla şey yaşanmıştı.

Savaş sona erdiğinde Nick bir Kızılhaç grubuyla ve bir Yahudi mülteci organizasyonu ile iletişim kurarak annesinin izini sürmeye çalıştı. Eylül'de ona zaten şüphelendiği şeyi söylediler. Annesi, kocası, dört çocuğı, ve ebeveynlerinin de dahil olduğu birçok akrabasıyla birlikte ölmüştü. Tüm aile, birçok başka Yahudi gibi yok edilmişti. Bunu öğrenmek Nick'i şaşırtmasa da üzdü. Annesinin başka çocukları olmuş ama Nick'i hiç tanımamıştı. Durumu öğrendiğinde Nick annesini tekrar kaybetmiş gibi hissetti.

Babasının eski avukatının kendisiyle iletişim kurması Nick'i şaşırttı. Tüm yaz yazıştıktan sonra avukat mülkü satmak için Nick'in iznini istedi. Avusturyalı bir kont tarafından her şeyi satın almak üzere kayda değer bir meblağ teklif edilmişti. Gece boyunca derinlemesine düşündükten sonra Nick

teklifi kabul etti. Bu para, savaştan önce sahip oldukları gibi bir servet etmemesine rağmen Nick’e istediği her şeyi yapması için yeterdi. Ve ne istediğini biliyordu. Yıllardır hayalini kurduğu, Santa Ynez’deki çiftliği almak istiyordu. Ya baktığı çiftliklerden birini alacak ya da baştan bir çiftlik inşa edecekti. Ama zamanı gelmişti. Yedi yıldır sirkte çalışıyordu. Elli yaşına yeni basmıştı ve çocuklarıyla birlikte kendileri için bir yuva istiyordu.

Florida’ya döndüklerinde sirkten ayrılmak ve Kaliforniya’da bir çiftlik almak istediğini Christianna’ya söyledi. Bunu duyan Christianna dehşete kapıldı. Oldu olası bu günün asla gelmemesini ummuştu. Ama artık Nick’in bunu yapmak ve onlara harika bir hayat sağlamak için parası vardı. Fakirlik ve sıkıntı günleri sona ermişti. Nick için sirk günleri de sona ermişti.

“Gidemem,” dedi Christianna boğuk bir sesle.

“Sen ciddi misin?” Nick çok şaşırılmış görünüyordu. “Artık ne istersek yapabiliriz. Bundan böyle bir karavanda çingeneler gibi yaşamamız gerekmiyor.”

Telaşlı bir sesle, “Ama benim bildiğim tek hayat bu, Nick,” dedi genç kadın. Christianna yirmi sekiz yaşındaydı ve başka bir hayatı hiç tanımamıştı. Fakat Nick, sirk iki yaşında olan Chloe’nin tüm hayatı haline gelmeden önce –ki şimdiden o yolda ilerliyordu– daha fazlasına sahip olmasını istiyordu. Sandor ve Christianna’nın ağabeylerinin bundan hoşlanmayacaklarını biliyordu ama bu adımın ailesi için önemli olduğunu düşünüyordu. Üstelik bunu Lucas’a da

borçluydu. On üç yaşındaki oğlanın iyi okullara gitme ve pal-yaçolar ve sakallı hanımdan oluşan en yakın arkadaşlarından daha iyi bir gelecek şansına ihtiyacı vardı.

Christianna onunla bu konuda konuşamayacak kadar üzgündü. Babasıyla da konuşmamıştı ama Nick konuyu ne zaman gündeme getirmeye çalışsa, ona sirkten ayrılmayacağını söylüyordu. Sirkten ayrılacağını yöneticilere hemen haber vermek istiyordu ama Christianna için ocak-şubata kadar, hatta tur öncesi, mart-nisana kadar beklemeyi kabul etti. Ama Christianna'nın kesin olarak ayrılacaklarını anlamasını sağladı. Genç kadın yine bu konuyu onunla tartışmayı reddetti. Diğer yandan Nick emindi; kararını vermişti. Ayrıca, güzel bir at çiftliği satın alacak veya inşa edecek ve çiftliğini yetiştirmek için kaliteli atlarla, hatta isterse Lipizzanlarla doldurmak için yeterli paraya sahipti. Tekrar istediğini yapabilme özgürlüğüne kavuşmuş ama geçen zamanda çok şey öğrenmişti.

Nick, Noel'de Marianne'den tatlı bir mektup aldı. Genç kadının Virginia'ya taşındığını, burada at yetiştiricisi bir adamla evlendiğini ve şimdiden bir bebek beklediklerini öğrenince şaşırdı. Malikânesinin henüz satılmadığını ama yakında satılacağına emin olduğunu söylüyordu. Ama en önemlisi mutlu ve huzurluydu. Kocasına çok âşık olduğu belli oluyordu. Nick ve ailesinin gelip kendilerini ziyaret etmesini istiyordu. Marianne, Nick'i görmeye can atıyordu ve ocakta gelmelerini teklif ediyordu. Nick, Christianna'yla konuşarak ona Marianne'in kendisi için ne kadar önemli olduğunu, onu

neredeys e kızı gibi gördüğünü anlattığında Christianna onunla bu geziye gelmeyi kabul etti. Karısı Marianne'den yalnızca dört yaş daha büyüktü ve Violet, Chloe'den bir yaş büyüktü. Yedi yılın ardından Nick, Marianne'i ilk kez görecekti. Lucas'ın onunla ilgili anıları şimdiden bulanıktı ama Nick'inkiler tamamen berraktı.

Yeni yıldan sonraki hafta sonu planladıkları gibi Virginia'ya gittiler. Nick de Christianna da Arthur'la tanıştıkları zaman onun harika bir insan olduğunu ve Marianne için kusuraş bir eş olduğunu düşündü. Violet çok sevimliydi, Arthur'un at çiftliği ise olağanüstüydü. Köklü bir Güneyli aileden gelen Arthur, atlar hakkında çok bilgilydi. Baştaki utangaçlığına karşın Marianne çok sıcak ve misafirperverdi. Arthur da öyle. Christianna, sayelerinde çok iyi vakit geçirdi. Üstelik Lucas, Marianne'i görür görmez hatırladı. Genç kadın Toby de aralarında olmadığı için üzgündü. Bu durum, Nick için hem oğlunun hem de Alex'in yokluğunu daha ağır bir hale getirdi. Fakat buna rağmen Marianne ve ailesiyle birlikte harika zaman geçirdi. Ziyaretleri mükemmel bir şekilde sonuçlandı. Nick ve Christianna, Florida'ya dönüş yolu boyunca hep bunu konuştu. Geri döndüklerinde Nick, karısına işten ayrılacağını bildirmek istediğini tekrar hatırlattı. Bir daha sirkle tura çıkmayacaktı. Sirkteki yılları sona ermişti. Arthur'un ki gibi bir at çiftliğine sahip olmak istiyordu.

Kaçınılmaz olarak bu, haftalarca süren ve Nick'in kazanamadığı bir tartışmaya dönüştü. Christianna babasını ve ağabeylerini de işin içine soktu, böylece onlar da Nick'le tar-

tıştılar. Nick sirkle çalışmaya devam etmek için fazla yaşlı olduğunu söyledi sadece. Bir at çiftliği sahibi olup at yetiştirmek istiyordu ve buraya kadardı. Christianna ise sirkten ayrılmamakta diretti. Başka bir hayat istemiyor ve Nick’le birlikte sirkten ayrılmayı reddediyordu.

Mart’ta Nick’in engellemeyi umduğu sonuca vardılar. Ayrılacaklardı. Nick bir çiftlik kurmak için Lucas’la birlikte Kaliforniya’ya giderken Christianna ailesiyle sirkte kalacak ve Chloe’yi yanında tutacaktı. İkisini birden kaybetmek Nick’in içini sızlattığı halde bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Chloe’yi her fırsatta ziyaret edebilirdi ve kızı büyüdüğünde o da çiftliği ziyarete gelebilirdi. Christianna da Nick kadar üzüntülü olsa da onunla hemfikir di. Yolları farklı yön lere ayrılıyordu ve ikisi de diğ erinin istediğini yaparak mutlu olmayacaktı. Boşanmayacak olmakla birlikte ayrılıyorlardı. Bu haberi duymak Gallina’yı perişan etti. Lucas da mutsuzdu. Sirkteki arkadaşlarını özleyecekti, ayrıca Christianna ve küçük kız kardeşini çok seviyordu. Öte yandan Nick, sirkten ayrılmanın onlar için doğru olduğundan emindi, dolayısıyla tereddüt etmedi.

Sirk tura çıkmadan evvel istifa dilekçesini ilet tiğ inde John Ringling North onu caydırmak için bizzat görmeye geldi. Fakat konuşmaları bittiğ inde onu anladığını söyledi ve Nick’e bu kadar uzun süre kaldığı için teşekkür etti. Nick’in hayatına devam etme vaktinin geldiğini fark etmişti.

“Hayatımı kurtardınız,” dedi Nick minnetle. Ama yedi yılın ardından gitmesi gerekiyordu. “Bunu hiç unutmayaca-

ğım.” İki adam el sıkıştı. Nick, sirkin tur için Sarasota’dan ayrıldığı gün Kaliforniya’ya doğru yola çıkmaya karar vermişti. Christianna’yla aralarında bir düşmanlık yoktu; bu yalnızca üzücü bir karar ve ikisi için bir yol ayrımıydı. İkisinin de kendi yollarına gitmeleri gerekiyordu. Artık aynı kişi değillerdi ve aynı yöne gitmiyorlardı.

O hafta Nick tüm eski arkadaşlarıyla vedalaştı ve gitmeden önceki gece, yük vagonlarına atlar dışında her şeyi yerleştirdi. O ve Christianna son geceyi karavanda birlikte geçirdiler. Nick onunla sevişmek istiyordu ama yapmadı. Tüm gece ona hiç dokunmadan uyumasını seyretti. Onu daima seveceğini biliyordu. Ertesi sabah kalktıklarında Christianna da aynı şeyi söyledi. Nick o günden itibaren her gün Christianna’yı özleyeceğini biliyordu ancak rüyasının peşinden gitmek zorundaydı.

At çadırına birlikte yürüdüler. Christianna, Pegasus’u son bir kez okşarken ağlıyordu. Onu ve Athena’yı da özleyecekti.

Çok geçmeden Nick ve Lucas atları vagonlarına yüklediler. Christianna onları izlerken gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Nick’e kederle gülümsedi, Nick ise başının tepesine bir öpücük kondurdu. Hemen sonra Christianna’nın, gözlerindeki yaşları görmemesi için arkasını döndü. Her şeyi yüklemişlerdi. Nick Chloe’yi öpmeye gitti ve uzun uzun karısına baktı.

“Kendine dikkat et. Ben izlemiyorum diye ağ kullanmaktan vazgeçme. Christianna başını iki yana sallarken bunu

asla yapmayacağını biliyordu. Nick'in hayatına kattığı tüm güzellikleri düşünmemeye çalışıyordu.

Karavanlarını sürmek için direksiyona geçen kayınbiraderi Nick'e el salladı. Nick'in gidişi hepsini üzüyordu. Kısa bir süre sonra sirk karavanları ve araçlarından oluşan konvoy yola koyuldu. Nick ve Lucas, Nick'in satın aldığı yeni karavanla panayır alanından ayrılmak için sıraya girdi. Nick telaşlı bir ifadeyle durduğunda çıkışa yeni ulaşmışlardı. Lucas'a baktı, sonra geri dönüp tekrar panayır alanına yöneldi.

“Ne yapıyorsun baba?” diye sordu kafası karışmış görünen Lucas.

“Endişelenme. Burada bekle,” dedi Nick karavanlarını yolun kenarına çekerek dışarı fırlarken. Diğer karavanların oluşturduğu sıraya doğru koştu. Nick yol kenarında kucağında Chloe'yi taşıyan Christianna'yı görene dek koşturmayı devam etti. Bavulların geri kalanını Peter taşıyordu. İri, korkmuş gözleriyle genç kadın savaş alanındaki bir mülteciye benziyordu. “Tamam, pes ediyorum. Kalıyoruz. Sonsuza dek sirkte kalacağız. Seni seviyorum,” dedi Nick. İçi pelteye dönmüş gibi hissediyordu. Christianna olmadan hayalinin hiçbir değeri yoktu. Karısını tüm çiftliklerden daha fazla seviyordu.

“Kaliforniya'ya geliyoruz,” dedi Christianna titreyen bir sesle. “Sirkten ayrılıyoruz.”

İkisi de diğeri uğruna istediği her şeyden vazgeçmeye hazırды. Peter onlara gülümsedi ve Christianna'nın çantalarını yere bıraktı.

“İkiniz de delisiniz. Birbirinizi hak ediyorsunuz.” Ama

onlar için mutluydu. “Bu durumda hangi yöne gidiyorsunuz?”

“Kaliforniya’ya,” dedi Christianna net bir şekilde. Gülümseyerek kocasına bakıyordu.

“Emin misin?” diye sordu Nick. “İstersen sirkte kalırım. Tek istediğim sensin. Gerisi önemli değil.”

“Evet eminim. Hepimiz için. Lucas ve Chloe için en iyisi bu olacak. Kızımızın yüksek tel üzerinde veya kız kardeşim bundan korkarak büyümesini istemiyorum.”

Bunun üzerine Christianna ve Nick karavanlarına yürürken Peter çantaların geri kalanıyla birlikte onları takip etti. Peter ikisini de öptükten sonra Nick, Lucas’la konuşmak için kapıyı açtı.

“Bir iki şey unuttuk,” dedi gerçekçi bir tavırla.

“Nedir?” diye sordu Lucas. Gecikme aklını karıştırmıştı.

“Christianna ve kız kardeşin. Onlar da geliyor.” Lucas’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Christianna Chloe’yi bir oyuncak çantasıyla birlikte arka koltuğa Lucas’ın yanına yerleştirdi.

Panayır alanından ayrılırken Peter’a el salladılar ve Kaliforniya’ya yöneldiler. Uzun bir yolculuktu, atlarla birlikte yavaş yavaş gitmek on günlerini aldı ama asla arkalarına bakmadılar.

Yirmi Yedinci Bölüm

Nick ve Christianna'nın Santa Ynez Vadisi'nde çiftliklerini bulması altı ay sürdü. Her gün aramaya devam ettiler ve sonunda doğru araziye, yıllık kutsal Santa Ynez ziyaretlerinde Nick'in uğramayı daima sevdiği uçurum kenarında rastladılar. Orada bir çiftlik bulmak bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Kiralık bir evde yaşarken çiftlik evini yeniden inşa ettiler. Yıl sonunda Pegasus Çiftliği iyi bir başlangıç yapmıştı. Nick altı Lipizzan ve birkaç Arap atı daha satın almıştı. Ülkedeki en iyi Lipizzanları yetiştirmek istiyordu. Planladığı gibi Pegasus'u en iyi damızlığı olarak kullanacaktı.

Lucas sirki ve palyaçoları özlemekle birlikte yeni okulunu seviyordu ve bir sürü arkadaş edinmişti. Chloe büyüyordu. Artık Christianna bile normal bir hayatın hepsi için daha iyi olduğuna katılıyordu.

Noel'de Nick ve Marianne mektuplaştı. Marianne'in oğlu haziranda doğmuştu ve genç kadın şimdiden yine ha-

mileydi. Babasını kaybettikten sonra Nick'le iletişimde olmak onu özellikle memnun ediyordu. Nick kaybettiği, savaştan önceki Almanya'daki hayatın son kalıntısıydı.

Christianna'nın tüm ailesi bayramlarda birkaç gün ve sonraki yaz Kaliforniya'da turdayken gelip onlarda kaldı. O zamandan itibaren yılda iki kez gelip onlarda kalmayı bir gelenek haline getirdiler. Geldikleri andan itibaren ev hıncahınç doldu, sürekli yemek pişirildi. Bol bol konuşup güldüler, çiftliğin etrafında at bindiler. Sandor, Christianna'nın sirkten ayrılışına hâlâ üzülmekle beraber onu iyi bir adamla düzenli bir hayat sürerken görmesi onu memnun ediyordu. Mina, evvelki gönülsüzlüğüne rağmen Christianna'mn izinden gidecek tel cambazlığına başlamıştı. Christianna gittiğinde başka seçeneği kalmamıştı, o da şikâyet etmeden ablasının rolünü üstlenmişti, artık bu konuda kendinden daha emindi. Roman-yalı bir jimnastikçiyle flört ediyordu. Ağabeyi evleneceklerini düşünüyordu. Mina'nın sirkten biriyle olması aileyi mutlu ediyordu. Nick'in karısını alıp kaçıışı bir istisnaydı.

Nick için, hatta Christianna için bile, sirk arkalarında kalan, gittikçe silikleşen bir rüyaymış gibi geliyordu. Çiftlikte yaşamayı seviyorlardı. Sirk heyecan vericiydi ama şimdi Christianna'nın önceden hiç hayal etmediği bir hayata sahiplerdi. Güzel bir evleri, arkadaşları vardı. Lucas da okulunu ve arkadaşlarını çok seviyordu. Ayrıca Christianna artık atlara çok düşküncü. Nick zamanla eyaletin en iyi Lipizzanlarına sahip oldu; şimdi ülkenin en iyilerine sahip olmayı is-

tiyordu. Pegasus'un yavruları doğmaya başlamıştı ve Nick'in umduğundan daha iyilerdi.

Sirkten ayrılışlarından beri Marianne her yıl onlara bir Noel kartı göndererek onları yeni bebeklerinden haberdar ediyordu. Şimdi Arthur'la üçü erkek biri kız, dört çocukları vardı, bir de Violet'a sahiplerdi tabii. Mektuplarında, Beau-lieulerin her yıl onları Garrison Çiftliği'nde ziyarete geldiklerini ve çocukların her yaz onlarla birlikte İngiltere'de, Haversham'da kaldığını söylüyordu. Marianne, onların diğer çocukları için de harika birer büyükanne ve büyükbaba olduğunu düşünüyordu. En önemlisi Artur'la mutluydu. Onun dünyadaki en nazik erkek olduğunu söylüyordu. Birlikte çok güzel bir hayatları vardı. Tıpkı Nick ve Christianna'nın çiftliklerinde sürdürdükleri hayat gibi. Savaşın çalkantılı yıllarından sonra hepsi hayallerindeki hayata kavuşmuştu.

Nick ve Christianna'nın sirkten ayrılışının üzerinden on dokuz yıl geçtikten sonra Marianne, çocukları, kocası ve çiftlikleriyle yoğun bir hayat sürüyordu. O ve Arthur çiftliklerinin geliştirmişlerdi. Marianne her biri rekabetçi biniciler olan çocuklarını konkurhipiklere* götürmeyi ihmal etmiyordu. Hal böyleyken tüm bu yıllarda Kaliforniya'yı hiç ziyaret edememişti. Beş hareketli çocuk ve bir kocayla hayatı fazlasıyla doluydu. Nick'in durumu da ondan farksızdı. O da hiç uzak-

* Birçok farklı at ırkının ve binicilik disiplininin sergilendiği bir yarışmadır. Fakat biniciler parkura teker teker girdiğinden at yarışından farklıdır (ç.n.)

laşamıyordu, zaten böyle bir isteği de yoktu. Lucas ve Chloe onları sürekli meşgul ediyordu. Ayrıca Pegasus'un ve diğerk atların üremesini denetlemek Nick'in aşırı vaktini alıyor ve çiftlikte hazır bulunmasını gerektiriyordu.

Nick kaç zamandır Marianne'le bir araya gelemediklerinden ötürü utanç ve suçluluk duyuyordu. Marianne de bu konuda kötü hissediyordu ama yıllar çok hızlı geçmişti. 1965 yılında Violet'ın katıldığı bir konkurhipik için Marianne kızıyla birlikte Santa Barbara'ya gidecekti. Violet, Olimpiyatlara hazırlanıyordu. Bu vesileyle Marianne, Violet'la birlikte Santa Ynez'e gidip bir gün için bile olsa Nick ve Christianna'yı ziyaret etmek istedi. Diğerk çocukları evde Arthur'la bırakmayı planlıyordu. Konkurhipikten sonra Violet'la boş bir günleri olacaktı. Nick yazdığı cevapta onları hafta sonu için kalmaya davet etti. Nick, Alex'in kızını bu kadar uzun süredir görmediğı için eski arkadaşını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Marianne artık beş yetişkin çocuğa sahip bir kadındı. Nick yetmiş, Christianna kırk sekiz yaşındaydı. O yıl üniversiteyi bitiren Chloe, yirmi ikisine basmış ve Floransa'daki bir Standford programından mezun olmuştu. Şimdi İtalyancayı akıcı bir şekilde konuşuyordu, en azından öyle olduğunu iddia ediyordu.

Lucas otuz üç yaşında, Vadi'den mükemmel bir kızla evliydi ve çiftlikte babasıyla birlikte çalışıyordu. Yalnızca bir yıldır evlilerdi, henüz çocukları yoktu ama Nick er ya da geç buna vakit ayıracıklarını tahmin ediyordu. Fakat Lucas ve

Sally'nin hiç acelesi yoktu. Nick gelinini çok seviyordu. Sally yakınlarda bir çiftlik sahibi olan bir aileden geliyordu ve Bingler kadar atlara düşküncü. Çiftlik konusunda bilgili olan Sally, onlara yardımcı oluyordu. Nick, Marianne ve ailesini Lucas'ın düğününe davet etmişti ama Marianne çiftlik işlerinden uzaklaşmadığından bunu kaçırmıştı. En azından şimdi Sally'yle tanışmak istiyordu. Ayrıca Lucas'ı on dört yaşından beri göremediği için de üzgündü. Her şeye rağmen Marianne'in kalbinde onlar ailesinin bir parçasıydı ve daima öyle kalacaklardı.

Santa Barbara'daki konkurhipikten sonra çiftliğe gelen kırk dört yaşındaki Marianne arabasından indiğinde, Nick'e on dokuz yıl önce onu en son gördüğü yirmi beş yaşındaki halinden farksız göründü veya bir değişiklik varsa bile çok azdı. Marianne Almanya'daki genç kız haliyle ve on dokuz yıl önce Arthur'la evlendiğindekiyle aynı güzel, uzun, asil görünümlü, ince bir sarışındı. Nick ve Lucas gibi Marianne de yıllardır – Arthur'la evlendiğinden beri– Amerikan vatandaşıydı. Kızı Violet yirmi üç yaşında güzel bir genç kadın olmuştu.

Marianne, Nick'in Lipizzanlarını gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı; ona uzun zaman önce babasının sahip olduklarını hatırlattı. Ayrıca otuz bir yaşındaki Pegasus'un hâlâ hayatta olduğunu görmek onu mutlu etti. Onu eski bir arkadaşısı sayan Marianne bir merhaba demek için atı tuttukları ahıra gitti. Şimdi sakın ve yaşlı olsa da hâlâ Marianne on yedi yaşındayken babasının onu Nick'e verdiği zamanlardaki

kadar görkemli görünürlü bir attı. Nick'e kendi safkan atlarını üretmekte iyi hizmet sunmuştu. Çiftliğin başarısı onun sayesindeydi. Onu ve diğer Lipizzanları görünce Violet de heyecanlanmıştı. Hiç tanımadığı büyükbabası gibi tam bir at düşkünüydü. Ayrıca coşkunu ve hafif İngiliz eksantrikliğini, yazlarını birlikte geçirdiği baba tarafından büyükannesi Isabel Beaulieu'den almıştı. Violet, Beaulieulerin üvey babasıyla da yakın olduklarını söyledi. Arthur kızın babasına ve Beaulieulere olan saygısından Violet'i evlat edinmemiş olmasına rağmen Violet'le çok yakınlardı. Arthur ona karşı daima harikaydı ve onu kendi çocuklarından ayırmazdı.

Marianne'in Bingler'e yaptığı ziyaret müthişti, hep birlikte mükemmel bir hafta sonu geçirdiler. Nick ve Marianne at sırtında çiftliği gezerken Marianne'in babasından ve Nick'in yıllardır kendine düşünme izni vermediği anılardan konuştular. Alex'i ve elbette Toby'yi hâlâ özliyordu. Fakat Nick için Almanya'daki hayatı Alex, Toby ve kendi babası Paul dışında buharlaşıp kaybolmuştu. Almanya'daki zamanları ikisine de başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu. Hepsi çok uzun zaman önceydi.

Violet, Lucas ve Sally'den on yaş küçük olmasına rağmen hepsi atlar konusunda öyle tutkuluydu ki hafta sonu boyunca hep atlardan ve Violet'ın Olimpik binicilik takımına hazırlanmasından konuştular. Çiftlikte onun at binişini bizzat görmüş olduklarından üç yıl sonra televizyonda altın madalya kazandığını görmek hiçbiri için sürpriz olmadı. Tören sırasında Violet

mutlulukla ısıldıyordu. Nick onu izlerken gurur duydu; biliyordu ki yaşasaydı Alex de torunuyla gurur duyardı.

Lucas ve karısı Sally, evlendiklerinden beri çiftlikte öyle meşgullerdi ki ilk bebekleri altı yıl sonra dünyaya geldi. Nick'in ilk torunu bir erkekti. Ona Nick'in eski arkadaşı Alex'in ismini verdiler. Lucas, Marianne'e mektup yazarak bunu haber verdiğinde Marianne çok duygulandı ve onlara bebek hediyesi olarak babasının ve Lucas'ın ağabeyi, sevgili eski dostu Toby'nin anısına minik bir çift binici çizmesi gönderdi. Aileleri tüm bu yıllardan sonra bile ayrılmaz bir şekilde bağlıydı.

O zamanlar Chloe, babasının çiftliğinde atlar üzerine uzman bir veteriner olmak için Davis'te veterinerlik okuyordu. Ebeveynleri bundan büyük heyecan duyuyordu.

Dört yıl sonra üzücü bir haber aldılar. Violet bir mektup yazarak Marianne'in bir konkurhipiğe giderken geçirdiği araba kazasında öldüğünü haber verdi. Yalnızca elli beş yaşındaydı. Nick için bir devrin kapanışı olan bu hadise, onu derinden üzdü. Amerika'ya geldiğinde çok küçük olduğundan sirk hayatından başka geçmiş bir hatırası olmayan Lucas dışında Marianne kayıp bir dünyanın son kurtulanıydı. Marianne, Alex'le olan dostluğu aracılığıyla Nick'in geniş ailesinin bir parçası ve Alex'le son bağıydı. Erken ölümü Nick'i çok sarstı. Sonraki yıllarda Violet, Binglerle arkadaşlıklarını

sürdü. Kardeşlerinin hiçbirinin ilgisini çekmediğinden üvey babasının çiftliğini Violet çekip çeviriyordu. Arthur, Marianne'in ölümü üzerine altüst olmuştu; karısı olmadan artık çiftliğin sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Seyahat etmek istediğini söylüyordu.

Violet annesinin ölümünden bir yıl sonra komşu bir çiftlikten başka bir at yetiştiricisiyle evlendi. Bundan bir yıl sonra Nick'in adından yola çıkarak Nicola adını verdiği bir kızı oldu. O zaman seksen iki yaşında olan Nick, bu jestten çok etkilendi. O yıl çiftliğin yönetimini Lucas'a devretmiş olduğu halde hâlâ sağlıklı ve çok zindeydi. Hâlâ atların iyisinden şaşmaz bir biçimde iyi anladığından yeni at alacakları zaman tüm müzayedelere oğluyla birlikte gidiyordu. Nick'in kendi safkan atlarını üretmeye devam etmeleri için seçtiği atlar fevkaladeydi. Lucas da babasının derslerini –Nick'in kırk yıl önce Alex'ten öğrenmiş olduğu dersler– iyi öğrenmişti.

Violet'in kızı Nicola doğduğunda, Lucas'ın oğlu Alex altı yaşındaydı. Oğlan büyükbabasının göz bebeğiydi. Nick ona Lipizzanlarla ilgili her şeyi öğretti. Ayrıca ona sirkle ve babasının onun şimdiki yaşındayken arkadaş olduğu palyaçolarla ilgili hikâyeler anlatırdı. Alex, büyükbabasının Pegasus'la, sirkle ve palyaçolarla ilgili hikâyelerini dinlemeyi seviyordu. Pegasus, Alex doğmadan önce ölmüş ve çiftliğe gömülmüştü. Yine de Alex Pegasus'la ilgili her şeyi biliyordu.

Nick ve torunu her akşamüzeri, genellikle güneşin batışından hemen önce birlikte at binerlerdi. Nick; sirk, savaşta

ölen amcası Toby, babasının çocukluk hali, Alex'in adını aldığı Almanya'daki eski arkadaşları Alex, onun sahip olduğu güzel atlar, onları ne kadar iyi eğittiği ve savaşta nasıl bir cesaret sergilediği hakkında hikâyeler anlatırdı ona. Büyükbabasının hikâyeleri Alex'i büyülerdi. Bir gün birlikte at binerlerken Nick konuşmayı kestiğinde Alex'e eyerinin üzerinde dinleniyormuş gibi göründü. Muhteşem Pegasus'un oğullarından biri olan güzel bir Lipizzan aygırına biniyordu. Aygır yavaşça ahıra doğru dönmeye başladığında Alex'in atı onu takip etti.

Ahıra döndüklerinde, "Büyükbabam uyuyor," dedi Alex Lucas'a. Küçük oğlan endişeli görünmüyordu fakat Lucas babasına bakar bakmaz ne olduğunu anladı. Nick hayatının sonuna kadar hareketli ve zinde olmuştu. Hayatına âşıktı, çiftliğinde mutluydu ve atlarına tutkundu. Tam isteyeceği şekilde ölmüştü; bir Lipizzan'ın sırtında torunuyla birlikte arazisini katederken. Öldüğü sırada güneş, sevdiği dağların üzerinden batıyordu ve Nick, hayatının ve dünyasının tadını çıkarıyordu.

Lucas oğlunu içeri, annesini bulmaya yolladıktan sonra babasını son kez eyerin üzerinden nazıkçe kaldırdı.

Onu çiftliğin huzurlu bir köşesine, Pegasus'un gömülü olduğu yerin yakınına gömdüler. Yıllarca Christianna'yla birlikte ziyaret ettiği uçurumun kenarına. Onu oraya, biri gözdesi olan iki Lipizzan'ın –eyerlilerdi ama üzerlerinde bir binici yoktu– çektiği bir at arabasıyla götürdüler. Christianna yanlarında yürüdü.

Christianna onu her gün ziyaret etti ve onunla konuştu. Bazen oraya bizzat Lipizzanlardan birinin sırtında giderdi. Nick ona harika bir hayat vermişti ve Christianna onunla birlikte çiftliğe gelmekten hiç pişman olmamıştı. Nick, ikisi için de haklı çıkmıştı. Altmış yaşında bile güzel bir kadın olan Christianna, Nick'i hayatının sonuna kadar sevdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

İngiltere’de Hertfordshire’da Haversham Kalesi yakınında yapılan müzayededeki açık arttırma hızla sona erdi. Her yıl yapılan bu müzayede, dünyanın her yerinden meraklılarını çekerdi. Atlar konusunda en bilgili insanlar ve en ciddi alıcılar Arap atları, efsanevi gösteri atları, av atları, engel atlamakta usta olan atlar ve mümkün oldukça Lipizzan atları satın almak için çıkıp gelirdi. Listedeki ikinci Lipizzan en yüksek teklifleri teşvik ediyordu. Bölgenin yerlilerinden birinin, söylentilere göre kalede kalan ve Beaulieu ailesinin bir üyesi olan kadının bunu kaçırmaya niyeti yoktu. Not defterini neredeyse belli belirsiz bir şekilde kıdırdı ve gözlerini müzayedecininkilere kilitledi. Olağanüstü aygırı başkasına kaptırmayacaktı. Uzun boylu, kovboy şapkalı, gevşekçe yana kaymış bir adam, onunla kıran kırana mücadele ediyordu. Rahat duruşuna rağmen adamın keskin ve zeki bakışları vardı ve teklifler hızlı bir tempoyla yükselirken gözcülerden biri onu gözüne kestirmişti.

“Pembe bluzlu hanım,” dedi müzayedeci tekrar. Bir süre

sonra gözcü, yan taraftan başka bir teklif olduğunu bildirdi. Eninde sonunda diğer herkes çekilince son bir baş onayı ve gülümsemeyle kovboy şapkalı adam da pes etti. Böylece pembe bluzlu kadın muzaffer bir sırtış sergiledi ve iki yanındaki iki çekici kadın tarafından sırtı sıvazlandı. Lipizzan'ı satın alan kadın uzun boylu ve sarışındı, otuzlarının başlarında görünüyordu. Açık arttırma sıradaki at için devam ederken gözcülerden birine bilgilerini verdi ve birkaç dakika sonra koltuğunu terk ederek atın parasını ödemek üzere kasiyerin yanına gitti. Kovboy şapkalı adam onu orada buldu ve elini uzattı. Adam şapkasıyla uyumlu bir şekilde iyice eskimiş kovboy çizmeleri giyiyordu.

“Sadece tebrik etmek istedim. Muhteşem bir at aldınız,” dedi geniş bir gülümsemeyle. En yüksek ikinci teklifi kendisi vermişti ve kaybetmek istemezdi. Fakat Lipizzan'ı satın alan kadının ne pahasına olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğini hissetmişti. Üstelik son teklifinde zaten limitini epey aşmıştı. O gün iki farklı at almıştı. Şahane Arap atlarını aldığı için mutlu olsa da oraya Lipizzan için gelmişti. Arap atları yalnızca karşı koyamadığı ilavelerdi.

“Teşekkür ederim,” dedi sarışın kadın hoş bir biçimde, hafifçe utanmış bir gülümsemeyle. “Üzgünüm, Lipizzanlara karşı bir zaafım var.”

“Benim de öyle,” dedi adam rahatlıkla. “Onu gösteri için mi aldınız?”

“Hayır, yetiştirmek için.”

“Ben de aynı sebeple istiyordum. Belki bir ara bu konuda

konusabiliriz. Ben Kaliforniya'daki Pegasus Çiftliği'nden geliyorum.” Kadın, atlarla ilgiliyse çiftliğini duymuş olacağından emindi. Yanındaki kadınlar İngiliz'di fakat konuşmasından onun Amerikalı olduğunu anlayabiliyordu.

“Virginia'da Garrison Çiftliği,” dedi kadın. Adam onun Amerikalı olduğunu biliyordu. “Yakınlarda yaşayan kuzenlerimle kalıyorum.” Kadın, kuzenlerine ait kalede kaldığını söylemek istemedi. Bu onu bir züppe gibi gösterirdi. Halbuki adam çok mütevazıydı ve rahat tavırları vardı. Kadın açık arttırma boyunca çok ciddiye. Binici pantolonu ve binici çizimleri giyen güzel bir kadındı. O gün müzayedenin başlangıcına kadar at binmişti. “Dürüst olmak gerekirse, onu duygusal sebeplerden aldım. Lipizzanlar ailemin tarihinin bir parçasıdır.” Kadın açık arttırmada neden o kadar ateşli olduğunu açıklamak zorunda hissetti ama adam bunu kafasına takmışa benzemiyordu. Nezaketle kaybetmişti ama kadının söylediği şey merakını uyandırdı.

“Lipizzanlar benim de aile tarihimin bir parçasıdır,” dedi adam muğlak bir şekilde. Kadının gözlerinde ona tanıdık gelen bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordu. Sanki daha önce tanışmışlardı.

“Büyük büyükbabam Almanya'da savaştan önce en yakın arkadaşına iki Lipizzan vererek onun hayatını kurtardı. O zamandan beri bizim için bir tür uğur oldular.” Gülümsediğinde adam onun gözlerinin ne kadar mavi olduğunu fark etti; kendininkilerle aynı renkteydiler. Fakat kadının teninin beyaz olduğu kadar adam esmerdi ve Kaliforniya'da bronzlaşmıştı.

Ayrıca güneş altında gözlerini kısmaktan göz çevresinde çizgiler vardı. Kırklı yaşlarının başında çok yakışıklı bir adamdı.

“Büyükbabama Almanya’da en iyi arkadaşı tarafından iki Lipizzan verildi ve onlarla birlikte bir sirk katılması büyükbabamın hayatını kurtardı,” dedi kovboy şapkalı adam dikkatle. İkisi de garip bir şekilde sanki bir bütünün iki yarısıymış gibi birbirine uyan hikâyelerini kafalarında karşılaştırıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi kadın, adama bir hayalet görmüş gibi bakarak. “Sirkle ilgili kısmını anlatmadım çünkü kulağa fazlasıyla delice geliyordu ve sirk kısmının gerçek olduğundan hiçbir zaman tamamıyla emin olmadım. Bana bunu annem anlattı ama sirk konusunda her zaman biraz muğlak ve büyükanнем ben doğmadan önce öldüğünden ona sordum.”

“Aynı iki adamdan bahsediyorsak sirk kısmı doğrudur. Büyükbabam 1938’de Almanya’yı yanında bir yük vagonunun içinde iki Lipizzan ve altı Arap atıyla birlikte terk etti ve bir sirk katıldı. Senin adın ne?” diye sordu şaşırılmış görünüre. Bu hikâyeye ilişkili iki insanın aynı atı satın almak için İngiltere’ye gelmesi nasıl mümkün olurdu? Adama kademiş gibi geliyordu.

“Nicky Steele. Büyükanнемin kızlık soyadı Hemmerle’ydi. Marianne von Hemmerle. Babasının adı Alex. 1940’ta büyükanنemi Almanya’dan çıkarak arkadaşlarının yanında kalması için İngiltere’ye göndermiş. Büyükanنem orada, savaş sırasında, Kraliyet Hava Kuvvetleri’nden bir pilotla –büyükbabamla– evlenmiş, o öldükten sonra büyükanنem Amerika’ya gidip tekrar evlenmiş. Annem Violet

Beaulieu Steele bir İngiliz'in kızı, yani yarı İngiliz. Benim de burada kuzenlerim var.”

“Bana büyük büyükbabanın ismi verilmiş. Adım Alex Bing. Büyükbabamın soyadı von Bingen'di. Nicholas von Bingen. Sirke katıldığında adını Nick Bing olarak değiştirmiş ve adı böyle kalmış. Sirkten ayrıldıktan sonra eski adına dönmemiş. Sanırım böylesi daha kolaydı.”

Nicky, Alex'in anlattıkları karşısında aynı şekilde sarsılmış görünüyordu. “Sanırım bana büyükbabanın ismi verilmiş. Nicola ama herkes bana Nicky der. Bu çok garip.” Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. “Keşke büyükannem hâlâ hayatta olsaydı da ona anlatabilseydim. Anneme anlatana kadar bekle. Virginia'daki çiftliklerini ben yönetiyorum.”

“Babam Lucas Bing hâlâ hayatta. Almanya'dan gelip ağabeyi ve büyükbabamla birlikte sirke katıldıklarında altı yaşındaymış. Babamın 1942'de Pasifik'te ölen kendinden büyük bir ağabeyi varmış, Tobias. Babam şimdi seksen iki yaşında ve hâlâ zinde. Büyükbabam Nick otuz yedi yıl önce, ben altı yaşındayken öldü. Öldüğünde çiftliğimizde onunla birlikte at biniyordum. Konuşurken öylece uykuya daldı. Çiftliğimizdeki tüm safkan atlar, savaştan önce Almanya'dan getirdikleri aygırdan, asıl Pegasus'tan geliyor.”

“Çiftliğinizi duymuştum. Tüm isimler tanıdık geliyor. Sirkle ilgili kısım beni hep şaşırtmıştır. Bana çok garip gelirdi, bunun doğruluğundan asla emin olamazdım,” dedi Nicky hafiften utanmış görünerek. Alex bir kahkaha attı.

“Bana da daima tuhaf gelmiştir. Ama eğlenceli bir şekilde

tuhaf. Büyükbabamın hikâyeleri olağanüstüydü. Sirkten bir tel cambazıyla evlendi. Karısı geçen sene doksan altı yaşında öldü. Müthiş biriydi. Polonyalı'ydı ve güzel bir kadındı. Bu konuyu bir şeyler içerken konuşmak ister misin?" Alex'in gözleri daha fazlasının peşinde Nicky'ninkileri araştırdı. Sanki Nicky geçmişten gelen bir hayaletmiş gibi.

"Bunu çok isterim." Nicky ona gülümsedi. "Müzayededen sonra eve gelmek ister misin? Kendini hazırla çünkü 'ev' dökülüyor olmasına rağmen Buckingham Sarayı'nın boyutunda. Ama büyüleyici bir yerdir. Büyükbabam savaş boyunca orada yaşamış ve annem orada doğmuş. Büyükbabam onun doğumundan bir gün önce bir bombardıman görevinde ölmüş." Kesişen yolları tarihle doluydu ve kulağa bir filmmiş gibi geliyordu.

İkisi de bir zaman sıçraması yaşamış gibi hissediyordu. İki saat sonra Alex, Haversham'daydı. Nicky'nin kuzenleriyle birlikte çay ve sonrasında viski içtiler. Kuzenleri sonradan Nicky'ye onun inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu söylediler ki bunu Nicky de fark etmişti. Fark etmemek zordu. Alex göz alıcıydı ve aynı zamanda çok sadeydi. Alex gelmeden önce Nicky, kuzenlerine geçmişin ve iki Lipizzan'ın aralarında bir bağ oluşturduğundan söz etti ve hikâyelerinin hızlı bir özetini anlattı. Kuzenleri hikâyenin büyüleyici olduğu kanısındaydılar ve Alex daha büyüleyiciydi. Onlara göre gerçek bir kovboydu.

"Kader, hayatım," dedi kuzeni Fernanda. Havaya kalkmış kaşları neredeyse başının üzerine çıkacaktı. Ve Alex boşanmış olduğunu ve hiç çocuğu olmadığını söylediğinde Fernanda, Nicky'ye anlamlı bir bakış attı. Nicky otuz yedi yaşındaydı; at

yetiştirmekle fazlasıyla meşgul olduğundan hiç evlenmemişti. Alex, söylediğine göre Nicky'den yaklaşık altı yaş büyüktü ama Nicky bununla ilgilenmiyordu. O, ortak hikâyelerini seviyordu.

Üç kadın ve Alex birlikte güzel vakit geçirdi. Sonunda Alex, otelde müzayededen arkadaşlarıyla buluşacağı için gitmesi gerektiğini söyledi.

Giderken Nicky'ye, "Lipizzan'ımn tadını çıkar," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Onu hakkaniyetle kazandın. İletişimde kalalım." Babasına bu karşılaşmayı anlatmaya can atıyordu. Sabah, satın aldığı iki atla birlikte Kaliforniya'ya dönecekti. Nicky, Lipizzan'ıyla birlikte Virginia'ya iki gün sonra dönüyordu. Alex gitmeden önce ona çiftliğinin adını hatırlattı. Nicky de Virginia'daki çiftliğinin adını tekrarladı. İnternette birbirlerinin çiftliğini bulmak zor olmayacaktı.

Alex gittikten sonra, "Hadi onu Google'dan araştıralım," dedi kuzeni kıkırdayarak. Okullu kızlar gibi hissediyorlardı. Pegasus Çiftliği'nin boyutundan etkilendiler, ayrıca orada Alex'in de hoş bir fotoğrafı vardı. Bir de daha yaşlı ama hâlâ çekici bir adam olan babasının fotoğrafı vardı. Göz alıcı bir aileydi. Çiftliğin merhum kurucusu Nick Bing'in ve Pegasus'un -çiftliğe adını veren aygırın- fotoğraflarını da buldular.

"Bence bir ara onu aramalısın veya uğrayıp bir ziyarette bulunmalısın," diye önerdi diğer kuzeni bir bardak daha viski içtikten sonra.

"Peki ne diyeceğim?" diye sordu Nicky utangaç bir ifadeyle. Ortak tarihlerine rağmen onu ararsa, aptal gibi hissedirdi.

"Yeni aldığın atla ilgili tavsiye iste. Bence karşılaşmanız

kaçınılmazdı. Kaderin marifetiydi. Düşünsene, büyükbaba-sıyla senin büyük büyükbaban birbirlerinin en yakın arkadaşymış. Büyük büyükbaban onun büyükbabasının hayatını kurtarmış ve yetmiş altı yıl sonra işte buradasınız.”

“Sadece bir tesadüf,” dedi Nicky onu başından savarak. “Gerçi tuhaf olduğunu kabul ediyorum.” O akşam Nicky Virginia’daki annesini aradı ve ona her şeyi anlattı. Bu hikâyeden etkilenen Violet, Santa Barbara’da bir konkurhipikten sonra annesi Marianne’le birlikte çiftliği ziyaret ettiğinde Alex’in babasıyla ve büyükbabasıyla tanıştığı zamanı hatırladı. 1965 yılıydı, Olimpiyatlara hazırlanıyordu ve bundan üç yıl sonra altın madalyayı kazanmıştı.

“Tüm bunlar ben evlenip seni doğurmadan önce, hatta bugün tanıştığın adam doğmadan önce oldu. Bu arada, nasıl biri?” Violet onu merak ediyordu. İki aile hâlâ birbirine Noel kartı gönderiyordu ama Violet ayrıntıları aklında tutamamıştı. Kızının müzayedede tanıştığı adam Nicky’nin geçmişinin bir yankısıydı; iki ailenin kaderi bir şekilde iç içe geçmişti.

“Hoş biri. Adeta yakışıklı bir kovboy,” dedi Nicky düşünceli bir biçimde.

“Atı senin almana üzüldü mü?”

“Hayır, bu konuda son derece centilmence davrandı. Zaten attan vazgeçmeye niyetim yoktu,” demesi annesini güldürdü.

“Bunun doğru olduğuna eminim.” Nicky bir şeyi kafasına koyduğunda asla geri adım atmazdı. Güçlü iradeli ve başına buyruk bir kişiliği vardı; evlenmeme sebebi buydu. Hiç dengiyle karşılaşmamıştı ve artık evlenmeyi istediğinden

emin değildi. Özgürlüğüne çok düşküncü. “Atı görmek için sabırsızlanıyorum. Şahane olmalı,” dedi Violet sıcak bir sesle. Hepsî at delisiydi. Bu, kanlarında vardı.

“Şahane,” dedi Nicky, Lipizzan’ı kastederek. Hoşnut bir sesle annesine atla ilgili her şeyi anlattı. İki gün sonra Nicky eve getirdiğinde, Violet atı kendi gözleriyle gördü. Beklediğinden bile daha güzeldi ve türünün şahane bir örneğiydi.

Nicky derhal onunla çalışmaya başlayarak ona itaat etmesini öğretmeye uğraştı ama bu hayvan Nicky’nin şimdiye kadar gördüğü en vahşi, en inatçı attı. Güçlü ve özgür ruhluydu. Sonraki ay, Nicky’nin onu eğitmek için gösterdiği tüm çabaya hâlâ direniyordu. Oysa Nicky ondan önce birçok Lipizzan eğitmişti ve bu türü iyi tanıyordu.

Ona Snow adını verdi ama at, Nicky’nin bu adı söylediğini her duyduğunda hoşuna gitmiyormuş gibi onu ısır-maya çalıştı. Geri kalan zamanda, eline geçen her fırsatta Nicky’yi üzerinden attı. Eğitmeye çalıştığı hiçbir at Nicky’yi üzerinden böyle sık atmamıştı. Nicky baştan ayağa siyah ve mavi çürüklerle kaplanmıştı fakat pes etmemekte kararlıydı. Neredeyse bir bahane olarak değil ama gerçekten tavsiyesini istemek için Alex Bing’i arayacaktı ancak atla sorun yaşadığını itiraf etmek istemiyordu. Utanç verici bir durumdu. Bundan önce itaat ettiremediği bir at olmamıştı. At tamamen vahşiydi ve iki ay sonra acaba onu satmalı mı diye düşünmeye başlamıştı. Tekrar Alex Bing’i arayıp atı damızlık olarak kullanmasını teklif etmeyi düşündü ama ona kötü huylu bir at satmak istemiyordu. Yine de Snow’un yalnızca damız-

lık olarak kullanılmada yararlı olacağını kabullenmeye başlıyordu. Kusursuz soyağacına karşı berbat bir doğası vardı.

Santa Barbara'daki bir konkurhipikteki bir engel atlama müsabakasına gittiğinde onu da yanında götürmeye karar verdi. Atı orada bir üreticiye satmayı düşünüyordu.

Konkurhipikten sonra müsabakaya katılan atlarını Santa Barbara'da ahırda bıraktı ve anlık bir kararla arabasına atlayıp Alex Bing'in çiftliğine bakmak için Santa Ynez'e gitmeye karar verdi. Alex'in tavsiyesini istemek için yanında yalnızca Snow'u taşıyan tekli bir yük vagonu aldı. Oraya varmadan önce Alex'i aramadı. Uzun kalmayı planlamıyordu. Alex meşgulse hemen dönerdi.

Araziye girip güzel bir şekilde korunmuş çiftliği ve kocaman ahırları görür görmez etkilendi. Belli ki çok sayıda atları vardı. Arabayla ilerlerken Alex'in ahırlardan birinden çıktığını gördü. Aracı durdurdu. Nicky'yi fark eden Alex ona döndü. Gelmesini bekliyormuşçasına gülümsedi. Kot pantolon ve yepyeni beyaz bir bluz giyen Nicky, ön koltuktan inerken gülümsemesine karşılık verdi. Alex, İngiltere'dekiyle aynı kovboy şapkasını veya ona çok benzer bir şapka takıyordu. "Seni buraya getiren nedir?" Alex hoşnut görünüyordu ve ona doğru yürürken Nicky'yi anında tanımişti.

"Bir arkadaş ziyarete getirdim," dedi yük vagonunu işaret ederek.

"Tanıdığım biri mi?"

"Olabilir," dedi Nicky yük vagonunun kapısını açarak Snow'un dışarı çıkmasına izin verirken. İkisi de bir dakika

bu görkemli ata hayranlıkla bakakaldı. Alex onu ve Nicky'yi yeniden görmekten mutluydu.

“Neler yapıyor?” diye sordu Alex ilgiyle. Bu sırada yaşlı bir adam ahırlardan birinin kapı aralığında durmuş yüzünde bir gülümsemeyle onları seyrediyordu. Kadını tanıdığını hissediyordu. Alex, İngiltere’den dönüp ona hikâyeyi anlattığında Lucas müzayedede karşılaşmalarındaki katıksız rastlantıdan etkilenmişti. Karşısındakilerin, aynı kadın ve aynı at olduğunu sanıyordu.

Nicky bu soru karşısında bir kahkaha attı ve Alex’e dürist davrandı. “Büyük bir baş belası. Ona bindiğim her seferinde beni üzerinden atıyor. Adını söylersem beni ısırtıyor. Onun damızlık olarak kullanılmak dışında hiçbir işe yarayacağını sanmıyorum. Eğitilmesi mümkün değil.” Nicky çok fazla at eğitmişti ama bu bir istisnaydı.

“Onu bana mı satıyorsun?” diye sordu Alex ciddi bir ilgiyle. Deneyimli elleriyle atın bacaklarını ve yan taraflarını yokladı. Nicky Snow’un çıldırmasını beklerken at sakın bir şekilde durup Alex’e izin verdi. Alex’e eski bir arkadaşymış gibi bakıyordu. Nicky onları izlerken buraya neden geldiğini anladı. Bu, birdenbire zihninde berraklaştı.

“Hayır,” dedi Nicky usulca. “Onu sana veriyorum. Burada olmak istediğine dair delice bir fikre kapıldım. Ayrıca bu bir aile geleneği. Benim ailem seninkine her yetmiş altı yılda bir, Lipizzanlar verir.” Alex bir kahkaha attı ama başını iki yana salladı. Nicky’nin bu at için ne kadar para ödediğini biliyordu. Bir servetti.

“Böyle bir hediye kabul edemem,” dedi gülümseyerek.

“1938’de büyükbabanın benim büyük büyükbabama buna benzer bir şey söylediğine eminim.”

“Belki de,” dedi Alex usulca onu izlerken. Ardından aygıra tekrar baktı. “Ona ne ad verdin?”

“Snow,” derken at Nick’ye dönüp pis bir bakış attı ama ısırmaya kalkışmadı.

Alex, “Pegasus’a ne dersin?” dediğinde at yine döndü ama bu kez sanki gülümsüyordu.

“Ne demek istediğimi görüyor musun? Benim verdiğim adı bile beğenmiyor. Yemin ederim, benden nefret ediyor. Bence başından beri seninle birlikte gelmek istiyordu.” Şimdi onun burnunu Alex’e sürttüğünü görmek Nicky’ye böyle bir his veriyordu. Alex yalnızca bir yular ve dizgin takan atın çıplak sırtına kolaylıkla sıçradı ve ona bir tur attırdı. Dev Lipizzan bir kuzu kadar uysaldı. Alex, Nick’e bakarak gülümsedi.

“Bir gezintiye çıkmak ister misin? Senin için ahırdan bir at alabiliriz.” Üzerinde binici çizmeleri olan Nicky başıyla onayladı. Hâlâ Alex’in eysiz koca aygıra hiçbir sorun yaşamadan binebildiğine inanamıyordu. Alex’in atlarla sihirli bir iletişimi vardı ve Lipizzan sanki evinde olduğunu biliyordu. Alex’i bir arkadaşı kabul etmişti. Nicky’yeyse kendisini satın aldığından beri bir düşmanmış gibi davranıyordu.

Lucas ne yaptıklarını fark edince bir dakika sonra Nicky için bir at getirdi. Kendini tanıttı ve Nicky kim olduğunu açıkladı. Lucas onu gördüğü anda kim olduğunu anlamıştı.

“Güzel aygır,” diye fikir belirtti Nicky’nin yanında getirdiği Lipizzan için.

“O buraya ait,” dedi Nicky basitçe. Bir süre sonra at üstünde uzaklaşıyorlardı ve Alex, Pegasus’la hiçbir sorun yaşamıyordu. Uzun bir süre ata bindikten sonra hâlâ Alex’in muazzam çiftliğindelerdi.

“Neden bilmiyorum ama buraya geleceğini hissediyordum. Ayrıca sanki onu da tekrar göreceğimi hissediyordum,” dedi Alex usulca, atı kastederek.

“Bir medyum olmalısın,” dedi. Alex buna güldü.

“Hayır, sadece karşılaşmamızın çok garip olduğunu hissediyordum. Sanki kaderdi veya garip bir sebepten gerçekleşmişti.” Sonra farkında olmadan Nicky’yi nereye getirdiğini gördü. Atlarını yürüterek büyükbabasının ve Christianna’nın, Pegasus’un yakınında yan yana gömülü olduğu, uçuruma tepeden bakan huzurlu yerden geçiyorlardı. Bunun üzerine Nicky’ye baktı ve bir kez daha gözlerinin kendisine tanıdık geldiğini gördü. Sanki onu uzun zamandır veya başka bir yerden tanıyordu. Nicky de onun için aynı şekilde hissediyordu. Uzun zaman önce birbirlerine bağlanmış gibilerdi ve o gün müzayedede yollarının kesişmesi kaderdi. Kendilerinden daha kuvvetli güçlerin iş başında olduğunu hissediyorlardı.

“Geldiğin için mutluyum,” dedi Alex kısık sesle. “Tanıştıktan sonra seni çok düşündüm. Birkaç kez seni az kalsın arayacaktım ama ne söyleyeceğimi bilemedim.”

“Ben de,” diye itiraf etti Nicky. “Santa Barbara’da bir konkurhipikteydin ve birdenbire onu buraya getirmem ge-

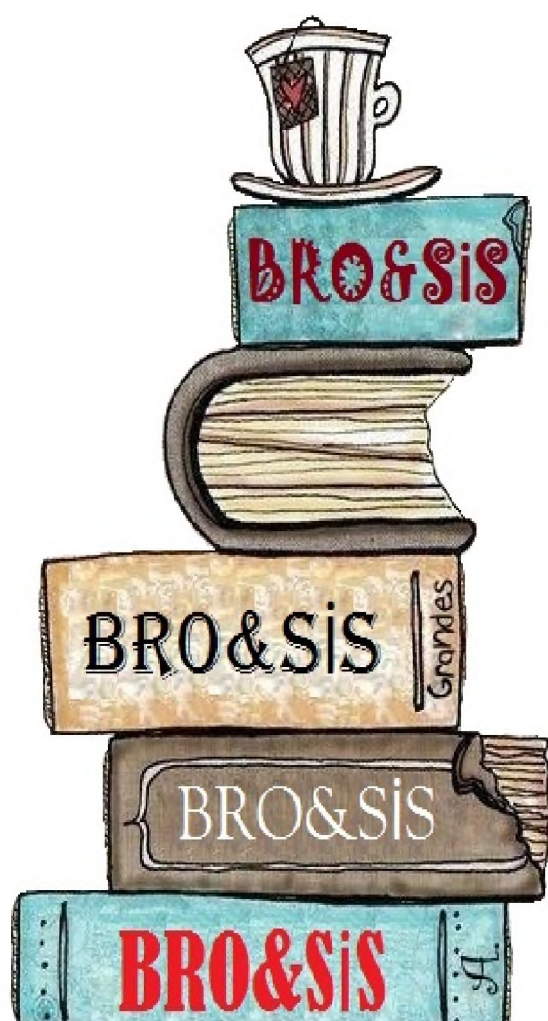
rektiğini biliyordum. O senin için yaratılmış. Bana ait değil ve hiçbir zaman olmadı.”

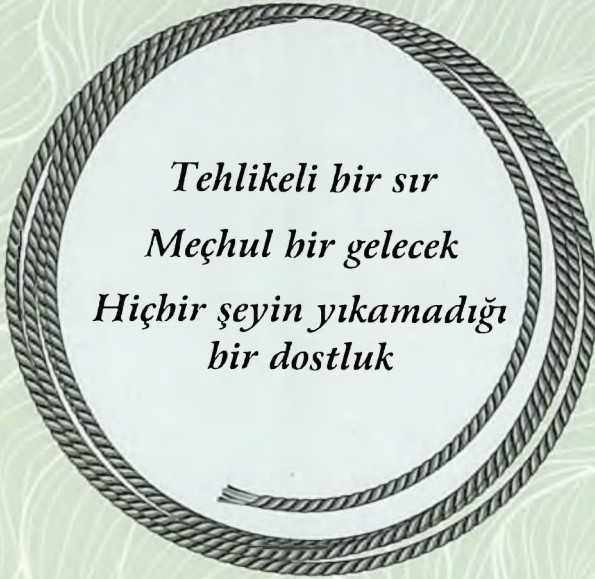
“Pegasus,” dedi Alex usulca ve adını duyan at nazikçe başını oynattı. “Evine hoş geldin,” dedi Alex onu okşayarak. Pegasus’un güçlü çıplak sırtında oturan Alex, Nicky’ye baktı ve Nicky gülümsedi.

Ardından Alex gidecekleri yeri Pegasus’un kararına bıraktı. Tarlalarda dörtnala ilerlerlerken Nicky tam yanından onu takip ediyordu. Atalarını birbirine bağlayan ve üç yaşamı kurtarmış olan beyaz aygırı ve birbirlerini bulmaları için nesiller geçmesi gerekmişti.

Pegasus onlara dönmüştü. Ahırlar görüş açılarına girdiğinde atlarını yavaşlatarak onları bir yürüyüş temposuna teşvik ettiler. Alex uzanıp nazikçe Nicky’nin yanağına dokundu. Bunu yaptığında Nicky de karakterinden uzak bir biçimde kendini aygır kadar uysal hissetti. Alex’in dokunuşu sihirliydi. “Evine hoş geldin,” dedi tekrar. Gözleri buluşurken bu kez bunu Nicky’ye söylüyordu. Dünyadaki en huzurlu his buydu. Uzaktan onları izleyen Lucas da gülümsedi ve ahıra girerken hayatlarındaki tüm güzellikleri takdir ediyordu. Pegasus eve dönmüştü.

- SON -

Tehlikeli bir sır

Meçhul bir gelecek

*Hiçbir şeyin yıkamadığı
bir dostluk*